Drizzt Efsanesi 3. Kitap

UNUTULMUŞ DİYARLAR

R. A. SALVATORE

GÖÇ

GÖÇ

Kara Elf Üçlemesi

3. Kitap

R A SALVATORE

Sürüm: 0.1

Aralık 2001

Arkabahçe Yayıncılık

Katalog Bilgisi:

ISBN: 975-85180-8-9

BAŞLIK: Göç

ALTBAŞLIK: Kara Elf Üçlemesi

ALTBAŞLIK: 3. Kitap

ALTBAŞLIK: Unutulmuş Diyarlar

YAZAR: Salvatore, R. A.

BARKOD: 9789758518081

SAYFA: 287

FİYAT: 12.000.000 TL

YAYINEVİ: Arkabahçe Yayıncılık

YER: İstanbul

YIL: 2001

AY: Aralık

FİZİKİ: 13,5 x 19,5 cm., Karton Kapak

ÇEVŞREN: Yerlikhan, Emre

KAPAK: Easley, Jeff

KONU: Edebiyat, Dünya Edebiyatı, Fantazi, Macera

Başlangıç

Kara elf, dağın çıplak yamacına oturdu ve endişe içinde kırmızı çizginin doğu ufkunda yükselmesini izlemeye koyuldu. Bu belki de onun yüzüncü şafağı olacaktı ve bu yarıcı ışığın onun lavanta rengi gözlerine nasıl acı vereceğini biliyordu...Karanlıkaltı'nda yaşadığı kırk yıl boyunca sadece karanlığı tanımış gözlerine.

Ama drow gene de, parlayan güneşin tepesi ufukta yükselmeye başladığında, yüzünü başka yöne çevirmedi. Işığı kendi arafı gibi benimsedi, eğer kendi seçtiği yolu izlemek, bir yeryüzü varlığı olmak istiyorsa çekilmesi gereken bir acı.

Drowun kara tenli yüzünün önünde gri bir duman belirdi. Aşağı bakmasına gerek yoktu, ne olduğunu biliyordu. Piwafwisi, onu defalarca Karanlıkaltı'nda, düşmanlarının bakışlarından koruyan sihirli drow yapımı pelerini en sonunda, gün ışığına yenik düşmüştü. Pelerinin üzerindeki büyü daha haftalar öncesinden zayıflamaya başlamıştı ve kumaşın kendisi de eriyordu. Dikişleri eridikçe, pelerinde büyük delikler meydana geliyor, drow ise elinde kalanı mümkün olduğunca korumak için kollarını sıkıca kendine sarıyordu.

Bunun bir farklılık yaratmayacağını biliyordu; pelerin yaratıldığı yerden bu kadar farklı olan bu dünyada yok olmaya mahkumdu. Fakat gene de drow, ona sanki kendi kaderinin bir göstergesi imiş gibi sıkıca sarılıyordu.

Güneş iyice yükselmeye başladığında drowun ufalan lavanta rengi gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. Artık dumanı göremiyordu, o

korkutucu ateş topunun kör edici parıltısından başka hiçbir şey göremiyordu. Ama gene de oturdu ve izlemeye devam etti, şafak boyunca.

Hayatta kalmak için, uyum sağlamalıydı.

Düşüncelerini gözlerinden ve içine düştüğü rahatsızlıktan uzaklaştırmak için, ayak parmaklarını acı içinde bir kayanın sivri ucuna doğru ittirdi. Sıkı işlenmiş çizmelerinin ne kadar inceldiğini düşündü, biliyordu ki yakında onlarda yok olacaklardı.

Peki, ya palaları, kendini karşılayan türlü zorluklarda ona yardımcı olan palalarıda mı yok olacaklardı? Peki Guenhwyvar'ı, onun büyülü panter yoldaşını nasıl bir kader bekliyordu? Farkında olmadan bir elini cebine atarak, panterini çağırmak için kullandığı, her detayı özenle yapılmış muhteşem figüre dokundu. O an için içindeki endişeden sıyrılmıştı ama, eğer o da kara elfler tarafından, kendi yurdunun kendine özgü büyüleri ile yaratıldıysa, Guenhwyvar da yakında yok mu olacaktı?

"Ne kadar acınası bir yaratık olacağım" diye yakındı, kendi ana dilinde. Bir kez daha, ne ilk ne de son kez, Karanlıkaltı' nı terketme nedenini, kötülük dolu dünyasını ve yaşayanlarını terketmesinin ardındaki nedenlerini sorguladı.

Başı ağrımaya; teri gözlerine damlayarak acısını arttırmaya başlamıştı. Güneş yükselmeye devam ediyor ve artık drow dayanamıyordu. Ayağa kalkarak, evi olarak benimsediği mağarasına yöneldi ve bir kez daha farkında olmadan panter figürüne dokundu.

Üzerinde parçalar halinde duran piwafwisi onu, dağın acı verici soğuğundan korumaya pek yeterli olmuyordu. Karanlıkaltı'nda magma havuzlarından meydana gelen hafif hava akımları dışında rüzgar olmazdı, soğuk olan tek şey ise bir hortlağın dokunuşu idi. Birkaç aydır tanımaya başladığı bu yeryüzü dünyasında, gördüğü kadarıyla pek çok değişiklik, farklılık vardı.

Drizzt Do'Urden, teslim olmayacaktı. Karanlıkaltı, onun ırkının, ailesinin dünyasıydı, ve O, o karanlık dünyada huzur bulamayacaktı. Kendi ilkeleri doğrultusunda, Lloth'a, insanlarının, hayatın kendisinden bile önemli

gördüğü kötü Tanrı Örümcek Kraliçe'ye karşı gelmişti. Kara elfler, Drizzt'in ailesi, onun bu küfürünü affetmeyeceklerdi ve Karanlıkaltı'nda, onların erişemeyeceği bir yer yoktu.

Güneş, piwafwisme ya da çizmelerine yaptığı gibi, onu da yakıp, dağ rüzgarında havaya dağılacak gri bir duman bile olsa, ilkelerinden ve kendine duyduğu saygıdan, hayatını değerli kılan bu kavramlardan vazgeçmeyecekti.

Drizzt, pelerininden geride kalanları toplayıp, derin bir uçurumdan aşağı fırlattı. Soğuk dağ rüzgarı, terlemiş alnına batmaya başlamıştı, ama drow, sırtı dik ve gururlu bir şekilde yürümeye başladı, yüzünde kendinden emin bir ifade vardı, lavanta gözleri ise tamamen açıktı.

Bu kaderi onun tercihiydi.

Dağın başka bir yamacında, yakınlarda bir yerde, başka bir yaratık güneşin yükselişini izliyordu. Ulgulu da kendi doğduğu yeri, Gehenna'nın dumanlı yarıklarını geride bırakmıştı ama bu yaratığın kendi isteği değildi. Bu Ulgulu'nun yeterli güce kavuşup tekrar evine döneceği ana kadarki kaderi, çekmesi gereken ceza idi.

Ulgulu'nun payına düşen cinayetti; etrafındaki ölümlülerin hayat gücüyle beslenmek. Olgunluğuna erişmesine az bir zaman kalmıştı; artık büyük, güçlü ve de korkutucuydu.

Her ölüm, onu güçlendiriyordu.

BÖLÜM 1

Gün Doğumu

Gözlerimi yakıyor ve vücudumun her bölgesine acı veriyordu. Piıuafwimi ve çizmelerimi parçalamış, zırhımdaki büyüyü yok etmiş; ve de hep güvendiğim palalarımı zayıflatmıştı. Gene de her gün, hiç şaşmaksızın, gün doğumunu beklemek için, aynı yükseltiye, benim yargılanma yerime oturuyordum.

Bana her gün, zıtlıklarla dolu bir şekilde görünüyordu. Acı yadsınamazdı ama görüntünün güzelliği de öyle. Güneşin ortaya çıkışından önceki renkler, Karanlıkaltı'ndaki hiçbir ısısal rengin yapamayacağı bir şekilde ruhumu sarmalıyordu. Önce bu etkilenmemin, görüntünün alışılmamışlığından meydana geldiğini düşünüyordum, oysa bu gün bile, aradan onca sene geçmesine karşın, kalbim, şafağı müjdeleyen parıltılarla birlikte delice atmaya başlıyor.

Şimdi biliyorum ki, gün ışığında geçirdiğim kefaret saatlerim aslında, yeryüzüne uyum sağlama çabamdan çok öteydi. Güneş, Karanlıkaltı'yla, yeni evim arasındaki farklılığı sembolize ediyordu. Geride bıraktığım, gizli işler ve entrikalar çeviren topluluk, gün ışığında varolamazdı.

Bana fiziksel olarak yaşattığı acıya karşılık bu güneş, benim o karanlık dünyayı reddetmem için bir araç olmuştu. Ortaya çıkan ışınlar, drow yapımı büyülü silahlarımı zayıflatırken, prensiplerimi güçlendiriyordu.

Gün ışığında, piwafwim; beni gözleyenleri alteden, hırsızların ve kiralık katillerin kıyafeti, koruyucu pelerinim, işe yaramaz bir kumaş yığını olmuştu.

Drizzt Do'Urden

Drizzt, kalkan oluşturan çalıların yanından ve de artık evi olarak kullandığı mağaraya girişi sağlayan düz ve çıplak kayayı sürünerek geçti. Yakın bir zamanda bu yoldan başka bir şeyin geçtiğini biliyordu. Görülen bir iz yoktu fakat koku kuvvetliydi.

Guenhwyvar, yamaçtaki mağaranın üstündeki kayaların etrafında bir daire çizdi. Panterin varlığı drowa güven veriyordu. Drizzt, Guenhwyvar'a içgüdüsel olarak güveniyordu, kendisine tuzak kuran düşmanları ortaya çıkarabileceğinden emindi. Drizzt karanlık girişte kayboldu ve panterin arkasından gelip onu gözetlemeye başladığını farkettiğinde gülümsedi.

Drizzt, hemen girişteki bir taşın ardında, gözlerini karanlığa alıştırmak için durakladı. Hızla batıya doğru ilerleyen güneş hâlâ parlaktı ama mağara, Drizzt'in görüşünü kızıl ötesi tayfa geçirecek kadar karanlıktı. Gözleri alıştığında, Drizzt, davetsiz misafirini tespit etti. Tek bölmeli mağaranın içinde, ilerdeki bir kayanın arkasına gizlenmiş bir canlının ısı izleri. Drizzt belirgin bir şekilde rahatladı. Guenhwyvar artık sadece birkaç adım ötedeydi ve taşın boyutuna bakıldığında, bu büyük bir yaratık olamazdı.

Fakat gene de, Drizzt, boyutuna bakılmaksızın, her canlının saygı görüp tehlikeli olarak nitelendirildiği Karanlıkaltı'nda yetişmişti. Guenhwyvar/a, çıkışın yanındaki mevkiini korumasını işaret ederek, davetsiz misafiri daha iyi kontrol edebileceği bir yere doğru sürünerek ilerledi.

Drizzt, bundan önce hiç böyle bir hayvan görmemişti. Görüntüsü neredeyse bir kediyi andırıyordu, ama kafası daha ufak ve sivriceydi. Birkaç kilodan fazla olamazdı. Bununla birlikte, çalı gibi görünen kuyruğu ve de kalın kürkü, onun bir avcıdan çok bir otobur olduğuna işaret ediyordu. Muhtemelen, drowun varlığından habersiz, yiyecekleri karıştırıyordu.

Palalarını kınlarına yerleştirirken, "Sakin ol Guenhwyvar," dedi Drizzt sessizce. Başka bir yol arkadaşı bulmuş olabileceği düşüncef si ile yaratığı korkutmamak için arada mesafe bırakmaya özen göstererek, daha iyi görebilmek için davetsiz misafire doğru bir adım attı. Eğer hayvanın güvenini kazanabilirse...

Drizzt'in bu hareketiyle, hayvan hızla döndü, kısa ön ayaklarını duvara yaslamıştı.

"Sakin ol," dedi Drizzt kısık bir sesle, davetsiz misafirine. "Sana zarar vermeyeceğim." Drizzt bir adım daha attığında yaratık hırladı ve etrafında döndü, ufak arka ayaklarını yere vuruyordu.

Drizzt, yaratığın kendini mağaranın arka duvarından dışarı itmeye çalıştığını sanarak, neredeyse yüksekçe bir sesle güldü. O sırada Guenhwyvar öne sıçradı ve panterin bu anlık rahatsızlığı drowun yüzündeki rahatlamış ifadeyi silip attı.

Hayvanın kuyruğu havaya kalkmıştı; Drizzt, içerideki soluk ışıkta yaratığın sırtındaki belirgin çizgileri gördü. Guenhwyvar inleyerek kaçmaya çalıştı ama artık çok geçti...

Bir saat kadar sonra Drizzt ve Guenhwyvar, yeni bir barınak arayışıyla dağın aşağılarındaki patikalarda ilerliyorlardı. Her ne kadar pek fazla olmasa da kurtarabildiklerini yanlarına almışlardı. Guenhwyvar, Drizzt'in uzağında ilerliyordu. Yakınlık sadece kokuyu daha dayanılmaz bir hale getirmeye yarıyordu.

Drizzt, istifini bozmamaya çalışıyor ama kokusu, aldığı dersin umduğundan daha acı olmasına yol açıyordu. Tabi ki yaratığın adını bilmiyordu ama görüntüsünü zihnine iyice yerleştirmişti. Bir daha bir kokarca ile karşılaştığında ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Peki ya bu garip dünyadaki diğer karşılaşacaklarım," diye fısıldadı Drizzt, kendi kendine. Bu drowun bu tür endişelerini ilk kez dile getirişi değildi. Yeryüzü hakkında çok az şey biliyordu, burada yaşayan yaratıklar hakkında bilgisi daha da azdı. Aylarını, arada bir civardaki daha kalabalık yerlere yaptığı ziyaretler dışında hep mağarada ve onun çevresinde geçirmişti. Bu ziyaretleri sırasında, oralarda, genellikle uzaktan pek çok hayvan görmüş, hatta bazı insanları inceleme şansı da olmuştu.

Buna rağmen reddedileceği ve kaçacak hiçbir yeri kalmadığı gerçeğini düşünerek, komşularını selamlamak için saklandığı yerden çıkma cesaretini kendinde bulamıyordu.

Hızla akan suyun sesi, etrafa kokular saçan drow ve panteri hızlı hareket etmeye yönlendirdi. Hemen saklanacak bir gölge arayan Drizzt, Guenhwyvar balık avlamak için suya atlarken, giysilerini ve zırhını çıkarmaya başladı. Panterin su içinde çıkardığı sesler, drowun sert hatlı yüzünde bir gülümseme yarattı. Bu akşam ziyafet vardı.

Tedbirli bir şekilde Drizzt, kemerinin tokasını çözdü ve silahlarını zincirden örülmüş zırhının yanına yerleştirdi. Aslında silahı ve zırhı olmadan kendini çaresiz hissediyordu -Karanlıkaltı'nda onları asla erişimi zor olan bir yere koymazdı- ama aylardır, gerçek anlamda onlara ihtiyaç duymamıştı. Palalarına baktı ve onları en son kullandığı zamana ait acı tatlı hatıralarla doldu.

Dövüştüğü kişi Zaknafein'di, babası, eğitimcisi ve en yakın dostu. Bu karşılaşmadan bir tek Drizzt kurtulmuştu. Artık o efsanevi silah ustası yoktu, ama dövüşün sonundaki zafer Drizzt'e olduğu kadar Zak'a da aitti, çünkü aslında, o asit dolu mağaradaki köprülerde peşinden gelen Zaknafein'in kendisi değildi. Gerçekte Drizzt'in kötülük dolu annesi, Saygıdeğer Malice tarafından yönetilen hayaletiydi. Lloth'u ve de karmaşık drow toplumunu reddettiği için oğlundan intikam almak istiyordu. Drizzt, Menzoberranzan'da otuz yıldan fazla zaman geçirmiş fakat bu drow şehrinde kural haline gelen kötü niyeti ve zalimliği kabullenememişti. Silah kullanmadaki becerisine karşın, Do'Urden Evi için bir utanç kaynağıydı. Karanlıkaltı'nın vahşi ortamında bir sürgün hayatı yaşamak için şehirden ayrılan Drizzt, aynı zamanda yüksek rahibe olan annesini Lloth'un himayesinden uzaklaştırmıştı.

Bu yüzden, Saygıdeğer Malice Do'Urden, Lloth için kurban ettiği silah ustası Zaknafein'in ruhunu çağırarak, O'nü oğlunun peşinden yollamıştı. Oysa planında bir hata vardı, Zak'ın vücudunda Drizzt'e saldırmayı kabullenmeyecek kadar ruh kalmıştı. Zak, Malice ile olan mücadelesinden galip çıkar çıkmaz, zafer çığlığı atarak kendini asit gölüne savurmuştu.

"Babam," diye fısıldadı Drizzt, bu basit kelimeden güç alarak. Zaknafein'in yapamadığını o başarmıştı; Zak'ın yüzyıllardır, Saygıdeğer Malice'in güç oyunları içinde bir piyon olarak tutsak olduğu drowların kötülük dolu hayatlarını o geride bırakmıştı. Zaknafein'in başarısızlığı ve ölümünde, Zak'ın asit dolu mağaradaki zaferinde, genç Drizzt metaneti

bulmuştu. Drizzt, Menzoberranzan'daki Akademi hocalarının ördükleri yalanlan reddederek, yeni bir hayata başlamak için yeryüzüne çıkmıştı.

Buz gibi akıntıya girdiğinde Drizzt titredi. Karanlıkaltı'nda yalnızca sabit bir ısı ve değişmez bir karanlık vardı. Oysa burada, bu dünya O'nü her an şaşırtıyordu. Daha şimdiden gece ve gündüz sürelerinin sabit olmadığını keşfetmişti; güneş her geçen gün daha erken batıyor ve ısı -ki zaten her saat farklılıklar gösteriyordu- son birkaç haftada da iyice düşmüştü. Bu aydınlık ve karanlık süreleri dahi kendi içlerinde belirsizliklere gebeydi. Bazen geceler, gümüş renginde parlayan bir küre tarafından ziyaret ediliyor, günler ise bazen griliğin yerine parlayan mavi bir kubbe ile örtülüyordu.

Tüm bunlara karşın, Drizzt çoğunlukla, bu bilinmez dünyaya geldiği için kendini rahat hissediyordu. Kendisinden metrelerce ötede uzanan silahlarına ve zırhına bakarken, Drizzt, tüm gariplikl erine rağmen, yeryüzünün, Karanlıkaltı'ndaki herhangi bir yerden çok daha fazla huzur vaadettiğini kabullenmek zorunda kalıyordu.

Tüm sükunetine rağmen Drizzt vahşi bir ortamdaydı. Yeryüzünde geçirdiği dört aya rağmen, büyülü kedimsi dostunu çağırabildiği anlar dışında yalnızdı. Artık yırtılmaya yüz tutmuş pantalonu haricinde tamamen çıplak, kendi kokusu yüzünden tüm koku alma yetisini kaybetmiş, ve işitme organı gürültü ile akan suyun sesi tarafından köreltilmiş olan drow, tüm tehlikelere açıktı.

"Felaket görünüyor olmalıyım," dedi Drizzt düşünceyle, ince parmaklarını kalın ve beyaz saçlarının arasından geçirirek. Geriye dönüp, eşyalarının olduğu yere bakındığında, tüm düşünceleri birdenbire silindi. Beş iri siluet eşyalarını karıştırıyor ve şüphesiz ki elfin hırpani görüntüsü ile ilgilenmiyorlardı.

Drizzt, bu iki metre boyundaki köpek yüzlü yaratıkların gri derilerini ve burunlarını icelemeye başladı, ama özellikle kendine doğrultulmuş olan mızrakları ve kılıçları inceliyordu. Bu yaratıklar hakkında biraz bilgisi vardı, daha önceden bunlara benzer yaratıkların Menzoberranzan'da köle olarak çalıştıklarını görmüştü. Ama şu anda, gnoller, Drizzt'in hatırladığından daha farklı ve daha uğursuz görünüyorlardı.

Kısa bir an, palalarına doğru koşmayı düşündü ama bu fikri, o daha yaklaşamadan mızraklardan biri tarafından delik deşik edileceğini bildiği için kafasından attı. Bu gnoll grubunun kızıl renkli saçlara sahip, iki buçuk metre boyunda olan en irisi, Drizzt'e, onun aletlerine ve sonra tekrar kendisine uzunca bir süre baktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı Drizzt, sessizce. Aslında gnoller hakkında pek az şey biliyordu. Menzoberranzan Akademisinde kendisine, gnollerin goblinoid ırkına ait, kötü, tutarsız ve de tehlikeli bir tür olduğu öğretilmişti. Yeryüzü elfleri ve insanlar hakkında -hatta şimdi farkına varıyordu ki- neredeyse drcw olmayan her ırk hakkında eğitilmişti. İçinde bulunduğu duruma aldırmadan neredeyse yüksekçe bir sesle güldü. İronik bir şekilde, tutarsız bir şekilde kötü olma sıfatını asıl drowlar hakediyordu.

Gnoller ne hareket etti ne de emir verdi. Drizzt, bir kara elf karşısındaki endişelerini anlıyor ve eğer bir şansa sahip olmak istiyorsa bu doğal korkuyu kullanması gerektiğini biliyordu.

Kendisine miras kalan büyülü, doğuştan gelen yeteneklerini kullanarak, Drizzt kara ellerini salladı ve beş gnolün etrafında zararsızca parlayan mor ışıklar meydana getirdi.

Yarattıklardan biri, Drizzt'in de ümit ettiği gibi kendini yere attı ama diğerleri kendilerinden daha tecrübeli olan liderlerinin ileriye dönük eline bakarak bir işaret beklediler. Sinirli bir şekilde etraflarına bakmıyor, bu karşılaşmaya devam etmenin mantığını sorguluyorlardı. Oysa gnoll şefi, artık ölü olan bir korucuyla yaptığı savaşta, zararsız peri ışığını görmüş, ne olduğunu biliyordu.

Drizzt olacakları hissederek bir sonraki hareketini belirlemeye çalıştı.

Gnoll şefi, etrafındakilere bakarak, danseden ateş tarafından ne kadar yoğunlukla sarıldıklarını inceliyordu. Büyünün mükemmelliği, onun basit bir drow olmadığını gösteriyordu, ya da en azından Drizzt, şefin böyle düşünmekte olduğunu ümit ediyordu.

Liderleri mızrağını yere saplayıp diğerlerine de aynı şeyi yapması için işaret ettiğinde Drizzt biraz olsun rahatladı. Daha sonra gnoll, drowa

anlaşılmaz sesler gibi gelen kelimeler yuvarlamaya başladı. Drizzt'in belirgin şaşkınlığını gören gnoll, goblinlerin genizden konuşulan dilleriyle birşeyler anlatmaya başladı.

Drizzt, goblin dilini anlayabiliyordu ama gnollûn şivesi öyle farklıydı ki, sadece birkaç kelimeyi anlayabiliyordu, "dost" ve "lider" bu kelimeler arasındaydı.

Drizzt, yığına doğru dikkatlice bir adım attı. Gnoller, eşyalarına giden yolu açtılar. Drizzt dikkatlice bir adım daha attığında, ufak bir mesafede çalıların arasına gizlenmiş kedi şeklindeki silueti görünce rahatladı. Bir emriyle, Guenhwyvar, gnoll grubunun üstüne çullanabilirdi.

"Sen ve ben birlikte yürüyelim mi?" diye sordu Drizzt, gnoll liderine; yaratığın şivesini kullanarak, goblin dilinde.

Gnoll, ani bir bağırtıyla cevap verdi, Drizzt'in anladığını sandığı kadarıyla, sorunun son kelimesi "müttefik?" idi.

Drizzt, yaratığın tam olarak ne ifade ettiğini anladığını umarak yavaşça başıyla onayladı.

"Müttefik!" diye bağırdı gnoll, sesi çatlayarak ve beraberindekiler gülümseyip, rahatlamış bir şekilde birbirlerinin sırtlarına vurdular. Bu sırada Drizzt eşyalarına erişip, palalarını kemerine yerleştirdi. Gnollerin dikkat etmediklerini görerek, Guenhwyvar'a bakıp, patikanın ilerisindeki sık çalıları işaret etti. Drizzt, yeni yol arkadaşlarının niyetini tam olarak öğrenmeden, tüm sırlarını açığa çıkarmamanın uygun olacağını düşünüyordu.

Drizzt, gnollerle birlikte, dağın aşağısındaki sürekli yön değiştiren geçitlerde ilerledi. Gnoller, ya Drizzt'e duydukları saygıdan ya da ırkı hakkındaki düşüncelerinden dolayı yanında, uzak bir mesafeden ilerliyor, Drizzt daha büyük bir ihtimalle bunun nedeninin, yaptığı banyonun üzerinden atmaya yetmediği koku olduğunu düşünüyordu.

Gnollerin lideri her fırsatta Drizzt'le konuşuyor, heyecan dolu sözlerini sinsi bir göz kırpış ya da kalın, şişkin elleriyle dokunarak pekiştiriyordu.

Drizzt'in gnollün neden bahsettiğine dair bir fikri yoktu ama yaratığın keyifli dudak şapırtılarından bir ziyafete doğru yönelmiş olduklarını düşünüyordu.

Kısa bir süre, daha önceden dağın keskin tepelerinden, vadideki küçük bir tarım topluluğunun ışıklarını izlemiş olduğu için, grubun varmaya çalıştığı yeri kestirdi. Drizzt, gnollerle insanlar arasındaki ilişkiyi kestiremiyordu ama bunun dostça olmadığından emindi. Köye yaklaştıklarında, gnoller savunma pozisyonu alıp çalıları takip ederek mümkün olduğunca gölgede kalmayı tercih ettiler. Grup, köyün merkezini aşıp, batısındaki bir köy evini görür duruma geldiğinde alacakaranlık hızla bastırıyordu.

Gnoll şefi, her kelimeyi teker teker söyleyerek Drizzt'e fısıldadı. "Bir aile," dedi çatlak sesiyle. "Üç erkek, iki kadın..."

"Genç bir kadın," diye ekledi bir diğeri isteklice.

Gnollerin şefi hırladı. "Ve üç genç erkek." Diye tamamladı.

Drizzt, artık bu yolculuğun amacını anladığını düşünmekteydi, yüzündeki şaşkın ve sorgulayan ifade gnoll şefinin, onu, şüphe götürmeyecek bir biçimde onaylamasına neden oldu.

"Düşmanlar," diye ifade etti lider.

Drizzt, her iki ırk hakkında da bilgisi olmadığı için çelişkideydi. Gnoller, istila için buradaydı, bu kadarı açıktı; ve de gün ışığı yokolduğu anda çiftlik evine saldırma niyetindeydiler. Drizzt'in, bu karşıtlığın nedeni hakkında daha fazla bilgi edinmeden, onların savaşına katılmaya niyeti yoktu. "Düşmanlar?" diye sordu.

Gnoll lideri gözle görülür bir hayretle alnını kırıştırdı, Drizzt'in "insan... sefil... köle" olduğunu düşündüğü bir takım kelimeler yuvarladı. Tüm gnoller, drowun ani rahatsızlığını sezmiş, huzursuz bir şekilde birbirlerine bakarken silahlarına dokunuyorlardı. "Üç erkek," dedi Drizzt.

Gnoll setçe mızrağını yere sapladı. "Yaşlı olan ölecek! İkisi yakalanacak!"

"Kadınlar?"

Gnollün yüzünde oluşan şeytansı ifade, şüphe götürmeyecek şekilde cevabını vermişti ve artık Drizzt çatışmanın neresine ait olduğunu biliyordu.

"Ya çocuklar ne olacak?" Gnoll liderinin yüzüne dimdik bakmış ve her kelimeyi vurgulamıştı. Herhangi bir yanlış anlama olamazdı. Son sorusu herşeyi onaylamıştı, her ne kadar Drizzt, ölümcül düşmanlara karşı tipik vahşeti kabul etse de, daha önce katılmış olduğu bu tür bir istilayı unutamıyordu. O gün bir elf kız çocuğunu kurtarmış ve drow yoldaşlarının öfkesinden kurtarmak için, O'nu annesinin bedeni altına saklamıştı. Drizzt'in karşılaşmış olduğu kötülükler içinde en kötüsü, çocukların katliydi.

Gnoll mızrağını toprağa sapladı, köpeğe benzeyen yüzü ise şeytani bir coşkuyla çarpıldı.

"Hiç sanmıyorum," dedi Drizzt basitçe, lavanta rengi gözlerinden alevler fışkırıyordu. Gnoller bir şekilde ellerinde biten palaların farkına vardılar.

Gnoll bu sefer de şaşkınlıktan burnunu kırıştırdı. Drowun bir sonraki hareketinin ne olacağını bilmeden, savunma içgüdüsüyle, mızrağını havaya kaldırdı, oysa artık çok geçti.

Drizzt'in ileri atılışı çok hızlıydı. Daha gnollün mızrağının ucu hareket etmeye fırsat bulamadan, drow palaları önde, şiddetle girişti. Öteki gnoller, palaların, güçlü liderlerinin boğazında derin yaralar açmasını şaşkınlıkla izlediler. Gnoll lideri eliyle boğazmdaki yarayı çaresizlikle kapatmaya çalışarak sessizce geriye düştü.

Önce yandaki gnollerden biri mızrağını kaldırıp, Drizzt'e saldırarak harekete geçti. Dümdüz gelen saldırıyı, drow, etkisiz hale getirmekte zorlanmadı ama gnollün hızını azaltmama konusunda dikkatliydi. Büyük yaratık hızını alamayıp geçtiğinde Drizzt arkasına geçerek ayak bileklerine

bir tekme attı. Dengesini kaybeden gnollün ayağı takıldı ve mızrağı şaşkın arkadaşlarından birinin göğsüne saplandı.

Gnoll, silahı çekiştirmeye başladı, ama kancalı ucu bir başka gnollün sırtına geçmiş, silahın çıkmaya niyeti yoktu. Ölmekte olan arkadaşı, gnollün umurunda değildi, tek istediği silahıydı. Arkadaşının acı ile şekli değişen yüzüne bakarken çekiştiriyor, çeviriyor, lanetler yağdırıp tükürüyordu...ta ki yaratığın kafası bir palayla parçalanana kadar.

Drowun dikkatinin başka bir yerde olduğunu gören ve düşmanına uzaktan saldırmanın daha akıllıca olacağını düşünen bir başka gnoll, fırlatmak için mızrağını kaldırdı. Kolunu havaya kaldırdı, ama mızrak daha ileriye yönelmeden Guenhwyvar üzerine atıldı ve birlikte yuvarlanmaya başladılar. Gnoll, panterin gövdesine yumruklar indiriyordu ama Guenhwyvar'ın keskin pençeleri daha etkiliydi. Ayağının altındaki üç ölü gnollden, etrafına bakınmak için harcadığı zamanda grubun dördüncüsü panterin altında ölü olarak yatıyordu. Beşincisi çoktan kaçmıştı.

Guenhwyvar ölü gnollün inatçı ellerinden kurtulmuştu. Kedinin düzgün kasları gelecek emri beklerken, endişe ile titriyordu.

Drizzt, etrafında gerçekleşen katliamı, palalarına bulaşmış kanı ve de ölülerin yüzündeki korku dolu ifadeyi düşündü. Aklından çıkarmak istiyordu, çünkü kendi tecrübelerinin dışında bir durumla karşılaşmış, hakkında hiçbir şey bilmediği bilmediği iki ırkın yoluna çıkmış olduğunu farketti. Bir anlık düşüncenin ardından, gözlerinin önüne gnoll liderinin, insan çocuklarının ölümünü vaadeden kendinden geçmiş gülümsemesi geldi. Kaybedilecek çok şey vardı.

Drizzt, Guenhwyvar'a döndü ve kararlı bir sesle "O'nu Yakala."dedi.

Gnoll, her ağacın ya da taşın ardında gölgeler hayal edip bir ileri bir geri bakmarak patikalar boyunca ilerliyordu.

"Drow!" diyordu sürekli, iç gıcıklayıcı bir sesle, bu kelimeden kaçmak için cesaret alarak. "Drow!Drow!"

Nefes nefese, gnoll, çıplak bir kayalığın iki duvarı arasında yayılmış çürümüş ağaçlara ulaştı. Ayağı düşmüş bir kütüğe takılarak düştü ve yosunla kaplı bir taşın köşesine çarparak kaburgalarını inçitti. Ama kesinlikle, ufak yaralanmalar, korkmuş olan yaratığı durdurmaya yetmeyecekti. Gnoll, takip edildiğinin farkındaydı, görüş alanının dışında, gölgelere dalıp çıkan bir varlığın farkındaydı.

Koruluğun sonuna yaklaşıp, artık gecenin karanlığı iyice ortalığı sardığında, gnoll kendisini izleyen bir çift sarı gözü farketti. Gnoll, arkadaşlarının panter tarafından nasıl alaşağı edildiğini görmüş, şu anda yolunu kesen şeyin ne olduğunu tahmin edebiliyordu.

Gnoller, korkak yaratıklardı, fakat köşeye sıkıştıklarında inanılmaz bir dirençle savaşırlardı. Şu anda olduğu gibi. Kaçabilecek bir yeri olmadığını gören gnoll -kesinlikle drowun olduğu tarafa dönemezdi- hırlayarak mızrağını fırlattı.

Mızrak hedefi ile buluştuğunda, gnoll, bir hışırtı, sert bir ses ve de acı dolu bir ciyaklama duydu. Sarı gözler bir an için kayboldu, ve daha sonra ağaçların arasından bir siluet süzüldü. Neredeyse bir kedi gibi, yere yakındı ama gnoll hedefinin panter olmadığını anlamıştı. Yaralı hayvan ağaca ulaştığında geri dönüp baktı, gnoll ne olduğunu anlamıştı.

"Rakun," dedi gnoll ve güldü. "Rakundan kaçtım!" Gnoll kafasını salladı ve derin bir nefesle mutluluğunu ifade etti. Rakunun görüntüsü bir derece rahatlık getirmişti ama patikanın aşağısında olanları unutamıyordu. Yuvasına, Ulgulu'ya yani Tanrısal olan dev goblin efendisine, drow hakkında raporunu vermeliydi.

Mızrağını almak için bir adım attı, ama arkasında bir hareket sezinleyerek aniden durdu. Gnoll yavaşça başını çevirdi. Kendi omuzunu ve arkasındaki üzeri yosun kaplı kayayı görüyordu.

Gnoll donup kalmıştı. Arkasında hareket eden bir şey yoktu, koruluğun hiçbir yerinden ses gelmiyordu, ama yaratık oralarda biryerde bir şey olduğunu biliyordu. Goblinimsi yaratığın nefesi kesik kesikti; şişman elleri yanlarında açık duruyordu.

Gnoll hızla etrafında dönüp kükredi, ama öfke dolu sesi, alçak bir daldan üçyüz kiloluk panterin üzerine atlamasıyla korku dolu bir çığlığa dönüştü.

Çarpışma, gnollün yere kapaklanmasına yol açmıştı ama o da zayıf bir yaratık değildi. Panterin acımasız pençelerinin açtığı yakıcı yaraları hiçe sayarak, Guenhwyvar'ın dalışa geçen kafasını tuttu ve de ölümcül çenesinin, boynuna yaklaşmaması için direndi.

Bir dakika kadar gnoll karşı koydu, kolları, panterin güçlü boyun kaslarının baskısıyla titriyordu. Kafası o anda aşağı indi ve Guenhwyvar tutacak bir yer buldu. Büyük dişler gnollûn boynunda kenetlendi ve lanetlenen yaratığı nefessiz bıraktı.

Gnoll, sertçe itip kakıyordu; her nasılsa panterin üstüne çıkmayı başarmıştı.

Guenhwyvar, umarsızca öyle durdu. Çenesi sertçe kapalıydı.

Birkaç dakika içinde boğuşma sona erdi.

2

Vicdan

Drizzt, görme duyusunu, sanki ışık altında bakarmışçasına, maddeleri ısı farklılıklarıyla gece görmesini sağlayan kızıl ötesi tayfa geçirdi. Gözleri, taze kanın ısısından palalarını parlak görüyordu, parçalanmış gnoll cesetleri havaya kendi ısılarını yayıyordu.

Drizzt, beşinci gnollûn peşine düşen Guenhwyvar'ı görmeye çalışıyor ama her defasında gözleri ölü gnollere ve de silahlarındaki kana takılıyordu.

"Ben ne yaptım?" diye sorguladı Drizzt, yüksek sesle. Gerçekte bilmiyordu. Gnoller, çocukları katletmekten sözediyordu, bu tamamen Drizzt'in içine öfke salan bir düşünceydi, ama peki Drizzt, gnoller ve de köyde yaşayan insanların mücadelesi hakkında ne biliyordu? insanlar, hatta insanların çocukları, birer canavar olabilirler miydi? Belki de gnollerin köylerini yağmalamış ve de merhametsizce öldürmüşlerdi. Belki de gnoller,

çaresiz oldukları, kendilerini savunmak zorunda oldukları için karşı saldırı yapıyorlardı.

Drizzt belki de beşinci gnoll ölmeden Guenhwyvar'ı bulabileceği umuduyla kanlı sahneden uzaklaştı. Eğer gnollü bulup yakalayabilirse, öğrenmek zorunda olduğu soruların cevaplarını bulabilirdi.

Hızlı ve çevik hareketlerle, çalılıkta mümkün olduğunca az ses çıkararak ilerledi. Gnollûn geçtiği yerlerde bıraktığı izleri kolayca bulmuştu, fakat korkuyla farketti ki, Guenhwyvar da izleri bulmuştu. Dar koruluğa ulaştığında, arayışının sona ermiş olduğunu biliyordu. Gene de kediyi, son cesedin yanında gördüğünde, umutsuzluğa düştü.

Guenhwyvar, rahatsız bir biçimde yaklaşan Drizzt'e merakla baktı.

"Biz ne yaptık, Guenhwyvar?" diye fısıldadı Drizzt. Panter, anlamadığı halde kafasını yana eğdi.

"Yargıda bulunmaya ne hakkım var?" Drizzt, kedi ile konuşmaya devam ediyordu. Guenhwyvar ve ölü gnollden uzaklaşarak, sir lahlarındaki kanı temizlemek için bir çalılığa yöneldi. "Gnoller bana saldırmamıştı, oysa beni kaynakta bulduklarında, onların merhametine kalmıştım ve onlara kanlarını akıtarak teşekkür ettim!"

Bunu söylerken, sanki panterin kendisini suçlarından affedeceği hatta onu bağışlayacağı beklentisi ve umuduyla, Guenhwyvar'a döndü. Guenhwyvar bir santim bile hareket etmemişti, etmiyordu ve gece yeşili parlayan tabak gibi gözleri, Drizzt'e bakmıyor, yaptıklarını hiçbir şekilde sorgulamıyordu.

Drizzt suçlarıyla boğuşmak için tartışmaya başladı ama Guenhwyvar'ın sakin kabullenişi sarsılmıyordu. Karanlıkaltı'nın vahşi ortamında yalnız yaşadıklarında, Drizzt öldürmekle sonuçlanacak vahşi içgüdülerine boğulduğunda, Guenhwyvar'ın bazen ona karşı geldiği olurdu, hatta bir keresinde ona izin verilmeden astral boyuta geri dönmüştü. Oysa şimdi panter ne memnuniyetsizlik ne de karşı koyma sergiliyordu. Guenhwyvar ayağa kalktı, siyah tüylerindeki toprak ve çalıları sallayarak temizleyip, Drizzt'i burnu ile dürttü.

Eskisine göre Drizzt rahatladı. Palalarını, bu kez kalın yapraklarla son bir kez temizleyip onları yerleştirdi, ardından ise Guenhwyvar'ın büyük kafasına minnettarlıkla dokundu.

"Söyledikleri onların kötü olduğunu belirledi," diye fısıldadı drow, kendini iyi hissetmek için. "Yaptıklarım onların hareketlerinin sonucuydu." Kelimeleri güvenden yoksundu ama o anda, Drizzt'in buna inanması gerekiyordu. Kendine gelmek için derin bir nefes aldı ve ihtiyacı olduğu gücün geri gelmesi için kendi içine kapandı.

Guenhwyvar'ın çok uzun bir zamandır yanında olduğunu ve artık astral boyuta dinlenmek için geri dönmesi gerektiğini farkettiğinde yanındaki keseye uzandı.

Fakat, daha Drizzt oniks figürü keseden çıkaramadan, panterin pençesi havalandı ve onu elinden fırlattı. Drizzt, Guenhwyvar'a merakla baktı, kedi ise neredeyse ayaklarını yerden kesecek şekilde, tüm ağırlığıyla üzerine yaslandı.

"Benim sadık dostum," dedi Drizzt, yorgun panterin onun yanında kalmak istediğini anlayarak. Elini keseden çekti ve bir dizinin üzerine çökerek Guenhwyvar'a sıkıca sarıldı. Daha sonra ikisi, yanyana cesetten uzaklaştılar.

Drizzt o akşam hiç uyumadı, yıldızları seyredip düşündü. Guenhwyvar onun bu huzursuzluğunu anlayıp ayın doğuşundan batışına dek yanında kaldı, ve Drizzt yeni şafağı selamlamak için hareket ettiğinde, Guenhwyvar, yorgun ve güçsüz bir halde yanında yürüdü. Dağ eteğinde kayalık bir tepe buldular ve yaklaşan manzarayı seyretmek için arkalarına yaslandılar.

Aşağılarında, çiftçi köyünün camlarından süzülen son ışıklar da sönüyordu. Doğu ufku önce pembeleşti sonra kızıllaştı; ama Drizzt, dikkatini veremiyordu. Bakışları aşağıdaki çiftlik evlerine kayıyordu; düşünceleriyle bu bilinmeyen topluluğun rutinlerinin parçacıklarını birleştirip, bir evvelki günün olaylarına haklı bir neden bulmaya çalışıyordu.

İnsanlar çiftçilerdi, Drizzt bu kadarını biliyordu, ayrıca çok da çalışkan işçilerdi, daha şimdiden pek çoğu tarlalarını sürmek için dışarı çıkmışlardı. Her ne kadar bu bilgiler umut verici de olsa, Drizzt tüm insan ırkının özellikleri hakkında varsayımda bulunamıyordu.

Gün ışığının yayıldığı, tahıl tarlalarını ve kasabanın ahşap yapılarını aydınlattığı anda Drizzt bir karara vardı. "Daha fazla öğrenmeliyim, Guenhwyvar," dedi yavaşça. "Eğer beneğer biz,- bu dünyada kalacaksak, komşularımızın nasıl olduklarını öğrenmeliyiz."

Drizzt, kelimelerini tartarken başını salladı. Zaten yeryüzünde olup bitenlere tarafsız bir gözlemci olamayacağını acı bir şekilde kendine ispatlamıştı.

Drizzt, hep, inkar etmeye gücü olmadığı vicdanına göre hareket ediyordu. Ama bu bölgedeki ırklar hakkında sahip olduğu pek az bilgi ile vicdanı kolaylıkla onu yanlış yöne sürükleyebilirdi. Masumlara zarar verebilir, bu şekilde savunduğu ilkelere karşı gelmiş olabilirdi.

Drizzt, sabahın ilk ışıklarını gözlerini kısarak, uzaktaki köyü inceleyerek geçirdi. "Oraya gideceğim' dedi pantere.

"Gideceğim, izleyip, öğreneceğim."

Bu sırada Guenhwyvar sessizce oturuyordu. Drizzt, panterin kendisini onaylayıp onaylamadığını bilmiyordu, anladığından dahi emin değildi. Ama bu kez Drizzt, oniks figüre uzandığında, Guenhwyvar karşı koymak için hiçbir hareket yapmadı. Bir süre sonra, koca panter astral evine açılan geçitten ilerlerken, Drizzt ise kendisini insanların köyüne ve cevaplarına ulaştıracak yolda ilerliyordu. Yalnızca bir kere, yalnız gnoll cesedinin yanında, pelerinini almak için durdu. Drizzt bu hırsızlıktan çekindi, ancak ayazlı gece, piwafwisinin yokluğunun ciddi sonuçlara neden olabileceğini ona hatırlatmıştı.

Bu noktada, Drizzt'in insanlar ve onların topluluğu hakkındaki bilgileri son derece sınırlıydı. Karanlıkaltı'nın derinliklerinde, kara ciflerin yeryüzünde yaşayanlarla pek az ilgisi ve ilişkisi vardı. Drizzt'in insanlar hakkında birşeyler duyduğu tek an, Akademide, büyücülük okulu

Sorcere'de geçirdiği altı aydı. Drow öğretmenleri, onları "bir insanın yapacağı" şekilde büyü yapmaya karşı uyarmışlardı, bununla genellikle kısa bir yaşama sahip ırkların umursamazlığını ifade ediyorlardı.

"İnsan olan büyücülerin," derdi öğretmenler, "drow büyücülerden daha az hırsı yoktur, ama drow büyücülerin bu hedeflere ulaşmak için beşyüz yılı varken, bir insanın yalnızca birkaç on yılı vardır."

Drizzt, bu ifadeyi aklında yıllarca, özellikle de son birkaç aydır insanların köyünü incelerken neredeyse her gün, tekrarlamıştı. Eğer yalnızca büyücüler değil de tüm insanlar, neredeyse drowlar kadar hırslılarsa -eğer yıllarının büyük bir kısmını hedeflerine ulaşmak için harcıyorlarsa- hisleri ile özdeşleştirilebilecek kapalı bir görüşe mi sahiptiler? Ya da belki de, Drizzt'in dileği, Akademide insanlar hakkında duydukları; kendi toplumunu saran entrika ve paranoyanın oluşturduğu olağan yalanlardı. Belki de insanlar, hedeflerini daha akıllı ölçüde belirliyor ve de varoluşlarının kısa günlerinde ufak zevklerden mutluluk duyuyorlardı.

Drizzt, Karanlıkaltı'ndaki yolculuğu sırasında yalnızca bir kere bir insan büyücüye rastlamıştı. O adam, büyücü, mantıksız, kestirilemez ve de son derece tehlikeli hareket etmişti. Drizzt'in dostunu, ufak bir insanımsı yaratık olan pechden, korkunç bir yaratığa dönüştürmüştü. Drizzt ve yol arkadaşları, işleri yoluna sokmak için büyücünün kulesine gittiklerinde, bir yıldırımın gürleme ile gelen patlamasıyla karşılanmışlardı. Sonunda; insan öldürülmüş, Drizzt'in dostu Clacker ise, içinde bulunduğu işkenceye terkedilmişti.

Drizzt'in içinde, drow eğitmenlerinin uyarılarını doğrulayan bu insanın hatırası acı dolu bir boşluk bırakmıştı. Bu yüzden, Drizzt, insanların yerleşim yerine ihtiyatla yaklaşıyor, gnolleri öldürmekle bir hata yapmış olabileceği endişesi ile adımları ağırlaşıyordu.

Drizzt, kasabanın batı kısmında, gnollerin yağmalamayı seçtikleri, diğerlerinden uzak olan çiftlik evini incelemeyi tercih etti. Tek kapılı, pekçok panjurlu penceresi olan, uzun, alçak tavanlı ahşap bir evdi. Önünde bir yanı açık, çatısı olan bir avlu uzanıyordu. Arkasında, iki katlı, geniş ve yüksek kapısıyla büyük bir arabayı içeri alabilecek bir ambar vardı. Pek çok farklı maddeden, farklı boylarda yapılmış olan çitler hemen yakındaki

araziyi belirliyor, içlerinde tavukları, domuzları, bir tanesi keçileri, diğerleri ise Drizzt'in tanımadığı yapraklı bitkileri çevreliyordu.

Arazi, üç yanda tarlalarla çevrilmişti, ama evin arka kısmı dağın eteklerinin yakınındaki kalın çalı ve kayalıklarla kaplıydı. Drizzt araziyi daha iyi görmesini sağlamak için evin arka köşelerinden birindeki çam ağacının alçak dallarının birinin altına saklandı.

Üç erişkin adam -ki Drizzt görünümlerinden üç ayrı nesilden olduklarını tahmin etti- Drizzt'in ayrıntılarını inceleyemeyeceği kadar, ağaçlardan uzakta, tarlayı sürmeye başladılar. Oysa evin yakınlarında, dört çocuk, biri erişkinliğe yakın bir kız ve ondan ufak üç erkek çocuk, basit işlerle uğraşıyorlardı, tavuk ve domuzları besleyip sebze bahçesindeki otları yoluyorlardı. Sabah boyunca zamanlarını, birbirlerinden uzak, neredeyse birbirleriyle ilişki kurmadan geçirdiler, bu yüzden Drizzt aile ilişkileri hakkında pek az şey öğrenebilmişti. Beş çocuğun hepsi gibi buğday rengi saçlara sahip güçlü görünümlü bir kadın avluya çıkıp da bir zili çaldığında, yorgun görünen işçiler bir anda canlandı.

Tezahüratlar ve bağırtılar arasında, üç genç erkek çocuk, yalnızca bir ara ablalarına çürümüş sebzelerden fırlatmak için duraklayarak, eve doğru koşturdular. Başlangıçta Drizzt, bu bombardımanın büyük bir kapışmaya dönüşeceğini sanmıştı, oysa genç kız da aynı şekilde karşılık verdi, dördü birden kahkahalara boğulduğunda ise bunun bir oyun olduğunu anladı.

Bir süre sonra, tarladaki erkeklerin en genci, muhtemelen çocukların en büyüğü, bağırıp elindeki çapayı sallayarak araziye daldı. Genç kadın, bu yeni müttefikine cesaret verici bir şekilde bağırdı ve üç erkek çocuk avluya doğru koşturmaya başladılar. Oysa genç adam daha hızlıydı ve ilerleyen ufaklıklardan birini kolundan yakalamasıyla domuz yalağının içine bırakması bir oldu.

Tüm bunlar olurken, elinde zil tutan kadın, çaresizce kafasını sallıyor ve sonu gelmeyecek gibi görünen homurtular çıkartıyordu. Gri saçlı, zayıf ve yaşlı bir kadın dışarı çıkıp yanına geldi, elinde tehtitkâr bir şekilde tahta bir kaşık sallıyordu. Memnun görünen genç adam bir kolunu genç kadının omuzuna attı ve beraber iki çocuğun ardından eve girdiler. Geride kalan ufaklık kirli sudan çıkarak takibe başladı ama tahta kaşık onu engelledi.

Drizzt, elbette ki denilenlerden bir şey anlamıyordu ama anladığı kadarıyla kadınlar, ufaklık kuruyana kadar onu içeri almayacaklardı. Gürültücü ufaklık, eve dönmek için arkasını dönen kaşık tutana sessizce bir şeyler mırıldandı ama zamanlaması pek de iyi sayılmazdı.

Biri kalın gri bıyıklı, diğeri ise yeni traş olmuş iki adam tarladan gelerek homurdanan çocuğun arkasında bitmişlerdi. Çocuk tekrar havalandı ve de şap! diye yalağın içine daldı. Birbirlerini gönülden kutlayan adamlar, evvelki tezahürata katıldılar. Sırılsıklam olan çocuk, yalnızca homurdanmaya devam etti ve kendisine bakan dişi bir domuzun suratına su sıçrattı.

Drizzt gittikçe büyüyen bir merakla hepsini izledi. Onu sonuca ulaştıracak hiçbir şey görmemişti ama ailenin oyuncu yönü ve de kaybedenin dahi olanları kabullenmiş olması onu cesaretlendirdi. Drizzt, bu hepsi ortak bir hedef için çalışan grupta, ortak bir ruh gördü. Eğer bu tek çiftlik, tüm köyün bir yansımasıysa, o zaman bu yer Menzoberranzan'dan çok, yer altı gnomelarının komünal şehri olan Blingdenstone'a benziyordu.

Akşamüstü de sabahları gibi, işle ve ortalığa hakim olan oyunsu hava içinde sürdü. Aile günbatımından az sonra ışıklarını söndürerek, erkence yataklarına çekildi, Drizzt ise dağın yamacının daha içlerine çekilerek gözlemleri üzerinde düşünmeye başladı.

Hâlâ hiçbir şeyden emin olamıyordu, ama o gece, ölü gnoller hakkındaki düşüncelerinden uzak, daha huzurlu bir gece geçirdi.

Üç gün boyunca drow, çiftliğin arkasında gölgelerde saklanarak, ailenin çalışmasını ve oyunlarını izledi. Grubun yakınlığı daha da belirginleşmişti ve ne zaman çocuklar arasında gerçek bir kavga çıksa, en yakındaki erişkin çabucak araya girip mantık çerçevesinde bir uzlaşım sağlıyordu. İstisnasız bir şekilde kavga edenler, kısa bir süre sonra beraber oynamaya dönüyorlardı.

Drizzt'in kafasındaki tüm şüpheler yok olmuştu. "Silahlarıma dikkat edin, serseriler," diye fısıldadı bir gece, sessiz dağlara; eğer herhangi bir gnoll ya da goblin çetesi -ya da herhangi bir ırktan herhangi bir yaratık- bu çiftçi

ailesine saldırmaya çalışırlarsa, öncelikle Drizzt Do'Urden'in hızla dönen palalarıyla karşılaşacaklardı.

Drizzt çiftçi aileyi gözlemlerken aldığı riskin farkındaydı. Eğer çiftçilerden biri kendisini farkederse -ki kuvvetli bir ihtimaldimuhtemelen paniklerlerdi. Ama hayatının bu noktasında, Drizzt bu riski almaya razıydı. Hatta içinde bir parçası, bulunmayı ümit ediyordu.

Dördüncü günün sabahının erken vakitlerinde, daha güneş ufukta belirmeye başlamadan, Drizzt yalnız çiftlik evini çevreleyen tepeler ve ağaçlıklardan oluşan güzergahına koyuldu. Drow, kayalığına geri döndüğünde çiftlikte iş günü çoktan başlamıştı. Drizzt, yosunlardan oluşan yatağa rahatça oturdu ve gölgelerin arasından bulutsuz günün parlaklığını izlemeye koyuldu.

Daha bir saat bile geçmemişti ki, tek bir kişi çiftlik evinden Drizzt'e doğru ilerlemeye başladı. Bu genellikle isteği dışında, neredeyse tüm vaktini yalağın içinde geçiren çocuktu.

Drizzt, çocuğun amacını bilmediğinden, yakınlardaki bir ağacın gövdesinin arkasına saklandı. Ardından ufaklığın kendisini görmemiş olduğunu anladı; çocuk çalıların arkasına dalmış, arkasını dönüp çiftlik evine doğru öfkeli bir ses çıkarmış, daha sonra da ıslık çalarak ağaçlıklı tepeye doğru ilerlemeye başlamıştı. Drizzt, o an aslında çocuğun işten kaçtığını anladı, neredeyse çocuğun bu umursamaz davranışını alkışlayacaktı. Ama buna karşın Drizzt, çocuğun böylesine tehlikeli bir yerde, evden bu kadar uzaklaşma seçiminin doğru bir karar olduğundan emin değildi. Çocuk on yaşından büyük olamazdı, kehribar rengi perçemlerinin arasından bakan masum mavi gözleri vardı, zayıf ve narin görünüyordu. Drizzt, bir süre çocuğun ilerlemesini ve arkasından birinin onu izleyip izlemediğini görmek için bekledi, daha sonra da, çalınan ıslığın ona yol göstermesine izin verip, yola koyuldu.

Çocuk hiç tereddütsüz çiftlik evinden dağlara doğru uzaklaşıyor, Drizzt ise çocuğu her türlü tehlikeden uzak tutmaya kararlı, yüz adım kadar gerisinden izliyordu.

Karanlıkaltı'nın karanlık dehlizlerinde Drizzt, çocuğun -ya da bir goblinin ya da herhangi bir şeyin- hemen ardından ilerleyebilir ve farkedilmeden önce bacaklarına vurabilirdi. Fakat, takibin başlamasından yalnızca yarım saat sonra, hareketlerin garip hız değişiklikleri ve ıslık sesinin azalmasından, Drizzt, çocuğun takip edildiğini fark ettiğini anlamıştı.

Ufaklığın, üçüncü birinin varlığını hissedip hissetmediğini anlamak için Drizzt, Guenhwyvar'ı oniks figüründen çıkardı ve çocuğa yaklaşması için yolladı. Drizzt, temkinli adımlarla yoluna devam etti.

Bir süre sonra, çocuk rahatsızlığını belirten bir ses çıkardığında, drow palalarını çıkararak tedbiri elden bıraktı. Drizzt, çocuğun söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordu fakat çaresiz tonu her şeyi anlatmaya yetiyordu.

Dik bir tepeye aştığında kendini aniden ağaçların arasından çıkmış buldu, yol yaklaşık yirmi ayak genişliğinde bir vadinin ağzında bitiyordu. Büyük yarık boyunca bir kütük uzanıyordu, onun diğer tarafının yakınlarındaysa çocuk asılı duruyordu. Gözleri, elinde palalarıyla abanoz renkli elfi görünce kısıldı. Ağzından Drizzt'in çözemediği bazı kelimeler döküldü.

Tehlike içinde bulunan çocuğu gördüğünde Drizzt'i bir suçluluk duygusu sardı; çocuk içinde bulunduğu duruma Drizzt'in takibinden dolayı düşmüştü. Vadi ancak genişliği kadar derindi ama dibi keskin taş ve çakıllarla doluydu. Başlangıçta Drizzt, beklenmeyen karşılaşma ve onun getirdiği sonuçlardan dolayı tedirgin davrandı ama kendi sorunlarını hemen kafasından attı. Palalarını yerlerine yerleştirdi ve drowların barış göstergesi olarak kollarını göğüs üstünde kovuşturarak bir ayağını kütüğün üzerine koydu.

Çocuğun düşüncesi farklıydı. Garip elfi gördüğünde yaşadığı şoku atlatır atlatmaz, kendini Drizzt'in aksi yönünde olan kayanın çıkıntısına fırlatarak kütüğü yuvasından itekledi. Drizzt, kütük yarığa doğru ilerlerken kendini geriye fırlatmıştı. Drow, o zaman aslında çocuğun hiç de tehlikede olamdığım ama kendisini takip edeni ortaya çıkarmak için numara yaptığını anladı. Ve Drizzt, takip edenin eğer çocuğun tahmin ettiği gibi ailesinden biri olsaydı, bu tehlikeli durumun alacağı herhangi bir cezayı savacağını düşündü.

Şimdi zor durumda olan Drizzt'di. Ortaya çıkarılmıştı. Çocukla anlaşmanın, ona orada bulunmasının nedenini ve paniğini yok etmenin bir yolunu düşünmeye çalıştı. Oysa çocuk, hiçbir açıklama beklememişti. Gözleri irice açılmış ve korkmuş bir halde, bayırı -göründüğü kadarıyla çok iyi bir hızla- aşmaya başladı ve de çalılığa daldı.

Drizzt çaresizce etrafına bakındı. Drow dilinde "Dur," diye bağırdı, oysa çocuğun anlamadığını, anlasa bile durmayacağını biliyordu.

Drowun yanından bir kedi silueti fırladı ve havaya atılarak, yarığı kolayca aştı. Guenhwyvar öteki tarafa yumuşakça dört ayak üstüne inerek çalıların arasında kayboldu.

"Guenhwyvar," diye bağırdı Drizzt, panteri durdurmaya çalışarak. Drizzt'in Guenhwyvar'ın çocuğa nasıl davranacağına dair bir fikri yoktu. Drizzt'in bildiği kadarıyla panter yalnızca bir kez bir insanla karşılaşmıştı, Drizzt ve yol arkadaşlarının öldürdükleri büyücüydü bu. Drizzt onları takip edecek bir yol bulmaya çalıştı. Vadinin yanından aşağıya inebilir, etrafından dönerek tekrar yukarı çıkabilirdi, fakat bu çok uzun sürebilirdi.

Drizzt, birkaç adım geri gidip, yarığa doğru atılarak, havaya zıpladı, havalanırken bir yandan da doğuştan gelen yükselme güçlerini ortaya çıkarmaya çalışıyordu. Drizzt, vücudunun, yerin yerçekiminden kurtulduğunu hissettiğinde, tam anlamıyla rahatlamıştı.

Yeryüzüne çıktığından beri yükselme büyüsünü kullanmamıştı. Açık gökyüzü altında saklanmaya çalışan bir drow için bu büyünün hiçbir anlamı yoktu. Drizztin başlangıçtaki hızı ötedeki çıkıntıya nispeten yaklaşmasını sağlamıştı. Yerdeki kayalığa yavaşça inmek için yoğunlaşmaya çalıştı, fakat büyü bir anda etkisini kaybettiğinde Drizzt hızla yere kapaklandı. Dizinde oluşan morartıyı ve büyüsünün neden işe yaramadığı konusunda kafasındaki soruları hiçe sayarak, koşmaya ve Guenhwyvar'ın durması için bağırmaya başladı.

Kediyi bulduğunda Drizzt rahatladı. Guenhwyvar açıklıkta, bir pençesi çocuğu yüzükoyun yatırmış, oturuyordu. Drizz, çocuğun gene yardım için bağırdığını düşündü, ama zarar görmemişti.

"Gel Guenhwyvar," dedi Drizzt sessizce. "Çocuğu yalnız bırak." Guenhwyvar tembelce esnedi, açıklığa, efendisinin yanına yalpalayarak yürüyerek dediğini yaptı.

Çocuk bir süre olduğu yerde kaldı. Az sonra tüm cesaretini toplayarak hızla hareket etti ve zıplayıp dönerek kara elf ve panterle yüzyüze geldi. Gözleri hâlâ kocaman görünüyordu, artık kirlenmiş olan yüzünden fırlamışçasına dehşeti ifade ediyordu.

"Nesin sen?" diye sordu çocuk, yaygın insan dilini kullanarak.

Drizzt, anlamadığını işaret etmek için kollarını iki yana açtı ve iç güdüyle, parmağını göğsüne vurarak tekrarlamaya başladı, "Drizzt Do'Urden." O sırada çocuğun yavaşça hareketlendiğini, önce bir ayağını ardından da diğerini arkaya attığını farketti. Drizzt şaşırmıştı ve çocuk topuğu üzerinde geri dönüp "İmdat! Bu bir drizzit!" diye bağırarak koşmaya başladığında, Guenhwyvar'in kontrolünde olduğundan emin oldu.

Drizzt Guenhwyvar'a bakarak omuz silkti, sanki kedi de aynısını yapmıştı.

Nathak, ince kollu goblin, her adımı korkudan daha da ağırlaşarak, dik ve kayalık yamaca tırmandı. Goblinin bulduklarını rapor etmesi gerekiyordu -beş ölü gnoll göz ardı edilemezdi- ama talihsiz yaratığın, Ulgulu ya da Kempfana'nın bu haberi olduğu gibi kabul edeceğine dair ciddi kuşkulan vardı. Ama gene de, Nathak'ın başka bir şansı var mıydı? Kaçabilir, dağın öteki tarafındaki yamaçtan koşarak balta girmemiş ormanlara dalabilirdi. Ama bu da çaresiz bir yol gibi görünüyordu, çünkü Ulgulu'nun intikam almaktan duyduğu zevki biliyordu. Büyük, morderili efendisi topraktan, bir ağacı yalnızca elleriyle sökebilir, bir mağara duvarından bir avuç dolusu taşı koparabilir ve kaçan goblinin boğazını kolaylıkla parçalayabilirdi.

Nathak, kendini saklayan çalılıktan, efendisinin mağara yerleşimine her ilerleyişinde içi ürperiyordu.

"Gelme zamanın gelmişdi," diye söylendi diğer iki goblinden biri, "iki gün oldu yoksun!"

Nathak yalnızca başıyla onayladı ve derin bir nefes aldı.

"Ne yaptın?" diye sordu üçüncü goblin, "Gnolleri buldun?"

Nathak'ın yüzü bembeyaz oldu, ne kadar derin nefes alırsa alsın bu goblinin içindeki krizi atlatmaya yetmezdi. "Ulgulu orada?" diye sordu iğrenç bir sesle.

İki goblin muhafızı merakla önce birbirlerine, sonra Nathak'a baktılar.

"Gnolleri bulmuş," diye yorumda bulundu biri. "Ölü gnoller."

"Ulgulu mutsuz olcak" diye daldı lafa biri, ikincisi girişi, kabul salonundan ayıran ağır perdeyi kaldırmak üzere diğerinden ayrıldı.

Nathak durakladı ve sanki tüm yapacaklarını bir daha gözden geçirirmiş gibi arkasına bakmaya başladı. Belki de kaçmak, daha tercih edilir bir şey diye düşündü.

Goblin muhafızlar, ince kollu arkadaşlarını omzundan yakalayıp kabul salonuna fırlattılar ve de Nathak'ın geri çekilmesini önlemek için mızrakları ile geçidi kapattılar.

Nathak, odanın öbür ucunda oturanın Ulgulu değil de Kempfana olduğunu görünce biraz olsun kendine güveni yerine geldi. Kempfana, goblinler arasında, hükmeden kardeşleri uzaklaştıran, olarak ün salmıştı, ama tabi ki Kempfana da onların sarsılmaz saygısını elde etmek için buyruğu altındakiler! yeterince ezmişti. Kempfana, goblinin geldiğinin farkına varmamıştı, onun yerine, mağara yerleşiminin öncelikle kendine ait olduğunu iddia eden tepe devi Lagerbottoms'la hararetle tartışıyordu.

Nathak, büyük tepe devinin ve neredeyse onun kadar iri olan kızılderili goblinoidin ilgisini çekecek şekilde odanın içinde dolandı.

"Evet, Nathak," diye söze girdi Kempfana, elinin bir hareketiyle tepe devinin süregelen karşı çıkışlarını susturarak. "Ne rapor edeceksin?"

"Ben...ben," diye kekeledi Nathak.

Kempfana'nın iri gözleri, aniden tehlikeli bir heyecan belirtisi ile portakal rengine döndü.

"Ben, gnolleri buldu!" dedi Nathak, "Ölü, öldürülmüş." Lagerbottoms, alçak fakat tehditkar bir sesle hırladı ama Kempfana, tepe devinin kolunu sıkarak ona sözü geçenin kim olduğunu hatırlattı.

"Ölü?" diye sordu kızılderili goblin, sessizce. Nathak başı ile onayladı.

Kempfana böylesine güvenilir kölelerin yokluğuna duyduğu üzüntüyü dile getirdi, ama düşünceleri daha çok kardeşinin habere vereceği kaçınılmaz olan sert tepkide yoğunlaşmıştı. Kempfana'nın bekleyecek fazla vakti yoktu.

"Ölü!" diye neredeyse kayayı parçalayacak bir kükreme duyuldu. Odadaki üç yaratık da iç güdüsel bir şekilde eğilerek odanın diğer tarafına baktıklarında, bir kayanın, başka bir odanın kapısının, sökülüp başka bir yana sektiğini gördüler. "Ulgulu!" diye vızıldadı Nathak, ufak goblinin yüzüstü yere kapaklandığında arkasına bakacak cesareti yoktu.

Koca, morderili goblin benzeri yaratık kabul salonuna hızla daldı, gözleri portakal renginde bir öfke ile hırs doluydu. Ulgulu'nün, büyük tepe devinin yanına gelmesi üç adım sürdü, Lagerbottoms artık ufak ve narin görünüyordu.

"Ölü!" diye öfkeyle kükredi gene, Ulgulu. Gerek köyde yaşayan insanlar ya da diğer yaratıklar tarafından öldürülen, gerekse de Ulgulu'nun olağan öfke nöbetleri sırasında yenilen, goblin kavimi azalmaktaydı, bu yüzden gnoll topluluğu bu inin av gücü durumuna gelmişti.

Kempfana, kendisinden büyük olan kardeşine kötü bir bakış fırlattı. İki kardeş, yemek ve de gelişmek için, maddesel boyuta birlikte gelmişlerdi. Ulgulu, hemen, en güçlü kurbanlarını elde ederek ve gittikçe büyüyüp güçlenerek hakimiyetini ortaya koymuştu. Ulgulu'nun derisinin rengine ve boyutuna, gücüne bakılarak, onun yakın zamanda Gehenna'nın dönemeçli vadilerine geri döneceği söylenebilirdi.

Kempfana, bu günün yakın olmasını ümit ediyordu. Ulgulu gittiğinde, o hükmedecek, yiyip güçlenen o olacaktı. Böylelikle, Kempfana da, bu lanetlenmiş boyuttaki gelişme sürecini tamamlayıp, kendi varoldukları boyutta diğer barghestlerle mücadele edebilecekti.

"Ölü," diye kükredi Ulgulu, yeniden. "Ayağa kalk sefil goblin ve bana nasıl olduğunu anlat! Bunu, gnollerime ne yaptı?"

Nathak, bir dakika daha öylece durdu, daha sonra dizlerinin üzerinde kalkmayı başararak "Ben bilmez," diye mırıldandı. "Onlar, gnoller ölü, biçilmiş, parçalanmış."

Ulgulu, geniş, kocaman ayaklarının topuklarıyla arkaya doğru sallandı. Gnoller bir çiftlik evini, çiftçiyi ve en büyük oğlunu geri getirme emriyle, talan etmek için gitmişlerdi. Bu iki yetişkin, uzun zaman yaşamış insan yemekleri, barghesti gözle görülür biçimde güçlendirecek ve hatta belki de onun Gehenna' ya dönmesi için yeterli gelişimi tamamlayacaktı. Oysa şimdi, Nathak'ın raporu ışığında, Ulgulu ya Lagerbottoms'ı yollamak ya da belki kendisi gitmek zorunda kalacak, ve buna karşın devin ya da morderili yaratığın görünmesi, insan yerleşimini organize ve de tehlikeli bir hareketlenmeye itecekti. "Tephanis!" diye kükredi Ulgulu, aniden.

Uzaktaki duvarda, Ulgulu'nun sert girişini yaptığı kapının aksi yönünde, bir çakıltaşı yerinden oynadı ve düştü. Sadece birkaç ayak boyu bir düşüştü ama taş daha yere çarpmadan, narin yapılı bir cin, yatak odası olarak kullandığı ufak odacığından fırladı, kabul salonunun yirmi ayak boyu mesafesini katederek, Ulgulu' nün yanında bitiverip, geniş omzuna rahatça oturdu.

"Beniçağırdmızevet,beniefendim." diye vızıldadı Tephanis, ok hızlı bir şekilde. Diğerleri bu iki ayak boyundaki cinin odaya girdiğini dahi farkedememişlerdi. Kempfana, kafasını şaşkınlıkla sallayarak, başka bir tarafa doğru döndü.

Ulgulu yüksek sesle güldü; en değer verdiği kölesinin bu gösterisini öyle çok seviyordu ki. Tephanis bir "anlık" ti; normal zaman anlayışı ile ayrışan farklı boyutta yaşayan bir cindi. Sınırsız güç ve çevikliğe sahip olan bu "anlıklar" en usta buçukluk hırsızları bile utanç içinde bırakacak, hatta

başka hiçbir ırkın denemeye bile cesaret edemeyecekleri becerilere sahiptiler. Ulgulu, Tephanis ile maddesel boyuta ilk adım attıkları zamanda dost olmuştu. Tephanis, Ulgulu'nun, yerleşim içindekiler arasında hakimiyet taslamadığı tek üyeydi; ve bu bağ, ona kardeşi üzerinde büyük bir avantaj kazandırmıştı. Tephanis'in kurbanlarını önceden gözlemlemesi sayesinde, Ulgulu hangilerini tüketip, hangilerini Kempfana' ya bırakacağını ve kendisinden daha güçlü olan maceracıları nasıl alt edebileceğini biliyordu.

"Sevgili Tephanis," diye mırıldandı Ulgulu, garip derecede saygı gösteren bir sesle. "Nathak, zavallı Nathak," goblin bu ifadeyi gözden kaçırmamıştı, "beni gnollerimin bir felaketle karşılaştığı konusunda haberdar etti."

"Ve siz de benim gidip ne olduğunu görmemi istiyorsunuz efendim." diye yanıtladı Tephanis. Ulgulu neredeyse anlaşılamaz olan sözler üzerine bir an düşündükten sonra istekli bir şekilde başıyla onayladı.

"Hemenşimdiefendimhemendönerim."

Ulgulu, omzunda hafif bir ürperti hissetti ama daha o ve diğerleri Tephanis'in dediklerini anlamaya çalıştıkları sırada, odayı giriş bölümünden ayıran perde çoktan eski haline dönmüştü bile. Goblinlerden biri, bunu Kempfana'nın ya da Ulgulu'nun yapıp yapmadığını anlamak için başını içeri uzattı ama sonra perdenin hareketinin yalnızca rüzgarın bir oyunu olduğunu düşündü.

Ulgulu, gene kahkahayla gürledi; Kempfana ona iğrenti dolu bir bakış fırlattı. Kempfana, cinden nefret ediyordu ve onu uzun zaman önce öldürebilirdi ama Tephanis'in, Ulgulu Gehenna'ya gittikten sonra, kendisine sağlayabileceği yardımı gözardı edemezdi.

Nathak, sessizce odayı terketmek amacıyla bir ayağını yavaşça diğerinin arkasına kaydırdı. Ulgulu bir bakışıyla hareketini durdurdu.

"Raporun çok işime yaradı," diye başladı barghest.

Nathak rahatladı, ta ki Ulgulu'nun koca eli ileri atılıp goblini gırtlağından yakalayıp, onu havalandırana dek.

"Ama eğer gnollerime ne olduğunu anlamak için biraz zaman harcasaydın bana daha büyük faydası olurdu."

Nathak neredeyse bayılıyordu, ve vücudunun yarısı Ulgulu'nun kocaman ağzına tıkıldığında, ince kollu goblin bayılmış olmayı diledi.

"Ov sırtını, hafiflet sızıyı. Yerini değiştir, geri gelir. Ov sırtını, hafiflet sızıyı. Yerini değiştir, geri gelir," diye defalarca tekrarladı Liam Thistledown, arkasındaki yanarak yayılan ağrıyı unutmak için söylediği, yaramaz Liam'ın çok iyi bildiği bu tekerlemeyi. Oysa bu kez durum her zamankinden farklıydı, özellikle aradan geçen kısa zamanın ardından, gerçekten de görevinden kaçmak istediğini onaylamasından dolayı.

"Ama drizzit gerçekti," diye haykırdı Liam, yenik bir sesle.

Sanki onun bu söylediğine cevap verirmişçesine sundurmanın kapısı hafifçe aralandı ve içeri Liam'dan biraz büyük olan Shawno ile tek kız kardeşi olan Eleni sızdı.

"Bu sefer iyice batırdın," diye azarladı Eleni, büyük abla sesini takınmaya çalışarak. "Yapılacak iş varken ortadan kaybolman yeterince kötüyken bir de eve böylesine akıl almaz hikayelerle dönmen!"

"Drizzit gerçekti," diye karşı çıktı Liam, Eleni'nin annesi gibi davranmasından hoşnut olmayan bir ifadeyle. Liam, Eleni'nin sert bakış açısı olmadan da, yalnızca anne ve babası tarafından yeterince derde sokuluyordu. "Connor'ın örsü kadar kara idi ve yanında en az onun kadar kara bir aslan vardı!"

"İkiniz de susun," diye uyardı Shawno. "Eğer babam, bizim burada bunları konuştuğumuzu duyarsa hepimizi pataklar."

"Drizzit," dedi Eleni, şüpheyle.

"Doğru!" diye karşı çıktı Liam, yüksekçe bir sesle, Shavvno'nun sertçe gelebilecek tokadına maruz kalma pahasına. Kapı açıldığında, yüzleri beyazlaşmış bir halde üçü de döndü.

"Gel buraya!" diye fısıldadı Eleni, sertçe. Shavvno'dan biraz büyük fakat Eleni'den üç yaş küçük olan Flarıny'yi yakasından tutup sundurmaya çekerek. Her zaman, grubun en pimpiriklisi olan

Shawno, hızla dışarı bakıp, kimsenin izlemediğinden emin olarak, yavaşça kapıyı kapattı.

"Bizi gözetlememen gerekirdi!" diye karşı çıktı Eleni.

"Sizin burada olduğunuzu nereden bilecektim ki?" diye cevap verdi hemen Flarıny. "Sadece o ufaklığı biraz kışkırtmaya gelmiştim." Liam'a baktı, ağzını çarpıtıp, parmaklarını havada sallamaya başladı. "Dikkat, dikkat," diye mırıldandı Flarıny. "Ben drizzitim, ufak çocukları yemeye geldim!"

Liam arkasını döndü fakat Shawno fazla etkilenmemişti. "Of, kes sesini!" diye mırıldandı Flarıny'ye, dediğini kardeşinin kafasını eliyle tokatlarcasına dürterek pekiştirerek. Flarıny karşılık vermek için arkasını dönmüştü ki, Eleni aralarına girdi.

"Durdurun şunu!" diye bağırdı Eleni, öyle yüksek bir sesle ki dört Thistledown da parmaklarını hep birlikte dudaklarının üzerine götürerek "ssh!" dediler.

"Drizzit gerçekti," diye karşı çıktı Liam yeniden. "Eğer korkak değilseniz, bunu ispat edebilirim!"

Liam'ın üç kardeşi onu meraklı gözlerle inceledi. O, kötü ün yapmış bir yalancıydı ama şimdi kazanacak ne vardı ki? Babaları Liam'a inanmamıştı ve cezalandırma gözönünde bulundurulduğunda önemli olan tek şey de buydu. Ama Liam ısrarcıydı ve ses tonu söylediklerinin arkasında gerçek payı olabileceğini düşündürtüyordu.

"Drizziti nasıl ispat edebilirsin?" diye sordu Flarıny.

"Yarın yapacak işlerimiz yok," diye yanıtladı Liam, "Dağlara böğürtlen toplamaya gidebiliriz."

"Anne ve babamız, bize asla izin vermez," dedi Eleni.

"Ama sana inanır!" diye sertçe yanıtladı Liam, grup tarafından "ssh!" seslerini üzerine çekerek.

"Sana inanmıyorum," dedi sıkıntı dolu bir sesle. "Her zaman bir şeyler uydurup, başını derde sokuyor sonra da içinden sıyrılmak için yalan söylüyorsum!"

Liam, küçük kollarını göğsünün üzerinde kovuşturdu ve kız kardeşinin söylediklerini dinlerken bir ayağını sabırsızca yere vurmaya başladı. "Ama Connor'ı gelmeye ikna edersen," diye homurdandı Liam, "bana inanacaksın."

"Off, lütfen," diye yalvardı Flany, Eleni'ye, oysa olası sonuçları düşünen Shawno başını sallıyordu.

"O halde dağa gidiyoruz," dedi Eleni, Liam'a, devam etmesi için işaret edip, bu şekilde anlaştıklarını belirgin hale getirerek.

Liam genişçe gülümsedi ve bir dizinin üstüne çöküp, bir tutam talaş toplayarak drizzit ile karşılaştığı yerin kaba bir haritasını çizmeye başladı. Planı sadeydi; böğürtlen toplayan Eleni'yi yem olarak kullanmak. Dört erkek kardeşi, o ayağını tutmuş ya da yaralanmış rolü yaparken, gizlice gözleyeceklerdi. Daha önce zor bir durum drizzintin gelmesini sağlamıştı, büyük ihtimalle tatlı, genç bir kızın yem olarak kullanılması drizzitin yeniden ortaya çıkmasını sağlardı.

Eleni, oltanın ucundaki kurt olma fikrine hiç de sıcak bakmıyordu.

"Ama nasılsa bana inanmıyorsun," dedi Liam. Yüzündeki düşmüş olan dişinin bir boşluk oluşturduğu gülümseme, onun inadının kendini köşeye sıkıştırdığını gösteriyordu.

"Tamam yapacağım!" diye homurdandı Eleni. "Ve senin drizzitine inanmıyorum Liam Thistledown! Ama eğer aslan gerçekse ve beni ısırırsa, derini yüzerim!" Bunu söyledikten sonra Eleni döndü ve hızla odunluğu terketti.

Liam ve Flarıny avuç içlerine tükürüp, korkularını atlatana dek Shawno'ya meydan okurcasına baktılar. Az sonra ıslak bir çarpışma ile üç kardeş zafer içinde ellerini havada birleştirdiler. Aralarındaki her türlü anlaşmazlık, içlerinden biri Eleni'yi kızdırdığında ortadan kalkardı.

İçlerinden hiçbiri Connor'a planladıkları drizzit avından bahsetmediler. Onun yerine Eleni ona, kendisine borçlu olduğu pekçok iyiliği hatırlattı ve de eğer Connor kendisini ve diğer çocukları böğürtlen toplamaya götürürse bu borcun tamamen kapanacağına söz verdi, -ama tabi- drizziti bulamamaları halinde Connor'ın tüm borcunun Liam tarafından üstlenilmesi şartıyla.

Connor homurdandı ve nallaması gereken atlardan bahsederek karşı çıktı ama kız kardeşinin vurucu mavi gözlerine ve mutluluk veren gülümsemesine karşı çıkamazdı, ayrıca arada bir de, Eleni'nin, belirgin borcunu kapatma sözü de vardı. Ailenin rızasıyla, Connor, Thistledownları, çocukların ellerinde kovalar ve kendi belinde kabaca yapılmış kılıcıyla dağlara götürdü.

Drizzt, bu hilenin yapılacağından, daha çiftliğin genç kızının böğürtlenliğin içinde görülmesinden önce farkındaydı. Ayrıca, dört Thistledown'ın akçaağaç kümelerinin gölgelerinde gizlendiğini ve de Connor'ın acemice kaba kılıcını savurduğunu da görmüştü.

Drizzt, en ufak olanının onları buraya getirdiğini biliyordu. Bir gün önce, drow, çocuğun odunluğa çekildiğini görmüştü. En azından başlangıçta, her an "drizzit" sözü ortaya atılıyordu. Ve şimdi de inatçı çocuk, inanılmaz hikayesini ispat etmek istiyordu.

Böğürtlen toplayıcısı aniden irkildi, yere düşerken bağırdı. Drizzt kum rengi saçlı çocuğun zor durumdayken kullandığı "imdat!" kelimesini tanıdı ve karanlık yüzünü bir gülümseme sardı. Kızın, komik şekilde düşüşünü gördüğünde, oyunu anladı. Kız aslında yaralı değildi, sadece drizziti çağırıyordu. Güvensiz bir şekilde, kalın beyaz saçlarını sallayarak uzaklaşmak üzereydi ki, içini bir dürtü kapladı. Kızın bileğini ovuşturup bir yandan da endişe ile saklanan kardeşlerine bakıp durduğu böğürtlenliğe yeniden baktı. O anda Drizzt'in içinde karşı koyamadığı bir ihtiyaç belirdi. Yalnız başına etrafta dolaşalı ne kadar zaman geçmişti? O anda Belwarr'ı,

kendisine Karanlıklatı'nın vahşi ortamında yardımcı olan svirfneblini özledi. Babası ve dostu Zaknafeini özledi. Bu meraklı çocukların oynadığı oyun tahammülünün ötesindeydi.

3

Drizzt'in komşularıyla tanışma vakti gelmişti.

Paramparça olmuş kıyafetinin, ırkı hakkında fazla birşeyi gizleyemeyecek olmasına rağmen, Drizzt gnoll pelerininin kukuletasını kafasına geçirip araziye doğru yöneldi. Kızın ilk tepkisinden kurtulabilirse, onunla bağlantı kurabileceğini ümit ediyordu. En iyi ihtimalle dahi ümidi gerçekleşmekten uzak sayılırdı.

"Drizzit!" dedi Eleni alçak sesle. Bağırmak istiyordu ama nefesi yetmiyordu, kaçmak istiyordu oysa içinde bulunduğu dehşet onu sımsıkı yakalamıştı.

Ağaçların arasından Liam, onun yerine konuştu: "Drizziti" diye bağırdı. "Size söylemiştim! Size söylemiştim!" Kadeşlerine baktı, beklediği heyecan dolu tepkiyi veriyorlardı. Fakat Connor'ın yüzündeki dehşet o kadar derindi ki, tek bir bakışta Liam'ın içindeki neşeyi alıp götürdü.

"Tanrılar adına," diye mırıldandıThistledownların en büyüğü Connor, babasıyla daha evvel maceralara atılmış ve düşmanları tanımak konusunda eğitilmişti.

O anda, şaşkın duran üç kardeşine baktı ve de tecrübesiz olan bu çocuklara hiçbir şey ifade etmeyen tek bir kelime mırıldandı.

"Drow."

Drizzt, korkmuş olan ve bu kadar yakından ilk gördüğü dişi insanın birkaç adım ötesinde durdu ve onu inceledi. Eleni, hangi ırkın standartlarına göre olursa olsun büyük yumuşacık gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve yumuşacık altmımsı teniyle çok tatlı bir görünüme sahipti. Drizzt burada bir kapışma olmayacağını biliyordu. Eleniye gülümsedi ve kibarca kollarının

üzerinde kovuşturdu. "Drizzt," diye düzeltti, göğsünü işaret ederek. Yanda bir hareket, onun kızdan öte tarafa yönelmesine neden oldu.

"Eleni, kaç!" diye bağrdı Connor Thistledown, kılıcını sallayıp, drowun üzerine doğru yürüyerek. "Bu bir kara elf! Bir drow! Hayatın pahasına kaç!"

Connor'ın bağırtıları arasından, Drizzt yalnızca "drow" kelimesini anlayabilmişti. Fakat genç adamın davranışı ve niyeti konusunda emindi çünkü Connor, hemen Drizzt ile Eleninin arasına girmiş, kılıcının ucunu Drizzt'in boynuna yöneltmişti. Eleni ayaklarının üzerinde doğrulmayı başararak kardeşinin arkasına geçmiş fakat söylendiği gibi kaçmamıştı. O da şeytani kara elfler hakkında bazı şeyler duymuştu ve Connor'ı bunlardan biriyle yüzyüze yalnız başına bırakmayacaktı.

"Geri dön, kara elf!" diye kükredi Connor. "Tecrübeli bir kılıç ustasıyım ve senden çok daha güçlüyüm."

Drizzt, denilenlerden tek kelime anlamayarak çaresizce ellerini iki yana açtı.

"Geri dön!" diye bağırdı Connor.

Bir iç güdüyle, Drizzt, drowların, el ve yüz hareketleri kullanılan sessiz diliyle cevap vermeye çalıştı.

"Büyü yapıyor!" diye çığlık attı Eleni ve kendini böğürtlenlerin arasına fırlattı. Connor çığlık atarak hücum etti.

Daha Connor ne olduğunu anlayamadan, Drizzt onu kolundan yakaladı, diğer eli ile çocuğun bileğini bükerek kılıcını aldı, kaba kılıcı Connor'ın başının üzerinde üç defa çevirdikten sonra, elinde çevirip, kabzası önde olmak üzere çocuğa uzattı.

Drizzt, kollarını genişçe iki yana açarak gülümsedi. Drow adetlerince, rakibine zarar vermeden yapılan bu tür bir güç gösterisi, hiç kuşkusuz dostluk isteğinin bir işaretiydi.

Bartholemew Thistledown'ın en büyük oğlunda, drowun göz kamaştırıcı gösterisi yalnızca şaşkınlık ve dehşet yarattı.

Connor ağzı açık bir halde uzun bir süre kaldı. Farketmemesine rağmen kılıcı elinden düştü, ıslanan pantalonu bacaklarına yapışmıştı.

Connor' m içinden bir yerden bir çığlık patladı. Çığlığında kendisine katılan Eleni' yi kaptı ve de diğerlerini yakalamak için çalılığa ve sonra uzağa evlerinin eşiğine ulaşana dek koştular.

Drizzt, yüzündeki gülümseme hızla silinir bir halde, kolları iki yana açık böğürtlenlikte yalnız başına kalmıştı.

Rahatsız edici bir şekilde dimdik bakan iki göz, olağan olanın ötesinde bir merakla böğürtlenlikte olan biteni izlemişti. Bir kara elfin, özellikle de gnoll pelerini giyen birinin beklenmeyen varlığı Tephanis'in pek çok sorusunu yanıtlamıştı. Araştırmacı cin, gnoll cesetlerini incelemiş ve üzerlerindeki ölümcül yaraları genellikle kasabalı çiftçilerin kullandıkları kaba silahlarla bağdaştıramamıştı. Kara elfin beline takılı palaları ve çiftçi çocuğu silahsız hale getirmesinden sonra Tephanis gerçeği biliyordu.

Cinin geride bıraktığı toz bulutu, diyardaki en iyi korucuları bile şaşkın bırakabilirdi. Hiçbir zaman doğrudan hareket etmeyen cin, dağ patikalarını geçip, diğerlerine tırmanıp inerek ve genellikle yolunu iki hatta üç kat uzatarak ilerledi. Mesafe Tephanis için hiç sorun olmuyordu; hatta Drizzt bu felakete yol açan karşılaşmayı düşünüp böğürtlenliği terkettiğinde, Tephanis morderili barghestin karşısındaydı.

Çiftçi Bartholemew Thistledown'ın olaylara bakışı, Connor' m "drizzif'i bir kara elf olarak adlandırdığında gözle görülür bir biçimde değişti. Çiftçi Thistledown, kırkbeş yılının tamamını, Sundabar'ın kuzeyindeki Ölü Ork Nehri'nin elli mil yukarısındaki Maldobar'da geçirmişti. Bartholemew'un babası ve onun babasının babası da burada yaşamıştı. Tüm bu süre zarfında, çiftçi Thistledown'ın kara elfler hakkında tek duyduğu, vahşi elflerin, Coldvvood'un yüz mil kadar kuzeyinde yaşadıkları ufak yerleşimi, drowların bastığına dair anlatılan hikayeydi. Bu saldırı, tabi eğer gerçekten de drowlar tarafından gerçekleştirildiyse, on seneden fazla bir zaman önce olmuştu.

Drow ırkı hakkında kişisel tecrübelerinin az olması, çiftçi Thistledown'ın böğürtlenlikteki karşılaşma hakkındaki hikayeden doğan endişesinin yok olmasına yetmedi. Kriz anında zekalarını kullanacak kadar büyük ve güvenilir birer kaynak olan Connor ile Eleni, elfi yakından görmüşlerdi ki derisinin rengi hakkında şüpheleri yoktu.

"Tam olarak anlayamadığım," dedi Bartholemew, Benson Delmo'ya, Maldobar'ın şişman ve neşeli valisi ile diğer çiftçiler o akşam evdelerindeyken, "bu drow neden çocukları serbest bıraktı. Kara elfler hakkında uzman değilim ama onlardan böyle bir hareket beklenemeyeceği konusunda pek çok şey işittim."

"Belki de Connor, saldırısında beklediğinden daha iyiydi," diye araya girdi Delmo. Hepsi Connor'in silahsız hale getirilişini duymuştu; Liam ve diğer Thistledown çocuklarından bir tek zavallı Connor, hikayenin bu bölümünü tekrar tekrar anlatmaktan hoşlanmıyordu.

Valinin güvenine müteşekkir olsa da, Connor onun bu sözüne karşı anlayışla kafasını sallayıp, "Elindeydim," diye itiraf etti. "Belki de karşısında fazlasıyla şaşkına dönmüştüm ama tamamıyla elindeydim."

"Ve bu hiç de kolay değil," dedi Bartholemew, kalabalıktan gelen kıkırdamaları engellemek için, "Hepimiz Connor'ı savaşırken gördük. Daha geçen kış, üç goblini ve sürdükleri kurtları alt etti!"

"Sakin ol, çiftçi Thistledown," dedi vali. "Oğlunun başarılarından şüphemiz yok.".

"Benim, düşmanın gerçekte ne olduğu konusunda şüphelerim var!" dedi Roddy McGristle, içlerinde savaş tecrübesi en çok olan ayı cüsseli ve kıllı adam. Roddy hoşuna gitmemeye başlayan çiftlik işleriyle uğraşmaktansa, zamanının çoğunu dağlarda geçiriyordu ve ne zaman ork kulakları üzerine ödül konsa, Roddy, hiç istisnasız hazinenin en büyük payını, genellikle kasabanın geri kalanının aldığının toplamından daha fazlasını alıyordu.

"Hemen diklenme," dedi Roddy, muhtemelen sert bir cevap vermek için ayaklanan Connor'a. "Ne olduğunu sandığın şeyi gördüğünü, onu gerçekten gördüğünü biliyorum. Ama sen ona drow diyorsun, ve bu isim sana ifade

ettiğinden çok daha fazla anlam taşıyor. Eğer bulduğunuz bir drow olsaydı, tahminim sen ve kardeşlerin şu an böğürtlenlikte ölü olarak yatıyor olurdunuz. Hayır, bir drow değil, ama dağlarda, bu şeyin yaptıklarını söylediklerini yapabilecek başka şeyler var."

"Ne olduklarını söyle," dedi Bartholemew, Roddy'nin oğlunun hikayesine duyduğu şüpheden memnun olmayan bir tavırla. Zaten Bartholemew, Roddy'yi fazla sevmezdi. Çiftçi Thistledown, saygılı bir aile kurmaya çalışıyordu fakat Roddy McGristle ne zaman ziyarete gelse, Bartholemew ve karısı, çocuklarına, özellikle de Liam'a, davranış kuralları konusunda uzun süre hatırlatmalarda bulunmak zorunda kalıyorlardı.

Roddy, Bartholemew'un ses tonundan alınmadan omuzunu silkti, "Goblin, troll -belki de- güneş altında çok fazla kalmış bir orman elfi." Son söylediğinin ardından patlayan kahkahası, grubu sararak ciddiyeti azalttı.

"Peki, nasıl emin olabiliriz," dedi Delmo.

"Onu bularak," diye yanıtladı Roddy. "Yarın sabah," dedi Bartholemew'un masasında oturan herkesi işaret ederek, "oraya gidip, göreceğiz." Bu habersiz toplantının artık bitmiş olduğunu düşünen Roddy, ellerini sertçe masaya vurarak ayağa kalktı. Tam çiftliğin kapısına varmıştı ki, arkasına baktı, abartılı bir şekilde göz kırparak, dişsiz bir gülümseme ile "Ve çocuklar," dedi, "silahlarınızı unutmayın!"

Roddy'nin kahkahası, tecrübeli dağ adamı ayrıldıktan sonra içeride hâlâ yankılanıyordu.

"Bir korucu çağırabilirdik" diye teklifte bulundu çiftçilerden biri, umutsuzluk içinde dağılan diğer çiftçilere, umutla. "Sundabar'da bir tane olduğunu duydum, Leydi Alustriel'in kızkardeşlerinden biri."

"Bunun için henüz çok erken," diye yanıtladı Vali Delmo, birkaç iyimser gülümsemeyi silerek.

"Drowlar işin içinde olduğunda, çok erken diye bir şey olabilir mi?" diye araya girdi Bartholemew, hızla.

Vali omuzunu silkti. "McGristle ile birlikte gidelim," diye yanıtladı. "Eğer dağlarda işin gerçeğini bulabilecek biri varsa, odur." İncelikle Connor'a döndü, "Sözüne inanıyorum Connor. Gerçekten inanıyorum. Ama Silverymoon'un leydisinin kızkardeşine başvurmadan önce daha kesin şeyler bilmeliyiz."

Vali ve de ziyaretçi çiftçiler, Bartholemew, babası Markhe ve Connor'ı, Thistledownların mutfağında yalnız bırakarak ayrıldılar.

"Goblin ya da orman elfi değildi," dedi Connor, kızgınlık ve utancı ifade eden alçak bir sesle.

Bartholemew, ondan şüphe etmeksizin oğlunun sırtını sıvazladı.

Dağlardan birindeki mağarada, Ulgulu ve Kempfana da, kara elfin ortaya çıkışından dolayı endişeli bir gece geçirdiler.

"Eğer bir drowsa, tecrübeli bir maceracıdır," diye fikrini sundu Kempfana ağabeyine. "Belki de Ulgulu'yu olgunluğa eriştirebilecek kadar tecrübeli."

"Ve gerisingeri Gehenna'ya," diye bitirdi Ulgulu, suç ortağı kardeşinin yerine. "Ayrılmamı öyle çok istiyordun ki."

"Sen de, o dumanlı yarıklara dönebileceğin günün gelmesini ümit ediyorsun," diye hatırlattı ona Kempfana.

Ulgulu hırladı ve cevap vermedi. Bir kara elfin varlığı, Kempfana'nın basit mantığının aksine pek çok düşünce ve endişeyi beraberinde getiriyordu. Barghestler, tüm varlık boyutlarındaki zekaya sahip yaratıklar gibi, drowları bilir ve bu ırka belirgin bir saygı duyarlardı. Tek bir drow, çok büyük bir sorun yaratmayacaksa da, Ulgulu, kara elflerden oluşan savaşçı bir grup ya da ordunun felakete yol açacağını biliyordu. Yavrular, dokunulmaz değillerdi. İnsanların köyü, barghest yavruları için kolay hedefler oluşturmuştu ve Ulgulu ile Kempfana, dikkatli davranırlarsa böyle kalmaya devam edecekti. Ama eğer kara elflerden oluşan bir grup ortaya çıkarsa, bu kolay avlar aniden ortadan yok olabilirdi.

"Bu drowla ilgilenmeli," diye yorumda bulundu Kempfana, "Bir öncü ise rapor vermek için geri dönmemeli."

Ulgulu, kardeşine buz gibi bir bakış fırlatarak, cinini çağırdı. "Tephanis!" diye bağırdı, ve daha kelimeyi bitirmeden cin çoktan omuzundaki yerini almıştı.

"Gitmemivedrowu,öldürmemiistiyorsunuzefendim," diye yanıtladı cin.

"Neyapmamıistediğinizianlıyorum!"

"Hayır!" diye bağırdı Ulgulu, cinin hemen gideceğini hissederek, aniden. Ulgulu hecesini bitirdiğinde kapıya olan mesafenin yarısını geçmişti fakat bağırtının son sesi daha ortadan kaybolmadan, Ulgulu'nün omuzundaki yerini almıştı.

"Hayır," dedi Ulgulu, rahatlamış bir şekilde yeniden. "Drowun varlığından bir kazanç sağlayabiliriz."

Kempfana, Ulgulu'nün yüzündeki şeytani gülümsemenin anlamını okuyup, kardeşinin niyetini anladı. "Kasaba insanları için yeni bir düşman," diye çıkarımda bulundu ufak enik. "Ulgulu'nün cinayetlerini örtmek için yeni bir düşman mı?"

"Herşey, avantaj sağlayan bir duruma dönüştürülebilir," diye karşılık verdi, büyük morderili barghesty, hızla. "Bir kara elfin varlığı bile." Ulgulu, Tephanis'e döndü.

"Drowhakkındadahafazlasınıöğrenmekistiyorsunuzefendim," dedi Tephanis, heyecanla.

"Yalnız mı?" diye sordu Ulgulu. "Korktuğumuz gibi büyük bir grubun öncüsü mü, yoksa yalnız bir savaşçı mı? Kasaba halkı hakkında niyeti ne?"

"Çocuklarıöldürebilirdi," diye cevapladı Tephanis, "Sanırım,-dostlukkurmayıarzuluyor."

"Biliyorum" diye hırladı Ulgulu. "Bu düşüncelerini daha önce de belirtmiştin. Şimdi git ve daha fazlasını öğren! Tahmininden daha fazlasına

ihtiyacım var ve şunu bil ki, bir drowun hareketleri nadiren gerçek niyetini gösterir!"

Tephanis, Ulgulu'nun omuzundan atladı ve yeni bir talimat beklemek için durakladı.

"Öyle sevgili Tephanis," diye mırıldandı Ulgulu. "Drowun silahlarından birini ele geçirip geçiremeyeceğine bir bak, işe yarayabi..." Ulgulu, giriş kapısını örten kalın perdenin titrediğini görünce durdu.

"Şaşırtıcı, ufak bir cin," dedi Kempfana.

"Ama yararları var," diye yanıtladı Ulgulu ve Kempfana başıyla onaylamak zorunda kaldı.

Drizzt, onların geldiğini millerce öteden gördü. Silahlı on çiftçi, önceki gün böğürtlenlikte karşılaştığı genç adamı takip ediyorlardı. Konuşmalarına ve şakalaşmalarına karşın, yürüyüşleri kararlı ve silahları gerektiğinde kullanılmak üzere ileriye dönüktü. Bundan daha gizlice, ana grubun yanında, iyi işlenmiş bir balta ve iki kocaman, hırlayan sarı köpek ile gelen, vücudunu kalın deri parçalarıyla kaplamış, koca cüsseli ve ölümcül bakışlı bir adam geliyordu.

Drizzt, köylülerle iletişimi ileri götürmek, önceki gün başladıklarına devam etmek ve en sonunda gerçekten, ev olarak adlandırabileceği bir yer bulup bulmadığını bilmek istiyordu ama farkına vardı ki, bu yakınlaşan karşılaşma, bu tür kazançların sağlanabileceği bir durum değildi. Eğer çiftçiler onu bulurlarsa, büyük bir ihtimalle bir sorun çıkacaktı ve Drizzt ölümcül yüzlü savaşçıya rağmen, bu düzensiz ordu karşısında kendi güvenliğinden endişe etmese bile, çiftçilerden birinin yaralanabileceğinden endişeliydi.

Drizzt, o günkü amacının, gruptan kaçınmak ve meraklarını savmak olduğuna karar verdi. Drow bu amacını gerçekleştirmek için gerekli yanıltma hareketinin ne olduğunu biliyordu. Oniks figürü önüne, yere koydu ve Guenhwyvar'ı çağırdı.

Yan taraftan gelen bir vızıldama sesi ve onu takip eden çalılardan gelen bir kıpırdanma, figürün etrafını sararken bir an için dikkatini dağıttı, ama bunu hemen kafasından attı. Daha büyük sorunları olduğunu düşündü.

Guenhwyvar geldiğinde, Drizzt ve kedi, Drizzt'in çiftçilerin ava başlayacaklarını düşündüğü böğürtlen tarlasına doğru hareket ettiler. Planı basitti, çiftçilerin alanı bir süre araştırmasına ve çiftçinin oğlunun hikayesini bir kez daha anlatmasına izin verecekti. Daha sonra

Guenhwyvar, kenarda görünecek ve grubu sonuçsuz bir takibe başlatacaktı.

Siyah kürklü panter muhtemelen çocuğun hikayesinde bazı şüpheler yaratacak; büyük ihtimalle yaşlı adamlar, çocuğun bir kara elf değil de, kediyi gördüğünü düşünecekti ve hayal güçleri tüm ayrıntıları yaratacaktı. Drizzt, bunun bir kumar olduğunu biliyordu ama sonuçta en azından Guenhwyvar, kara elfin varlığı üstüne bazı şüpheler yaratacak ve sonuçta bu av partisi bir süre için de olsa Drizzt'ten uzaklaşacaktı.

Çiftçiler, böğürtlenliğe tam vaktinde vardılar, bir kaçının yüzünde ölümcül bir ifade vardı ve savaşa hazırdı ama çoğunluğu kahkahalara bürünmüş sıradan konuşmalar yapıyorlardı. Atılan silahı bulmuşlardı ve Drizzt, çiftçinin oğlu evvelki günün olaylarını aktarırken kafasını onaylar şekilde sallayarak dinledi. Drizzt, ayrıca elinde balta tutan, isteksiz şekilde hikayeyi dinlediğini ve grubun etrafında köpekleriyle dolanarak, böğürtlenlikte pek çok bölgeyi işaret edip, köpeklerine kokularını izlemesi için talimatlar verdiğini gördü. Drizzt'in pratikte köpeklerle ilgili hiç tecrübesi yoktu ama bazı yaratıkların güçlü sezileri olduğunu ve avlarda kullanıldığını biliyordu.

"Guenhwyvar, haydi," diye fısıldadı drow, köpeklerin güçlü bir koku almalarını beklemeden.

Büyük panter, sessiz ve kesik hareketlerle patikada ilerledi ve çocukların bir gün evvel saklandığı çalılıklardaki ağaçlardan birinde konumlandı. Guenhwyvar'in ani kükremesi, grubun yükselen sesini aniden kesti, tüm kafalar ağaçlara çevrilmişti.

Panter, tarlaya atılarak, şaşkınlıktan donakalmış insanların arasından, dağın yamacındaki yükselen kayalıklara atıldı. Çiftçiler bağırarak takibe başladılar, köpeklerin sahibi olan adamın öne geçmesi için seslenerek. Az sonra tüm grup, vahşice ilerleyen köpeklerle birlikte uzaklaştı ve Drizzt, böğürtlenliğin yanındaki çalılıklara inerek günün olaylarını ve bundan sonraki adımını düşünmeye başladı.

Bir vızıldama sesinin onu takip ettiğini düşündü, ama daha sonra bunun bir böcek sesi olduğuna karar vererek, bu düşünceden vazgeçti.

Köpeklerin şaşkın hareketlerine bakarak, panterin, böğürtlenlikte kokusunu bırakan yaratıkla aynı olmadığını anlamak Roddy McGristle'ın fazla vaktini almadı. Bunun ötesinde, Roddy' nin düzensiz arkadaşlarının, özellikle de şişman valinin, kendisi yardım etse dahi, çiftçilerin dakikalarca etrafında dönerek geçebildikleri derin dereleri, bir zıplayışta geçebilen panteri yakalama şansları pek azdı.

"Devam edin!" dedi Roddy, grubun geri kalanına, "Bu yol üzerinde onu takip etmeye devam edin. Ben köpeklerimle öte yana gidip, onun yolunu kesecek, size yollayacağım!" Çiftçiler olur anlamında bağırarak devam ettiler ve Roddy de zincirlerine asılarak köpeklerini yana çekti.

Av için eğitilmiş köpekler yola devam etmek istiyordu ama sahiplerinin aklında farklı bir yol vardı. O sırada pek çok düşünce Roddy'nin aklını kurcalıyordu. Bu dağlarda otuz yılını geçirmiş ama böyle bir kediyi ne görmüş ne de hakkında bir şey duymuştu. Aynı zamanda, kolayca kendisini takip eden çiftçileri geride bırakabilecek olmasına rağmen, panter, sanki çiftçileri bir yere götürmek istermişçesine, hep açıklıkta, fazla uzak olmayan bir mesafede yeniden ortaya çıkıyordu. Roddy, bir şaşırtmacayı gördüğünde anlardı, ve bu düzeni hazırlayanın nerede saklanıyor olabileceğini tahmin edebiliyordu. Sessiz olmaları için köpeklerin burnuna vurdu ve geldiği yöne, böğürtlenliğe doğru yol almaya başladı.

Drizzt, sık ağaçlı korunun gölgeleri arasında bir ağaca yaslanarak, aralarında paniğe yol açmadan çiftçilerle nasıl ilişkiye geçebileceğini düşünmeye başladı. O tek çiftçi ailesini izlediği günlerin ardından, niyetinin tehlike içermediği konusunda ikna edebilirse, bu ya da başka bir yerleşim yerinde, insanların arasında bir yer edinebileceğine inanıyordu.

Solundan gelen bir vızıltı sesi, Drizzt'! aniden dalgın düşüncelerinden uzaklaştırdı. Hızla palalarını çekti, fakat cevap veremeyeceği kadar hızlı bir şey yanında belirdi. Bileğinde aniden beliren acıyla bağırdı ve palası elinden alındı. Şaşkınlıkla, Drizzt bir ok ya da mekanik yay okunun koluna derince saplandığını düşünerek, yaralandığı yere baktı.

Yaralandığı yer temiz ve boştu. İnce sesli yüksek bir kahkaha Drizzt'in sağa dönmesine yol açtı. Cin orada, bir omuzunda neredeyse arkadan yere değecekmişçesine asılı Drizzt'in palası ve diğer elinde ise üzerinden kan damlayan kamasıyla duruyordu.

Drizzt kıpırtısız durarak, bu şeyin bir sonraki hareketini kestirmeye çalışıyordu. Daha önce bir anlık görmemiş ya da bu pek sık rastlanmayan yaratıklar hakkında bir şey duymamıştı. Daha drow anhğı altedecek bir plan yapamadan başka bir felaket kendini gösterdi.

Ulumayı duyduğu anda Drizzt, acı içinde çıkardığı çığlığın kendini ele verdiğini anladı. Roddy McGristle'ın hırlayan köpeklerinden biri çalıların içinden atlayarak, alçaktan drowa saldırıya geçti. Birkaç adım geriden koşan ikincisi yukarıdan, Drizzt'in boynuna fırladı.

Fakat bu kez hızlı olan Drizzt'ti. Geride kalan palasıyla, uzunlamasına kesen bir hareketle, ilk köpeğin başına isabet ederek kafasını yardı. Hiç tereddüt etmeden, kendini geriye atan Drizzt, kılıcını tutuş yönünü ters çevirerek, yüzüne doğru atlayışta olan köpeğin hizasına getirdi. Palanın kabzası sıkıca ağacın gövdesiyle birleşti ve atlayışını durduramayacak durumda olan köpek, boğazından göğsüne kadar giren silahın diğer ucuyla karşılaştı. Burkucu çarpışma, palanın Drizzt'in elinden kurtulmasına ve kılıç ile köpeğin bir ağacın yanındaki yaprak birikintisine doğru yuvarlanmasına neden oldu.

Roddy McGristle hızla oraya vardığında, Drizzt, daha ancak kendine gelebilmişti.

"Köpeklerimi öldürdün!" diye haykırdı koca dağ adamı, büyük savaş baltası, Kanatıcıyı drowun kafasına doğru indirerek. Kesici hareket, seri ve şaşırtıcı bir şekilde indi ama Drizzt yana kaçmayı başarmıştı. Drow, McGristle'ın ağzından mütemadiyen dökülen sert kelimeleri anlayamıyordu

ve bu iri yarı adamın da, Drizzt'in yapmaya çalışacağı açıklamaları anlayamayacağını biliyordu.

Yaralı ve silahsız olan Drizzt'in tek yapabileceği, vuruşlarından kaçmaya çalışmaktı. Başka bir salınım, üzerindeki gnoll pelerinini keserek neredeyse onu parçalıyordu ama karnını iyice içine çekti ve balta, zincirden örülü ince zırhına değmeden geçti. Drizzt, ayak oyunlarıyla yana, çevikliğin kendisine verdiği avantaj sağlayacağını düşündüğü ufak ağaç birikintilerinin olduğu yere yöneldi. Bu öfkeli insanı yormalı ya da sert saldırılarını tekrar gözden geçirmesini sağlamalıydı. Fakat McGristle'ın öfkesi azalmadı. Drizzt'in hemen ardından hırlayarak ve her adımında baltasını savurarak koştu.

Drizzt, artık planının sığlığını görüyordu. Bu sıkıca birbirine girmiş ağaçların arasında, devasa insandan uzak durabilecek bile olsa, McGristle'ın baltası beceriyle aralarına dalabilirdi.

Ölümcül silah yandan omuz hizasından yaklaştı. Drizzt, ölümden kaçınmaya çalışarak yüzüstü yere atladı. McGristle şahmını zamanında durduramadı ve ağır -ve hızla güç verilmiş- silah, on santim kalınlığında genç bir akçaağaca çarparak yıkılmasına neden oldu.

Saplanılan gövdenin gittikçe daralan açısı Roddy'nin baltasının orada kilitlenmesine yol açtı. Roddy silahını kurtarmaya çalışırken bir yandan da homurdamyordı, içinde bulunduğu tehlikeyi son ana kadar farketmemişti. Ana gövdenin ağırlığından kurtulmayı başardı fakat akçaağacın üst gövdesinin altına gömüldü. Dallar yüzünü ve kafasının yanını boydan boya parçalamış, sımsıkı yere yapışmasına neden olmuştu. "Lanet olsun drow!" diye haykırdı Roddy McGristle, içine düşmüş olduğu doğal hapishaneyi faydasızca sallayarak.

Bir yandan yaralı omuzunu tutarak, Drizzt sürünmeye başladı. Talihsiz köpeğe sapına kadar saplanmış palasını buldu. Bu görüntü Drizzt'e acı verdi, hayvanların yol arkadaşlığının değerini biliyordu. Silahını kurtarmaya çalışmak, pek çok kalp burkucu an geçirmesine neden oldu, bu anlar, bayılmış olan diğer köpeğin kendine gelirken yaptığı hareketlerle daha da dramatik hale geliyordu.

"Lanet olsun, drow!" diye gürledi McGristle yeniden.

Drizzt soyuna yönelik göndermeyi anlamıştı, gerisini de tahmin edebiliyordu. Yerdeki adamla daha medeni bir ilişki kurmasını sağlayabileceğini düşünerek yardım etmek istiyordu ama yeniden kendine gelmekte olan köpeğin ona gerçekten dost pençesi uzatmaya hazır olduğunu sanmıyordu. Tüm bu olanlara yol açan cine son kez bakarak, Drizzt çalılardan uzaklaşarak dağlara doğru koşmaya başladı.

"O şeyi yakalamış olmalıydık!" diye homurdandı Bartholemew Thistledown, grup tekrar böğürtlenliğe doğru yönelirken. "Eğer McGristle, geleceğini söylediği yere gelmiş olsaydı, o kediyi kesinlikle yakalamış olurduk! Bu arada o köpek sürüsü lideri nerede?"

Akçaağaç grubunun tarafından ardı ardına gelen "Drow! Drow!" bağırtıları Bartholemew'un sorusunu yanıtladı. Çiftçiler, Roddy'yi düşmüş akçaağacın altında çaresizce mıhlanmış olarak buldular.

"Lanet olası drow!" diye haykırdı Roddy. "Köpeğimi öldürdü! Lanet drow!" Kolunu kurtardığında sol kulağına dokunmaya çalıştı ama artık orada olmadığım farketti. "Lanet drow!" diye haykırdı yeniden.

Connor Thistledown, sıklıkla şüpheyle bakılan hikayesinin doğrulanmasıyla tekrar kazandığı onurunu herkesin farketmesini sağladı ama Thistledownların en büyük çocuğu, Roddy'nin beklenmeyen açıklamasından memnuniyet duyan tek kişiydi. Diğer çiftçiler Connor'dan daha tecrübeliydiler, çevrede dolaşan bir kara elfin ne sonuçlara yol açabileceğini biliyorlardı.

Alnındaki terleri silen Benson Delmo, haberler karşısındaki tepkisini saklayamamıştı. Anında, yanında bulunan, at yetiştirme ve sürme konusunda yetenekli olan genç çiftçiye dönerek "Sundabar'a git," diye emretti. "Bize hiç vakit kaybetmeden bir korucu bul!"

Birkaç dakika içinde Roddy kurtarılmıştı. Bu geçen zaman içinde yaralı olan köpeği de kendisine katılmıştı, ama değerli hayvanlarından birinin hayatta kalışı adamı rahatlatmaya yetmiyordu.

"Lanet drow!" diye kükredi Roddy, yanağındaki kanı silerken, belki de binlerce kez. "Kendime bir drow yakalayacağım!" Bu söylediğini

güçlendirmek için Kanatıcıyı tek eliyle, neredeyse onu da yıkacak şekilde, başka bir akçaağacın gövdesine sapladı.

4

Takip

Ulgulu perdeyi yırtıp geçerek, mağara yerleşiminden dışarı çıktığında, goblin muhafızları kendilerini yana attılar. Açıklık, dağdaki gecenin keskin soğuğu, bargheste iyi gelmişti. Ulgulu, önünde kendini bekleyen görevi düşündüğünde, bunun kendine iyi geldiğini düşündü. Tephanis'in getirdiği, kocaman, kara derili elinde ufacık görünen ince işlenmiş palaya baktı.

Ulgulu, bilinçsizce silahı yere bıraktı. Onu bu gece kullanmak istemiyordu; kurbanlarını tatmak ve onun daha da güçlenmesini sağlayacak hayat özlerini tüketmek için, kendi silahlarını; pençelerini ve dişlerini kullanmak istiyordu. Fakat Ulgulu, zeki bir yaratıktı ve mantığı çabucak, kanın tadını arzulayan temel içgüdüsünü yendi. Bu gece yapacaklarında bir amacı vardı, daha büyük kazançlar sağlamasını ve kara elfin beklenmeyen ortaya çıkışının yol açabileceği tehditleri yok edecek bir metod.

Genizden gelen, Ulgulu'nun temel isteklerini temsil eden bir hırıltı ile, barghest palayı yeniden eline aldı ve her adımda daha büyük mesafeler aşarak, dağın eteğinden aşağılara indi. Yaratık, yanından tepenin dik yamacından aşağı patika inen bir derede durdu. Bu tehlikeli patikadan aşağı inişi uzun dakikalarını alacaktı.

Ama Ulgulu açtı.

Ulgulu'nun bilinci, varlığındaki o büyülü enerji ile dolu olan noktaya yöneldi. O maddesel boyutun bir yaratığı değildi ve başka boyutlardan gelen yaratıklar, mutlaka beraberlerinde, o boyutun evsahiplerine, kendilerini büyülü yaratıklar gibi gösterecek bazı güçler getirirlerdi. Ulgulu'nun gözleri, kısa bir süre sonra kendine geldiğinde, portakal renginde parladı. Yamaçtan aşağıya, aşağıda düz arazideki bir noktaya, belki de bir milin dörtte biri bir mesafeye baktı.

Ulgulu'nun önünde, derenin ağzının biraz gerisinde, parıldayan ve pek çok renkten oluşmuş bir geçit belirdi. Gittikçe daha fazla bir gürlemeyi andıran kahkahasıyla, Ulgulu, kapıyı açtı ve tam eşiğinde, az evvel baktığı yeri buldu. Derenin yatağının bulunduğu maddesel uzaklığı tek bir boyutlararası adımla geçmişti.

Ulgulu dağlardan, insanların köyüne doğru, zalim planını gerçekleştirmek için gerekenleri ayarlamak üzere koşmaya başladı.

En alçaktaki dağ yamaçlarına ulaştığında, bir kez daha içindeki o büyülü bölümü buldu. Ulgulu'nun adımları yavaşladı ve sonra yaratık, kasılmaya başlayıp, anlaşılmaz sesler çıkartarak tamamen durdu. Ufak patlama sesleri ile kemikleri birbirine kaynaştı, derisi yırtılmaya ve yeniden şekillenmeye ve de siyaha dönüşmeye başladı.

Ulgulu tekrar adım atmaya başladığında, adımları - bir kara elfin adımları- artık o kadar uzun değildi.

Bartholemew Thistledown o gece, babası Markhe ve oğullarının en büyüğüyle, Maldobar'ın batı eteğindeki tek çiftlik evinin mutfağında oturuyordu. Bartholemew'ın karısı ve annesi, hayvanları gece için sakinleştirmek üzere ağıla gitmişlerdi ve dört küçük çocuk mutfağın içindeki ufacık odalarındaki yataklarına yatırılmışlardı.

Normal bir gecede, tüm Thistledown ailesi aynı şekilde yataklarında horluyor olurlardı ama Bartholemew, normal nitelendirilebilecek bir gecenin sessiz çiftliğe ulaşmasının pek çok gün süreceğini düşünüyordu.

Çevrede bir kara elf görülmüştü ve her ne kadar Bartholemew bu yabancının zarar vermek istediği konusunda şüpheli ise de -drow kolaylıkla Connor'ı ve diğer çocukları öldürebilirdi- biliyordu ki drowun varlığı Maldobar'da bayağı bir süre çalkantıya yol açacaktı.

"Şehir mülküne yerleşebilirdik," dedi Connor. "Bize bir yer bulurlardı ve böylelikle tüm Maldobar arkamızda olurdu."

"Arkamızda mı?" diye yanıtladı Bartholemew, kinaye ile. "Hepsi, kendi çiftliklerini terkedip işlerimize yardıma mı gelirlerdi? Hangisinin, geceleri

hayvanlarla ilgilenmek için buraya geleceğini sanıyorsun?"

Babasının açıklamaları ile Connor yere bakmaya başladı. Bir elini kılıcının kabzasına götürerek, kendine artık bir çocuk olmadığını hatırlattı. Ama Connor, hâla, büyük babasının destek verir bir şekilde omzuna elini koymasından dolayı müteşekkirdi.

"Bu tür şeyler söylemeden evvel düşünmelisin, evlat," diye devam etti Bartholemew, sert sözlerinin oğlu üzerindeki derin etkisini farkettikçe, sesi yumuşayarak. "Çiftlik senin kan damarın, önemli olan tek şey."

"Ufaklıkları gönderebiliriz," diye araya girdi Markhe. "Etrafta dolanan bir kara elf varken, çocuk korkmakta haklı."

Bartholemew, vazgeçer bir halde başka bir tarafa dönerek çenesini avucuna dayadı. Aileyi dağıtma düşüncesinden hiç hoşlanmıyordu. Aile, beş nesil ve hatta daha ötesinde olduğu gibi Thistledownların gücünün kaynağıydı. Ama işte Bartholemew, Connor'a, ailenin iyiliği için konuşmasına rağmen söylev çekiyordu.

"Daha iyi düşünmeliydim, Baba," diye fısıldadığını duydu Connor'm, biliyordu ki kendi gururu, Connor'ın acısının karşısında fazla ayakta duramazdı. "Üzgünüm."

"Olmana gerek yok," diye yanıtladı Bartholemew, diğerlerine dönerek. "Özür dilemesi gereken benim. Hepimizin kara elf yüzünden tüyleri diken diken oluyor. Düşüncende haklısın Connor. Burada güvende olmaktan çok uzağız."

Sanki yanıt alırmışçasına evin dışından, ağılın yönünden, keskin bir kırılma sesi ve boğuk bir çığlık geldi. O korkunç an içinde, Bartholemew Thistledown, bu karara daha evvelden, gün ışığı ailesine bir nebze güven verdiği sırada varması gerektiğini anladı.

Kapıya koşarak ve hızla açarak önce Connor harekete geçti. Çiftlik alanı ölümcül derecede sessizdi; gerçekdışı görünen manzarada tek bir cırcırböceği sesi dahi duyulmuyordu. Sessiz ay, gökyüzünde alçak bir yerde asılıydı ve her ağaçtan ve çitten korkunç ve uzun gölgelerin fırlamasına yol

açıyordu. Connor, tek bir nefes almaya cesaret edemeden, bir saat gibi gelen birkaç saniye boyunca etrafı izledi.

Ağılın kapısı çatırdadı ve de menteşelerinden fırladı. Çiftlik alanına bir kara elf çıktı.

Connor kapıyı kapadı ve ondan güven alırcasına yaslandı. "Anne," diye soluklamrcasına konuştu babasının ve büyükbabasının şaşkın yüzüne "Drow."

Akıllarına gelen binlerce korkunç düşüncenin etkisiyle daha yaşlı olan Thistledownlar, tereddüt ettiler. Aynı anda oturdukları yerden kalktılar, Bartholemew silahına, Markhe ise kapıya, Connor'a doğru yöneldi.

Onların ani hareketi, Connor'ı içinde bulunduğu felçten kurtardi. Belinden kılıcını çekti ve de ziyaretçiye doğru koşup onunla yüzyüze gelmek üzere kapıyı ardına kadar açtı.

Güçlü bacaklarının tek bir açılışı Ulgulu'yu tam çiftlik evinin kapısına ulaştırdı. Connor körlemesine eşikten fırladı ve bir drow gibi görünen yaratığa toslayarak hareket edemez bir halde mutfağın içine yuvarlandı. Diğerleri daha hareket edemeden, pala, onu tutan barghestin gücüyle Connor'un kafasına, neredeyse ikiye bölercesine indi.

Ulgulu, engellenmeden mutfaktan içeri girdi. Yaşlı adamı, geriye kalan düşmanlarının en zayıfını gördü ve ona uzanarak, saldırısını savmak için içindeki büyülü gücü ortaya çıkardı. Markhe Thistledown'ın etrafını, karşı koyamayacağı umutsuzluk ve korku dolu bir duygu dalgası sardı. Kırışmış ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı ve de geriye sendeleyerek duvara çarptığında çaresizce göğsünü tutuyordu.

Bartholemew Thistledown'ın hücumu, gerisinde dizginlenemez öfkesinin ağırlığını taşıyordu. Tırmığını aşağı indirip, oğlunu öldüren davetsiz misafire vurduğunda, homurdanıyor ve ağzından anlaşılmaz sesler çıkartıyordu.

Barghesti içinde tutan, narin yapılı gövde, Ulugulu' nün devasa gücünü azaltmamıştı. Tırmığın ucunun vücûduna saplanmasına santimler kalmıştı

ki, Ulgulu tek bir eliyle silahın sapına vurdu. Bartholemew'in hücumu kesilmiş, silahın arka kısmı midesine sertçe çarparak, onu nefessiz bırakmıştı.

Ulgulu, hızla kolunu kaldırarak, Bartholemew'u havaya kaldırdı ve boynunu kırmaya yetecek bir hızla, kafasını tavana vurdu. Barghesht, hiçbir şey olmamışçasına Bartholemew'u ve sefil silahını mutfağın öte tarafına atarak, yaşlı adama doğru yönlendi.

Belliki Markhe, onun geldiğini görmüştü; ama muhtemelen acıyla ve umutsuzlukla öylesine parçalanmıştı ki, odada olan biteni idrak edemiyordu. Ulgulu, ona yaklaştı ve ağzını sonuna kadar açtı. Bu yaşlı adamı da, ağıldaki genç kadın gibi tüketmek istiyordu. Ulgulu, öldürmenin verdiği mutluluk sona erdiğinde, ağılda yaptıklarından pişman olmuştu. Bir kez daha barghestin mantığı, temel ihtiyaçlarının ötesine geçti. Öfkeli bir hırlama ile, Markhe'nin göğsüne palayı saplayarak, yaşlı adamın acısına son verdi.

Ulgulu yaptığı korkunç işleri görmek için etrafına baktı; genç çiftçilerle beslenemediği için üzülüyordu ama bu gece yaptıklarının kendisine sağlayacağı kazançları hatırlatıyordu. Şaşkınlık dolu bir ağlama sesi, O'nu yanda, çocukların uyuduğu odaya yöneltti.

Drizzt, ertesi gün, dağlardan tecrübeli bir şekilde aşağıya indi. Cinin onu bıçakladığı bileği, sızlıyordu ama yara temizdi ve Drizzt, iyileşeceğinden emindi. Thistledownlarm çiftliğinin yanındaki çalılıkların yanına gizlenerek kendini çocuklarla yeniden karşılaşmaya hazırladı. Drizzt insan toplulukları hakkında çok fazla şey görmüş ve artık vazgeçemeyecek kadar uzun bir zaman yalnız başına yaşamıştı. Eğer, muhtemel önyargı engelini, özellikle de hırlayan köpeklerin sahibi koca adamınkini ortadan kaldırabilirse, yaşamak istediği yer burasıydı.

Bulunduğu açıdan, Drizzt, parçalanmış ahır kapısını göremiyordu ve şafaktan önceki parıldamanın altında herşey olması gerektiği gibi görünüyordu.

Çiftçiler güneşle birlikte ortaya çıkmamışlardı, oysa bundan önce hep güneşin ortaya çıkışından kısa bir süre sonra dışarıda olurlardı. Bir horoz

öttü ve pek çok hayvan yerlerinden hareket etmeye başladılar fakat, ev sessiz kalmaya devam etti. Drizzt bunun sıradışı olduğunu biliyordu ama önceki gün dağlarda gerçekleşen karşılaşmanın çiftçilerin saklanmasına neden olduğunu düşündü. Belki de aile tamamıyle evi terketmiş ve kasaba arazisindeki toplanmış evlere yerleşmek için uzaklaşmışlardı. Bu düşünceler Drizzt'in üstüne ağır bir yük bindirdi, sadece yüzünü göstererek, etrafındakilerin yaşam düzenlerini bozmuştu. Blingdenstone'u, svirfneblin gnomelarının kasabasını, varlığının oraya getirdiği karmaşayı ve olası tehlikeyi hatırladı.

Güneşli gün aydınlandı ama dağlardan serin bir rüzgar iniyordu. Hâlâ evin içinde ya da çiftlikte, Drizzt'in görebildiği kadarıyla hareket eden tek kişi bile yoktu. Drow hepsini izledi ve her geçen saniye biraz daha endişelenmeye başladı.

Tanıdık bir vızıldama sesi onu düşüncelerinden aniden uzaklaştırdı.Elinde kalan tek palasını çekerek etrafına bakındı. Guenhwyvar"ı çağırabilecek olmayı diledi ama son ziyaretinden beri fazla zaman geçmemişti. Panterin, Drizzt'in yanında yürüyecek kadar güçlenmesi için bir gün daha astral boyutta dinlenmesi gerekiyordu. Çevresinde hiçbir şey görmeyen Drizzt hemen, iki geniş gövdeli ağacın arasına, cinin hızına karşı kendini savunabileceği bir mevkiye yerleşti.

Kısa bir süre sonra vızıldama ortadan kaybolmuştu, cin görünürde yoktu. Drizzt, günün geri kalanını, çalılıklarda ilerleyerek, derin çukurlar kazarak ve tuzaklar hazırlayarak geçirdi. Eğer o ve cin bir daha dövüşeceklerse, drow, olayın sonucunu değiştirmeye kararlıydı.

Uzayan gölgeler ve batıdaki gökyüzünün kızıllığı, Drizzt'in dikkatini yeniden Thistledown çiftliğine yönlendirmesine neden oldu. Derinleşen karanlığı kovmak için içeride hiçbir mum yakılmamıştı.

Drizzt daha da endişelendi. Cinin geri dönüşü ona sert bir şekilde çevredeki tehlikeleri hatırlattı ve çiftlikte süregelmekte olan hareketsizlik, içine bir korku tohumu yerleştirdi, ki bu kısa zamanda büyük bir korku haline geldi.

Alacakaranlık geceye hakim oldu. Ay ortaya çıktı ve sabit bir hızla yükselmeye başladı.

Evin içinde hâlâ tek bir mum bile yanmamıştı, pencerelerden dışarı tek bir ses bile sızmıyordu.

Drizzt, çalıların arasından sıyrılarak hemen yakındaki arka bahçeye ulaştı.

Eve yaklaşmaya niyeti yoktu; sadece görebildiği kadarıyla öğrenmek istiyordu. Muhtemelen, Drizzt'in, çiftçilerin yakındaki kasabaya sığındıkları konusundaki şühelerini doğrulayacak şekilde, atlar ve çiftçinin küçük arabası gitmiş olacaktı.

Ağılın yanına gelip de, kırılan kapıyı gördüğünde, Drizzt artık bunun doğru olmadığını biliyordu. Her adımında korkusu biraz daha büyüyordu. Ağılın kapısından içeri bakıp atları ve arabayı gördüğünde şaşırmamıştı.

Arabanın yanında, kurumaya başlayan kendi kanıyla örtülmüş olarak, yaşlı kadın uzanıyordu. Drizzt ona yaklaştığında, ölmüş olduğunu, keskin bir silahla öldürülmüş olduğunu anlamıştı. Anında aklı şeytani cine ve kendi kaybolan palasına gitti. Arabanın arkasında diğer cesedi bulduğunda başka bir yaratığın, daha güçlü birinin işin içinde olduğunu artık biliyordu. Drizzt, bu yarısı yenmiş ikinci cesedi tanıyamadı bile.

Drizzt, ağıldan çiftlik evine tüm tedbiri bırakarak koşmaya başladı. Mutfakta, Thstledown erkeklerinin cesetlerini buldu, ve büyük bir korkuyla, çocukların yataklarında fazlasıyla sabit yattıklarını gördü. Genç cesetlere baktığında, drowu suçlulukla dolu yoğun ve şiddetli duygular sardı. Kum rengi saçlı erkek çocuğu gördüğünde kulaklarında "drizzit" kelimesi acı verici bir şekilde çınlamaya başladı.

Drizztin duygularındaki çalkantı, onun için çok fazlaydı. Bu lanetleyici "drizzit!" kelimesi karşısında kulaklarını kapadı ama ses sonsuz bir şekilde yankılanıyor, onu lanetliyor ve hatırlatıyordu.

Nefes alamadan, Drizzt evden koşarak uzaklaşmaya başladı. Eğer evi daha dikkatli incelemiş olsaydı, ikiye bölünmüş ve kasaba halkı için yatağın

altına bırakılmış palasını bulabilirdi.

BÖLÜM 2

Uz. adımlarımda bana yol gösterici olması için taşıyacağım. Bu, bence, vicdanın, gerçek varlık nedenidir.

Drizzt Do'Urden

Dünyada suçluluktan başka, omuzlara daha fazla yük bindiren başka bir şey var mıdır? Ben bu yükü fazlasıyla hissettim, uzun yollar boyunca pek çok adımımda taşıdım.

Suçluluk, iki tarafı keskin bir kılıcı andırıyor. Bir tarafı, ondan korkanları kolaylıkla ahlaki bir yöne itiyor. Vicdanın sonucu olan suçluluk hissi ise, kötüleri, iyi insanlardan ay iriyor. Çıkarı olan bir durumda, bir droıu, ırkından ya da değil, birini rahatlıkla öldürebilir ve duygusal bir yük taşımadan geçip gidebilir. Bir drow kiralık katil, günah işlemiş olmaktan korkabilir fakat kurbanı için gözyaşı dökmez.

İnsanlara -ve diğer iyi ırklarla, yeryüzü elflerine- göre vicdandan kaynaklanan acı, çoğunlukla dışardan gelen tehditlerden çok daha etkilidir. Bazılarına göre suçluluk -vicdan- Diyarlardaki ırklar arasındaki en büyük farklılıktır.

Ama ağır basan bu duygunun bir yanı daha var. Vicdan, her zaman mantıklı yargılamaya uymaz. Suçluluk her zaman kişinin kendisine oluşturduğu bir yüktür ama her zaman doğru değildir. Menzoberranzan' dan Buzyeli Vadisi'ne uzanan yolda, durum benim için böyleydi.

Menzoberranzan'dan dışarı çıktığımda, benim yüzümden kurban edilmiş babam, Zaknafein için suçluluk duygusunu taşıyordum. Blingdenstone'a geldiğimde kardeşimin sakat bıraktığı svirfneblin, Behuar Dissengulp için suçluluk hissi duyuyordum. Pek çok yol boyunca, pek çok yük kendini gösterdi; beni izleyen yaratık tarafından öldürülen Clacker; benim tarafımdan öldürülen gnoller; ve de -en acısı- çiftçiler, o barghest eniği tarafından öldürülen basit çiftçi ailesi.

Mantıken, yaptıklarımdan dolayı suçlu olmadığımı, olanların benim etkimden uzak olduğunu, ya da gnollerle olduğu gibi, bazı durumlarda olması gerektiği gibi davrandığımı biliyordum. Ama mantık, suçluluğun ağırlığına karşı etkisiz bir savunmaydı.

Zaman içinde, kendinden emin, güvenilir dostlarımın desteğiyle bu yüklerin pek çoğundan kurtuldum. Kimilerini hâlâ taşıyorum ve taşıyacağım. Bunun kaçınılmaz olduğunu kabul ediyorum ve bu yükü ilerdeki

"Off, yeter, Fret," dedi uzun boylu kadın, beyaz cüppeli ve beyaz sakallı dwarfa, ellerini uzaklaştırarak. Parmaklarını kalın, kahverengi saçlarının arasından geçirerek, belirgin bir şekilde karıştırdı. "Çık, çık," diye yanıtladı dwarf, kadının pelerinindeki kirli noktaya ellerini tekrar yaklaştırarak. Delice bir şekilde fırçalamaya başladı ama korucunun devam eden hareketleri fazla bir şey elde etmesini engelliyordu. "Neden, Bayan Falconhand, düzgün davranış üzerine birkaç kitap incelemenizin iyi olacağını düşünüyorum."

"Silverymoon'dan daha yeni geldim," diye yanıtladı Dove Falconhand umursamadan, odadaki uzun ve ciddi suratlı adama, diğer savaşçıya göz kırparak. "Yolda ister istemez tozlanıyorsun."

"Neredeyse bir hafta evvel!" diye karşı çıktı dwarf. "Dün akşamki şölene gene bu pelerinle katıldınız!" Bu sırada dwarf, Dove'un pelerini ile uğraşırken kendi ipek cüppesini kirlettiğini farketti, bu felaket dikkatini korucudan uzaklaştırdı.

"Sevgili Fret," diye devam etti, parmağını yalayıp, olağan bir şekilde bunu cüppenin üstündeki lekeye sürerek, "sen bakıcılar arasında en

farklısısın."

Dwarfm yüzü kıpkırmızı oldu, ve parlak terliğini döşemeli yere vurdu.

"Bakıcı mı?" diye ufladı. "Denilmeli ki..." "De o zaman!" diyerek güldü Dove.

"Ben kuzeydeki en başarılı bilgeyim! Irklar arası şölenlerde uygun davranışlar konulu tezim..."

"Ya da davranış kuralları eksikliği..." dedi Gabriel, kendini tutamamıştı. Dwarf ona acı bir ifade ile döndü, "en azından dwarfları ilgilendirdiği kadarıyla," diye bitirdi cümlesini uzun boylu savaşçı masum bir omuz silkişle.

Dwarf gözle görünür bir şekilde titriyor ve terlikleri sert yüzeye çarptıkça yüksek bir ses çıkartıyordu.

"Oh, sevgili Fret," dedi Dove, bir elini rahatlatıcı bir şekilde omzuna koyup, iyi bir biçimde inceltilmiş sarı sakalında gezdirerek.

"Fred!" diye korucunun elini iterek karşılık verdi sertçe Dwarf: "Fredegar!" Dove ve Gabriel bir an bakıştılar ve sonradan dwarfin soyadını hep bir ağızdan gülerek söylediler. "Rockcrusher!"[1]

(1) Kayakırıcı

"Fredegar Quilldipper[2] daha doğru olurdu!" diye ekledi Gabriel.Köpüren dwarfa bir bakmak, ayrılma zamanının çoktan gelmiş olduğunu göstermekteydi, çantasını yüklendi ve yalnızca Dove'a göz kırpmak için duraklayarak odadan dışarı fırladı.

(2) Mürekkep Hokkası ÇN Yaklaşık olarak, yapılan kelime oyunu böyle çevrilebilir.

"Yalnızca yardım etmek istemiştim." Dwarf ellerini imkansız derecede derin ceplerine gömdü ve başı aşağıya düştü. "Ve yaptın da!" dedi Dove onu teselli etmek istercesine. "Demek istiyorum ki Helm Dwarffriend'in

huzuruna çıkacaksın," diye devam etti gururla Fret. "Sundabar'ın Efendisini görmek için iyi görünmek gerek."

"Tabi ki öyle," diye kabullendi Dove. "Ama karşında gördüğün giymek zorunda olduğum kıyafet, Fret, yol boyunca kirlendi ve lekelendi. Korkarım ki Sundabar'ın Efendisi karşısında etkili bir görünüm sergileyemeyeceğim. O ve kızkardeşim çok iyi dost olmuşlardı. Zayıf noktaya hamle yapma sırası Dove'a gelmişti, her ne kadar kılıcı pek çok devi akbabalara yem ettiyse de, güçlü korucu bu oyunu diğerlerinden daha başarılı oynuyordu.

"Ne yapmalıyım?" diye eğdi başını merakla bir yandan da dwarfa bakarak.

"Belki," diye kışkırttı. "Eğer bir..." Fret'in yüzü bu ipucu ile aydınlandı.

"Hayır." dedi Dove, derin bir iç çekişle. "Bunun için asla seni zorlayamam." Fret mutlulukla, ellerini çırparak zıpladı. "Tabi ki yapabilirsiniz, Bayan Falconhand! Tabi ki yapabilirsiniz!"

Heyecan içerisindeki dwarf odadan dışarı fırlarken, daha fazla gülmemek için Dove dudaklarını ısırdı. Fret'i sürekli kışkırtıyor olmasına rağmen, Dove aslında küçük dwarfı çok severdi. Fret, uzun yıllarını, Dove'un kızkardeşinin hükmettiği Silverymoon'da geçirmiş ve o ünlü kütüphaneye pek çok katkıda bulunmuştu. Fret, gerçekte iyi ve kötü, çeşitli ırkların adetleri konusunda bilgisiyle tanınan bir bilgeydi, ve yarıinsanlar konusunda bir uzmandı. Aynı zamanda iyi de bir besteciydi. Kaç kere, diye düşündü Dove, içten gelen bir neşe ile, bir dağ eteğinde ilerlerken, dwarf tarafından bestelenmiş neşeli bir melodiyi ıslıkla çalmıştı.

"Sevgili Fret," dedi korucu, fısıltıyla, dwarf, bir koluna atmış olduğu ipek bir elbise ile -ama yere sürtünmemesi için dikkatlice katlanmış olarak!- ve diğer elinde mücevherler ve bir çift şık ayakkabı, dudaklarının arasına sıkıştırmış olduğu bir düzine iğne ve bir kulağından sarkan ölçü ipi ile geldiğinde. Dove gülümsemesini sakladı ve bu mücadeleyi dwarfa kaptırmış olmayı tercih etti. Helm Dwarffriend'in huzurunda parmak ucunda, ipek kıyafeti ile, leydiliğin bir örneği olarak, yanında nefes nefese fakat gururla duran dwarf bilge ile duracaktı.

Tüm bu süre zarfında Dove biliyordu ki, ayakkabıları vuracak ve acıtacak, elbisesi ise ulaşamayacağı bir yerde kaşıntı yaratmayı başaracaktı. Dove, elbiseye ve mücevherlere bakarken, mevki görevi için yapılması gerekenler diye düşündü. Fret'in parıldayan yüzüne baktı ve tüm bunların, yarattıkları sorunlara değeceğini fark etti.

Dostluk adına yapılması gerekenler, diye düşünceye daldı.

Çiftçi, duraklamaksızm bir günden beri at sürmekteydi; bir kara elfin görülmesi her defasında, basit çiftçiler tarafından bu şekilde karşılanırdı. Maldobar'dan çıkarken yanma iki at almış; birini birkaç mil geride, iki kasabanın ortasında bırakmıştı. Eğer şanslı ise hayvanı, geri dönüş yolunda zarar görmemiş olarak bulabilirdi. Çiftçinin, gözdesi olan ikinci at yorulmaya başlamıştı. Gene de çiftçi eyerden aşağıya eğilmiş, bineği devam etmesi için mahmuzluyordu. Sundaba/ın, şehrin kalın duvarlarının üzerindeki gece gözcülerinin fenerleri görünmeye başlamıştı.

"Dur ve adını söyle!" diye resmi bir şekilde kapı muhafızlarının komutanının seslenmesi duyuldu, at sürücüsü yarım saat kadar sonra ulaştığında.

Helm'in yardımcısını, kabul odasına ulaştıran uzun ve dekore edilmiş koridorda takip ederken, Dove, destek için Fret'e yaslandı, korucu, elyardımı olmaksızın ipten yapılmış bir köprüyü geçebilir, hızla ilerleyen bir atın üstünde ölümcül bir isabetle okunu kullanabilir, üzerinde zincirden örülmüş zırhı ve ellerinde kılıcı ve kalkanı olmasına rağmen bir ağaca tırmanabilirdi. Ama, tüm tecrübesi ve çevikliğine rağmen, Fret'in ayağını içine sıkıştırmış olduğu ayakkabılarla başa çıkamıyordu.

"Ve de bu elbise," diye fısıldadı Dove sıkıntıyla, bu hiç de rahat olmayan kıyafetin, eğer kılıcını çekmesi gerekirse ya da sıkça nefes alırsa altı ya da yedi yerinden patlayacağının bilinciyle. Fret, buruk bir şekilde ona baktı.

"Bu elbise, kesinlikle çok güzel..." diye kekeledi Dove, dwarfın huysuzlanmamasına dikkat ederek. "Gerçekten de sana ne kadar müteşekkir olduğumu söyleyecek kelime bulamıyorum, sevgili Fret."

Bir kelimesine bile inandığına emin olmamasına rağmen, dwarfın gri gözleri parladı. Her iki şekilde de Fret, Dove'un kendisine, tavsiyelerine uyacak kadar değer verdiğini anlamıştı ve bu gerçek, onun önem verdiği tek şeydi.

"Binlerce özür dilerim, Leydim," diye bir ses duyuldu arkadan. Tüm alay, koridorda ilerleyen gece görevlisini ve yanındaki çiftçiyi görmek için arkalarına döndü.

"Lütfen komutan!" diye karşı çıktı Fret, protokolün ihlaline. "Eğer leydinin huzuruna çıkmak istiyorsanız, önce kendinizi tanıtmalısınız. Ve ancak bu şekilde, kesinlikle böylece ve tabi eğer amir izin verirse..."

Dove, onu susturmak için elini omzuna götürdü. Adamın yüzüne işlemiş acil durum ifadesini tanımıştı, bu maceradan maceraya koşan kahramanın pek çok kere gördüğü bir şeydi. "Lütfen devam edin, komutan," dedi. Fret'i memnun etmek için, "Kabulümüzün gerçekleşmesine az bir zaman var. Üstat Helm'i bekletemeyiz."

Çiftçi cesurca ileri atıldı. "Kendi adıma binlerce özür dilerim, leydim," diye başladı, şapkasına endişe ile dokunarak. "Ben Maldobar'da bir çiftçiyim, kuzeyde..."

"Maldobar'ı bilirim," dedi Dove. "Pek çok kere, orayı dağlardan seyrettim. İyi ve de kuvvetli bir topluluk." Çiftçi bu tanım karşısında mutlu oldu. "Ümit ederim ki, Maldobar'ın başına bir şey gelmemiştir."

"Henüz değil, leydim," diye yanıtladı çiftçi, "ama bir sorunla karşılaştık, bundan şüphemiz yok." Durakladı ve destek almak için komutana baktı. "Drow."

Haber karşısında Dove'un gözleri irileşti. Konuşma boyunca, sabırsızlıkla ayağını yere vuran Fret bile, durdu ve dikkatini oraya yönlendirdi.

"Kaç tane?" diye sordu Dove.

"Gördüğümüz kadarıyla, bir. Bir öncü ya da casus olmasından korkuyoruz. İyi bir amaçla gelmediğinden de."

Dove başını sallayarak doğruladı. "Drowu kim gördü?"

"Önce çocuklar," diye yanıtladı çiftçi, Fret'in derin bir iç çekmesini ve tekrar sabırsızca ayağını vurmasına yol açarak.

"Çocuklar mı?" diye homurdandı dwarf.

Çiftçinin güveni sarsılmamıştı. "Sonra da McGristle O'nu gördü," diye ekledi

Dove'a bakarak, "ve McGristle çok şey görmüştür!" "McGristle da neyin nesi?" diye ufladı Fret.

"Roddy McGristle," diye yanıtladı Dove, tatsızca, çiftçinin açıklamasından evvel. "Tanınmış bir ödül avcısı ve kürk tuzakçısı."

"Drow, Roddy'nin köpeklerinden birini öldürdü," dedi çiftçi heyecanla, "ve neredeyse Roddy'i biçti! Tam üzerine bir ağaç devirdi! Bu tecrübe ona, bir kulağına mal oldu."

Dove tam olarak çiftçinin ne hakkında konuştuğunu anlayamamıştı, ama aslında anlamasına da gerek yoktu. Bölgede bir kara elf görülmüş ve varlığı doğrulanmıştı, bu korucuyu harekete geçirmeye yeterliydi. Ayakkabılarını çıkardı ve Fretin eline tutuşturdu, daha sonra yardımcılarından birine yol arkadaşlarını bulmasını, diğerine ise Sundabar'ın Efendisine üzüntülerini iletmesini söyledi.

"Ama Leydi Falconhand!" diye bağırdı Fret.

"Eğlenceye ayıracak vakit yok," diye yanıtladı Dove ve Fret, O'nün belirgin heyecanından, Helm ile olan görüşmesini iptal ettiği için çok da fazla mutsuz olmadığını anladı. Daha şimdiden, kıvrılarak, muhteşem elbisesinin arkasındaki kopçayı açmaya çalışıyordu.

"Kızkardeşin mutlu olmayacak." diye homurdandı Fret, çizmelerini vururken çıkan sesten daha gürültüyle.

"Kızkardeşim uzun zaman önce çantasını bir kenara bıraktı," dedi sitemle Dove, "ama benimki hâlâ yolun kirini taşıyor!"

"Tamamen," diye ağzında geveledi dwarf, hiç de yüceltici olmayan bir şekilde.

"Yani, geliyor musunuz?" diye sordu çiftçi umutla. "Tabi ki," diye yanıtladı Dove. "Hiçbir saygıdeğer korucu, bir kara elfin varlığını görmezden gelemez! Üç yol arkadaşım ve ben bu gece Maldobar'a doğru yola çıkacağız, fakat sizden burada kalmanızı dilerim, iyi çiftçi. Zor bir yolculuk geçirmişsiniz, bu çok belli, ve uykuya ihtiyacınız var." Dove merakla etrafında göz gezdirdi, onra büzüştürdüğü dudaklarının üzerine parmağım koydu.

"Ne?" diye sordu rahatsız olmuş dwarf.

Gözleri aşağı, Fret'e doğru kaydığında Dove'un yüzü aydınlandı. "Kara elfler konusunda pek az deneyimim var," diye başladı, " ve yol arkadaşlarım, bildiğim kadarıyla, daha önce biri ile hiç karşılaşmadı." Genişleyen gülümsemesi Fret'in topukları üzerinde doğrulmasına yol açmıştı.

"Gel, sevgili Fret," dedi Dove, dwarfa mırıldanırcasına bir sesle. Ayağı, döşemeli yerde belirgin bir ses çıkartarak, Fret'i, komutanı ve de Maldobarlı çiftçiyi, koridordan, Helm'in kabul salonuna götürdü.

Dove'un yönündeki ani değişim yüzünden Fret'in aklı karışmış, bir an için umutlanmıştı. Dove, Helm ile, Fret'in efendisiyle, konuşmaya başlar başlamaz, beklenmeyen bu olaydan dolayı özür dileyip de, Maldobar'daki görev için Helm'e yanında birini göndermesini istediğinde, dwarf anlamaya başlamıştı.

Ertesi sabah, güneş, doğu ufkunda yükselmeye başladığında, bir elf okçusu ile iki güçlü insan savaşçıyı da içinde barındıran Dove'un grubu, Sundabar'ın ağır kapılarından, on milden fazla uzaklaşmışlardı.

"Uff!" diye homurdandı Fret, ortalık aydınlandığında. Güçlü bir Adbar midillisinin üzerinde, Dove'un yanında ilerliyordu. "Bak, çamur nasıl da güzel kıyafetlerimi kirletmiş! Kesinlikle bu hepimizin sonu olacak! Tanrıların unuttuğu bu yolda kirli bir şekilde öleceğiz!"

"Bunun hakkında bir şarkı kaleme al," diye önerdi Dove, diğer üç yoldaşının yüzünde oluşan gülümsemeye cevap olarak. "Adı da, Tozdan Boğulan Beş Maceracının Baladı, olsun."

Fret'in öfkeli bakışı, yalnızca Dove kendisine, Helm Dwarffriend'in, Sundabar'ın Efendisinin, O'nu bir yol şiiri yazmakla görevlendirdiğini hatırlatmasına kadar sürdü.

Dove'un grubunun Maldobafa doğru yola çıktığı sabah, Drizzt de kendi yolculuğuna başlamıştı. Önceki akşam buldukları karşısındaki ilk korku azalmamıştı, ve drow bunun hiç azalmayacağından korkuyordu, ama Drizzt'in düşüncelerine bir başka duygu da karışmıştı. Masum çiftçiler ve çocukları için yapacak hiçbir şeyi yoktu, ölümlerinin intikamını almak dışında. Bu düşünce Drizzt için mutluluk verici değildi; Karanlıkaltı'nı ve umduğu kadarıyla vahşeti de geride bırakmıştı. Aklında, hâlâ net olarak görülen katliamın sonucunda, Drizzt adalet için yalnızca palasına bakabiliyordu.

Drizzt katilin peşine düşmeden önce iki önlem aldı. Öncelikle, çiftlik arazisinde evin arkasına doğru sürünerek çiftçilerin kırık bir saban demirini koydukları yere ulaştı. Metal bıçak ağırdı, ama kararlı drow, rahatsızlığını düşünmeksizin onu uzağa taşıdı.

Drizzt, daha sonra Guenhwyvar'ı çağırdı. Panter gelip de Drizzt'in endişeli ifadesini görür görmez, tetikte bir şekilde yere çömeldi. Guenhwyvar, o ifadeyi ve astral boyuta geri dönene kadar bir savaşla karşı karşıya kalacağını anlayacak kadar uzun bir süre Drizzt'in yanında kalmıştı.

Şafaktan önce yola çıktılar, Guenhwyvar, Ulgulu'nun umduğu gibi kolaylıkla barghestin izini takip ediyordu. Drizzt'in yüklendiği saban demiri ile ağır fakat sabit bir hızla yürüyorlardı ve Drizzt uzaktaki vızıltı sesini duyduğunda, bu ağırlık veren nesneyi yanına almakla doğru bir şey yaptığını anlamıştı.

Gene de, sabahın geri kalanı olaysız geçmişti. Patika, yol arkadaşlarını kayalık bir dereye ve çeşitli yükseklikte kayalıklara ulaştırmıştı. Drizzt, kayalığı tırmanmak ve de saban demirini arkada bırakmak zorunda kalacağından korkuyordu ama az sonra yamaçtan yukarı çıkan dar bir

patikanın farkına vardı. Yukarı çıkan patika, tepenin yamacının etrafında keskin ve belirsiz dönüşler karşısında kolay bir ulaşım sağlıyordu. Araziyi avantajına kullanmak isteyen Drizzt, Guenhwyvar'ı önden gönderdi ve kendi başına, saban demirim çekerek ve çıplak tepede her türlü tehlikeye açık olarak ilerlemeye başladı.

Bu his, Drizzt'in lavanta rengi gözlerindeki, belirgin bir şekilde gnoll pelerinin altında bir yerlerde yanan alevin dumanlarını dindirmeye yermedi. Aşağıda kayalık dereyi görüp de sinirleri bozulduğunda, çiftçileri düşünmesi yetiyordu. Kısa bir süre sonunda, aşağıdaki patikalardan birinde, beklediği vızıltı sesini duyduğunda, Drizzt, yalnızca gülümsedi.

Vızıltı, kısa sürede arkasında belirdi. Drizzt arkasını tepenin duvarına verdi ve hızla, cinin hızlı hareketleriyle yaklaşmasını takip ederek, palasını çıkardı.

Tephanis, drowun arkasında hızla belirdi ve hızla sallanan palasının defansif hareketlerinin arasından bir boşluk bulmaya çalışarak, kamasını ileri doğru ilerletmeye başladı. Cin, Drizzt'in bir adım ötesinden giderek, aniden ortadan kaybolmuş ama bir omzundan yaralayarak, 'puan' almayı başarmıştı.

Drizzt yarayı inceledi ve bunun ufak bir talihsizlik olduğunu kabullenerek, cesurca başını salladı. Bu köreltici saldırıyı savuramayacağını ve de bu ilk vuruşa izin vermenin, sonunda zafer kazanması için gerekli olduğunu biliyordu. Patikanın ilersinden gelen bir kükreme sesi, Drizzt'in tekrar alarma geçmesini sağladı. Guenhwyvar, cinle karşılaşmış ve bu cinin hızına erişebilecek hızlı pençeleri ile, hiç şüphesiz ki cini gerisin geri yollamıştı.

Drizzt, tekrar sırtını duvara vererek, vızıltı sesinin yakınlaşmasını izledi. Cin köşeden döner dönmez, Drizzt, palası hazır bir şekilde, dar patikaya atladı. Drowun diğer eli, daha az göze çarpıyor, ve sabit bir şekilde metal bir nesneyi, çıkışı kapatmak için eğmek üzere tutuyordu.

Hızlanan cin, duvara doğru yönlendi ve Drizzt'in farkına vardığı kadarıyla, paladan korunacak kadar becerikli idi. Ama hedefine, dar bir açıdan bakmasından dolayı, Drizzt'in öteki elinin farkına varmamıştı.

Drizzt, cinin hareketlerini güçlükle takip ediyordu, ama aniden gelen "Bong!" sesi ve yaratık saban demirine çarptığında elinde hissettiği keskin titreşim, dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme oluşturdu. Saban demirini elinden bıraktı ve kendinden geçmiş cini, boğazından yakalayarak havaya kaldırdı.Cin, keskin hatlı yüzündeki sersemlikten kurtulduğu sırada, sanki uzun ve sivri kulaklan yüzünün diğer tarafında imiş gibi görünürken, Guenhwyvar, kavisli yoldan oraya ulaşmıştı.

"Sen nasıl bir yaratıksın?" diye sordu Drizzt, daha evvelden gnollerle anlaşmasını sağlayan goblin dilinde. Şaşkınlıkla, cinin kendisini anladığını, fakat yüksek tonlu, karmaşık cevabını anlayamadığını gördü.

Cini susturmak için sallayarak, hırladı, "Teker teker konuş! Adın ne?" "Tephanis," diye yanıtladı cin, kızgınlıkla. Tephanis, bacaklarını saniyede yüz kere hareket ettirebilirdi, ama havada asılı iken bunun hiçbir faydası yoktu. Cin aşağıya kaya çıkıntısına doğru baktı ve orada saban demirinin yanında duran kamasını gördü.

Drizt'in palası hızla hareketlendi. "Çiftçileri sen mi öldürdün?" diye sordu kabaca. Neredeyse cinin birbirini takip eden kahkahaları karşısında vuracaktı.

"Hayır," dedi Tephans hızla.

"Kim yaptı?"

"Ulgulu!" diye açıkladı cin. Tephanis, patikayı işaret etti ve ağzından heyecan dolu kelimeler döküldü. Drizzt, bazılarını anlamayı başarmıştı, "Ulgulu...bekliyor...yemek," bunların en rahatsız edici olanlarıydı.

Drizzt, yakalamış olduğu cini ne yapacağını bilemiyordu. Tephanis, Drizzt'in güvenle başa çıkamayacağı kadar hızlıydı. Birkaç adım ötede, sakince oturan Guenhwyvar/a baktı, ama panter yalnızca esnedi ve gerindi.

Drizzt, Tephanis'in bu senaryodaki konumunu anlamak için tam yeni bir soru soracakken, kibirli cin, bu karşılaşmadan yeteri kadar nasibini aldığına karar verdi. Drizzt'in karşılık veremeyeceği bir hızla ellerini hareket

ettirerek, ayakkabılarına uzandı, bir başka bıçak çekerek, onu Drizzt'in zaten yaralı olan bileğine sapladı.

Kibirli cin, bu sefer, rakibini küçümsemişti. Drizzt cinin hızına erişemez, ufak kamayı takip bile edemezdi. Ama yarası ne kadar acı verirse versin, Drizzt'in öfkesi acıyı düşünmeyecek kadar yoğundu. Cinin yakasını sıkıca tutarak, palasını saplarcasma hareket ettirdi. Hareket kabiliyetinin bu kadar limitli olmasına rağmen, Tephanis, bunları savacak kadar, hızlı ve çevikti, ki bu sırada delicesine gülüyordu.

Cin, Drizzt'in koluna sapladığı bıçakla, karşı saldırıda bulundu. Sonunda Drizzt, Tephanis'in karşı koyamayacağı, onun tüm avantajını yok edecek bir taktik geliştirdi. Tephanis'i duvara çarptı ve kendinden geçmiş yaratığı, uçurumdan aşağı fırlattı.

Bir süre sonra, Drizzt ve Guenhwyvar, kayalık bir yamacın dibindeki bir çalılıkta çömeldiler. Tepede, dikkatlice yerleştirilmiş çalıların ve dalların ardında bir mağara vardı, ve sıklıkla, dışarı goblin sesleri yayılıyordu.

Mağaranın bitişiğinde, meyilli alanın yanında, dik bir iniş vardı. Mağaranın arkasında, dağ daha da dik bir açıyla yükseliyordu. İzler, her ne kadar kayalık zeminde azalsalar da, Drizzt ve Guenhwyvar'ı bu noktaya ulaştırmıştı; çiftçileri katleden yaratığın bu mağarada olduğu aşikardı.

Drizzt, yeniden, çiftçilerin ölümünün intikamını almak konusunda, kendiyle tartıştı. Daha medeni bir şekilde adaletin sağlanmasını, kanuni bir mahkemeyi tercih ederdi, ama ne yapmalıydı? Kesinlikle, şüpheleri ile, kasabadaki insanlara ya da başkasına gidemezdi. Çalılıkta çömelmiş bir şekilde, Drizzt bir kez daha çiftçileri düşündü, kum rengi saçlı çocuğu, daha kadınlığa varmamış tatlı kızı, ve böğürtlenlikte silahsız hale getirdiği genç adamı. Drizzt, nefes alışını düzenlemek için sıkı bir mücadele veriyordu. Vahşi Karanlıkaltı'nda bazen kendini, içgüdüsel ihtiyaçlarına teslim ederdi, sert ve ölümcül bir şekilde savaşan karanlık tarafına, ve Drizzt bir kez daha, ikinci benliğinin içinde yoğunlaştığını hissediyordu. Başlangıçta, bu öfkeyi dindirmeye çalıştı, ama sonra aldığı dersleri düşündü, içindeki bu karanlık taraf, yaşam aracı, tamamıyla kötü değildi.

Gerekliydi.

Fakat, Drizzt bu içinde bulunduğu durumun dezavantajını biliyordu. Kaç düşmanla karşılaşacağını ya da bunların ne tür yaratıklar olduğunu bilmiyordu. Goblinleri duymuştu ama çiftlik evindeki katliam, daha güçlü bir yaratığın işin içinde olduğunu gösteriyordu. Drizt'in doğru yargısı, ona oturup izlemesini, düşmanları hakkında daha fazlasını öğrenmesini söylüyordu.

Başka bir anlık hatırlama, çiftlik evindeki manzara, onun bu yargısını bir kenara itti. Bir elinde pala, diğerinde cinin kaması, Drizzt, meyilli tepede ilerlemeye başladı. Mağaraya ulaştığında yavaşlamadı, yalnızca çalıları bir kenara itti ve dümdüz ilerledi.

Guenhwyvar, drowun bu kararlı hareketi karşısında şaşırarak, arkada kaldı ve arkadan izledi.

Tephanis, yüzüne sürünen serin havayı hissetti ve bir an için bir rüyanın keyfini sürdüğünü düşündü. Fakat, cin bu yanılgısından hızla uzaklaştı ve hızla yere yakınlaştığını farketti. Şansına, Tephanis, yamaçtan pek uzak değildi. Düşüşünü yavaşlatmak için, sürekli bir uğultu sesi çıkaracak şekilde, ellerini ve ayaklarını etrafında çevirmeye ve de elleri ve ayaklarıyla yamaca vurmaya çabaladı. Bu sırada, belki de onun kurtulmasını sağlayacak tek şey olan, yükselme büyüsünün sözlerini söylemeye başladı.

Büyünün, cinin vücudunu etki altına alması için acı dolu birkaç saniye geçti.

Yere, gene de hızla çarpmıştı, fakat yaralarının az olduğunu farketti.

Tephanis, kendine göre, yavaşça bir şekilde durdu ve üstündeki tozu silkeledi. İlk düşüncesi gidip, Ulgulu'yu yaklaşan drow konusunda uyarmaktı, ama hemen bunu tekrar gözden geçirdi. Zamanında uyarmak için mağara yerleşimine kadar yükselme büyüsü yapamazdı, ve yamaç yüzeyinde yalnızca tek bir yol vardı; drowun üzerinde olduğu.

Tephanis'in onu bir daha görmeye niyeti yoktu.

Ulgulu, izlerini saklamaya çalışmamıştı. Kara elf, barghestin ihtiyaçlarına hizmet etmişti; şimdi kendisini olgunluğa ulaştırabilecek ve Gehenna'ya

dönmesine irnkan tanıyacak Drizzt'i yemek niyetindeydi.

Ulgulu'nün iki goblin muhafızı, Drizzt'in girişine şaşırmamışlardı. Ulgulu, onlara drowu beklemelerini ve onu giriş odasında, barghest gelene ve onunla ilgilenene dek oyalamalarını söylemişti. Goblinler, hızla konuşmalarını kestiler, mızraklarını perdeden geçişi engelleyecek şekilde alçaltıp, göğüslerini şişirerek, Drizzt yaklaşırken, aptalca, efendilerinin emirlerini uyguladılar.

"Kimse içeri girmeyecek..." diye söze başladı biri, ama, Drizzt'in palasının tek bir darbesiyle, her iki goblin de yaralanan boğazlarını tutarak, yere yuvarlandılar. Mızraklardan oluşan bariyer yere düştü ve Drizzt yavaşlamadan, perdenin örttüğü odaya daldı.

Odanın ortasında Drizzt, düşmanını gördü. Kızılderisi ve dev boyuyla, barghest, yüzünde kendinden emin bir gülümsemeyle, kollarını kavuşturmuş bekliyordu.

Drizzt, kamasını fırlatarak, arkasından saldırıya geçti. Bu atış drowun hayatını kurtarmıştı, çünkü, düşmanının bedeninin içinden geçip gittiğinde, Drizzt, tuzağı gördü. Ama gene de, hızını kesememişti, palası görüntünün içinden kesecek hiçbir şey bulamadan geçti.

Gerçek barghest, odanın arka tarafında kayadan yapılmış tahtın arkasındaydı. Büyü repertuarındaki farkedilir güçlerinden birini kullanarak, Kempfana, drowu istediği yere getirmek için, odanın ortasına kendi görüntüsünü yansıtmıştı.

Anında, Drizzt'in içgüdüleri ona tuzağa düştüğünü söyledi. Karşısındaki gerçek bir canavar değil, onu açıkta her türlü tehlikeye mağruz kalacak şekilde kalmasını sağlamak için yaratılmış bir görüntü idi. Oda, pek az eşya ile döşenmişti; yakınlarda arkasına saklanabileceği hiçbir şey yoktu.

Drowun tepesinde havada duran Ulgulu, hafifçe parıldayarak, arkasına indi.

Plan mükemmeldi ve hedef tam olması gereken yerdeydi.

Mükemmel bir şekilde savaşmak için biçimlendirilmiş refleksleri ve kaslarıyla, arkasındaki varlığı farketti ve Ulgulu ağır bir yumruk atacağı sırada, önüne, görüntünün içine daldı. Barghestin kocaman eli yalnızca Drizzt'in saçını çekiştirmişti, ama bu bile neredeyse, drowun kafasının yana doğru kopması için yeterliydi.

Drizzt, atladığı sırada vücudunun bir kısmını döndürüp, ayağıyla kendini çevirerek Ulgulu'ya döndü. Karşısında, görüntüden daha büyük bir yaratık duruyordu, ama bu öfkeli drowu altetmeye yetmedi. Gergin bir tel gibi, Drizzt, gerisin geriye bargheste saldırdı. Ulgulu, beklemediği ıskalamanın etkisinden daha kurtulamadan, Drizzt'in tek palası, karnına üç kere saplanmış ve de yanağında ufak bir delik açmıştı.

Barghest, öfke ile gürledi ama kötü bir şekilde yaralanmamıştı, çünkü Drizzt'in drow yapımı silahı drowun yeryüzünde geçirdiği zaman süresince büyüsünü kaybetmişti ve Gehenna'nın yarıklarından gelen bir yaratığa, yalnızca -Guenhwyvar'ın pençe ve dişleri gibi- büyülü silahlar zarar verebilirdi.

Koca panter, Ulgulu'nun kafasının arkasına, barghesti yüzüstü yere düşürecek bir hızla vurmuştu. Ulgulu, Guenhwyvar kafasını parçalarken duyduğu türde bir acıyı hiç hissetmemişti.

Odanın arkasından gelen kıpırdanma sesini duyunca, Drizzt oraya yöneldi.

Kempfana, kafa tutan bir bağırtıyla, tahtın arkasından saldırıya geçmişti.

Biraz büyü ortaya koyma sırası Drizzt'teydi. Kızılderili barghestin yolunun üzerine bir karanlık küresi attı ve elleri ve dizleri üzerine çömelerek içine daldı. Yavaşlatmayı başaramadığı Kempfana kükredi, ve mıhlanmışça duran drowun göğsüne, Drizzt'in nefesini kesecek bir tekme atarak, yüklendi ve karanlığın öteki tarafına düşürdü.

Kempfana, kendine gelmek için kafasını salladı ve ayağa kalkmak üzere ellerini yere koydu. Hiç vakit geçirmeden, Drizzt barghestin arkasına geçmiş, acımasız palasıyla vahşice vuruyordu. Kan, Kempfana drowu arkasından savuracak gücü toplayana kadar, bütün saçlarını kaplanmıştı.

Rahatsızlıkla ayakların üzerinde doğruldu ve yüzü drowa bakacak şekilde döndü.

Oda boyunca, Ulgulu kıvrandı, devrildi, yuvarlandı ve büküldü. Panter, devin hantal karşı ataklarına göre çok hızlıydı. Ulgulu'nun yüzü bir düzine kadar derin yara ile kaplıydı ve artık Guenhwyvar'ın dişleri devin ensesinde kilitli, dört ayağı da devin arkasını tırmalıyordu.

Fakat, Ulgulu'nun bir başka seçeneği daha vardı. Kemikler çatırdadı ve yeniden biçimlendi. Ulgulu'nun yaralı yüzü korkunç köpek dişleri ile kaplı uzun bir hortuma dönüştü. Devin her yanında fışkıran kalın kıllar, Guenhwyvar'ın pençe saldırılarını püskürtüyordu. Sopa gibi kullandığı kolları, tekmeleyen pençelere dönüştü.

Guenhwyvar devasa bir kurtla savaşıyordu ve panterin avantajı kısa sürmüştü.

Kempfana Drizzt'e duymaya başladığı saygı ile içeri süründü. "Sen, hepsini öldürdün," dedi Drizzt goblin dilinde, kızılderili barghestin ilerlemesini durduran soğuk bir sesle.

Kempfana aptal bir yaratık değildi. Barghest, drowun sesindeki patlayan öfkenin farkına varmış ve palasının keskin soğukluğunu hissetmişti. Kempfana dümdüz içeri girmemesi gerektiğini biliyordu, o yüzden bir kez daha dünya dışı güçlerini ortaya koydu. Portakal rengi gözünün kırpılış süresi içinde, kızılderili barghest ortadan kaybolmuş, boyutlar ötesi bir kapının içinden geçerek, Drizzt'in arkasında belirmişti.

Kempfana kaybolur kaybolmaz, Drizzt içgüdüsel olarak yana çekildi. Oysa, Drizzt'in sırtına inen ve onu odanın öte tarafına fırlatan saldırı beklediğinden çok önce geldi. Drizzt duvarlardan birinin dibine çarptı ve dizlerinin üzerinde doğrularak nefes almaya çalıştı.

Kempfana bu kez dümdüz ilerledi; drow duvara giden yolun yarısında uzanabileceğinden fazla bir mesafede palasını düşürmüştü.

Neredeyse, Guenhwyvar'ın iki katı büyüklüğündeki koca barghestkurt, etrafında döndü ve panteri iki tarafından yakaladı. Koca çenesi,

Guenhwyvar'ı yüzü ve boğazından yakalamaya çalışırken, panter onları uzakta tutmak için kollarıyla vuruyordu. Guenhwayr kurdun karşısında eşit şartlarda bir mücadeleyi kazanacağını ummuyordu. Panterin elindeki tek avantaj, hareket kabiliyeti idi. Kara saplı bir ok gibi, Guenhwyvar kurdun altından perdeye doğru atıldı.

Ulgul uludu ve, perdeyi yırtıp öne atılarak azalan gün ışığına doğru atıldı.

Ulgulu perdeyi delip geçtiğinde Guenhwyvar mağaradan çıkmış, girişteki kayalıklara atlamıştı. Büyük kurt dışarı çıktığında, panter yeniden Ulgulu'nun sırtına atladı ve pençelemeye, boydan boya parçalamaya devam etti.

"Çiftçileri Ulgulu öldürdü, ben değil," diye gürledi Kempfana yaklaşırken. Drizzt'in palasını odanın öteki tarafına tekmeledi. "Ulgulu seni -gnollerini öldüreni- istiyor. Ama seni ben öldüreceğim drow savaşçı. Hayat gücünle besleneceğim ve böylece güç kazanacağım!"

Hâlâ nefes almaya çalışan Drizzt, bu sözleri güçlükle duydu. O anda ona belirgince görünen tek şey, ölü çiftçilerin görüntüsüydü; ona cesaret veren görüntüler. Barghest yaklaştı ve Drizzt, ona saldırganca bir bakış fırlattı, kararlı, drowun belirgin bir şekilde içinde bulunduğu umutsuz durumdan etkilenmeyen bir bakış.

Bu kısık ve yanan bakışlar karşısında Kempfana tereddüt etti, ve barghestin bu tereddütü, Drizzt'e ihtiyaç duyduğu zamanı sağladı. Daha önce de dev yaratıklarla, özellikle de kancalı dehşetlerle savaşmıştı. Bu karşılaşmaları hep Drizzt'in palaları bitirmişti ama her zaman, başlangıçta, sadece kendi vücudunu kullanmıştı. Sırtındaki acı, yükselmekte olan öfkesi ile boy ölçüşemezdi. Çömelmiş vaziyette durarak, duvardan ileri atıldı ve Kempfana'nın bacaklarının dibine inerek, etrafında dönüp dizine tutundu.

Kempfana, ilgisizce, sıçramakta olan drowu yakalamak için eğildi. Drizzt, tutunacak bir yer bulacak kadar devin ellerinden kurtulmayı başardı. Kempfana, hâlâ bu saldırıları, ufak bir talihsizlik olarak nitelendiriyordu. Drizzt, barghestin dengesini bozduğunda, Kempfana bilinçli bir şekilde, ufak tefek elfi ezmek için yere devrildi. Fakat Drizzt, bir kez daha bargheste göre daha hızlı hareket etmişti. Devrilmekte olan devin altından etrafında

dönerek kurtuldu, ayaklarını kendi altına alarak, odanın öteki tarafına koşturmaya başladı.

"Hayır, yapamazsın!" diye kükredi Kempfana, önce sürünerek daha sonra da koşturarak. Drizzt tam palasını aldığında, etrafını dev kollar sardı ve kolayca yerden havaya kaldırdı.

"Parçalayıp, ısıracağım!" diye gürledi Kempfana ve gerçekten de Drizzt kaburgalarından birinin kırılma sesini duydu. Ufak kıpırtılarla yüzünü düşmanına döndürmeye çalıştı, sonra bu fikrinden vazgeçip, kılıç tutan kolunu kurtarmak üzerine yoğunlaştı.

Başka bir kaburga daha kırıldı; Kempfana'nın koca kolları daraldı. Bu denli güçlü bir düşmanın enerjisini, Drizzt'in hayat gücünü emerek, olgunlaşması yolunda nasıl bir kazanç sağlayacağını düşünen barghest, drowu yalnızca öldürmek istemiyordu.

"Isıracağım, drow," diye güldü dev. "Ziyafet!"

Drizzt, çiftlik evinde gördüklerini düşünerek kazandığı güçle palasını iki eliyle yakaladı. Silahı tutuşunu gevşetti ve kafasının arkasından kılıcını sapladı. Kılıç, Kempfana'nın istekle açılmış ağzına saplanmış ve gırtlağına dek girmişti.

Drizzt, onu burktu ve etrafında çevirdi.

Kempfana delicesine savruldu, Drizzt'in kasları ve eklemleri bu yük karşısında neredeyse parçalanacaktı. Fakat, drow tekrar odak noktasını, palasının sapını buldu, ve burkup çevirmeye devam etti.

Kempfana, anlaşılmaz sesler çıkararak yere düşmeye başladı ve onu ezmeye çalışarak Drizzt'in üzerine doğru yuvarlandı. Drizzt'in bilincini acı kaplamaya başlamıştı.

"Hayır!" diye bağırdı, yatağında katledilen kum saçlı çocuğun görüntüsüne asılarak. Drizzt, kılıcını burkup döndürmeye devam etti. Boğazını dolduran kanın arasından duyulan tiz bir nefes sesi ile çıkardığı

garip sesler devam ediyordu. Tepesindeki yaratık artık hareket etmediğinde, Drizzt, bu savaşın kazanıldığını anlamıştı.

Drizzt, yalnızca kıvrılıp, düzgün nefes almak istiyordu, ama kendine henüz bitmediğini söyledi. Kempfana'nın altından sürünerek çıktı, kanı, kendi kanını dudaklarından sildi, hızla palasını Kempfana'nın yüzünden çekip kurtardı ve kamasını geri aldı.

Yaralarının ciddi olduğunu, hemen onlarla ilgilenmezse ölümcül olabileceklerini biliyordu. Nefesi zorlukla, kanlı bir şekilde geliyordu. Oysa bu onu endişelendirmedi, çünkü, çiftçileri öldüren yaratık, Ulgulu, hâlâ yaşıyordu.

Guenhwyvar, yeniden mağaranın girişinin üzerinde dik bir kayalıkta dar bir yer bularak, dev kürtün üzerinden atladı. Ulgulu hırlayarak, etrafında döndü ve pantere doğru, pençeleri ile saldırarak ve de daha yükseğe çıkma umudu ile taşlardan meyil alarak, pantere doğru atladı.

Guenhwyvar, barghestkurtun tepesinden atladı, hemen dönerek Ulgulu'nun sırtını tırmaladı. Kurt döndü fakat, Guenhwyvar yeniden kayalığa atlamıştı.

Bu, Guenhwyvar'ın vurduğu sonra da uzaklaştığı vurkaç oyunu uzunca bir süre devam etti. En sonunda kurt, panterin uzaklaşışını sezdi. Ulgulu, devasa çenesi ile atlamakta olan panteri yere indirdi. Guenhwyvar, hareketleriyle kurtulmayı başardı, ama dik bir uçurumun kenarına gelmişti.

Ulgulu, panterin tepesinde kaçış yolunu kapatmıştı.

Dev kurt bir burgu hareketi ile Guenhwyvar'ı arkaya doğru itmeye başladığında, Drizzt, mağaradan çıkmıştı. Uçurumdan aşağı çakıl taşları yuvarlanıyordu; panterin arka ayakları kaydı ve sonra kayalıklara tekrar tutunmak için hareketlendi. Drizzt, kudretli Guenhwyvar'ın bile, barghestkurtun ağırlığı ve gücüne dayanamayacağını biliyordu.

Drizzt, anında, büyük kurdu, zamanında Guenhwyvar/dan uzaklaştıramayacağını anladı. Oniks figürünü çıkarttı ve mücadelenin gerçekleştiği yerin yakınına fırlattı. "Guenhwyvar, git!" diye emretti.

Guenhwyvar, normalde efendisini böyle bir tehlike anında terketmezdi, ama panter, Drizzt'in kafasından geçeni anlamıştı. Ulgulu, ilerlemeye, kararlı bir şekilde Guenhwyvar'ı uçurumdan aşağı atmak için çabalamaya devam ediyordu.

Ama sonra yaratık, zorlukla seçilen bir buharı itmeye başladı. Ulgulu, öne atılarak, daha fazla taş ile oniks figürü uçuruma düşürerek, çılgınca pençe atmaya başladı. Dengesini yitirmiş, tutunacak yer bulamamıştı, ve az sonra Ulgulu da düşüyordu.

Kemikler yeniden çatırdadı ve de köpeksi tüy seyrekleşti; Ulgulu bu haliyle bir yükselme büyüsü yapamazdı. Umutsuzca, goblinimsi görüntüsüne konsantre olmaya başladı. Kürtün yüzü, düz bir yüze dönüşerek kısaldı; pençeler kalınlaşarak kollara dönüştü.

Yarı dönüşmüş yaratık başaramayıp, kayalığa çarptı.

Drizzt kenardan inerek, yükselme büyüsü ile kayalık duvara bitişik olarak aşağı inmeye başladı. Daha önce olduğu gibi, büyü kısa bir sürede sona erdi. Drizzt, çarparak, geride kalan beş altı metrelik mesafeyi ellerini kullanarak yavaşlatmaya çalıştı ve zemine sert bir iniş yaptı. Barghest'in birkaç adım ötede titrediğini ve kendini savunmak için ayağa kalkmaya çalıştığını gördü, ama karanlık onu kapladı.

Bir süre sonra gökgürlemesini andıran bir sesle kalktığında ne kadar süre geçtiğini bilemiyordu. Karanlık ve bulutlu bir geceydi. Yavaşça, karşılaşmanın hatıraları şaşırmış ve yaralanmış drowa geri döndü. Yanında kayalıkta yatan Ulgulu'yu gördüğünde rahatladı, yarı goblin yarı kurt, ve belirgin bir şekilde ölü...

Geriden, mağaranın olduğu yerden gelen ikinci bir gürültü, Drizzt'in, yüzünü tepesindeki uçurum kenarına döndürmesine neden oldu. Orada, av gezisinden geri dönen ve etrafında gördüğü katliamdan çılgına dönmüş Lagerbottoms duruyordu.

Ayaklarının üzerinde doğrulmaya çalıştığında, Drizzt, bugün bir dövüşe daha giremeyeceğini biliyordu. Bir an için etrafında göz gezdirdi, oniks figürü buldu ve cebine attı. Guenhwyvar konusunda pek endişeli değildi.

Panteri daha tehlikeli durumlar içinde görmüştü; bir büyülü değneğin patlaması sırasında, toprak boyutunda öfkeli bir element ile, ve hatta asitten oluşmuş bir göle düşmüş şekilde. Figür, zarar görmemiş görünüyordu, ve Drizzt, o anda, Guenhwyvar'in astral boyuttaki evinde rahatça dinlendiğini biliyordu.

Fakat Drizzt, böylesi bir dinlenmeyi göze alamazdı. Daha şimdiden dev, kayalık duvardan inmeye başlamıştı bile. Ulgulu'ya son bir bakış fırlattığında, Drizzt, katledilen çiftçilerin acı hatırasını dindirebilecek kadar güçlü olmayan bir öç duygusu yaşadı. Yola koyuldu, vahşi dağlara doğru, devden ve suçluluk duygusundan uzaklaşarak.

5

Ve Bilmeceler

Thistledown'un komşularından biri, onların terk edilmiş durumdaki çiftliğine gittiğinde, katliamın ardından bir gün geçmişti. Ölümün kokusu, daha evin veya ağılın içine göz gezdirmeden, ziyarette bulunan çiftçiyi katliam konusunda uyarmıştı.

Bir saat sonra, yanında Vali Delmo ve pek çok silahlı çiftçi ile geri döndü. Thistledownların evini ve bahçeyi dikkatlice sürünerek geçtiler ve de korkunç koku ile mücadele etmek için yüzlerini kumaş parçaları ile kapattılar.

"Bunu kim yapabilir?" diye sordu vali. "Nasıl bir yaratık?" Sanki yanıt verirmişçesine çiftçilerden biri, elinde kırık bir pala ile yatak odasından çıkıp mutfağa girdi.

"Bir drow silahı mı?" diye sordu çiftçi. "McGristle'ı bulmalıyız."

Delmo tereddüt etti. Sundabar'dan gelecek grubu bu günlerde bekliyordu, ve ünlü korucu Dove Falconhand'in durumu sert ve kontrol edilemeyen dağ adamından daha iyi idare edeceğini düşünüyordu.

Fakat, tartışma hiç başlamadı, çünkü bir köpeğin sesi evdekileri McGristle'ın geldiği konusunda uyarmıştı. İri ve kirli adam, yüzünün yanı

korkunç bir şekilde yaralı ve de kurumuş kanla kaplı olarak içeri girmişti.

"Drow silahı!" diyerek tükürdü, silahı belirgin bir şekilde tanıyarak. "Bana karşı kullandığıyla aynı!"

"Korucu, kısa zamanda gelecek," diye söze başladı Delmo ama McGristle dinlemedi bile. Odanın içinde ve sonra yanındaki odada dolaşarak, cesetleri ayağıyla hareket ettirip, ufak detayları incelemek için eğilerek dolandı.

"Dışardaki izleri gördünüz mü," diye yorumda bulundu McGristle sonunda.

"Sanırım, iki çift."

"Drowun bir yandaşı var," diye çıkarımda bulundu vali. "Sundabar'dan gelecek grubu beklemek için iyi bir neden."

"Pöh, geldiklerinden bile emin değilsin!" diye homurdandı

McGristle. "İzler, köpeğimin burnu için yeterliyken, drowun arkasından gitmek gerek!"

Çiftçilerin pek çoğu onayladıkları anlamında başlarını sallıyorlardı -ta ki-Delmo açıkça neyle karşılaşmakta olabileceklerini hatırlatana kadar.

"Tek bir drow seni alt etti, McGristle," dedi vali. "Şimdi iki tane olduklarını düşünüyorsun, belki daha fazla, ve onların ardından gidip onları avlamamızı mı istiyorsun?"

"Beni alt eden, kötü şanstı!" diye cevapladı sertçe Roddy. Etrafına, artık daha az öfkeli görünen çiftçilere yalvarırcasına. "O drow elimdeydi, hazırdı!"

Vali, Roddy'yi kolundan tutup da odanın öteki tarafına çektiğinde çiftçiler, endişe ile etrafta hareketlenmeye ve birbirlerine fısıldamaya başladılar.

"Bir gün bekle," diye yalvardı Delmo. "Eğer korucu gelirse, şansımız daha yüksek olur."

Roddy ikna olmuş görünmüyordu. "Bu benim kendi savaşım," diye homurdandı. "Köpeğimi öldürdü ve beni ucubeye çevirdi."

"O'nu istiyorsun ve alacaksın," diye söz verdi vali, "ama masanın üzerindeki senin gururun veya köpeğinden daha fazlası olabilir."

Roddy'nin yüzü, kötü bir ifade ile çarpıldı ama vali kararında tavizsizdi.

Eğer çevrede bir drow grubu harekette ise, tüm Maldobar ciddi bir tehlikede demekti. Sundabar'dan gelen yardım ulaşana dek, bu ufak grubun en büyük savunması birliktelikti, ve eğer Roddy, zaten sayısı az olan bir grup silahlı adamı dağlara, takip için yönetirse bu savunma da dağılırdı. Benson Delmo, Roddy'nin bu şartlara uymayacağını bilecek kadar zekiydi. Bu dağ adamı, yıllardır Maldobarda olmasına rağmen, doğası itibarıyla, bir gezgindi ve de kasabaya herhangi bir bağlılığı yoktu.

Toplantının sona erdiğini düşünen Roddy, arkasını döndü ama vali sertçe onu kolundan tuttu ve yüzünü kendisine çevirdi. Roddy'nin köpeği dişlerini göstererek hırlamaya başladı, ama şişman adam için bu tehdit, Roddy'nin ona fırlattığı korkunç bakışın yanında pek bir şey ifade etmiyordu.

"Drowu alacaksın," dedi vali hızla, "ama yalvarırım, Sundabar'dan gelecek yardımı bekle." Roddy'nin gerçekten değer verebileceği şartlara yöneldi. "Ben, hiç de küçümsenecek biri değilim, McGristle, ve sen de buraya gelmeden evvel bir ödül avcısıydın ki sanırım hâlâ da öylesin."

Roddy'nin yüz ifadesi bir anda öfkeden, meraka döndü.

"Yardımı bekle ve sonra da drowu hakla." Vali, birazdan vereceği tekliften önce duraksadı. Bu tür konularda hiç tecrübesi yoktu, çok düşük bir fiyatla, yaratmış olduğu ilgiyi düşürmek istemiyordu ama kesesinin ağzını da gerektiğinden fazla açmaya niyeti yoktu. "Drowun kafasına karşı bin altın."

Roddy bu fiyatlandırma oyununu daha önce defalarca oynamıştı. Memnuniyetini iyi bir şekilde saklamıştı; valinin teklifi normal ücretinin beş katıydı ve fiyatı olsun olmasın nasıl olsa drowun peşinden gidecekti.

"İkibin!" diye homurdandı dağ adamı, bunun için daha fazlasını isteyebileceğini düşünerek, hiç vakit kaybetmeden. Vali topuklarının üzerinde arkaya doğru hafifçe sallandı ama defalarca kendine kasabanın varlığının tehlikede olduğunu hatırlattı.

"Bir bakır bile azı olmaz!" diye ekledi Roddy, kollarını göğsünün üzerinde kovuşturarak.

"Bayan Falconhand'i bekle," dedi Delmo sabırla, "ikibin altını alacaksın." Tüm gece boyunca, Lagerbottoms yaralı drowun izini takip etti. Koca tepe devi daha henüz inini ve hayatını izinsiz olarak ele geçiren Ulgulu'nun ve

Kempfana'nın ölümü karşısında nasıl hissetmesi gerektiğinden emin değildi. O ikisini alteden düşmandan korkmasına rağmen, Lagerbottoms, drowun ağır bir şekilde yaralı olduğunu biliyordu.

Drizzt, takip edildiğini biliyordu ama izlerini yok etmek için yapabileceği fazla bir şey yoktu. Sekerek inmeye çalıştığı derede, yaralı bacağı ona acı veriyordu ve bu Drizzt'in devden uzak durmak için yapabileceği tek şeydi. Şafak parlak ve net şekilde ortalığı aydınlattığında, Drizzt dezavantajının arttığını biliyordu. Uzun ve herşeyi belirgin hale getiren gün ışığında tepe devinden kaçabilmeyi ummuyordu.

Patika, sayısız kayanın arasında çatlak buldukça ortaya çıkmış irili ufaklı ağaçların bulunduğu bir yere indi. Drizzt, dümdüz devam etmeyi düşünüyordu- kaçışına devam etmekten başka bir şey gelmiyordu aklına- ama biraz soluklanmak için ağaçlardan birinin üzerine yaslandığında, aklına bir fikir geldi. Ağaçların dalları, yumuşak ve tel gibi, gevşekçe asılı duruyordu.

Drizzt, geride kalan patikaya baktı. Yukarılarda, amansız dev, çıplak kayalıklar boyunca ilerliyordu. Drizzt hâlâ işlevini kaybetmemiş olan koluyla palasını çıkardı ve bulabildiği en uzun dalı kesti. Daha sonra da uygun bir kaya aramaya başladı.

Dev, yarım saat kadar sonra, tam olarak seçilmiş olan bölgede, ağaç gövdelerine ulaştı. Koca yaratığın yoluna devam edip, kendisini takip edeceğinden korkuyordu, çünkü bu yaralı haliyle Drizzt, pek az direniş gösterebilirdi. Yaratığın tereddüt ettiği anı yakalayarak, Drizzt goblin dilinde "Dur!" diye bağırdı, ve ufak bir büyüyü etkin hale getirerek devin mavi, zarar vermeyen alevlerle kaplanmasını sağladı.

Lagerbottoms rahatsızca kıpırdandı ama bu garip ve tehlikeli düşman karşısında bir hareket yapmadı. Drizzt, devin ayak hareketlerim olağan sayılabilecek bir meraktan daha dikkatlice izliyordu.

"Beni neden izliyorsun?" diye sordu Drizzt. "Sen de diğerlerinin ölüm uykusuna mı katılmak istiyorsun?"

Lagerbottoms, şişkin dilini kurumuş dudaklarının üzerinde gezdirdi. O ana kadar, bu karşılaşma beklenildiği gibi geçmemişti. Şimdi dev, başlangıçta onu harekete geçiren isteklerinin ötesinde düşünüyor ve olasılıkları yeniden gözden geçiriyordu. Ulgulu ve Kempfana ölmüş; Lagerbottoms mağarasını geri almıştı. Ama gnoller ve goblinler de gitmişti, ve o rahatsız edici hızlı cin de uzun süredir ortalıkta görünmemişti. Devin aklına aniden bir fikir geldi.

"Dostuz?" diye sordu Lagerbottoms, umutla.

Savaşın önüne geçilebileceği düşüncesi ile rahatlamış olsa da, Drizzt bu teklif karşısında fazlasıyla şüpheci idi. Gnoll grubu da onu felakete yönelten buna benzer bir teklifte bulunmuştu, bu dev de açıkça, Drizzt'in öldürmüş olduğu, çiftçi ailesini katleden yaratıklarla birlikteydi.

"Nereye kadar dost?" diye sordu Drizzt sonucu görmek için, bu yaratığı harekete geçirenin başka ilkeler olduğu, yalnızca kan tutkusu olmadığı dileği ile.

"Öldürmek," diye yanıtladı Lagerbottoms, sanki cevabı zaten belliymişçesine.

Drizzt hırladı ve kafasını öfke ile reddederek, beyaz perçemini hızla savurarak salladı. Devin ayağının kurduğu tuzağın düğümüne takılı olup

olmadığına dikkat etmeden, palasını kabzasından çıkardı.

"Seni öldüreceğim!" diye bağırdı Lagerbottoms, ani değişimi gördüğünde, ve dev, kalın sopasını havaya kaldırarak öne doğru kocaman bir adım attı, bileğini saran sarmaşığımsı dalla kesilen kısalan bir adım.

Drizzt, ileri atılma arzusunu, kendi kendine tuzağın harekete geçtiğini ve o anki durumunda bu güçlü dev karşısında hayatta kalmanın güç olacağını hatırlatarak kontrol altına aldı.

Lagerbottoms, yere, kemente bakarak öfke ile kükredi. Dal tam anlamıyla bir tel gibi değildi ve kement çok sıkı değildi. Eğer Lagerbottoms, basitçe aşağı eğilse kolaylıkla kementi ayağından çıkartabilirdi. Fakat, tepe devleri, hiçbir zaman zekalarıyla tanınmamışlardı.

"Seni öldüreceğim!" diye bağırdı dev yeniden, ve gergin dalı bir daha tekmeledi. Tekmenin gözle görülen şiddeti ile hız kazanan, devin arkasında dalın diğer tarafına bağlı kaya, kısa çalıların arasından yuvarlanarak Lagerbottoms'ın arkasına doğru yaklaşmaya başladı.

Lagerbottoms bir kere daha bağırmaya hazırlanıyordu ki, tehdit eden tehlike havayı delip geçen whooosh! sesiyle geldi. Ağır sopa yere devrildi ve dev, böbreklerini tutarak bir dizinin üstüne çöktü.

Drizzt bir an için kaçmakla öldürmek düşüncesi arasında durakladı. Kendisi için endişelenmiyordu; dev yakın bir zaman içinde ardından gelemezdi, ama beraber öldürebileceklerini söylerken devin yüzünde oluşan ifadeyi unutamıyordu.

"Daha başka kaç tane aileyi katledeceksin?" diye sordu Drizzt, drow dilinde.

Lagerbottoms bu dili anlayamazdı. Yalnızca homurdandı ve de yakan acı ile hırıldadı.

"Kaç tane?" diye sordu Drizzt yeniden, elleri ile sıkıca palasının kabzasını tutmuş, gözleri tehlikeli bir biçimde kısılmıştı.

Saldırısı hızlı ve sertti.

Benson Delmo'nun şansına, Sundabar'dan yola çıkan grup -Dove Falconhand, üç silah arkadaşı ve Fret, dwarf bilge- o gün daha geç bir vakitte geldiler. Vali gruba yemek ve konaklama teklif etti ama Dove, Thistledown çiftliğindeki katliamı duyar duymaz, o ve yol arkadaşları, vali, Roddy McGristle ve arkadan gelen meraklı çiftçilerle yola çıktılar.

Terkedilmiş çiftliğe ulaştıklarında Dove'un memnuniyetsizliği açıkça yüzünden okunuyordu. Yüzlerce farklı iz önemli ipuçlarını anlaşılmaz hale getirmiş, ve evin içindeki pek çok şey, hatta cesetler, dokunulmuş ve dışarı taşınmıştı. Buna rağmen Dove ve tecrübeli yol arkadaşları düzenli bir şekilde ilerleyerek, bu kanlı sahnede açığa çıkarabilecekleri her şeyi inceliyorlardı.

"Aptal insanlar!" diye haşladı Fret çiftçileri, Dove ve diğerleri incelemelerini sona erdirdiklerinde.

"Düşmanlarımıza yardımcı olmuşsunuz!"

Pekçok çiftçi ve hatta vali bu suçlama karşısında etraflarına rahatsız bir ifade ile baktılar, ama Roddy hırladı ve dwarfın önüne bir kule gibi dikildi.

Dove hemen araya girdi.

"Buraya daha evvelki ziyaretiniz ipuçlarının bir kısmını anlaşılmaz hale getirmiş," diye açıkladı Dove sakince ve sükuneti sağlamak için, valiye, Fret ve iri adamın arasına girerek. Dove daha önceden McGristle hakkında pekçok şey duymuştu ve ünü sakinliğinden ve hareketlerinin önceden sezilebilmesinden kaynaklanmıyordu.

"Bilmiyorduk," diye açıklamaya çalıştı vali.

"Tabi ki," diye yanıtladı Dove.

"Herhangi birinin davranacağı şekilde hareket ettiniz siz."

"Her çaylak gibi," diye yorumda bulundu Fret.

"Kapa ağzını!" diye hırladı McGristle ve tabi köpeği de.

"Sakin olun, bayım," diye rica etti Dove.

"Bu kasabanın dışında içeride aramamıza gerek kalmayacak kadar düşman var."

"Çaylak mı?" diye havladı McGristle. "Yüzlerce adamı avladım ben, lanet olası bir drowu nasıl yakalayacağımı bilirim."

"Bunun, o drow olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu Dove, içten gelen bir şüphe ile.

Roddy'nin başı ile işareti ile, odanın yanında duran çiftçilerden biri kırık palayı ortaya çıkardı.

"Drow silahı," dedi Roddy sertçe, yaralı yüzünü işaret ederek. "Onu çok yakından gördüm!"

Dağ adamının yüzüne baktığında gördüğü düzgün olmayan yara Dove'a bunun keskin kenarlı pala ile olmadığını söylemişti, ama korucu bunun üzerinde durmamaya karar verdi, tartışmayı büyütmenin anlamı yoktu.

"Ve drow izleri," diye ısrar etti Roddy. "Çizme izleri böğürtlenlikte, drowu gördüğümüz yerdekilerle aynı.!"

Dove'un bakışı herkesin ağıla bakmasına neden oldu. "O kapıyı güçlü bir şey kırmış," diye çıkarımda bulundu. "Ve de içerdeki genç kadın bir kara elf tarafından öldürülmemiş."

Roddy ısrarlı duruyordu. "Drowun bir hayvanı var," diye ısrar etti. "Büyük, kara bir panter. Lanet olası büyük bir kedi!"

Dove'un şüpheleri devam ediyordu. Panter pençelerine benzeyen bir iz görmemişti, ve içeride bir bölümü yenmiş olan kadın, kalan kemikleri, kediler hakkındaki bilgilerine uymuyordu. Düşüncelerini kendine sakladı, fakat, bu kaba dağ adamının zaten aklında yürüttüğü fikirleri gölgeleyecek bir esrar perdesi istemediğini anlamıştı.

"Eğer bu yeri yeteri kadar gördünüzse, artık yola koyulalım," diye gürledi Roddy. "Köpeğim bir koku aldı, ve drow şimdiden çok önde!"

Dove, delici bakışlarından utançla başka bir yöne yüzünü çeviren valiye endişeli bir bakış fırlattı.

"Roddy McGristle sizinle gelecek," diye açıkladı Delmo, kelimeleri ağzından zorlukla çıkararak ve bu duygusal bir içgüdü ile ortaya çıkan anlaşmayı hiç yapmamış olmayı dileyerek. Kadın korucu ve onun grubunun, Roddy'nin sert karakterinin zıttı bir biçimde, serinkanlılığını gören vali artık Dove ve arkadaşlarının kendi yöntemleri ile bu olayı daha iyi sonuca ulaştıracaklarını biliyordu. Ama anlaşma anlaşmaydı.

"O, grubunuza Maldobar'dan katılan tek kişi olacak," diye devam etti Delmo. "Tecrübeli bir avcıdır ve çevreyi herkesten daha iyi bilir."

Dove, bir kez daha, Fret'te hayal kırıklığı yaratarak, geri çekildi.

"Gün kararmak üzere," dedi Dove. McGristle'a işaret ederek ekledi.

"Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

"Drow daha şimdiden arayı fazlasıyla açtı!" diye karşı çıktı Roddy. "Hemen ardına düşmeliyiz!"

"Drowun uzaklaştığını düşünüyorsun," diye yanıtladı Dove, yeniden sakin ama kendine güvenen bir ses tonuyla. "Kaç ölü adam düşmanları hakkında aynı şeyi düşünmüştür?" Bu kez, aklı karışmış olan Roddy, bağırarak cevap vermedi. "Drow, ya da drow grubu, yakınlarda bir yerde yerleşmiş olabilir. Farkında olmadan onlarla karşılaşmak ister miydin McGristle? Gecenin karanlığında kara elflerle savaşmak seni memnun eder miydi?"

Roddy, ellerini havaya savurdu, hırladı ve köpeği yanıbaşında yürüyerek uzaklaştı.

Vali, Dove ve grubuna kendi evlerinde kalacak bir yer teklif etti, ama korucu ve arkadaşları Thistledown çiftliğinin arkasında kalmayı tercih ettiler. Dove, çiftçiler uzaklaşırken, ve Roddy, muhtemelen kendisini gözetlemek için yakınlarda kamp kurduğunda gülümsüyordu. McGristle'ın

bu olay içindeki yerini ve içinde sadece yaralı yüzünden ve kaybettiği kulağından fazlası için bir intikam dileği olup olmadığını merak ediyordu.

"Bu hayvani adamın yanımızda olmasına izin vereceğine emin misin?" diye sordu Fret daha sonra, dwarf, Dove ve Gabriel kamp ateşi etrafında otururlarken. Elf okçusu ve grubun öteki üyesi etrafı gözlüyorlardı.

"Bu onların kasabası, aziz Fret," diye açıkladı Dove. "Ve McGristle'ın çevre hakkındaki bilgisini inkar edemem."

"Ama öylesine kirli ki," diye homurdandı dwarf. Dove ve Gabriel karşılıklı gülümsediler, ve bu tartışma ile bir yere varamayacağını bilen Fret, bilinçle yatağını öte tarafa çevirerek, uyku tulumunun içine daldı.

"Sevgili Quildipper," diye mırıldandı Gabriel, ama Dove'un yüzünde oluşan gülümsemenin yüzündeki ciddi endişeyi pek az dindirdiğini gördü.

"Bir sorununuz mu var, Leydi Falconhand?" diye sordu. Dove omuzlarını silkti. "Burada, olayın gidişine uymayan birşeyler var," diye başladı söze.

"Ağılda kadını öldüren bir panter değildi," diye vurguladı Gabriel, kendisi de bazı uyumsuzlukların farkına varmıştı.

"Ve hiç bir drow, Bartholemew denen çiftçiyi, mutfakta öldürmedi," dedi Dove. "Boynunu kıran çıkıntının kendisi de neredeyse ikiye bölünmüştü. Sadece bir dev böylesi bir güce sahip olabilir."

"Büyü?" diye sordu Gabriel.

Dove gene omzunu silkti.

"Drow büyüleri, bilgemize göre daha kurnazcadır," dedi çoktan horlamaya başlayan Fret'e bakarak. "Ve daha sonuca ulaştırıcı. Fret, Bartholemew'i ve kadını öldürenin, ağılın kapısını kıranın drow büyüsü olduğuna inanmıyor. Ve de izler konusunda daha büyük bir gizem var."

"İki çeşit," dedi Gabriel, "ve bir gün ara ile bırakılmış."

"Ve farklı derinlikte," diye ekledi Dove. "Bir tanesi, ikincisi, gerçekten de kara elfe ait olabilir, ama öteki, katilinki, bir elfin hafif adımlarına göre fazlasıyla derin."

"Drow adına çalışan biri?" diye önerdi Gabriel. "Belki de aşağıdaki boyutlardan birinden çağırılmış bir yerleşik? Belki de kara elf ertesi gün gelip, yaratığının yaptıklarını teftiş etmiş olamaz mı?" Bu kez Gabriel de Dove'un kararsız omuz silkisine katılmıştı.

"Öğreneceğiz bakalım," dedi Dove. Gabriel bir pipo yaktı, ve Dove derin uykusuna daldı.

Yüksek tepelerden indiğinden beri, drow, neredeyse geride bıraktığı karanlık ülke gibi vahşi bir yerle karşılaşmıştı. Drizzt'in çiftçi ailesini izlediği günler boyunca içinde oluşan umut, kendisini sonsuza dek lanetleyeceğini bildiği katliam görüntülerinin suçluluğunun altında kalmıştı.

Drowun fiziksel acısı biraz olsun dinmişti; artık acı vermesine rağmen derin nefes alabiliyordu, ve kolan ve bacaklarında oluşan derin kesikler kapanmıştı. Dayanacaktı.

Asla ev olarak nitelendiremeyeceği bir başka yer olan Maldobar'a doğru bakarken, Drizzt bunun iyi bir şey olup olmadığını merak etti.

"Ohefendim, efendim," diye mırıldandı Tephanis, paramparça, yarı dönüşmüş olan barghesti gördüğünde. Cin, tam anlamıyla Ulgulu'nun ya da barghestin kardeşinin ölümünü umursamıyordu, ama onların ölümü cinin gelecek hakkındaki planlarıyla ilgili bazı zorluklar çıkarmıştı. Tephanis, Ulgulu'nun grubuna karşılıklı kazanç sağlamak için katılmıştı. Barghestlerin gelişinden evvel, cin günlerini yalnız bir şekilde, yakınlardaki kasabalardan ne çalabilirse, çalarak geçiriyordu. Kendi başına başarılıydı, ama hayatı yalnız ve heyecansızdı.

Ulgulu tüm bunları değiştirmişti. Barghest ordusu güvenlik ve birliktelik sağlamıştı, ve Ulgulu, sürekli daha yeni ve acımasız katliamlar planlayarak, Tephanis'e bitmek bilmez önemli görevler yüklüyordu.

Ama artık cin, kendi başına ilerlemek zorundaydı, çünkü Ulgulu ölmüştü, Kempfana ölmüştü ve Tephanis'ın bu basit gerçekleri değiştirebilmesinin yolu yoktu.

"Lagerbottoms?" diye sordu cin kendine hızla. İnde görünmeyen tek yaratık olan tepe devinin, iyi bir yoldaş olabileceğini düşündü. Tephanis, devin, mağara alanından, dağların derinliklerine yol alan izlerini rahatlıkla görebiliyordu. Heyecanla, her saniyede belki de yüzlerce kez, ellerini çırptı ve yeni dostunu bulmak için hızla yola düştü.

Dağın yükseklerinde bir yerde, Drizzt Do'Urden, Maldobar'ın ışıklarına son bir kez baktı. Kokarca ile karşılaşmasının ardından.

9

Takip

"Nedir o?" diye sordu Fret, Dove'un uçuşan orman yeşili pelerininin ardında temkinle yürürken.

Dove, hatta Roddy dahi, usulca hareket ettiler, çünkü yaratığın ölü görünmesine rağmen, daha önce bunun gibisini hiç görmemişlerdi. Bu garip yaratık, dev boyutlu goblin ve kurt arası bir başkalaşıma benziyordu.

Leşe yaklaşıp da tamamen ölü olduğunu gördüklerinde cesaretleri arttı.

Dove eğildi ve vücudunu kılıcıyla dürttü.

"Tahminimce, öleli bir günden fazla olmuş," diye açıkladı.

"Ama nedir bu?" diye sordu Fret yeniden.

"Yarıcins," diye mırıldandı Roddy.

Dove, yaratığın garip eklemlerini yakından inceledi. O da, bu şeyin üzerindeki -yırtılarak açılmış- bir kedi pençesi tarafından yapılmışa benzeyen yaraların farkına vardı.

"Biçim değiştirici," diye tahmin yürüttü Gabriel, kayalık alanın yanında nöbet tutarak.

Dove onaylarcasına başını salladı. "Dönüşüm sırasında öldürülmüş." "Daha evvel hiçbir goblin büyücü hakkında bir şey duymadım," diye karşı çıktı Roddy.

"Oh, evet," diye başladı Fret, yumuşak kumaştan dikilmiş tuniğinin kollarını düzeltirken. "Tabi, kendinin bir başbüyücü olduğunu sanan, Akılsız Grubby vardı..."

Tepelerden bir yerden duyulan bir ıslık dwarfın konuşmasını durdurdu.

Tepede köşede, ellerini sallayan elf okçusu Kellindil duruyordu. "Burada fazlası var," diye seslendi elf, dikkatlerini çekmeyi başardığında. "Daha evvel böylesini görmediğim iki goblin ve kızılderili bir dev!"

Dove yamacı inceledi. Kısa bir patikayı kullanabileceğini fark etti, ama zavallı Fret'e baktığında, aynı yoldan, bir milden uzun süren bir yolculuk yapmasının gerekliliğini fark etti. "Sen burada kal," dedi Gabriel'e. Sert yüzlü adam başıyla onayladı ve kayaların araslnda savunma pozisyonuna geçti, bu sırada Dove, Roddy ve Fret dere boyundan yukarı tırmanmaya başlamışlardı.

Bu eğimli yolun yarısında Darda ile, grubun geride kalan savaşçısı ile karşılaştılar. Kısa boylu ve de kalın kaslı adam, sakalını kaşıyarak, saban demirine benzeyen bir şeyi inceliyordu.

"Bu Thistledown'ın!" diye bağırdı Roddy. "Bunu çiftlikte, tamir için dururken görmüştüm!"

"Neden burada?" diye sordu Dove.

"Ve neden kanlı?" diye ekledi Darda, içbükey tarafındaki kanı göstererek. Savaşçı tepenin kenarına ve oradan uçuruma baktı. "Şanssız bir yaratık buna sertçe toslamış," dedi alaycı bir ifade ile, "ve muhtemelen uçuruma yuvarlanmış."

Korucu, saçlarını yüzünden geri toplayıp, çenesini narin ama nasırlaşmış elleri ile tutarak bu yeni bilmeceyi çözmeye çalışırken tüm gözler Dove'un üzerinde toplandı. Fakat ipuçları çok azdı, bir süre sonra Dove, umutsuzlukla ellerini havaya kaldırdı ve yol boyunca ilerlemeye devam etti. Patika eğimlendi ve tepeden uzaklaştı, ama Dove geri kenara doğru yürüyerek tam Gabriel'i bıraktıkları yerin tepesinde durdu. Savaşçı hemen onu farketti ve el sallayışı korucuya aşağıda herşeyin yolunda olduğunu anlattı.

"Gelin," dedi Kellindil, ve grubu mağaraya yöneltti. İçerideki katliamı gördüğünde Dove bazı cevaplar bulmuştu.

"Barghest yavrusu!" diye bağırdı Fret, kızılderili devin cesedine bakarak.

"Barghest mi?" diye sordu Roddy, şaşkın bir biçimde. "Tabi ki," diye girdi araya Fret. "Bu açıklıktaki dev kurdu açıklıyor."

"Değişim sırasında yakalanmış," diye varsayımda bulundu Darda. "Yaraları ve kayalık zemin, daha değişim tamamlanmadan onu öldürmüş."

"Barghest mi?" diye sordu Roddy yeniden, tartışmanın dışında kalmadığını gösteren bir kızgınlıkla.

"Başka bir boyuttan gelen bir yaratık," diye açıkladı Fret. "Gehenna olduğu söyleniyor. Barghestler beslenmeleri ve büyümeleri için eniklerini başka boyutlara bazen de bizimkine yollarlar." Bir süre için düşünceyle durakladı. "Beslenmek için," dedi diğerlerine, ses tonu ile diğerlerini sonuca vardırmaya çalışarak. "Ağıldaki kadın!" dedi Dove hemen ardından.

Bu ortaya çıkan sonuçla, Dove'un grubunun üyeleri onaylarcasına başlarını salladılar, ama ölümcül suratlı McGristle, inatçı bir biçimde ilk teorisinin üzerinde duruyordu. "Onları drow öldürdü!" diye hırladı.

"Kırık pala sende mi?" diye sordu Dove. Roddy, silahı, deri kıyafetinin pek çok katının altından bir yerden çıkarttı.

Dove silahı aldı ve de barghestin cesedini incelemek için eğildi. Kılıç kesinlikle, yaralar, özellikle debarghestin gırtlağındaki ölümcül yara ile

örtüşüyordu.

"Drowun bu kılıçlardan ikisini tuttuğunu söylemiştin," dedi Dove, Roddy'e yönelerek.

"Onu vali söyledi," diye düzeltti Roddy, "Thistledown'ın oğlunun sözlerine dayanarak. Drowu gördüğümde" -Silahı eline aldı-"sadece biri vardı; Thistledown ailesini katletmek için kullandığı bir tanesi!" Roddy özellikle, bir silah tutmasına rağmen, drowun iki kabza taşıdığını söylememişti.

Dove, teoriye karşı şüpheyle başını salladı. "Drow barghesti öldürdü," dedi. "Yara izleri kılıca uyuyor, sanırım senin elinde tuttuğunun bir eşi. Ve eğer öndeki odadaki goblinleri incelersen, onların gırtlaklarının da buna benzer eğimli bir pala ile kesildiğim göreceksin.

"Thistledownların boynundakiler gibi!" diye hırladı Roddy.

Dove, ortaya çıkmaya başlayan varsayımlarını kendine saklamanın daha uygun olacağını düşündü, ama koca adamdan hoşlanmayan Fret, McGristle haricindeki herkesin kafasından geçenlere ses verdi. "Barghest tarafından öldürüldü," diye açıkladı dwarf, çiftlik arazisindeki iki çift izi hatırlayarak.

"Drowun görüntüsünde!"

Roddy, ona öfke ile bakmaya başladı ve Dove Fret'e sessiz kalması için bir bakış fırlattı. Fakat Fret, korucunun bakışını yanlış yorumladı ve bunun kendi çıkarım yeteneğine yönelik heyecanlı bir bakış olduğunu düşünerek, gururla devam etti. "Bu iki çift izi açıklıyor, ağır olan, daha eski iz, bargh..."

"Peki ya vadideki yaratık?" diye sordu Darda, Dove'a, liderlerinin Fret'i susturma arzusunu anlayarak. "Onun da yaraları, kılıçla uyuşuyor olabilir mi?"

Dove bir an için düşündü ve gizlice teşekkürlerini sunmak için başını eğmeyi başardı. "Belki, bazıları," diye yanıtladı. "Daha doğru görünen, barghestin panter tarafından öldürüldü..." Dimdik

Roddy'e baktı, "yani drowun sahip olduğunu söylediğin kedi."

Roddy, ölü barghesti tekmeledi. "Thistledown ailesini drow öldürdü!" diye kükredi. Roddy kara elf yüzünden bir köpek ve kulağını kaybetmişti kaldı ki valinin ortaya koyduğu ikibin altınlık ödülü alma şansını azaltacak hiçbir çıkarımı kabullenmeyecekti.

Dışarıdan çağınlmaları tartışmalarını sona erdirmişti; bundan hem Dove hem de Roddy memnun olmuştu. Grubu inin içine doğru getirdikten sonra, Kellindil, bulduğu diğer ipuçlarını izlemek için dışarı çıkmıştı.

"Bir çizme izi," diye açıkladı elf, diğerleri dışarı çıktığında, yosun tutmuş, ufak bir açıklığı göstererek. "Ve burada," diye bir kayanın üzerindeki belirgin mücadele izlerini göstererek.

"İnanıyorum ki, drow kenara gitti," diye açıkladı Kellindil. "Daha sonra da barghestin ve panterin peşinden aşağı indi, tabi bu noktada yalnızca varsayımda bulunuyorum."

Kısa bir süre boyunca Kellindil'in gösterdiği izi takip ettikten sonra, Dove ile Darda ve hatta Roddy bile bu varsayımı onayladılar.

"Dere yatağına inmeliyiz," diye önerdi Dove. "Belki de kayalık vadinin ardında bizi daha açık cevaplara ulaştırabilecek ipuçlarına rastlayabiliriz."

Roddy, kafasındaki yara kabuğunu kaşımaya başladı ve Dove'a hislerini açıklayan bir bakış fırlattı. Korucunun vaadettiği "açık cevaplar", çoktan ihtiyaç duyduğu tüm cevaplara ulaşmış olan Roddy'nin hiç umurunda değildi. Roddy -Dove'un tüm bildiklerinin çok ötesinde- kara elfin kafasını geri götürmeye kararlıydı.

Dove Falconhand, katilin kimliği konusunda fazla emin değildi. Korucu ve grubun diğer üyelerinin kafasında daha pek çok soru vardı. Drow, neden Thistledownların çocuklarını daha evvelden dağda karşılaştıklarında öldürmemişti? Eğer Connor'ın valiye anlattığı hikaye doğruysa, o halde neden drow, çocuğa silahını geri vermişti? Dove, Thistledown ailesini öldürenin drow değil de barghest olduğuna kesinlikle emindi, ama o zaman drow, görüldüğü kadarıyla barghestin ininin peşine mi düşmüştü?

Drow, barghestle birlikte miydi, hızla tatsızlaşan bir birliktelik miydi? Tüm inancı sivil halkı iyi ırklarla yaratıklar arasındaki savaştan korumak olan korucunun aklını daha da meşgul edeni ise, acaba drow, barghestin peşine çiftlikteki katliamın intikamını almak için düşmüş olabilir miydi? Dove, bu en sonuncusunun doğru olduğundan şüpheleniyordu, ama drowu harekete geçiren şeyden emin değildi. Acaba barghest aileyi öldürdüğünde, Maldobarlı çiftçileri uyararak, planlanmış bir drow istilasını bozmuş olabilir miydi?

Gene de parçalar tam olarak birbirini tutmuyordu. Eğer kara elfler Maldobar'ı istila etmek isteselerdi, o halde kesinlikle hiçbiri kendini daha evvelden ortaya çıkarmazdı. Dove'un içinde bir his, bu tek drowun, tek başına hareket ettiğini, ve dışarı çıkarak katledilen çiftçilerin intikamını aldığını söylüyordu. Bu düşünceyi kendi iyimserliğinin bir ürünü olduğunu düşünerek kafasından uzaklaştırdı ve de kendine kara elflerin pek nadiren bu tür korucuvari davranışlar sergilediğini hatırlattı.

Beşi dar patikadan aşağı inip de, cesetlerin en büyüğünü gördükleri yere gittiklerinde, Gabriel, dağın derinlikerine giden izi bulmuştu bile. İki çeşit iz açıkça görünüyordu, drowunki ve de bir de, iki ayaklı bir yaratığa belki de üçüncü bir bargheste ait daha taze olanı.

"Peki ya pantere ne oldu?" diye sordu Fret, bunca senenin ardından yaptığı ilk keşif gezisinden ortaya çıkan bir heyecanla.

Dove yüksek sesle güldü ve çaresizce başını salladı. Her yanıt beraberinde öyle fazla soru getiriyordu ki.

Drizzt gece boyunca, seneler boyunca yaptığı gibi bir başka acı dolu gerçeklikten daha kaçmaya devam etti. Çiftçileri öldürmemişti,aslında onları gnoll grubundan kurtarmıştı; ama onlar artık ölüydü. Drizzt bu gerçekten kaçamazdı. Tamamen kendi isteğiyle onların hayatına girmişti ve artık onlar ölüydüler.

Tepe deviyle karşılaşmasının ardından gelen ikinci gece, Drizzt, kavisli dağ patikalarının orada, barghestin ininin yönünde, uzakta bir kamp ateşi gördü. Bunun bir tesadüf olamayacağını düşünerek, drow Guenhwyvar'ı çağırdı ve panteri yakından incelemesi için oraya gönderdi.

Yorulmaksızın, ipeksi kara şekil, gecenin gölgeleri arasında görülmeksizin koşarak, kampla arasındaki mesafeyi hızla kapamaya başladı.

Dove ve Gabriel, yeleğini sert bir fırça ile temizlemekle meşgul olan Fret'in bitmek tükenmek bilmeyen yakınmalarını dinleyip eğlenerek rahatça dinleniyorlardı.

Roddy, yolun biraz ötesinde, köpeği ayağının dibinde kıvrılmış, yıkılmış bir ağaç ile büyük bir kayanın arasında güvenli bir mevki tutmuştu.

"Off, bu çıkmak bilmeyen kir!" diye homurdandı Fret. "Asla ama asla bu kıyafeti temizleyemeyeceğim! Yeni bir tane almam gerekecek." Çaresizce ciddi bir yüz takınmaya başlayan Dove'a baktı. "Çekinmeyin, gülün, Bayan Falconhand," diye tembihledi dwarf. "Hiç şüphesiz bedeli sizin kesenizden çıkacak!"

"Bir dwarfa ciciler almak zorunda olduğumuz gün acı bir gün olacak," diye araya girdi Gabriel, ve bu sözle Dove gülme krizine tutuldu.

"Çekinmeyin, gülün!" dedi Fret yeniden, ve fırçasıyla daha sert bir şekilde temizlemeye çalışırken, kıyafet tam ortasından delindi. "Lanet ve çile!" diye söylendi ve ardından fırçayı yere fırlattı.

"Kapat çeneni!"diye söylendi Roddy, tüm neşeyi kaçırarak. "Drowun tepemize binmesini mi istiyorsunuz?"

Gabriel'in hemen ardından gelen bakışı hiç de uzlaşmacı değildi, ama Dove, her ne kadar kabaca söylenmiş olsa da, dağ adamının öğüdünün yerinde olduğunu farketti. "Hadi dinlenelim Gabriel," dedi korucu, savaşçı arkadaşına. "Darda ve Kellindil yakında burada olur ve nöbet sırası bize gelir. Yarınki yolun fazla yorucu olmayacağını düşünüyorum" -Fret'e bakarak göz kırptı- "ve bugünkünden daha az kirli."

Gabriel omuz silkti, piposunu ağzına yerleştirdi ve ellerini başının arkasında bitiştirdi. Bu, onun ve maceracı arkadaşlarının hoşlandığı hayattı, yıldızların altında, ve dağ rüzgarlarının oluşturduğu şarkı kulaklarında kamp yapmak.

Fakat Fret, her rahatsız edici pozisyonda, itekleyip etrafında döndükçe homurdanıyor ve hırlıyordu.

Gabriel'in yüzündeki gülümsemeyi paylaştığını anlamak için Dove'a bakmaya ihtiyacı yoktu. Ya da devam eden seslerden küplere binen dağ adamı Roddy'ye bakmaya. Şüphesiz ki şehir hayatına alışmış bir dwarf için önemsiz gelen bu sesler, yola alışkın olan kişiler için batıcı oluyordu.

Roddy'nin köpeği tüylerini kabartıp hırlamaya başladığı anda karanlıkta bir ıslık sesi duyuldu.

Dove ve Gabriel, bir saniye içinde ayağa kalkmış, ateşin ışığının çevresine Darda'nın çağrısının yönüne ilerliyorlardı. Aynı şekilde Roddy de, köpeğini, gözleri karanlığa alışsın diye, ışığın uzağına büyük kayanın çevresine çekiştiriyordu.

Kendi rahatsızlığıyla meşgul olan Fret de en sonunda hareketlenmenin farkına varmıştı.

"Ne?" diye sordu dwarf merakla. "Ne?"

Kısa süren fısıltının ardından Darda, Dove ve Gabriel ayrılarak, çevrenin sakinliğinden emin olmak için kampı farklı yönlerden dolaşmaya başladılar.

"Ağaç," diye hafif bir fısıltı duyuldu ve Dove çömeldi. Kısa bir süre sonra, zekice bir biçimde, kayalık ve de çalılığın arasında gizlenmiş olan Roddy'nin farkına vardı. Koca adam da silahını hazırlamıştı, diğer eli ise sessiz kalması için köpeğinin burnunu sıkıca tutuyordu.

Dove, Roddy'nin başını tek bir çınarın genişçe açılmış dallarına doğru takip etti. Korucu başlangıçta yapraklı dalların arasında bir şey göremedi ama az sonra kedimsi sarı gözler belirginleşti.

"Drowun panteri," diye fısıldadı Dove. Roddy başı ile onayladı. En ufak bir hareketin kediyi alarma geçireceğini bilerek hareketsizce durarak izlediler. Birkaç saniye sonra Gabriel de sessizce pozisyon alarak gözlerini aynı karanlık noktaya çevirip onlara katıldı. Üçü de zamanın müttefikleri olduğunu biliyordu; o sırada, Darda ve Kellindil mevzileniyorlardı.

Tuzakları kesinlikle Guenhwyvar'ı ele geçirmeyi sağlayacaktı, ama bir süre sonra, dwarf kamp alanının dışına çıkarak Roddy' ye tosladı. Dağ adamı neredeyse düşüyordu ve refleksle silahsız elini düşmesini engellemek için kaldırdığında, köpeği çılgına dönmüş bir halde ileri atıldı.

Kara saplı bir ok gibi, panter ağaçtan yaylandı ve gecenin içinde kayboldu. Fakat şans Guenhwyvar'ın yanında değildi, çünkü dümdüz Kellindilin mevkilendiği yerin yanından geçmişti ve keskin görüşlü elf okçusu onu açıkça görmüştü.

Kellindil uzaktan bağırma ve havlama seslerini duymuştu ama ne olduğunu kestirmekte güçlük çekiyordu. Ama açıkça duyduğu ses tüm tereddütünü ortadan kaldırdı.

"O katili öldür!" diye bağırdı Roddy.

Panterin ya da drow yol arkadaşının kamp alanına saldırdığını düşünen Kellindil, okunu fırlattı. Büyülü ok, panter ileri doğru koşarken, Guenhwyvar'ın yanına derince saplandı.

Ardından Dove'un Roddy'yi suçlayıcı sesi duyuldu. "Yapma!" diye bağırdı korucu. "Panter öfkemize neden olacak hiçbir şey yapmadı!"

Kellindil panterin izini takip etmeye başladı. Isı görüşlü hassas elf gözleri ile çevredeki kan izlerinin ve kamptan ileri doğru giden izlerin ısısını görebiliyordu.

Dove ve diğerleri kısa bir süre sonra onun yanına geldiler. Kellindil'in, güzel ve köşeli elf hatları, kızgın bakışları Roddy'nin üzerindeyken yakıcı görünüyordu.

"Bana hatalı bir atış yaptırdın, McGristle," dedi kızgınlıkla. "Sözlerin üzerine, bir oku haketmeyen bir yaratığa sapladım! Seni bunu bir daha yapmaman konusunda bir kez ama sadece bir kez uyarıyorum." Sözlerinin ne kadar kesin olduğunu belirten bir bakışın ardından, Kellindil, kan izlerini izleyerek yürümeye başladı.

Roddy'nin içini kızgın alevler kapladı, ama, bu aman tanımayan dörtlü ve düzenli dwarf karşısında yalnız başına kaldığını anlayarak, bunu kontrol altına aldı. Gene de, bakışını Fret'in üzerine odakladı, biliyordu ki yargısı karşısında kimse kendisine karşı çıkamazdı.

"Tehlike yakın olduğunda, dilini ağzının içinde tut!" diye hırladı Roddy. "Ve kokan çizmelerini sırtımdan uzak!"

Fret, grup Kellindil'in ardından hareket etmeye başladığında, etrafa anlam veremez bir şekilde baktı.

"Kokan mı?" diye sordu dwarf yüksek sesle.

Kalbi kırık bir halde aşağıya iyi cilalanmış çizmelerine baktı.

"Kokulu mu?" dedi, durarak rahatlatmaya çalışan bir gülümseme ile bakan Dove'a.

"Onun sırtından dolayı kirlenmiş olması daha muhtemeldir!"

Doğudaki dağların üzerinden uzamaya başlayan şafağın ilk ışıkları ile, Guenhwyvar aksayarak Drizzt'e geri döndü. Drizzt, neredeyse Guenhwyvar'ın yanında asılı olan oktan şaşırmamış, ne yapacağını bilemez bir halde başını salladı. İsteksizce, ama bunun akıllıca bir yöntem olduğunu bilerek, cinden almış olduğu kamayı çıkartıp, oku kesti.

Guenhwyvar, bu işlem boyunca sessizce hırladı ama sakince durdu ve karşı çıkmadı. Daha sonra Drizzt, Guenhwyvar'ın yanında olmasını istemesine rağmen, yaralarının daha hızlı iyileşebileceği, astral boyuttaki evine dönmesine izin verdi. Bu ok, onu takip edenler hakkında bilmesi gereken herşeyi açıklıyor, ve Drizzt yakın bir zamanda pantere yeniden ihtiyacı olacağına inanıyordu. Topraktan dışarı çıkmış bir kayanın üzerinde oturdu ve aşağıya, başka bir düşmanın bilinen yaklaşmasını beklediği, aydınlanmaya başlayan patikaları boylu boyunca izlemeye başladı.

Tabi ki, hiçbir şey görmedi; yaralı olan Guenhwyvar dahi, takibin arasını açmıştı, ve bir insan ya da buna benzer bir varlık için, kamp ateşi uzun saatler sürecek bir mesafedeydi.

Ama geleceklerdi, Drizzt biliyordu, onu istemediği bir başka savaşa zorlayacaklardı. Drizzt etrafına, ne tür korkunç tuzaklar kurabileceğini, karşılaşma, her zaman olduğu gibi, silah darbelerine dönüştüğünde ne tür avantajlar sağlayabileceğini düşünerek bakınmaya başladı.

İnsanlarla, köpeği olan adam ve diğer çiftçilerle olan karşılaşması kısa bir sürede düşüncesini değiştirdi. O an, savaş bir yanlış anlamadan çıkmıştı, Drizzt'in hiçbir zaman aşamayacağını düşündüğü bir engelden. Drizzt'in o sırada, Guenhwyvar'ın yaralarına karşın, şimdi olduğu gibi insanlarla savaşmak için hiçbir isteği yoktu.

Ortalık aydınlanıyor ve halen yaralı olan drow, tüm akşam boyunca dinlenmiş olmasına rağmen, karanlık ve rahat bir sığınak bulmak istiyordu.

Ama Drizzt, yaklaşmakta olan savaşta avantajlı olmak istiyorsa vakit geçirmeyi göze alamazdı.

"Beni daha ne kadar takip edeceksiniz?" diye fısıldadı Drizzt, sabah esintisine karşı. Üzgün ama kararlı bir sesle yemin etti, "Göreceğiz."

10

"Panter drowu bulmuş," diye karar verdi Dove, o ve arkadaşları kayalık bölge ve civarını incelemek için oyalandıktan sonra. Kellindil'in oku yerde, panterin izlerinin sona erdiği yerde kırık olarak duruyordu. "Ve sonra panter ortadan kaybolmuş."

"Öyle gibi görünüyor," diye onayladı Gabriel, kafasını kaşıyıp yere, akıl karıştırıcı ize bakarken.

"Cehennem kedisi," diye hırladı Roddy McGristle. "İğrenç evine geri dönmüş!"

Fret, "Senin evine mi?" diye sormak istiyordu, ama akıllıca bu iğneleyici soruyu kendine sakladı.

Diğerleri de, dağ adamının açıklamasının geçip gitmesine izin verdiler. Bu bilmeceye bir cevapları yoktu, ve Roddy'nin tahmini de en az onlarınki

kadar iyiydi. Yaralı panter ve taze kan izleri gitmişti, ama Roddy'nin köpeği kısa sürede Drizzt'in kokusunu yakaladı. Heyecanla uluyarak, köpek onlara yol gösterdi, ve her ikisi de becerikli iz sürücüler olan Dove ve Kellendil, sıklıkla, gittikleri yönün doğruluğunu onaylayan yeni ipuçları buldular.

İz, dağın yamacı boyunca sürdü, daha sonra sık ağaçlı bir alana girip, çıplak kayalardan oluşan bir açıklıkta devam etti, ve en sonunda birdenbire başka bir vadinin kenarında sona erdi. Roddy'nin köpeği vadinin tam ağzına kadar ilerledi ve hatta bu tehlikeli inişin başlangıcına ilk adımı attı.

"Lanet olası drow büyüsü," diye homurdandı Roddy. Etrafına bakındı ve böyle dik bir yamaçtan aşağı inmenin pek çok saatini alacağını düşünerek bacağına bir yumruk indirdi.

"Gün ışığı çekiliyor," diye açıkladı Dove. "Burada kamp kuralım ve yolumuzu sabaha bulalım."

Gabriel ve Fret uyumla başlarını sallayıp onayladılar ama Roddy karşı çıktı.

"İzler şu anda taze!" dedi dağ adamı, "Köpeği aşağı indirip, iz üzerine geri döndürmeliyiz, en azından yataklarımıza girmeden önce."

"Bu saatler sürebilir..." diye karşı çıkmaya hazırlandı Fret, ama Dove düzenli dwarfı susturdu.

"Gelin," diye rica etti Dove diğerlerine, ve batıya, yerin dik ama en azından inilebilir bir tarafına doğru yürüdü.

Dove, Roddy'nin çıkardığı sonuca katılmıyordu, ama Maldobar'ın tayin edilmiş elçisi ile daha fazla sorun çıkmasını istemiyordu.

Vadinin dibinde yalnızca daha fazla bilmece ile karşılaştılar. Roddy, köpeğini her yöne doğru yürüttü ama ulaşılmaz drowun izini bulamadı. Düşünce ile geçen dakikaların ardından, gerçek Dove'un aklında belirmeye başladı ve yüzündeki gülümseme herşeyi, diğer tecrübeli yol arkadaşlarına açıkladı.

"Bizi kandırdı!" diye güldü Gabriel, Dove'un yüzündeki gülümsemenin nedenini tahmin ederek. "Bizi, aşağı inmek için büyü kullanacağını düşüneceğimizi bilerek,vadiye indirdi!"

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Roddy, kızgınlıkla, ama tecrübeli ödül avcısıda tam olarak ne olduğunu anlamıştı.

"Yani, yukarıya tekrar tırmanmak zorunda olduğumuzu mu söylüyorsunuz?" diye sordu Fret, sesi inlemeyi andırarak.

Dove tekrar güldü fakat Roddy'ye bakarak çabucak kendine geldi ve, "Sabaha!" dedi.

Dağ adamı bu kez karşı çıkmadı.

Ertesi sabah şafak söktüğünde, grup tekrar vadi kenarına tırmanmış, ve Roddy köpeğini tekrar Drizzt'in, izini ilk yakaladıkları kayaların çıktığı yere sürmeye başlamıştı.Hile çok basitti, ama aynı soru tüm bu tecrübeli iz sürücülerin aklını kurcalıyordu: drow köpeği bu denli şaşkına çevirebilecek şekilde nasıl izini kaybettirebilmişti? Tekrar, sık ağaçların bulunduğu yere geldiklerinde, Dove cevabını biliyordu.

Ağır çantasını yere bırakmaya hazırlanan Kellindil'i başıyla onayladı. Çevik elf, düşük dallardan birini yakalamış ve tırmanan drowun muhtemel yollarını incelemek için kendini yukarı çekmişti. Pek çok ağacın dalları birbirine karışmıştı, yani seçeneklerin sayısı çok fazlaydı, ama bir süre sonra Kellindil, doğru bir şekilde, Roddy ve köpeğini, ağaç gövdelerinin yanından geçen ve dağın etekleri çevresinde kıvrılarak Maldobar yönüne giden yeni bir ize yönlendirdi.

"Kasaba!" diye bağırdı Fret, rahatsızca, ama diğerleri endişeli görünmüyordu.

"Kasabaya değil," diye yanıtladı Roddy, öfkesini tutmaya çalışmakta zorlanarak. Bir ödül avcısı olarak, Roddy her zaman, en azından takip boyunca, boy ölçüşebilen rakiplerden hoşlanırdı. "Kaynak," diye açıkladı Roddy, artık drowun ne düşündüğünü bildiğine inanarak. "Drow kaynağa

doğru yönelmiş, dere boyunca iz bırakmadan balta girmemiş topraklara girmek için."

"Bu drow yetenekli bir rakip," diye yorumda bulundu Darda, tamamıyla Roddy'ye katılarak.

"Ve şimdi en azından bir gün ötemizde," dedi Gabriel.

Fret'in hoşnutsuz iç çekişinin sona ermesinin ardından, Dove dwarfı biraz teskin etti. "Korkmana gerek yok," dedi. "Stoğumuz yeterli ama drowunki değil. Avlanmak ya da yiyecek toplamak için durmak zorunda, ama biz devam edebiliriz."

"Sadece ihtiyacımız olduğunda uyuyacağız!"diye araya girdi Roddy, grubun diğer üyeleri tarafından yavaşlatılmamaya kararlı bir şekilde. "Ve yalnızca kısa süreler için!"

Fret yeniden derin bir iç çekti.

"Ve hiç vakit kaybetmeden, malzemelerimizi bölüştürmeliyiz," diye ekledi Dove, sadece Roddy'yi memnun etmek için değil aynı zamanda gerekli olduğundan dolayı. "Drowu bulana kadar biraz zorluk yaşayacağız. Gecikmek istemiyorum."

"Bölüştürmek" diye homurdandı Fret sessizce. Üçüncü kere iç çekti ve elini rahatlatmak istercesine karnına koydu. Sundaba’da, Helm'in kalesindeki düzenli odasında olmayı ne kadar da çok istiyordu!

Drizzt'in tüm niyeti, kendisini takip eden grup hevesini yitirene dek dağların daha derinliklerine girmekti. Yön şaşırtıcı taktiklerini, sıklıkla geri geri yürüyerek ya da tamamıyla başka yöne giden başka bir iz oluşturmak için ağaçlardan devam ederek uygulamaya devam etti. Pek çok dağ kaynağı, kokusunun bulunmasına karşı yeni engeller yaratıyordu, ama Drizzt'in takipçileri acemi değildi, ve Roddy'nin köpeği de diğerleri gibi iyi bir av hayvanıydı.

Drizzt, hâlâ onları atlatacağına inanıyordu, ama onların devam eden takibi, drowun içine daha farklı daha gizli endişeler sokuyordu. Böylesine

sıkı bir takibi gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı; hatta ölen çiftçi ailesinin intikamını dahi almıştı. Ve Drizzt'in artık tek başına ilerleyeceği, daha başka kimseyi tehlikeye sokmayacağı konusundaki kızgınlık dolu yeminine, yalnızlığı bir dost olarak çok uzun yıllardır kabul etmesine rağmen; korku değil fakat meraktan, arkasına bakmadan edemiyordu, içindeki arzu dinmiyordu.

Sonunda, Drizzt kendini takip eden grup hakkındaki merakını inkar edemedi. Drizzt, bir gece kamp ateşi etrafında hareket eden kişileri izlerken, bu merakın kendi sonunu getirebileceğini düşündü. Gene de Drizzt'in bunun farkına varması ve ikinci kez gözden geçirmesi, artık bunun için bir şey yapamacağı kadar geç olmuştu, ihtiyaçları onu kendine çekmişti, ve şimdi kendini takip edenlerin kampı bulunduğu yerden yirmi metre kadar ötedeydi.

Do ve, Fret ve Gabriel'in aralarındaki şakalaşmalar, kelimelerini anlamasa dahi, Drizzt'in kalben duyduğu hisleri körüklüyordu. Fakat drowun kampın içine yürüme isteği, Roddy ve köpeği ışığın yanından her geçişte yok oluyordu. Drizzt, o ikisinin kendisini dinlemek için beklemeyeceğini biliyordu.

Grup, iki nöbetçi yerleştirmişti, bir elf ve uzun boylu bir insan. Drizzt, insan olanın karanlıkta elf kadar tecrübeli olmayacağını düşünerek, onun yanından geçti. Fakat şimdi, drow, aldığı tüm tedbirlere rağmen, kampın öteki tarafına, elf gözcünün olduğu yere doğru gidiyordu.

Drizzt, yalnızca bir kez yeryüzündeki kuzenlerini görmüştü. Bu felaketlerle dolu bir olaydı. Drizzt'in gözcüsü olduğu istilacı grup, Drizzt'in saklamayı becerdiği tek bir elf kızı dışında ortadaki tüm yeryüzü ciflerini katletmişti. Tüm bu lanetleyen hatıralarla harekete geçen Drizzt'in bir elf, canlı ve hayat dolu bir elf görmesi gerekiyordu.

Kellindil, çevrede bir yabancının olduğunu düşündüğü ilk anda ufak bir kama göğsünün yanından hızla geçerek yayının telini kopardı. Elf vakit kaybetmeden döndü ve de drowun lavanta rengi gözleri ile karşı karşıya geldi. Drizzt sadece birkaç adım ötedeydi.

Kellindil'in gözündeki kırmızı parıltı, onun Drizzt'! ısı tayfında gördüğünü gösteriyordu. Drow, Karanlıkaltı'nın barış sembolü olarak ellerini göğsünün üzerinde kovuşturdu.

"En sonunda karşılaştık, karanlık kuzenim," diye fısıldadı Kellindil sertçe, sesi belirgin derecede öfkeli ve gözleri tehlikeli bir biçimde kısılarak, drow dilinde. Bir kedi çevikliğiyle, Kellindil, bıçak kısmı kırmızı alev renginde ince işlenmiş kılıcını belinden aldı.

Drizzt, elfin kendi dilini konuşabilmesinden ve kampı alarma geçirmemek için fısıltıyla konuşmasından dolayı heyecanlı ve umutluydu. Yeryüzü elfi Drizzt'in boyunda ve aynı keskin hatlara sahipti ama onun gözleri daha dar ve altın rengi saçları Drizzt'in beyaz saçları gibi uzun ve kalın değildi.

"Ben Drizzt Do'Urden'im," diye söze başladı Drizzt karşısındakini yoklamak için.

"Senin ne olarak çağırıldığın hiç umurumda değil!" diye tersledi Kellindil. "Sen bir drowsun. Tüm bilmem gereken bu! Gel hadi, drow. Gel de hangimiz daha güçlüyüz görelim!"

Drizzt henüz kılıcım çekmemişti ve buna niyeti de yoktu. "Seninle savaşmak istemiyorum..." Drizzt'in sesi, yeryüzü cifinin yüzündeki yoğun öfkeden dolayı kelimelerinin yararsız olduğunu anladığında sessizliğe karıştı.

Drizzt herşeyi bu elfe anlatmak istiyordu, tüm hikayesini anlatmak ve kendisi dışında bir ses tarafından suçsuz bulunmak. Eğer bir başkası, -özellikle de bir yeryüzü elfi- başından geçenleri dinlese ve seçimlerini, yaşamı boyunca karşılaştığı korkunç şeyler karşısında doğru davrandığını onaylasa, o zaman suçluluk duygusu Drizzt'in omuzlarından kalkacaktı. Eğer, kendisi kadar, kendi karanlık insanlarından nefret eden bu kişiler tarafından kabul görse, Drizzt Do'Urden huzur bulacaktı.

Ama ne elfin kılıcı yere iki santim kadar indi ne de elfin daha çok gülümsemeye alışkın yüzündeki sert ifade yumuşadı.

Drizzt burada kabul görmeyecekti, ne şimdi ne de muhtemelen hiçbir zaman. Her zaman yanlış anlaşılmaya mahkum mu olacağım? diye sordu kendine. Ya da belki de kendisi etrafındakilere, adillik açısından olması gerekenden daha fazla mı paye veriyordu?

Bu, Drizzt'in ilerki günlerde yanıtlaması gereken iki düşüncesiydi çünkü Kellindil'in sabrı sona ermişti. Elf, drowa doğru elindeki kılıcın ucu drowa doğru dönük geliyordu.

Drizzt şaşırmamıştı; nasıl şaşırabilirdi ki? Arkaya, biraz uzağa sıçradı ve içindeki büyü gücünü kullanarak, kendisine doğru gelen elfin üzerine, delinemez karanlıkta bir küre yolladı.

Büyü konusunda hiç de acemi olmayan Kellindil drowun hilesini anladı. Elf yönünü değiştirerek, karanlık kürenin arkasına geçti ve kılıcı hazır biçimde ileri atıldı, ı Lavanta renkli gözler yokolmuştu.

"Drow!" diye bağırdı Kellindil yüksek sesle, ve kampın yakınındaki herkes harekete geçti. Roddy'nin köpeği ulumaya başladı ve heyecanlı, tehdit edici havlama Drizzt'i dağlara doğru, kendisini göçe lanetletircesine takip etti.

Kellindil, tetikte ama drowun çevrede olmayacağını bilerek endişe etmeden sırtını bir ağaca dayadı. Drizzt o anda bilemezdi ama, kelimeleri ve bunu destekleyen hareketlerisavaşmak yerine kaçması- gerçekten de elfin çok da kapalı olmayan kafasına az da olsa bir şüphe yerleştirmişti.

"Şafağın ilk ışıklarıyla birlikte avantajını kaybedecektir," dedi Dove, drowa yetişmekle geçirilen sonuçsuz pek çok saatin ardından. Artık, çanak şeklinde kayalık bir vadideydiler, ve drowun izleri uzakta, yüksek bir tırmanışa doğru gidiyordu.

Yanında, neredeyse yorgunluktan devrilecek halde olan Fret, cevap vermekte gecikmedi.

"Avantaj mı?" diye inledi. Bir sonraki dağ yamacına bakarak kafasını salladı. "Bu cehennemlik drowu bulamadan hepimiz yorgunluktan öleceğiz!"

"Eğer uyum sağlayamıyorsan düş ve geber!" diye hırladı Roddy. "Bu sefer bu iğrenç drowun kaçıp gitmesine izin verecek değiliz!"

Grupta beklenmedik bir şekilde yere yıkılan Fret değil fakat başka bir üyesiydi. Aniden grubun içine bir kaya daldı, ve Darda'-nın omuzuna, onu havalandırıp, etrafında döndürecek bir hızla çarpıp geçti. Yüzüstü toprağa düşerken bağırmaya bile vakit bulamamıştı.

Dove, Fret'i yakaladı ve yakındaki bir kayaya doğru yuvarlandı, Roddy ve Gabriel de aynı şeyi yapmışlardı. Bir başka taş ve ardından pek çoğu, bölgeye yıldırım gibi yağıyordu.

"Çığ mı?" diye sordu şaşkına dönen cüce, şoku atlattığında.

Darda için çok endişelenen Dove, cevap vermeye yellenmedi, oysa durumun ne olduğunu, bunun bir çığ olmadığını biliyordu.

"Yaşıyor," diye bağırdı Gabriel, Dove'un üç dört metre kadar ötesinde bulunan koruyucu kayasından. Bölgeye başka bir taş düşmüş, Darda'nın kafasını teğet geçerek ıskalamıştı.

"Kahretsin," diye homurdandı Dove. Kayasının üzerinden kafasını çıkarıp, dağ yamacına ve dibindeki kayalık uçuruma baktı. "Şimdi Kellindil," diye fısıldadı kendi kendine, "Bize biraz zaman kazandır."

Sanki yanıtlarcasma, kızgın bir kükremenin takip ettiği, elfin gerilen yayının boşalma sesi geldi. Dove ve Gabriel birbirlerine bakarak, acıyla gülümsediler.

"Kaya devleri!" diye bağırdı Roddy, derinden, sürtünme sesi gibi bir tınısı olan kükremeyi tanıyarak.

Dove, sırtını kayaya yaslamış, elinde açık çantası, çömelip bekledi. Bölgeye başka taş yağmıyordu; bunun yerine, ötelerinden, Kellindil'in yakınlarında, gökgürültüsünü andırır çarpma sesleri geliyordu. Dove, Darda'ya doğru koştu ve nazikçe adamı çevirdi.

"Acıttı," diye fısıldadı Darda, bu durumunu hafife alan cümlesine gülümsemeye çalışarak.

"Konuşma," diye yanıtladı Dove, çantasındaki iksir şişelerinden birine ulaşmaya çalışarak. Ama korucunun zamanı kalmamıştı. Onu açıkta gören devler, alçaktaki alana saldırılarına devam etmeye başlamışlardı.

"Kayaya geri dön!" diye bağırdı Gabriel. Dove, kayaya doğru ilerlerken her adımında tökezleyen adama destek olmak için koluna girdi.

"Hızlı! Hızlı!" diye bağırdı Fret, sırtı kayaya yapışmış halde onları endişe ile izliyordu.

Birdenbire Dove, Darda'nın üstüne eğildi, yere yapıştırdığında, o anda eğilen kafalarının üstünden bir başka kaya uçuyordu.

Fret, tırnaklarını yemeye başlamış, ardından ne yaptığını yüzünde tiksinti dolu bir ifade ile farkederek durmuştu. "Çabuk olun!" diye bağırdı dostlarına yeniden. Bir kaya daha, çok yakında, yerden sekmişti.

Henüz Dove ve Darda Fret'e ulaşmadan, kayanın arka yüzüne bir taş çarpmıştı. Sırtı kayaya yapışık olan Fret, kontrolsuzca, ileri doğru uçarak, sürünmekte olan dostlarına yer açmıştı. Dove, Darda'yı kayanın arkasına yerleştirdi, ardından tekrar dışarı çıkıp, yere düşmüş cüceyi alması gerektiğini düşünerek arkasını döndü.

Ama Fret ayağa kalkmıştı, lanetler yağdırıp, homurdanıyor, vücudundaki yaralardan çok, iyi işlenmiş kıyafetindeki bir başka delikle meşgul görünüyordu.

"Buraya geri gel!" diye çığlık attı Dove.

"Lanetler ve çileler kovalasın bu aptal devleri!" Fret'in tek cevabıydı, özellikle sert adımlarla kayaya doğru ilerlerken, yumruklarını sıkıca kalçalarında birleştirmişti.

Hem kapana kısılmış gruba hem de bulundukları bölgeye yapılan hücum devam ediyordu. Ardından Kellindil dalarak, Roddy ve köpeğinin

yanındaki kayaya geldi.

"Kaya devleri," diye açıkladı elf. "En azından bir düzine." Dağ yamacının ortalarındaki bir bayırı işaret ediyordu.

"Drow bizi kapana düşürdü," diye hırladı Roddy, yumruğunu sertçe kayaya vurarak.

Kellindil ikna olmamıştı, ama çenesini tuttu.

Kayalık yükseltinin zirvesinden, Drizzt, gelişmekte olan savaşı izliyordu. Alçaktaki patikaları, şafak sökmeden bir saat kadar önce geçmişti. Karanlıkta, bekleyen devleri aşmak, sinsi drow için güç olmamıştı; Drizzt, onların cephesini kolaylıkla aşmıştı.

Şimdi, gün ışığında Drizzt, gözlerini kısarak, ne yapacağını düşündü. Devleri aştığında, kendini takip edenlerin başlarının derde gireceğini bekliyordu. Onları bir şekilde uyarmayı denemeli miyim? diye düşündü. Ya da bölgeden uzaklaşarak, insanları ve elfi devlerden uzaklaştırmak mıydı?

Drizzt, bir kez daha bu garip ve sert dünyanın içindeki yerini anlamıyordu. "Bırak kendi aralarında savaşsınlar," dedi sertçe, kendini ikna etmeye çalışırcasına. Drizzt, özellikle önceki geceki karşılaşmalarını hatırladı. Elf, kendisi dövüşmek istemediğini açıklamasına karşın, saldırmıştı. Guenhwyvar'ın vücudunun yanından söktüğü oku da hatırlıyordu.

"Bırak birbirlerini öldürsünler," dedi Drizzt ve ayrılmak için arkasını döndü. Omzundan geriye son bir kez baktığında, devlerden bazılarının harekete geçtiğini gördü. Bir grup, bayırda durup vadiyi sonu gelmeyecek bir taş yağmuruna tutarken, biri sağdan diğeri soldan yaklaşan iki grup, yelpaza gibi açılarak tuzağa düşmüş grubu çevreliyorlardı.

Drizzt, takipçilerinin kaçamayacaklarını biliyordu. Devler tarafından sarıldıklarında, çarpraz ateşten kaçamayacaklardı.

O anda drowun içinde bir şeyler çalkalandı, gnoll grubuna karşı gelirken hissettiklerinin aynısıydı bu. Bunu tam olarak bilemezdi ama, tıpkı çiftlik

evine saldırı planlayan gnoller gibi, Drizzt, bu savaşta kötü tarafın devler olduğundan şüpheleniyordu.

Drizzt'in kararlı yüz hatları başka hatıralarla yumuşamıştı, çiftlikte oyun oynayan insan çocukları ve yalağa giren kum saçlı çocuğun hatıraları.

Drizzt, oniks figürü yere koydu. "Gel Guenhwyvar," diye emretti. "Bize ihtiyaçları var."

"İki yandan kuşatılıyoruz!" diye hırladı Roddy McGristle, yukarıdaki patikalarda ilerleyen devleri görünce.

Dove, Gabriel ve Kellindil, bir çıkış bulmak için etraflarına bakınıyorlardı. Yolculukları sırasında, hem beraber hem de başka gruplarla pek çok devle savaşmışlardı. Eskiden, her zaman, dünyayı bu sorun yaratan yaratıklardan temizlemekten memnun, istekle dövüşe katılmışlardı. Ama bu kez, hepsi sonucun farklı olacağından endişeliydi. Kaya devleri, tüm diyarlarda en iyi taş fırlatıcılarıydı, ve tek bir vuruşları bile, en sert adamı öldürmeye yetebilirdi. Aynı zamanda, hayatta olmasına rağmen, Darda kaçamazdı ve hiçkimsenin onu geride bırakmaya niyeti yoktu.

"Kaç, dağ adamı," dedi Kellindil, Roddy'ye. "Bize bir borcun yok."

Roddy sorgulayan gözlerle okçuya baktı. "Ben kaçmam, elf," diye hırladı.

"Hiçbir şeyden!"

Kellindil başıyla onayladı ve yayına bir ok yerleştirdi.

"Eğer yana geçerlerse, lanetleniriz," diye açıkladı Dove, Fret'e. "Senden af diliyorum, sevgili Fret. Seni evinden alıp getirmemeliydim."

Fret bu düşünceyi savdı. Ellerini cüppesinin içine soktu ve küçük fakat ölümcül görünen gümüş bir çekiç çıkardı. Bu görüntü karşısında, bir tüy kalemi ellerinde tutmaya alışmış cücenin narin ellerinde çekicin ne kadar garip göründüğünü düşünerek, gülümsedi.

Tepedeki bayırda, Drizzt ve Guenhwyvar tuzağa düşmüş grubu sol kanattan kuşatan dev grubunun hareketlerini gölgeliyordu. Drizzt, insanlara yardım etmekte kararlıydı ama dört silahlı dev karşısında ne kadar etkili olabileceğini bilmiyordu. Ama gene de, Guenhwyvar yanındayken, gruba kaçacak zaman verecek şekilde, devlerin ilgisini başka yöne çevirebileceklerini düşünüyordu.

Yol boyunca vadi genişliyordu ve Drizzt diğer taraftan grubu saran dev grubunun muhtemelen taş atımı mesafesinden çıktığını farketti.

"Gel, dostum," diye fısıldadı Drizzt, pantere, ve palalarını çekerek, kırık ve sivri kayaların üzerinden aşağı inmeye başladı. Fakat bir süre sonra, dev grubunun kısa bir mesafe önündeki araziyi farkettiğinde Drizzt, Guenhwyvar'ı yelelerinden tutarak tekrar yukarıdaki bayıra yöneltti.

Burada yer, kırık ve çentik çentik olmasına karşı şüphe götürmeyecek şekilde sabitti. Oysa, biraz ötede, yavaşça aşağı eğimlenen yer büyük kayalar ve yüzlerce ufak taşla kaplıydı. Drizzt bir dağ yamacının hareketleri hakkında fazla bilgili değildi ama o bile bu dik ve de gevşek tabanın çökmenin eşiğinde olduğunu görebiliyordu.

Drow ve kedi öne, dev grubunun olduğu yere koşmaya başladılar. Devler neredeyse mevkilenmişti; hatta bir kısmı köşeye sıkışmış gruba taş fırlatmaya başlamıştı bile. Drizzt, büyük bir kayanın arkasına geçti ve iterek onu harekete geçirdi. Guenhwyvar'ın yöntemi daha belirgindi. Panter, dağ yamacı boyunca koşturmaya, her adımla taşları yerlerinden oynatmaya ve kayaların arka yüzlerine zıplayıp, yuvarlanmaya başladıklarında üzerlerinden zıplamaya başladı.

Kayalar sekiyor ve diğerleriyle birleşiyordu. Ufak taşlar aralarında zıplayarak, hız kazandırıyorlardı. Kendini bu harekete vermiş olan Drizzt, oluşmaya başlayan çığın ortasında koşturuyor, taşlar atıp diğerlerini iterek, bu yuvarlanmaya ne ekleyebilirse yapıyordu. Az sonra drowun ayakları altındaki yer kaymaya başlamıştı ve dağ yamacının tümü aşağı iniyor gibi görünüyordu.

Guenhwyvar, devler için bir kıyamet habercisi gibi çığın önünde hızla ilerliyordu. Panter onların üzerinden sıçramıştı ama devler ona yalnızca bir

an için dikkat etmişlerdi, çünkü tonlarca kaya kendilerine çarpmaya başlamıştı.

Drizzt, başının dertte olduğunu biliyordu; Guenhwyvar kadar çevik ve hızlı değildi ve yer kaymasını aşabileceğini ya da önünden çekilebileceğini düşünmüyordu. Ufak bir bayırın ucundan havaya sıçradı ve yukarı doğru yükselirken içindeki yükselme büyüsünü çağırdı.

Drizzt, konsantrasyonunu sağlamak için zorlanıyordu. Büyü, kendini daha önceden iki kez yüzüstü bırakmıştı, ve eğer bu sefer ona tutunamazsa, yuvarlanan kayaların üzerine düşerse, kesinlikle öleceğini biliyordu.

Kararlılığına karşın, Drizzt havada artan bir şekilde ağırlaştığını hissetti. Çaresizce kollarını sallayıp, içindeki büyülü gücü bulmaya çalışıyordu...ama yere düşüyordu.

"Bize yalnızca ön taraftakiler vurabilir!" diye bağırdı Roddy, sağ kanattan gelen taşlardan biri kısa mesafede yere düştüğünde. "Sağ kanattakiler, atış mesafesinin uzağındalar, soldakiler ise...!"

Do ve, Roddy'nin mantığını ve sol kanatta yerden yükselen toz bulutuna bakan gözlerini izliyordu. Çağlayan gibi akan kayalara ve kara cüppeli bir elf gibi görünen şekle dikkatle bakıyordu. Gabriel'e döndüğünde, onun da drowu gördüğünü biliyordu.

"Artık gitmeliyiz," diye seslendi Dove, elfe.

Kellindil başıyla onayladı ve elinde gergin yayı ile, kayanın yanından çıktı.

"Hızla," diye ekledi Gabriel, "sağ kanattaki grup atış mesafesine ulaşmadan önce."

Kellindil'in yayı bir kez daha boşaldı. Ötede bir dev acı içinde uluyordu.

"Burada, Darda'yla kal," diye rica etti Dove Fret'e, ardından o, Gabriel ve köpeğini sıkıca tutan Roddy saklandıkları yerden fırlayıp, önlerindeki devlere hücum ettiler. Kayadan kayaya ilerliyor, devler hareketlerini

kestiremesinler diye zigzaglar çiziyorlardı. Tüm bunlar olurken, Kellindil'in okları, devleri taş atmaktan çok, eğilmekle meşgul ediyordu.

Dağ yamacının aşağılarında, saklanma yeri sağlayan fakat aynı zamanda da üç savaşçıyı birbirinden ayıran dikitler bulunuyordu. Onlar da devleri göremiyorlardı fakat gitmeleri gereken yönü kestirerek, yapabildikleri kadar farklı yollara dağıldılar.

İki kaya duvarının arasında keskin bir dönüş yapan Roddy, devlerden biriyle karşılaştı. Dağ adamı hemen köpeğini serbest bıraktı ve vahşi köpek korkusuzca hücum ederek yukarı fırladı, yirmi ayak yüksekliğindeki devin yalnızca göğsüne yaklaşabilmişti.

Ani saldırıdan şaşıran dev, elindeki kocaman sopasını bırakarak köpeği uçuşunun yarısında yakaladı. Bu saldırgan köpeği kısa bir sürede parçalayabilirdi, fakat Roddy'nin korkunç baltası Kanatıcı, iri adamın savurabildiği tüm gücüyle baldırını boydan boya kesmisti. Dev öne doğru sendeledi ve Roddy'nin köpeği kıvrılarak kurtulup, tırmanıp pençelemeye ardından da devin yüzünü ve boynunu ısırmaya başladı. Aşağıda Roddy, biçmeye başlamıştı, bir ağacı kesercesine, yaratığı kesiyordu.

Sıçrayan taşların üzerinde yarı kayarak, yarı dansederek, Drizzt yer kaymasını sürdürmeye başlamıştı. Çarpan kayalar yüzünden sendeleyen bir devin ortaya çıkışını ve ardından Guenhwyvar'la karşılaşışını gördü. Yaralı ve şaşkına dönmüş dev, olduğu yere yuvarlanmıştı.

Drizzt'in, çaresizce gerçekleştirdiği planının başarısının tadını çıkarmaya vakti yoktu. Yükselme büyüsü bir şekilde devam ediyordu, onu biraz yukarıda tutarak taşlarla birlikte ilerlemesini sağlıyordu. Her ne kadar ana kaymanın yukarısında da olsa, yuvarlanan taşlar sertçe drowa çarpıyor, toz ise nefes borusuna dolup, hassas gözlerini acıtıyordu. Neredeyse kör bir halde, kendisine korunak sağlayabilecek bir bayır görmüştü, ama oraya ulaşabilmenin tek yolu, yükselme büyüsünü bırakmak ve yuvarlanmaktı.

Başka bir taş Drizzt'e çarptığında neredeyse havada onu ters çevirecekti.

Büyüsünün sona ermeye başladığını ve yalnızca tek bir şansı olduğunu biliyordu. Dengesini yeniden kazandı, büyüsüne son verdi ve akmakta olan

yere çarptı.

Sonsuz bir akış içinde yuvarlanıp savruldu. Daha evvelden yaralı olan dizine bir taş çarparak, onu yere paralel yatmaya zorladı. Drizzt, yuvarlanıyor, ve bayırın korumasına ulaşmak için elinden gelen herşeyi yapıyordu.

Hızı vakitsiz bir zamanda sona ermişti. Arada kalan son mesafeyi hızla almayı düşünerek ayağa kalktı, ama Drizzt'in bacaklarında takat kalmamış, anında bükülerek, onu açıkta ve tehlikeli bir yerde bırakmıştı.

Sırtına bir şeyin çarptığını hissederek, hayatının sona ulaştığını düşündü. Bir süre sonra, sersemlemiş olan Drizzt, bir şekilde bayırın dibine sürüklenmiş ve gömülü olduğunu, ama altında gömülü olduğu şeyin ne taş ne de toz olduğunu farketti.

Guenhwyvar, bayırdan yuvarlanmakta olan son taşlar da durana kadar, Drizzt'e bir kalkan oluşturmak üzere, efendisinin üzerinde kalmıştı.

Kayalıklar, yerlerini daha açık bir araziye bıraktığında, Dove ve Gabriel birbirlerini gördüler. Tam önlerinde, altı yedi metre boyunda ve otuz metre uzunluğunda kayalardan oluşmuş gevşek bir duvarın ardında bir hareketin farkına varmışlardı.

Duvarın tepesinde, başının üstünde atmaya hazır bulundurduğu kaya ile, öfkeyle kükreyen bir dev belirdi. Yaratığın boynu ve göğsünde düzinelerce ok saplıydı, fakat umursamıyordu.

Fakat buna karşın, Kellindil, dirseğine sapladığı okla kesinlikle dikkatini çekmişti. Görünüşe göre, elinde tuttuğu kayayı unutan dev, uluyarak kolunu tuttuğunda, anında kaya kafasına tok bir ses çıkararak düşmüştü. Dev, sersemlemiş halde, hareketsizce dururken yüzüne iki ok daha saplandı. Bir an için titredi ve ardından yere devrildi.

Becerikli elf okçusunu takdir eden gülümsemelerini paylaşan Dove ve Gabriel, ardından duvarın iki farklı yönüne doğru hücumlarına devam ettiler.

Dove, devlerden birini tam köşede hazırlıksız yakalamıştı. Yaratık tam sopasına uzanıyordu ki Dove'un kılıcı bunu zamanında yakalayarak, elini vücudundan ayırdı. Kaya devleri, bir insanı toprağa çivileyebilecek yumrukları ve kendilerine verilen ad gibi kaya kadar sert derileri ile karşı konulması güç düşmanlardı. Ama yaralı, hazırlıksız yakalanan ve sopasız dev, tecrübeli korucu için rakip sayılmazdı. Duvarın tepesine, kendini devin yüzü ile aynı hizaya fırlattı ve ardından, kılıcını seri hareketlerle işletmeye başladı.

İki vuruşta dev kör olmuştu. Derinden ve yandan gelen üçüncüsü yaratığın gırtlağına bir gülümseme çizmişti. Ardından Dove savunmaya çekilerek, ölmekte olan yaratığın son saldırılarını savuşturmaya başladı.

Gabriel, yol arkadaşı kadar şanslı değildi. Geride kalan son dev, tepeleme kayalardan oluşan duvarın köşesine yakın değildi. Gabriel'in yaratığı hazırlıksız yakalamasına karşın, yaratığın karşı koymak için yeterli zamanı -hem de elinde tuttuğu bir kayası- vardı.

Atışı karşılamak için Gabriel kılıcını kaldırdı, bu hareket onun hayatını kurtarmıştı. Yine de kaya kılıcı elinden fırlatmış ve Gabriel'i toprak zemine yapıştıracak bir hızla çarpmıştı. Gabriel, tecrübeli bir savaşçıydı, ve bunca savaşın ardından hâlâ sağ olmasının tek nedeni ne zaman geri çekilmesi gerektiğini bilmesiydi. O, gözlerini bulandıran acı dolu anda kendini zorladı ve ayağa kalkarak, duvarın arkasına fırladı.

Elinde ağır sopasıyla, dev tam arkasından geldi. Etrafında dönüp de açığa çıktığında yaratığı bir ok karşıladı, ama o sıkıntı verici bu 'minik oku', sanki ufak bir talihsizlikmiş gibi eliyle iterek savaşçının üzerine gelmeye devam etti.

Gabriel'in gidecek yeri kalmamıştı. Sivri kayalıkların olduğu yere kaçmaya çalışmış fakat dev, onu yüksek kayalardan oluşan kutu gibi bir kanyonun içinde sıkıştırmıştı. Gabriel kamasını çıkardı ve kötü şansına lanet okudu.

O sırada kendi savaştığı devi etkisiz hale getiren Dove kaya duvarın etrafından koşarken, Gabriel ve devi görmüştü.

Gabriel de, korucuyu görmüş ve Do ve'un kendini kurtarabilecek kadar kısa bir sürede gelemeyeceğini bilerek neredeyse özür dilercesine omuzunu silkmişti.

Bu sefil adamın işini bitirmeye niyetli hırlayan dev, öne doğru bir adım atmıştı ki o sırada keskin bir çatırt! sesi duyuldu ve yaratık aniden durdu. Kısa bir süre için gözleri garip bir şekilde yuvalarından fırladı, ardından neredeyse ölü sayılabilecek bir halde Gabriel'in ayaklarının dibine devrildi.

Gabriel, yana, kayalık duvarın tepesine baktığında neredeyse yüksek bir sesle gülecekti.

Başı boydan boya yalnızca beş santim olan Fret'in çekici büyük bir silah değildi, ama sert bir şeydi, ve tek bir savuruşta, cüce onu kaya devinin kalın kafatasına saplamıştı.

Nasıl olduğunu anlayamadan, kılıcını kınına sokarak Do ve'a yaklaştı. Şaşkın yüzlerine bakan Fret aynı derecede heyecanlanmamıştı. "Eninde sonunda ben bir cüceyim!" dedi düşünmeden, bir yandan da kollarını kızgınlıkla göğsünün üzerinde kovuşturmuştu. Bu hareket, beyin parçalarıyla kirlenmiş çekicinin tüniğiyle temas etmesini sağlamış ve Fret'in öfkeli tutumu, düştüğü paniğin içinde kaybolmuştu. Küt parmaklarını diliyle ıslatarak bu korkunç lekeyi sildi ve ardından daha büyük bir korku ile elindeki kire bakakaldı.

Bu kez Dove ve Gabriel yüksek sesle gülüyorlardı.

"Bilin ki, tuniğin bedelini ödeyeceksiniz!" diye sataştı Fret, Dove'a. "Oh, evet kesinlikle ödeyeceksiniz!"

Yan taraftan gelen bir ses, onları anlık rahatlamalarından çekti götürdü. Arkadaşlarından bir grubunun çığ altında kaldığını, diğer bir grubun ise büyük bir hızla biçildiğini gören dört dev, kurdukları pusuya olan ilgilerini kaybetmiş, kaçıyorlardı.

Hemen arkalarından ise Roddy McGristle ve uluyan köpeği kovalıyordu.

Tek bir dev, hem gürleyen çığdan hem de panterin acımasız pençelerinden kaçmıştı. Artık, en tepedeki bayıra ulaşmak için çılgına dönmüş bir halde, dağın yamacında koşuyordu.

Drizzt, hızla Guenhwyvar'ı takibe gönderdi ve baston olarak kullanabileceği bir sopa bularak ayağa kalkmayı başardı. Her tarafı çürümüş, tozla kaplı, barghestle yaptığı savaştan kalma yaraları henüz iyileşmemiş -ve de kaya çığı yüzünden edindiği düzinelerce yaralarla kaplı- bir halde Drizzt, ilerlemeye başladı. Fakat, yokuşun aşağısındaki bir hareket dikkatini çekerek, onu orda tuttu. Elfe ve aslında elfin gerilmiş yayının ucundaki oka yüzünü döndü.

Drizzt etrafına bakındı, ama saklanabileceği bir yer yoktu. Kendisiyle elf arasına bir karanlık küre yerleştirebilirdi fakat, kendisine nişan almış olan elfin, bu engelle bile ıskalamayacağını farketti. Omuzlarını dikleştirip, yüzünü yavaşça çeviren Drizzt, elfe dimdik ve gururla baktı.

Kellindil, yayını gevşetip, oku çıkardı. Yer kaymasındaki kara pelerinli figürü kendisi de görmüştü.

"Diğerleri Darda ile beraber," dedi Dove, o sırada elfin yanına gelerek, "ve McGristle da takip..."

Kellindil ne korucuya baktı ne de cevap verdi. Kısaca başını sallayarak, Dove'un bakışlarını, dağ yamacında ilerlemeye başlamış karanlık siluete yönlendirdi.

"Bırak gitsin," dedi Dove. "O asla bizim düşmanımız olmadı."

"Bir drowu serbest bırakmaktan korkuyorum," diye yanıtladı Kellindil.

"Benim gibi," diye yanıtladı Dove, "ama McGristle'ın drowu bulması halinde ortaya çıkacak sonuçlardan daha fazla korkuyorum."

"Maldobar'a geri dönüp o adamdan kurtulalım," diye teklif etti Kellindil, "daha sonra sen ve diğerleri Sundabar'daki randevunuza dönersiniz. Bu dağlarda yaşayan akrabalarım var; onlar ve ben kara derili dostumuzu gözler ve zarara yol açmamasına özen gösteririz."

"Kabul," dedi Dove. Arkasını dönüp yürümeye başladı, daha fazla iknaya ihtiyacı olmayan Kellindil de onu takip etti.

Elf bir an için durarak arkasını döndü. Çantasına elini sokup içinden bir şişe çıkararak onu yerde, açıklığa yerleştirdi. Ardından, bir anlık bir düşünce ile Kellindil, ikinci bir nesneyi, bu kez kemerinden çıkararak, şişenin yanına bıraktı. Memnun bir halde arkasını döndü ve korucuyu takip etti.

Roddy McGristle çılgıncasına giriştiği sonuçsuz takibinden geri döndüğünde, Dove ve diğerleri herşeylerini toparlamış, dönmeye hazırlanmışlardı.

"Drowun peşine," diye duyurdu Roddy. "Biraz zaman kazandı, ma onu hemen yakalarız."

"Drow gitti," dedi Dove sertçe. "Artık onu takip etmeyeceğiz."

Roddy'nin yüzü inanmayan bir ifade ile çatıldı, patlamanın eşiğinde görünüyordu.

"Darda'nın dinlenmeye çok ihtiyacı var!" diye hırladı Dove, ona, ödün vermeden. "Kellindil'in okları kendini tüketti, tıpkı erzaklarımız gibi."

"Thistledownları o kadar kolay unutmayacağım!" diye açıkladı Roddy.

"Drow da öyle yapmadı," diye araya girdi Kellindil.

"Thistledownların intikamı alındı bile," diye ekledi Dove, "ve bunun doğru olduğunu biliyorsun, McGristle. Drow onları öldürmedi, ama kesinlikle onları öldürenleri katletti!"

Roddy hırlayarak arkasını döndü. O, tecrübeli bir ödül avcısıydı, dolayısıyla iyi bir de inceleyici. Gerçeği tabi ki uzun zaman önce farketmişti, ama

Roddy yüzündeki yarayı, kulağının kaybını -ya da drowun kafası üzerine konan büyük ödülü- reddedemezdi.

Dove onun bu sessiz düşüncelerini sezip anlamıştı. "Maldobar halkı, katliam hakkındaki gerçekleri öğrendiklerinde drowun getirilmesinden bu denli bir heyecan duymayacaklar," dedi, "ve tahmin ederim ki ödeme konusunda da."

Roddy ona bir bakış fırlattı, fakat onun mantığını çürütemezdi. Dove'un grubu Maldobar'a yola çıktığında, Roddy McGriztle da onlara katıldı.

Drizzt, o günün geç vakitlerinde, takipçilerinin nerede olduğunu kendisine söyleyecek birşeyler bulmak için dağ yamacına yeniden indi. Kellindil'in bıraktığı şişeyi bularak, çekingenlikle yaklaştı, yanındaki nesneyi, cinden aldığı, ilk karşılaşmalarında elfin yayının telini kesmek için kullandığı ufak kamayı görünce rahatlamıştı.

Şişenin içindeki sıvının tatlı bir kokusu vardı, ve gırtlağı kaya tozundan neredeyse parçalanmış derecede kuru olan Drizzt, memnuniyetle büyük bir yudum aldı. Drizzt'in vücuduna onu adeta tazeleyen ve hayat veren, ürpertici bir serinlik yayıldı. Birkaç gündür pek az bir şey yemişti, ama şu anda ufalmış gibi görünen vücuduna kaybettiği güç hızla geri gelmekteydi. Yırtılan bacağı bir an için hissizleşti, ardından Drizzt, onun da güçlenmeye başladığını hissetti.

Ardından bir yorgunluk dalgası Drizzt'in vücudunu kapladı, ve yakınlardaki bir kayanın gölgesine hareketlenerek dinlenmek için oturdu.

Uyandığında gökyüzü karanlık ve yıldızlarla doluydu, kendini çok daha iyi hissediyordu. Çığ oluşturduğu sırada yırtılmış olan bacağı bile, bir kez daha ağırlığını kaldırabilecek duruma gelmişti. Drizzt, iksiri ve kamayı kendisine kimin bıraktığını biliyordu, ve şimdi iyileştirme iksirinin özelliklerini gördüğünde şaşkınlık ve kararsızlığı daha da fazlalaşmıştı.

BÖLÜM 3

Bu ... olum o takılan pek çok ve çeşitli isimlerdir.

Hangisidir bilmem... ve umursamıyorum.

…

Drizzt Do'Urden

Dünyadaki tüm çeşitli insan toplulukları için, hiçbir şey, Tanrı kavramı kadar ulaşılmaz, derin bir şekilde kişisel ve kontrolcü değildir. Anayurdumdaki kişisel tecrübelerim, acımasız droıv Tanrıçası, Örümcek Kraliçe Lloth etkileri dışında bu olağanüstü varlıklar hakkında bir şey göstermemişti.

Lloth'un yaptığı katliama tanık olduktan sonra, davranış kurallarını zorlayan ve tüm bir toplumun ana kurallarını yaratan bir Tanrı kavramını kucaklamaya hazır değildim. Ahlak, içten gelen bir güç değil miydi, ve öyleyse kuralları, zorlanmak yerine içten gelmemeli miydi?

Böylelikle Tanrılar meselesi ortaya çıkar: Bu isimlendirilmiş varlıklar, gerçek anlamıyla varolan varlıklar mıdır, yoksa ortak inançların ortaya çıkışı mıdır? Kara elfler, Örümcek Kraliçenin kurallarını uyguladıkları için mi kötüdür, yoksa Lloth, droıularm doğal kötülüğünün bir dışa vurumu mudur?

Aynı şekilde, Buzyeli Vadili barbarlar tundralarda savaş için hücum edip, Savaşların Lordu Tempus'a seslenirken, Tempus'un öğretilerini mi uyguluyorlardır yoksa, Tempus yalnızca hareketlerine vermiş oldukları bir isim midir?

Buna ne ben, ne de farkettiğim gibi hiç kimse -özellikle de belirgin Tanrıların rahipleri gibi- ne kadar yüksek sesle karşı koyarlarsa koysunlar, cevap veremez. En sonunda, bir vaizin en büyük üzüntüsü olduğu gibi, Tanrının seçimi kişiye özeldir, ve bu bağlılık kişinin kendi içsel prensiplerine bağlıdır. Bir din görevlisi, zorlayabilir ya da öğrencisi olacakları kandırabilir, ama hiçbir mantıklı kimse gerçek anlamda bir Tanrı figürünün kurallarını, kendi çıkarlarına ters düşüyorsa izlemez. Ne ben, Drizzt Do'Urden, ne de babam Zaknafein, Örümcek Kraliçe'nin öğrencileri

olamadık. Ve daha sonraki yıllarda arkadaşım olan, Buzyeli Vadili Wulfgar, savaş Tanrısına kimileyin yakarsa dahi, kudretli savaş çekicini kullandığı zamanlar dışında bu Tempus denen Tanrıyı memnun edecek bir şey yapmamaktadır.

Diyarların Tanrıları pek çok ve çeşitlidir... ya da bunlar aynı varlığa aittir.

11

Kış

Drizzt, pek çok günler boyunca, kayalıklı dağ yollarından ilerleyerek, kendi ile çiftçi köyü -ve de kötü hatıralar- arasına bırakabildiği kadar uzun bir mesafe koydu. Kaçma kararı bilinçli olmamıştı; eğer Drizzt yaşadıkları bu denli yoğun olmasa, elfin hediyelerindeki, iyileştirme iksiri ve geri verilen kamadaki merhametliliğin ve gelecekteki olası bir dostluğun farkına varabilirdi.

Ama Maldobar'ın hatıraları ve drowun omuzlarına binen suçluluk kolayca yadsınacak gibi değildi. Tarım kasabası, gittikçe daha çaresiz olarak gördüğü, bir ev bulma arayışında başka bir durak olmuştu. Drizzt, karşılaşacağı diğer kasabaya nasıl gideceğini merak ediyordu. Bir trajedinin olma olasılığı onun için çok açıktı. Barghestlerin varlığının olağan dışı bir durum olduğunu, bu tür yaratıkların var olmaması halinde, karşılaşmalarının tamamen farklı gelişebileceğini durup düşünmemişti bile.

Hayatının bu zor anında, Drizzt'in tek düşüncesi, kafasında durmaksızın tekrarlanan ve kalbini deşen tek bir kelimede odaklanmıştı: "drizzit."

Yol, Drizzt'i dağlarda geniş bir geçide ardından da gürleyen bir nehirin epey yukarısında sislerle kaplı dik ve kayalık bir vadiye yöneltmişti. Hava gittikçe soğuyordu, bu Drizzt'in anlam veremediği bir şeydi, ve nemli buhar, drowa kendini iyi hissettiriyordu. Kayalık yamaç boyunca, günün büyük bir vaktini alan bir iniş gerçekleştirip, çağıldayan nehrin yatağına ulaştı.

Drizzt, Karanlıkaltı'nda da nehirler görmüştü, ama hiçbiri bununla karşılaştırılamazdı. Rauvin nehri, kayaların üzerinden atlayarak, havaya su

zerrecikleri fışkırtıyordu. Büyük kayaların etrafında dolanıyor, ufak taşların arasında köpükler çıkartarak ardından birdenbire, drowun boyunun beş katı derinliklere dalıyordu. Drizzt, bu ses ve görüntü karşısında büyülenmiş, ayrıca bu yerin bir sığınak olarak kullanılabilme olasılıklarını da görmüştü. Nehir kenarı boyunca ana yatağın sularının çekilmesi ile oluşan, ufak havuzlar bulunuyordu. Burada ayrıca, nehrin suları ile boğuşmaktan yorgun düşmüş balıklar da dinleniyordu.

Bu görüntü Drizzt'in midesinden bir gurultunun yükselmesine neden oldu. Bir eli öne doğru atılmak üzere ilerde, havuzlardan birinin yanında eğildi. Güneş ışığının sudaki kırılmasını anlaması birkaç denemesini almıştı fakat o bu oyunu anlayacak kadar hızlı ve zekiydi. Drizzt'in eli aniden suya saplandı, ve otuzotuzbeş santim boyundaki alabalıkla çıktı.

Drizzt balığı taşların üzerinde sektirerek fırlattı ve ardından bir tane daha yakaladı. Bu gece, çiftçi köyünden ayrıldığından beri ilk defa iyi yiyecekti, ve bölgede susuzluğunu giderecek kadar bol temiz ve soğuk su vardı.

Bölgeyi bilenler bu yeri Ölü Ork Geçidi olarak adlandırmıştı. Gerçi, bu isim yanlış koyulmuş sayılırdı çünkü gerçekten de bu kayalık vadide insanlara karşı savaşan yüzlerce orkun ölmesine karşın, binlercesi hâlâ buralarda, dağlardaki mağaralarda, davetsiz misafirlere saldırmak için yerleşmişlerdi. Buraya pek az kişi gelirdi ve bunların hiç biri bilinçli değildi.

Tüm bunlardan habersiz Drizzt için, yemeğe ve suya kolay ulaşımı olan, ve kendini soğuktan koruyan rahatlatıcı sise sahip vadi mükemmel bir sığınma alanıydı.

Drow günlerini pek çok kayanın koruyucu gölgesinde kıvrılıp, balık tutmayı ve yiyecek peşinde koşmayı gece saatlerine bırakmaya tercih ederek geçiriyordu. Bu gece yaşam tarzını, hiçbir şekilde eski yaşantısına bir geri dönüş olarak görmüyordu. Karanlıkaltı'ndan dışarı ilk çıktığında, yeryüzü sakinleri arasında yaşayacağına karar vermiş, ve bu şekilde, gün ışığına uyum sağlamaya çalışırken türlü acılar çekmişti. Drizzt'in artık bu tür hayalleri yoktu. Artık yapacakları için gece saatlerini tercih ediyordu çünkü geceler hem hassas gözlerine daha az acı veriyor hem de biliyordu ki

palaları ne kadar az gün ışığına maruz kalırsa, üzerindeki büyüyü de o kadar uzun süre koruyabilirdi.

Buna karşın Drizzt'in, yeryüzü sakinlerinin neden günışığını tercih ettiklerini anlaması fazla vaktini almadı. Güneşin ısıtıcı ışınlarının altında, soğuk olmasına karşın hava daha tahammül edilebilirdi. Geceleri ise, Drizzt sislerle kaplı vadiden esen dondurucu soğuktan sıklıkla korunacak bir yer bulması gerektiğinin farkına vardı. Kış, kuzey topraklarına hızla yaklaşıyordu fakat, Karanlıkaltı'nın mevsimsiz dünyasında büyümüş drow, bunu bilemezdi.

Rüzgarın kuzeyden dondurucu bir soğukla drowun ellerini uyuşturduğu böyle bir gecede, Drizzt çok önemli bir gerçeğin farkına vardı. Bir sarkıtın yanında kıvrılmış Guenhwyvar'ın yanında olmasına karşın, Drizzt duyduğu acının dayanılmaz bir hal aldığını hissediyordu. Şafak sökümüne daha saatler vardı ve Drizzt, ciddi anlamda acaba gün doğuşunu görebilecek kadar yaşayıp yaşayamayacağını merak ediyordu.

"Çok soğuk, Guenhwyvar," diye kekeledi, birbirine çarpan dişlerinin arasından. "Çok soğuk."

Kaslarını gerdi ve kaybettiği kan dolaşımını yerine getirebilmek için hızla hareket etmeye başladı. Ardından, sıcak olan zamanları hatırlamaya, umutsuzluğunu yenip, vücudunun soğuğu unutmasını sağlamak için kandırmaya çalışarak kendini zihinsel olarak hazırladı. Bir tek düşünce açıkça kendini belli ediyordu, Menzoberranzan Akademisinin mutfakları. Her zaman sıcak olan Karanlıkaltı'nda Drizzt, ateşi hiçbir zaman bir ısı kaynağı olarak düşünmemişti. Daha evvelden Drizzt hep ateşi bir pişirme biçimi, aydınlatma yöntemi ve de bir saldırı aracı olarak görmüştü. Oysa şimdi, drow için daha büyük önem kazanmıştı. Rüzgarlar gittikçe daha soğuk esmeye başladıkça, Drizzt korkuyla, kendisini hayatta tutabilecek tek şeyin ateş olduğunun farkına vardı.

Kolay tutuşabilecek bir şeyler bulabilmek için etrafına bakındı. Karanlıkaltı'nda iken mantar saplarını yakardı ama yeryüzünde yeterince büyük mantarlar yetişmiyordu. Ama burada bitkiler, Karanlıkaltı'nın ağaçlarından daha büyük ağaçlar vardı.

"Bana...dal getir," dedi Drizzt, Guenhwyvar'a, tahta veya ağaçlar hakkında hiçbir kelime bilmediğinden. Panter onu meraklı bakışlarla süzdü.

"Ateş," dedi Drizzt, yalvarırcasına. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacaklarının ve ayaklarının uyuşmuş olduğunu farketti.

O zaman panter anladı. Guenhwyvar, bir kez kükredi ve ardından gecenin içine karıştı. Koca kedi neredeyse, kimin hazırladığını bilmediği üstüste yığılmış girişin tam önündeki dal ve çalılara takılıp sendeliyordu. O sırada hayatta kalmak endişesi içinde olan Drizzt, kedinin nasıl bu kadar çabuk döndüğünü sorgulamadı bile. Drizzt, uzun dakikalar boyunca kamasını bir taşa vurarak başarısızca bir ateş yakmaya çalıştı. Sonunda esen rüzgarın, kıvılcımın bir ateş oluşturmasını engellediğini farkederek, ocağı daha korunaklı bir yere taşıdı. Artık bacakları ağrı içindeydi ve salyası duj daklarında, çenesinin üstünde donmuştu.

Sonra kuru yığına bir kıvılcım sıçradı. Drizzt bir yandan rüzgarın hızla gelip ateşi söndürmesini engellemek için elleriyle ateşin etrafını kapadı ardından ufak alevi canlandırmak için hafifçe üfledi.

"Alevler yükseldi," dedi bir elf, arkadaşına.

Hâlâ kendinin ve elf dostlarının drowa yardım etmelerinin iyi bir şey olup olmadığını düşünen Kellindil, ağırca başını sallayarak onayladı. Dove ve diğerleri, Sundabafa doğru yola çıkarken Kellindil, Maldobar'dan geri dönüp Ölü Ork Geçidinde yaşayan, kendi türdeşi küçük bir elf ailesine rastlamıştı. Onların tecrübelerinin yardımıyla, elf drowu bulmakta hiç zorlanmamış, ve akrabalarıyla birlikte, son birkaç hafta boyunca merakla gözlemişlerdi.

Drizzt'in zararsız hayat biçimi temkinli elfin şüphelerini yok edememişti.

Ne olursa olsun, Drizzt görünüşte ve ün olarak 'kara' bir drowdu.

Buna rağmen, Kellindil'in uzaktaki parıltıyı gördüğündeki iç çekişi rahatlama doluydu. Drow donmayacaktı; Kellindil, drowun böyle bir kaderi haketmediğine inanıyordu.

Gecenin ilerleyen vakitlerinde yemeğini yedikten sonra, Drizzt, vücut ısılarını paylaşmaktan memnun olan Guenhwyvar'a yaslanarak, soğuk havada parıldayan yıldızları izlemeye başladı. "Menzoberranzan'ı hatırlıyor musun?" diye sordu pantere. "İlk karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Guenhwyvar, onu anlamışsa dahi bunu belirtecek bir şey yapmadı. Esneyip, yuvarlanarak Drizzt'ten uzaklaştı ve başını öne uzanmış iki pençesinin üzerine yasladı.

Drizzt gülümsedi ve panterin kulağını sertçe kaşıdı.

Guenhwyvar ile Akademinin büyücülük okulu Sorcere'de, panter, Drizzt'in öldürdüğü tek drow olan Masoj Hun'ett'in elindeyken karşılaşmıştı. Drizzt, bu olayı düşünmemeye çalışıyordu; özellikle ateşin parıldayarak yandığı ve parmak uçlarını ısıttığı bu gece kötü hatıralara uygun değildi. Doğduğu yerde karşılaştığı pek çok korkunç şeye karşın, Drizzt orada mutluluk verecek bazı olaylar yaşamış, pek çok işe yarar ders almıştı. Hatta, Masoj dahi, onun olacağına inandığından çok daha fazla, kendisine, şu anda işine yarayacak şeyler öğretmişti. Çatırdayan alevlere baktığında, Drizzt, eğer çıraklık görevleri gereği mum yakmak zorunda olmasa, bir ateşin nasıl yanacağını dahi bilmediği fikri ile düşünceye daldı. Hiç şüphesiz bu bilgi onu donarak ölmekten kurtarmıştı.

Düşünceleri bu çizgide ilerlediği için Drizzt'in yüzündeki gülümseme fazla kalıcı olmadı. Bu işe yarayan dersin birkaç ay ardından, Drizzt, Masoj'u öldürmek zorunda kalmıştı.

Drizzt, yeniden arkasına yaslanıp iç çekti. Tehlikenin ya da akıl karıştırıcı bir dostluğun yakında olmadığı o anda, belki de bu drowun hayatındaki en sade andı, ama hayatındaki karmaşalar onu hiç bu denli şaşırtmamıştı.

Bir süre sonra, büyük bir kuş, yuvarlak kafasının üzerinde öbek öbek boynuzumsu tüylere sahip bir baykuş, birdenbire kafasının üzerinden geçerek içeri daldığında, bütün bu dingin düşüncelerinden sıyrıldı.

Drizzt, rahatlama konusundaki beceriksizliğine güldü; kuşun tehdit oluşturmadığını anladığı anda, ayağa fırladı ve kamasıyla palasını çıkardı. Guenhwyvar da, bu onları şaşırtan kuşa doğru harekete geçti ama tamamen

farklı bir biçimde. Birdenbire ayağa kalkmış ve yolundan çekilmiş Drizzt'in yanından ateşin sıcaklığına doğru yöneldi, gerindi ve esnedi.

Baykuş, görünmeyen esinti ile sessizce uçarak, Drizzt'in iniş yaptığı duvarın tam aksi yönünde, nehirin oluşturduğu vadideki sisle yükseldi. Kuş, gecenin içinden, bir dağ yamacındaki, yapraklarını hiç dökmeyen çalılıklara doğru ilerleyerek, üç ağacın yüksek dalları arasına yerleştirilmiş, tahta ve ipten bir köprüde dinlendi. Gagası ile tüylerini düzelttiği kısa sürenin ardından, bu tür nedenler için köprüye yerleştirilmiş ufak gümüş çanı çaldı.

Kısa bir süre sonra, kuş çanı bir daha çaldı.

"Geliyorum," diye bir ses yükseldi aşağıdan. "Sabırlı ol Hooter. Bırak da kör adam kendine en uygun olan adımlarla ilerlesin!" Sanki anlamışçasma, ve bu oyundan zevk alarak, baykuş çanı üçüncü kez çaldı.

Büyük ve kalın gri bir bıyığa, beyaz gözlere sahip yaşlı bir adam köprüde belirdi. Kuşa doğru sendeleyerek ilerledi. Montolio, -kendi seçimiyle-, son yıllarını dağlarda yalnız başına, sevdiği yaratıklarla (ki insanları, elfleri, cüceleri ya da diğer akıllı ırkları bunlar arasında saymıyordu) geçirmekte olan çok ünlü bir korucuydu. Yaşının geçginliğine rağmen, Montolio hâlâ uzun boylu ve dik görünüyordu, oysa yıllar bu yalnız yaşayan adamdan çok şey alıp götürmüştü, elini yaklaşmakta olduğu kuşun pençesine benzer bir şekilde kırıştırıp havaya kaldırarak ilerliyordu.

"Sabret, Hooter," diye mırıldandı defalarca. Çevikçe, tehlikeli görünen köprüden ilerleyişini gören biri onun kör olduğunu tahmin edemezdi, ve Montolio'yu tanıyan biri onu bu şekilde tarif etmezdi. Bunun yerine, gözlerinin işlemediğini söylerler ama hemen onun işleyen gözlere ihtiyacı olmadığını da eklerlerdi. Yetenekleri, bilgisi ve tüm hayvan dostlarıyla, yaşlı korucu, normal görüşe sahip kişilerden çok daha iyi bir şekilde bu dünyayı "görüyordu".

Montolio, elini öne uzattı ve bunu gören büyük baykuş adamın kalın deriden kolluğunun üzerine sıçrayarak dikkatle indi.

"Drowu gördün mü?" diye sordu Montolio.

Baykuş bir hu sesiyle yanıt verdi, artından daha karmaşık huut ve huu sesleriyle devam etti. Montolio, hepsini tartarak dinledi. Dostlarının, özellikle de bu geveze baykuşun yardımıyla korucu pek çok günler boyunca drowun hareketlerini, bir kara elfin neden vadiye gelmiş olabileceği merakıyla gözlemlemişti. Başlangıçta Montolio, drowun bir şekilde, bölgedeki ork şefi Graul ile ilişkide olduğunu düşünüyordu, ama zaman geçtikçe korucu, başka şeylerden şüphelenmeye başladı.

"Bu iyiye işaret," diye yorumda bulundu Montolio, baykuşun, drowun daha ork kabileleriyle ilişkiye geçmediği konusunda güvencesinden sonra. Kara ciflerle işbirliği yapmadan da Graul yeterince kötüydü.

Korucu, hâlâ, orkların neden drowu aramaya başlamadığını bilmiyordu. Muhtemelen daha onu görmemişlerdi. Drow farkedilmemek için hayat biçimini değiştirmiş, bu geceye kadar ateş yakmamış ve yalnızca gün batımından sonra dışarı çıkmıştı. Montolio, daha büyük bir ihtimalle, orkların drowu gördüğünü ama ilişki kurma cesaretini henüz bulamadıklarını düşündü.

Her iki şekilde de tüm bu olanlar, yaklaşan kış için evini düzenlemekte olan korucu için aklını dağıtabileceği iyi bir şeydi. Drowun varlığından korkmuyordu -Montolio fazla birşeyden korkmazdıve eğer orklarla drow birlikte değillerse, bundan ortaya çıkacak tartışma, seyretmeye değerdi.

"izinlisin," dedi korucu, halinden şikayetçi baykuşu memnun etmek için.

"Git ve birkaç fare avla!" Baykuş hemen havalandı, önce köprünün altından, sonra da üstünden geçerek, gecenin içine doğru uçtu.

"Yalnızca drowu gözlesinler diye yolladığım fareleri yememeye dikkat et!" diye kuşun ardından seslendi Montolio ve daha sonra bir kahkaha atıp, grileşmiş saçlarını hızla sallayarak köprünün sonundaki merdivene döndü. Aşağı inerken, yakın bir zamanda, kılıcını kuşanarak bu kara elfin civarda ne yapmaya çalıştığını öğrenmeye gideceğine dair yemin etti.

Yaşlı korucu bu türden pek çok sözler vermişti.

Sonbaharın uyarıcı rüzgarları hızla yerini kışın katliamına bıraktı. Gri bulutların ne anlama geldiğini anlamak Drizzt'in fazla vaktini almamıştı, ama bu sefer fırtına yağmur değil de kar şeklinde kendini gösterdiğinde, drow gerçekten şaşırmıştı. Dağların tepelerinde beyazlığı görmüş ama incelemek üzere yukarılara çıkmamış ve bunun kayaların oluşturduğu bir renk olduğunu farzetmişti. Ama şimdi Driizzt, beyaz tanelerin vadiye inişini izliyordu; nehir suları içinde kayboluyor, fakat kayaların üzerinde birikiyorlardı.

Kar hızlanıp da bulutlar daha da aşağı indiklerinde, Drizzt korkunç bir gerçeğin farkına vardı. Çabucak Guenhwyvar'ı yanına çağırdı.

"Daha iyi bir barınak bulmalıyız," diye açıkladı yorgun görünen pantere. Guenhwyvar daha yalnızca bir gün evvel Astral boyuttaki evine geri dönebilmişti. "ve onu yakacak odunla doldurmalıyız."

Nehrin o yakasında pek çok mağara diziliydi. Drizzt, yalnızca derin ve karanlık değil fakat aynı zamanda yüksek bir kayayla rüzgarın da içine giremediği bir mağara buldu. İçeri girdi ve gözlerinin, karın parlaklığından karanlığa alışması için bir an durakladı.

Mağaranın tabanı düzgün değildi ve tavan yüksek sayılmazdı. Ortalıkta büyükçe kayalar gelişigüzel dağılmıştı ve kenarda, bir tanesinin yanında, başka bir odayı işaret eden, karanlık bir gölge gördü. Kolunun altına yerleştirdiği çıraları yere bırakıp, oraya doğru ilerledi, daha sonra aniden durdu, hem o hem de Guenhwyvar başka bir varlığı sezinlemişti.

Drizzt palasını çekti, kayanın yanından kayarcasma ilerledi ve etrafına, arkasına baktı. Gece görüşüyle, mağarada yerleşen diğer varlığın, drowdan büyükçe, sıcaklık gösteren bir şekilde parlayan topun görünmesi zor değildi. Drizzt, onun ne olduğunu hemen anlamıştı, ama ona uygun bir ad veremiyordu. Daha önceleri pek çok kez bu yaratığı uzaktan görmüştü, beceriyle -ve de iriliğine karşın akıl almaz bir hızla- nehirden balık avlarken seyrettiğinde.

Adı her ne olursa olsun, Drizzt'in onunla mağara içinde dövüşmeye niyeti yoktu; çevrede daha kolay ulaşabileceği başka delikler vardı.

Buna karşın koca kahverengi ayının aklında başka fikirler varmış gibi görünüyordu. Yaratık birdenbire kıpırdandı, çığ gibi gürültülü kükremesi mağarayı doldururken, pençe ve dişleri iyice belirgin hale gelip, arka bacaklarının üzerinde doğruldu.

Panterin astral bir yansıması olan Guenhwyvar, ayıyı, zeki ve kedilerin çekinmesi gereken eski bir düşmanı olarak tanıyordu. Buna rağmen cesur panter, Drizzt'in tam önünde, efendisinin kaçmak istemesi halinde koca yaratığa saldırmak için durdu.

"Hayır, Guenhwyvar!" diye emretti Drizzt, ve kediyi geri çekerek kendini öne sürdü.

Montolio'nün pekçok dostundan biri olan ayı, saldırmak için bir harekette bulunmadı, ama uzun zamandır beklediği uykusunun bozulmasından hoşlanmayan ayı, sertçe pozisyonunu korudu.

Drizzt, burada anlayamadığı bir şey sezinliyordu -ayıyla kurulan bir dostluk değil- ama yaratığın bakış açısından garip bir anlayış. Kılıcını kınına sokarken kendim aptal gibi hissediyordu, fakat hissettiği anlayışı, sanki içindeki durumu ayının gözlerinden izliyormuş hissini inkar edemezdi.

Temkinli bir şekilde, Drizzt öne doğru bir adım attı ve ayıyı tamamen bakışları altına aldı. Ayı neredeyse şaşırmış görünüyordu ama yavaş yavaş pençelerini aşağıya indirdi ve hırlayan ifadesi Drizzt'in, merak olduğunu düşündüğü başka bir ifadeye dönüştü.

Drizzt, elini yavaşça kesesine sokarak kendine yemek olarak sakladığı bir balığı çıkardı. Onu, koklayıp çiğnemeden yutan ayıya fırlattı.

Gene uzun süren bir bakış ortama hakim oldu, ama gerginlik düşmüştü. Ayı bir kez geğirdi, sırt üstü yattı, az sonra memnuniyetle horluyordu.

Drizzt, Guenhwyvar'a baktı ve bu hayvanla, nasıl karşılıklı bir ilişki kurduğunu anlayamadığını belirtir bir şekilde, çaresizce omuz silkti. Göründüğü kadarıyla panter de bu karşılıklı bağın farkına varmıştı, çünkü artık Guenhwyvar'ın tüyleri kabarık değildi.

Drizzt, mağarada geçirdiği süre boyunca, ne zaman fazladan yemeği olsa, uykuda olan ayıya bir miktar bırakmaya özen gösterdi. Bazen, özellikle de Drizzt balık bıraktığında, ayı ortalığı koklayarak yemeği midesine indirecek bir süre için uykusundan uyanıyordu. Ama daha sık olarak, hayvan yemeğe tamamen kayıtsız kalıyor, düzenli bir şekilde horlayıp bal, böğürtlenler, dişi ayılar ve uyuyan ayılar rüyalarında her ne görürse, onu düşlüyordu.

"Bluster'ın olduğu yerde mi kalıyor?" dedi hayretle Montolio, Hooter'dan drowun ve huysuz ayının iki gözlü mağarayı paylaştığını öğrendiğinde. Montolio neredeyse düşer gibi olmuştu -ve eğer destek olan- ağaç bastonu yanında olmasa düşerdi de. Yaşlı korucu, şaşkın bir şekilde sakalını kaşıyıp bıyığını çekiştirerek oraya yaslandı.

Ayıyı yıllardır tanıyordu, ama o bile barınağını paylaşabileceğinden emin değildi. Bluster, geçen yıllarda, Graul'un aptal orklarının öğrendiği gibi, kolayca sinirlenen bir yaratıktı.

"Sanırım Bluster, tartışamayacak kadar yorgun," diye düşündü Montolio, ama ortada başka bir neden olduğunu biliyordu. Eğer içeri bir ork ya da goblin girmiş olsa, Bluster, hiç düşünmeden onları parçalayarak öldürürdü. Buna rağmen drow ve panter, birbiri ardına geçen günler boyunca orada, Bluster mutlu bir şekilde içeride horlarken, dışarıdaki bölmede ateşlerini yakıyorlardı.

Daha pek çok korucu tanıyan bir korucu olan Montolio, böyle garip şeyleri görmüş veya işitmişti. Fakat bu güne değin, hayvanlarla zihinsel temasa geçebilme iç yeteneklerinin, yeryüzü elflerine, cinlere, buçukluklara, gnomelara ve de ormanlarda eğitim görmüş insanlara ait olduğunu düşünüyordu.

"Bir kara elf, nasıl olur da bir ayı hakkında bilgi sahibi olabilir?" diye sordu Montolio yüksek sesle, sakalını kaşımaya devam ederek.

Korucu iki olasılık üzerinde duruyordu; ya drow ırkı hakkında bildiğinden fazlası vardı, ya da bu kara elf, ırkdaşlarıyla yakın değildi.

Elfin zaten garip olan davranışlarını göz önünde bulundurduğunda, ikinci varsayımının daha doğru olduğunu düşündü, fakat gene de emin olmak

istiyordu. Ama araştırmasına ara vermek durumundaydı. İlk kar düşmüştü ve korucu, ikincinin, üçüncünün ve daha pek çoğunun sırada olduğunu biliyordu. Ölü Ork Geçidinin etrafındaki dağlarda, kar yağmaya başladıktan sonra pek az şey hareket ederdi.

Guenhwyvar, ilerleyen haftalar boyunca Drizzt'in kurtuluşu oldu. Panterin maddesel boyutta geçirdiği zamanlarda, Guenhwyvar dondurucu derin karların içine giriyor, avlanıyor ve daha da önemlisi, geriye, hayat veren ateşi besleyecek ağaç dalları getiriyordu.

Gene de, yerinden edilmiş drow için herşey kolay değildi. Drizzt hergün nehire inerek, düşük debili, balık avlama havuzlarındaki buzları kırıyordu. Uzun bir yürüyüş sayılmazdı ama kısa bir süre sonra derinleşip, tehlikeli hale gelerek, Drizzt'in ardındaki eğimli yoldan kayıp, dondurucu bir soğukla sarmalıyordu. Pek çok kez Drizzt, el ve ayaklarındaki tüm hisleri yitirmiş olarak mağaraya sendeleyerek girmişti. Çabucak, dışarı çıkmadan ateşi yakması gerektiğini öğrendi, çünkü geri geldiğinde, kaması ile taşı bir kıvılcım çakmak için bile tutacak gücü kalmıyordu.

Drizzt, karnı doymuş, ateşin parıltısı ve Guenhwyvar'ın kürkü ile sarmalanmış olduğunda dahi, üşüdüğünü hissediyordu. Haftalar sonra ilk kez drow, çaresizliği arttıkça, Karanlıkaltı ve Menzoberranzan'ı terketme kararını sorgulamaya başladı.

"Kesinlikle evsiz bir sefilim," diye şikayet ediyordu, kendine acımakta olduğu' zamanlarda sıklıkla. "Ve muhtemelen burada, donmuş olarak, yalnız başıma öleceğim."

Drizzt, etrafındaki garip dünyada neler olup bittiğini bilmiyordu. Yeryüzüne ilk çıktığında karşılaştığı sıcaklık, bir daha geri gelecek miydi? Yoksa bu, Menzoberranzan'daki güçlü düşmanlarının kendine yönelttiği acımasız bir lanet miydi? Bu karışıklık, Drizzt'i rahatsız edici bir ikileme sürüklüyordu; Mağarada kalıp fırtınanın dinmesini mi beklemeli, (bu kış mevsimini daha başka nasıl ifade edebilirdi ki?) ya da nehirin geçtiği vadiden ilerleyerek, daha sıcak bir iklim mi aramalıydı?

Ayrılabilir ve dağların içinden geçen yol büyük ihtimalle onu öldürebilirdi, ama sert hava ile aynı ana tesadüf eden başka bir şeyi farketti.

Gün saatleri azalmış, gece uzamıştı. Acaba güneş, yerini yeryüzünü sonsuz bir karanlık ve soğuğa terkederek, tamamen terk mi edecekti? Drizzt, bu olasılıktan şüpheliydi, bu yüzden biraz kum ve çantasmdaki boş bir şişe ile, gün ve gecenin sürelerini ölçmeye başladı.

Ölçümleri hep daha evvel gerçekleşen gün batımmı gösterdiğinde umutlan daha da dibe çöküyordu, ve mevsim daha da ortalarına geldiğinde, Drizzt'in umutsuzluğu da derinleşti. Sağlığı da zayıflıyordu. Mevsim geçişinin, kış gündönümünün farkına ilk vardığında, incelmiş ve titrer halde, gerçekten de sefil görünüyordu. Bulduklarına inanmakta güçlük çekiyordu -ölçümleri çok hassas sayılmazdı- ama geçen birkaç günün ardından, Drizzt düşen kumun ne ifade ettiğini inkar edemezdi.

12

Günler uzamaya başlamıştı.

Drizzt'in umutları geri gelmişti. Soğuk rüzgarlar, aylar evvel esmeye başladığında, mevsimsel farklılıklardan şüphelenmişti. Hava kötüleştikçe, ayının daha yoğun bir şekilde balık avladığını görmüştü, şimdi yaratığın soğuğu beklediğine ve soğuğu hafifletmek için yağı biriktirmiş olduğuna inanıyordu.

Bulguları ve bu inanç, Drizzt'i bu donduran umutsuzluğun devamlı olmadığı konusunda ikna etti.

Fakat, gündönümü hemen bir rahatlama getirmemişti. Rüzgar hızla esmeye, kar yığınlaşmaya devam ediyordu. Ama Drizzt, kararlılığına geri kavuşmuştu ve yenilmez drowu altetmek için bir kıştan fazlası gerekliydi.

Ve -neredeyse bir gün içinde- oldu. Kar azaldı, nehir buzlardan arınmaya başlayarak akmaya, rüzgarlar ise sıcaklık getirmeye başladı. Drizzt'in içinde hayat ve umut doğmaya, anlamını bilmediği bir acı ve suçluluk duygusundan arınma hissi belirmeye başlamıştı. Drizzt, kendini saran arzuların ne olduğunu bilmiyor, buna bir ad ya da anlam veremiyordu, ama yeryüzündeki tüm doğal yaratıklar gibi, zamansız ilkbahara kendini kaptırmıştı.

Bir sabah Drizzt, yemeğini bitirip yatmaya hazırlanırken, uzun süredir hareketsiz olan oda arkadaşı yan odadan, belirgin bir biçimde zayıf ama gene de güçlü bir şekilde dışarı çıktı. Drizzt, uykulu ayıyı dikkatle inceledi ve Guenhwyvar'ı çağırmayı ya da palasını çekip çekmemeyi düşündü. Fakat, ayı onu önemsemedi. Tam yanında hareketlendi, Drizzt'in tabak olarak kullandığı düz taşı koklayıp yaladı ve sonra sıcak gün ışığına çıkıp, mağara çıkışında durarak esneyip öylesine derin bir şekilde gerindi ki, Drizzt onun kış uykusunun sona erdiğini anladı. Drizzt, mağaranın bu tehlikeli yaratıkla daha da dolu olacağını anlamış, ve muhtemelen daha uygun olan bu havada, mağaranın dövüşmeye değmeyeceğini düşünmüştü.

Ayı döndüğünde Drizzt ayrılmış, ama ayı, geride bırakılan son balıkla memnun olmuştu. Kısa süre sonra Drizzt, vadi duvarının birkaç yüz metre aşağısındaki, daha derin ama daha az korunaklı olan başka bir mağaraya doğru yol alıyordu.

Kış geldiği gibi hızla geçti. Gün geçtikçe karlar eriyor ve güney rüzgarı soğuk getirmiyordu. Drizzt, kısa bir zaman sonra rahat bir düzene kavuşmuştu; karşılaştığı en büyük sorun hâlâ karla kaplı tepeden yansıyan güneş ışığıydı. Drow, yeryüzünde geçirdiği ilk aylarda hareket etmesi hatta dövüşmesine karşın, güneşe gayet iyi uyum sağlamıştı. Oysa şimdi, beyaz kar, parlak ışığı yüzüne yansıtırken, Drizzt güçlükle dışarı çıkıyordu.

Sadece akşamları dışarı çıkıyor, gündüz saatlerini ise ayıya ve onun gibi yaratıklara bırakıyordu. Drizzt, fazla endişeli değildi; karın yakında eriyip gideceğine inanıyordu, böylece kıştan evvelki son birkaç günkü rahat yaşamına geri dönecekti.

İyi beslenmiş, iyi dinlenmiş bir halde, gözalıcı bir şekilde parlayan ayın yumuşak ışıkları altında bir gece, Drizzt, nehrin ötesine, vadinin öte tarafına bakıyordu.

"Orada ne var?" diye fısıldadı kendi kendine. Karın eriyişiyle nehrin hızla akmasına karşın, o akşamın erken saatlerinde Drizzt bu yolu aşabilecek bir yol bulmuştu, hızla akan suda birbirine dizili büyük kayalar.

Gece henüz taze; ay ise daha yarı yoldaydı. Bu mevsime uygun olan bir dışarı çıkma istek ve heyecanı ile dolu olan Drizzt bakmaya karar verdi.

Nehir kenarına indi ve taşların üzerinde çevikçe ilerledi. Bir insan ya da bir ork için -ya da dünyadaki pek çok diğer ırk için- bu ıslak, dengesizce dağılmış ve genelde yuvarlak taşlar böyle bir şeye atılmaya karar vermek için bile fazla çetrefilli ve tehlikeliydi, ama çevik drow bunu kolayca başardı.

Pek çok kayanın üzerinden düşünmeden ve dikkatsizce atlayarak, nehrin diğer kıyısına ulaştı. Eğer nehrin bu kenarının, büyük ork şefi Graul'a ait olduğunu bilse, tavrı kim bilir nasıl olurdu!

Daha vadi duvarının yarı yolundayken bir ork devriyesi, zıplayarak ilerleyen drowu gördü. Orklar, Drizzt nehirde balık avlarken, onu daha önce de görmüşlerdi. Kara elflerden korkan Graul, bu istenmeyen ziyaretçinin karla birlikte gideceğini düşünerek emrindekilere ondan uzak durmalarını söylemişti. Ama kar sona ermiş ve bu yalnız drow kalmış, ve şimdi nehiri de geçmişti.

Graul, haberleri duyduğunda, sinirle kalın parmaklı ellerini yumruk haline getirdi. Büyük ork, bu drowun yalnız olduğu, büyük bir grubun devriyesi olmadığı inancıyla biraz rahatlamıştı. Bir gözcü ya da başına buyruk biri olabilirdi ama her ikisinin de doğurabileceği sonuçlar ork şefini memnun etmiyordu. Eğer drow bir gözcü ise, daha fazla kara elf onu izleyebilir, eğer drow başına buyruk biriyse, orkları olası müttefikler olarak görebilirdi.

Graul, başıboş orklar arasında genelde olduğundan daha uzun süredir bir şefti. Büyük ork hiçbir risk almadan hayatta kalmayı başarabilmişti ve şimdi de Graul'un risk almaya niyeti yoktu. Kabilenin liderliğini bir kara elf eline geçirebilirdi, bu Graul'un çok değer verdiği bir pozisyondu. Graul, buna izin vermeyecekti. Kısa sure sonra iki ork devriyesi, drowu öldürmek için kesin bir emirle, kara deliklerinden dışarı gönderilmişti.

Vadi duvarının yukarısında serin bir rüzgar esiyordu ve kar daha derindi, ama Drizzt umursamıyordu. Önünde, dağın vadisini karartan ve onu, mağaranın içinde geçen kış mevsiminin ardından gelmeye ve keşfetmeye davet eden yeşil bir alan bulunuyordu.

Takip edildiğini fark ettiğinde, arkasında neredeyse bir millik bir yol bırakmıştı. Aslında, gözünün kenarındaki bir gölgeden fazlasını görmemişti, ama anlaşılamayan savaşçı hisleri Drizzt'e bunun ardındaki gerçeği anlatmıştı. Dik bir yamacın kenarına kadar yürüdü, kalın ağaç gövdelerine tırmanıp, yüksek bayıra doğru koşmaya başladı. Oraya vardığında, bir kıyının ardına geçti ve izlemeye koyuldu.

Arkasındaki ağaçların arasından, izlerini dikkatle ve metotlu biçimde izleyen biri köpeğimsi, altısı insana benzeyen yedi karanlık siluet göründü. Bu mesafeden Drizzt, ırklarının ne olduğunu kestiremese de, insan olabileceklerinden şüpheleniyordu. En iyi kaçış yolunu ya da savunma alanını bulmak için etrafına bakındı.

Drizzt palasının bir elinde, kamasının diğerinde olduğunu güçlükle farketti. Kendisini takip eden grubun yaklaştığını ve silahlarını çekmiş olduğunu açıkça gördüğünde, durdu ve düşünmeye başladı.

Takipçilerle burada yüzleşebilir, kaygan tırmanışın son adımlarında saldırabilirdi.

"Hayır," diye soludu Drizzt, aklına gelir gelmez bu olasılığı reddederek. Saldırabilir ve muhtemelen kazanabilirdi, ama peki bu karşılaşmanın ardından ne tür bir suçluluk taşırdı? Drizzt ne dövüşmek, ne de ilişki kurmak istiyordu. Taşıyabileceği tüm suçluluk hissini zaten taşıyordu.

Kendini takip edenlerin, goblin diline benzer, genizden gelen seslerini duydu. "Orklar," diye dile getirdi drow sessizce, bu dili yaratıkların insanı andıran cüsseleri ile pekiştirerek.

Fakat tanıması, drowun davranışını değiştirecek bir şey yapmadı. Drizzt, orklara karşı sevgi beslemiyordu -bu kokan şeylerle Menzoberranzan'da fazlasıyla karşılaşmıştı- ama gene de bu grupla savaşmak için bir neden ya da dayanağı yoktu. Döndü ve bir yol seçerek gecenin içinde uzaklaştı.

Takip devam etmekteydi; orklar, Drizzt'in kendilerini atlatamayacağı kadar yakındaydı. Bir sorunun oluşmaya başladığını gördü, çünkü eğer orklar düşmanca ise, ki bağırma ve hırlamalarından Drizzt, bunun doğru olduğunu anlıyordu, o halde Drizzt, onlarla en uygun alanda savaşma

şansını yitirmişti. Ay uzun zaman önce kaybolmuş ve gökyüzü şafak öncesinin uçuk mavi tonlarını almaya başlamıştı. Orklar güneş ışığını sevmezlerdi ama etrafını saran kardan yansıyan ışıkta, Drizzt neredeyse çaresizdi.

Drow, inatla savaş seçeneğini gözardı ederek, vadinin etrafında dolanıp takibi atlatmaya çalıştı. İşte burada Drizzt, ikinci hatasını yapmıştı, çünkü bir kurdun ve daha büyük bir şeklin, bir kaya devinin eşlik ettiği ikinci bir ork birliği yolda bekliyordu.

Bir tarafı, drowun solunda kayalık bir yamaca inen diğer tarafı ise aynı derecede dik ve kayalıklı olarak yukarı çıkan patika dümdüz ilerliyordu. Drizzt, kendini takip edenlerin, bu nereye gittiği belli yolda zorlanmayacağını biliyor, ama kör edici güneş tırmanışa geçmeden, kendini koruyacak mağarasına ulaşabilmek için yalnızca hızına güveniyordu.

Worg diye adlandırılan kalın tüylü bir kurt, tepesindeki kayaların etrafında dönüp yoluna çıkmadan biraz önce hırıltısı ile onu uyardı. Çenesi, yüzünü ısırmak için açık duran Worg onun üzerine fırladı. Drizzt, saldırı karşısında aşağı eğilip palasını hızla çıkartarak, yaratığın kocaman gırtlağını uçtan uca yardı. Worg, dönmekte olan drowun arkasında sertçe yuvarlandı, dili ile fışkırmakta olan kanı yalıyordu.

Drizzt, silahıyla bir kez daha vurarak onu öldürdü, ama bu sırada elinde mızraklar ve kalın sopalar tutan altı ork hızla geliyordu. Drizzt, kaçmak için arkasını döndü, ama üzerinden fırlayarak, kayalık yamaçtan yuvarlanan kayanın altında son anda çömelebildi.

Hiç düşünmeden, Drizzt kafasının üzerinde bir karanlık küre meydana getirdi.

Önde giden dört ork farkına varamadan, kürenin içine daldılar. Geride kalan iki silah arkadaşı, mızraklarını sıkıca tutarak etraflarına endişe ile baktılar. Bu büyülü karanlığın içinde hiçbir şey göremiyorlardı, ama kılıçların ve sopaların birbirine çarpmasına ve de vahşi bağırtılara bakılırsa içeride bir ordu savaşıyordu. Az sonra karanlığın içinden bir başka ses duyuldu, bir kedininkine benzer bir hırıltı.

İki ork, omuzlarından arkaya bakıp, kaya devinin acele edip kendilerine ulaşmalarını dileyerek geri çekildiler. Önce ork yoldaşlarından biri ve sonra öteki korku dolu çığlıkları ile karanlığı yırtıp geldiler. İlki şaşırmış arkadaşının yanından hızla geçti, ama ikincisi başaramamıştı.

Guenhwyvar, şanssız orkun üzerine yapıştı ve hayatını ondan yırtarcasına söküp alırken yere yapıştırdı. Panter yavaşlamamıştı, yerinden fırlayarak geride bekleyen ikisinden, çılgınca kaçmaya çalışanının üzerine atladı. Kürenin dışında kalanlar ortalığa dağılıp kayalara takılarak sendelediler, ve ikinciyi de öldüren Guenhwyvar, takip etmek için ileri atıldı.

Drizzt, kürenin öte tarafından yara almadan dışarı çıkığında, hem palasından hem de kamasından ork kanı damlıyordu. İri ve geniş kare omuzlu, ağaç kadar kalın bacakları olan dev, kendisine doğru bir adım attığında Drizzt, hiç tereddüt etmedi. Büyük bir kayanın üzerine zıpladı ve palası önünde, ileri atıldı.

Çevikliği ve hızı, kaya devini şaşırtmıştı; yaratık sopasına uzanmaya hatta eliyle saldırıyı durdurmaya dahi vakit bulamamıştı. Ama bu kez şans drowun yanında değildi. Karanlıkaltı'nda efsunlanmış palası, çok fazla gün ışığı görmüştü. Dörtbeş metre boyundaki devin taş gibi derisine çarptı, neredeyse ikiye bölünecekmişçesine bükülüp, sapından kırıldı.

İlk kez güvendiği silahı tarafından ihanete uğrayan Drizzt, geriye savruldu.

Dev hırladı ve sopasını havaya kaldırdı, ta ki siyah bir biçim kurbanına yaklaşıp, göğüs kafesine çarparak, acımasız dört pençesiyle saldırana dek, devin yüzünde şeytansı bir gülümseme vardı. Guenhwyvar, bir kez daha Drizzt'i kurtarmıştı ama devin işi tamamen bitmemişti. Panterden kurtulana kadar sopasıyla vurup, onu ezdi. Guenhwyvar, hız kazanıp tekrar üzerine atılmaya çalışıyordu ama panter yamaca indiğinde, pençelerinin kuvveti bir katman karı yerinden oynatmıştı. Kedi yuvarlanarak kayıp, düşüşten zarar görmeden kurtulduğunda, Drizzt dövüşten uzaklaşmıştı.

Bu kez devin yüzünde gülümseme yoktu. Göğüs ve yüzündeki düzinelerce yaradan kan sızıyordu. Onun ardından, panterin gerisinde,

ikinci bir uluyan worg tarafından yönlendirilen diğer ork grubu hızla yaklaşıyordu.

Bu kadar net bir şekilde, sayıca fazla bir grupla karşı karşıya kalan Drizzt, her bilge savaşçının yaptığı gibi, geri dönüp kaçmaya başladı.

Eğer, Guenhwyvar'dan kaçan iki ork, yamaca çıksalardı, drowun yolunu kesebilirlerdi. Fakat orklar, hiçbir zaman cesaretleri ile tanınmamışlardı, ve bu ikisi daha şimdiden yamacın kesiştiği yeri aşmış, arkalarına bakmadan kaçıyorlardı.

Drizzt, patikada ilerleyip, aşağı inerek pantere ulaşabileceği bir yer aradı. Yamaçtaki hiçbir yer umut verici görünmüyordu. İşte bu yüzden dev arkasından kendini kaya yağmuruna tutarken aşağı dikkatli ve yavaşça inmesi gerekecekti. Patikanın yukarısına çıkmak, yaratık arkasından yaklaşmış olduğu için aynı derecede sonuçsuz görünüyordu, bu yüzden drow, patikanın yakınlarda bir yerde sona ermemesini umarak koşmaya devam etti.

Bu sırada güneş doğu ufkundan yükselmeye başlamıştı, çaresiz drow için, ortaya çıkan sayısız sorundan yalnızca biriydi bu.

Talihin kendisine karşı olduğunu anlayan Drizzt, patikanın keskin virajını dönmeden, bir şekilde yolun sonuna geldiğini biliyordu. Yuvarlanmış kayalar çoktan yolu kapatmıştı. Drizzt durdu ve zamanın kendi aleyhinde olduğunu bilerek çantasını açtı.

Worg liderliğindeki ork grubu devin yanına gelmişti, ikisi de birbirinin varlığından güven kazanıyordu. Önde vahşi Worg, beraber ilerlemeye başladılar.

Keskin bir dönüş sırasında yaratık hızlandı, tökezledi ve kement şeklinde ipe takıldığında durmaya çalıştı. Worglar aptal yaratıklar değilllerdi ama bu, drow, yuvarlak bir kayayı kenardan aşağı ittiğinde doğacak sonuçlan idrak edememişti.

Halat gerginleşip de kaya yaratığı uçurarak yamaçtan aşağıya yuvarlayana kadar olanları anlayamamıştı.

Bu basit tuzak mükemmel bir sonuca ulaşmıştı ama, Drizzt'in elde etmeyi umduğu tek avantaj da buydu. Arkasındaki yol kapalıydı ve iki yanındaki iniş ve çıkışlar kaçabilmesi için çok sertti. Orklar ve dev, Worgun aşağı hızla düşüşünü seyrettikten sonra temkinli bir şekilde köşeyi dönüp, Drizzt ile karşı karşıya geldiklerinde drowun elinde yalnızca bir kama vardı.

Drow şansını denemek için goblin dilinde konuşmaya çalıştı ama orkların onu dinlemeye niyeti yoktu. Drizzt'in ağzından daha ilk kelime çıktığında, bir tanesi mızrağını savurdu.

Güneş ışığından körleşmiş drowa, silah bulanık bir şekilde göründü ama bu silah eğikti ve sakar bir yaratık tarafından atılmıştı. Drizzt, kolayca yana çekildi ve atışa kamasıyla karşılık verdi. Ork, drowdan daha iyi görebiliyordu ama yeteri kadar hızlı değildi. Kama tam gırtlağının ortasına saplandı. Ağzından anlaşılmaz sözler çıkan ork yere yuvarlandığında, yanındaki arkadaşı kamayı tutarak onu çıkardı, bunu diğer arkadaşını kurtarmak için değil, böylesine iyi bir silahı sahiplenmek için yapmıştı.

Drizzt, kaba mızrağı eline aldı ve dev ona yaklaşırken ayağını sıkıca yere sabitledi.

Aniden bir baykuş, devin üzerinden dalışa geçip huladı, bu, kararlı yaratığı etkilememişti. Fakat kısa bir an sonra, aniden sırtına saplanan okun hızıyla öne doğru savruldu.

Kızgın dev etrafında döndüğünde Drizzt, titremekte olan siyah bir tüy takılı sopayı gördü. Drow, bu beklenmeyen yardımı sorgulamadı. Mızrağı tüm gücüyle, yaratığın sırtının ortasına sapladı.

Dev karşılık vermek için hazırlanıyordu ki, baykuş tekrar dalışa geçip huladı ve bunun üzerine, devin göğsüne saplanan bir başka ok ıslık çalarak geldi. Bir başka hu sesinin ardından bir diğer ok hedefini buldu.

Şaşkına dönen orklar, görünmeyen saldırganı bulmak için etraflarına bakındılar, ama gündüz güneşinin kar üzerindeki pırıltısı, bu gece yaratıklarına yardımcı olmuyordu. Kalbinden vurulmuş olan dev, hayatının sona erdiğini anlayamadan öylece durdu ve boş boş baktı. Drow mızrağını

tekrar devin arkasına sapladı ama bu hareket yalnızca yaratığın, Drizzt'in biraz ötesine yuvarlanmasını sağladı.

Orklar birbirlerine ve etraflarına bakarak ne yöne kaçabileceklerini hesaplamaya çalışıyorlardı.

Garip baykuş bir kez daha, bu sefer bir orkun üzerine daldı ve dördüncü kez hu sesi verdi. Bunun sonucunu anlayan ork, ellerini sallayarak çığlık attı ve ardından onu yüzünden vuran bir okla sessizce yere düştü.

Geriye kalan dört ork, mevkilerinden ayrılıp kaçmaya başladılar, bir tanesi yamaçtan yukarı, bir diğeri geldiği yoldan geri ve diğer ikisi Drizzt'e doğru.

Mızrağın, beceriyle etrafında dönüşünün ardından, arkası orklardan birinin yüzüne isabet etti, bunun ardından Drizzt, dönüşü tamamlayarak, diğer orkun mızrağının ucunun yere saplanmasına neden oldu. Ork, drowu durdurmaya yetecek bir hızla alıp doğrulamayacağını anlayarak, silahım bıraktı.

Yamaca tırmanan ork, işaret veren baykuş yaklaştığında kaderini anlamıştı. Paniğe kapılmış yaratık hu sesini duyduğunda kayalardan birinin ardına daldı, eğer daha zeki olsaydı hatasını anlayabilirdi. Devi yere deviren atışların açısı, okçunun bu yamaçta bir yerde olduğunu gösteriyordu.

Bir ok bacağına saplanarak, dizüstü yere çöküp sırt üstü yuvarlanmasına neden oldu. Orkun hırıltısı ve yakarmaları duyulurken, görülmeyen ve göremeyen okçunun, orku göğsünden vurup onu sonsuza dek sessizliğe boğan ikinci atışını yapması için, baykuşun bir sonraki hu sesine ihtiyacı yoktu.

Drizzt, ikinci orka mızrağının arkasıyla vurmak için yönünü değiştirdi. Göz açıp kapayana dek, drow, tutuşunu üçüncü kez ters çevirmiş, mızrağının ucunu yaratığın gırtlağından geçirip beynine saplamıştı.

Drizzt'in ilk vurduğu ork sersemlemiş, kafasını hızla sallayarak, dövüş için yön duygusunu kazanmaya çalışıyordu. Drowun ellerinin ayı derisinden yapılmış tuniğini kavradığını hissetti, ardından, yamacın

kenarından, daha önceden tuzağa düşmüş worgla aynı yolu izlerken, havanın hızla akışını hissetti.

Ölen arkadaşlarının çığlıklarını duyan, yol üzerindeki ork, bu yolu tutmakla kendinin ne kadar zeki olduğunu düşünüp, başını eğerek hızla ilerledi.

Fakat bir virajı dönüp de büyük kara panterin, kendisini bekleyen pençeleri ile karşılaştığında fikri hemen değişti.

Drizzt, garip baykuş dağ yamacından aşağı dalışa geçerken, elindeki mızrağını her an fırlatmaya hazır bir şekilde, yorgunlukla taşa sırtını dayadı. Fakat baykuş, otların fışkırarak, yolun dört beş metre ileride dönüşe geçtiği yerde havada asılı kalarak mesafesini korudu.

Yukarıdaki hareket drowun ilgisini çekti. Kör edici ışıkta zorlukla görebiliyordu, ama insana benzer bir siluetin kendisine doğru dikkatlice yol alarak ilerlediğini görmeyi başardı.

Baykuş, drowun üzerinde daireler çizip ses çıkararak yeniden harekete koyulurken, Drizzt, temkinli fakat sinirlerine hakim bir şekilde çömeldi, bu sırada adam kayalıkların arasından kayarcasına ilerleyerek mevkilendi. Fakat baykuşun çıkardığı sesi bir ok takip etmedi. Onun yerine okçunun kendisi geliyordu.

Koca gri bıyığı ve dağınık gri saçları ile uzun boylu, dimdik ve çok yaşlı biriydi. En ilginç olanı ise süt gibi beyaz, gözbebeksiz gözleriydi. Eğer Drizzt, adamın okçuluk gösterisine şahit olmasa, kör olduğuna inanabilirdi. Yaşlı adamın kemikleri kırılgan görünüyordu, ama Drizzt, görüntülerin kendini aldatmasına izin vermezdi. Usta okçu ağır, uzun yayını germiş ve zorlanmadan bir oku düzgünce yerleştirmişti. Drowun, bu insanın, güçlü silahı ne kadar ölümcül bir şekilde kullandığını görmek için fazla uzaklara bakmaya ihtiyacı yoktu.

Yaşlı adam, Drizzt'in anlayamadığı bir dilde bir şey söyledi, daha sonra ikinci bir dilde, Drizzt'in anlayabildiği goblin dilinde konuştu.

"Sen kimsin?"

"Drizzt Do'Urden," diye yanıtladı, en azından karşılaştığı bu rakiple anlaşabileceği umuduyla.

"Bu bir isim mi?" diye sordu yaşlı adam. Kahkaha attı ve omuz silkti. "Her ne ise, ve kim olursan ol, ve her neden burada olursan ol, pek az önemi var."

Hareketi sezinleyen baykuş, ses çıkarıp delice dalışlar yapmaya başlamıştı, ama yaşlı adam için artık çok geçti. Guenhwyvar, virajın ardından, kolayca üzerine atlayacak bir mesafeye gelmiş, kulakları dikleşmiş, dişlerini çıkarmıştı.

İçinde bulunduğu tehlikenin farkında görünen yaşlı adam, düşüncelerini tamamladı: "Artık tutsağımsın."

Guenhwyvar, derinden, gırtlaktan gelen bir sesle hırlamaya başladı ve drow genişçe gülümsedi.

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Drizzt.

"Dostun mu?" diye sordu yaşlı adam sakince.

"Guenhwyvar," diye açıkladı Drizzt.

"Büyük bir kedi mi?"

"Oh, evet," diye yanıtladı Drizzt.

Yaşlı adam yayını gevşetti ve okunu yavaşça, ucunu yere bakacak şekilde kaydırdı. Gözlerini kapattı, kafasını arkaya doğru yatırarak kendi içine düşecekmiş gibi bir görüntü sergiledi. Kısa bir süre sonra, Drizzt, Guenhwyvafın kulaklarının aniden dikildiğini gördüğünde, bu yaşlı adamın bir şekilde panter ile telepatik bir ağ kurmaya çalıştığını anladı.

"Aynı zamanda iyi de bir kedi," dedi yaşlı adam kısa bir süre sonra. Guenhwyvar, baykuşun çılgına dönerek kanat çırpmasına neden olarak, topraktan dışarı çıkmış kaya kütlesinin etrafında dolandı, ve hiçbir şey yokmuşçasına yaşlı adamın yanından ilerleyerek, Drizzt'in yanında yerini

aldı. Görünüşe göre panter, yaşlı adamın düşman olabileceği yönündeki tüm düşüncelerini geride bırakmıştı.

Drizzt, Guenhwyvar'ın hareketlerini, bir mevsim önce mağaradaki ayıyla kurduğu anlaşma ile aynı şekilde merakla izledi.

"İyi kedi," diye tekrarladı yaşlı adam.

Drizzt sırtını kayaya yasladı ve mızrağı tutan elini gevşetti.

"Ben, Montolio'yum," diye açıkladı yaşlı adam gururla, sanki bu isim drowun üzerinde bir etki yaratmalıymış gibi. "Montolio DeB-rouchee."

"Memnun oldum ve elveda," dedi Drizzt ifadesizce. "Eğer tanışmamız sona erdiyse, kendi yollarımıza gidebiliriz."

"Yapabiliriz," diye onayladı Montolio, "eğer ikimizin seçimi de buysa."

"Bir kez daha... senin...tutsağın mı olacağım?" diye sordu Drizzt, sesinde kinaye dolu bir ifadeyle.

Montolio'nün kahkahasındaki içtenlik, tüm şüphelerine rağmen drowun yüzünde bir gülümseme meydana getirdi.

"Benim mi?" diye sordu yaşlı adam kuşkulu bir ifade ile.

"Hayır, hayır, sanırım bu konuda anlaştık. Ama bugün Graul'un emrindekilerden bazılarını öldürdün, bu ork kralının cezalandırılmasını isteyeceği bir hareket. İzin ver kalemde sana bir oda sunayım. Orklar, oraya yaklaşmayacaktır."

Yüzünde acı dolu bir gülümseme belirdi ve sanki ağzından dökülecek olan kelimelerin, aralarında bir sır olmasını dilermiş gibi, Drizzt'e doğru fısıldamak istercesine eğildi.

"Bil ki yanıma yaklaşmazlar." Montolio, garip görünen gözlerini işaret etti. "Bunlardan dolayı benim uğursuz olduğuma inanıyorlar..."

Montolio, düşüncelerini ifade edecek bir kelimeyi aradı ama genizden gelen bu dilin sınırları vardı ve çok geçmeden sıkılmıştı.

Drizzt, sessizce savaşın gidişatını kafasında tekrarlamaya başladı, az sonra gerçekte nelerin olduğunu anladığında, ağzı karşı konulamaz bir heyecanla açıldı. Yaşlı adam gerçekten de kördü! Atışlarını, tepede daireler çizip hulayan baykuş yönlendirmişti. Drizzt, katledilmiş deve ve de orka baktı ama ağzı hâlâ kapanmamıştı; yaşlı adam hiç ıskalamamıştı.

"Gelecek misin?" diye sordu Montolio.

"Nedenleri öğrenmeliyim" -bir kez daha doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu.- "Bir kara elfin, kışı, ayı Bluster'la birlikte geçirmesinin nedenlerini öğrenmeliyim."

Montolio, drowla anlaşma konusundaki yetersizliği karşısında geri çekilmişti, ama genel hatlarından, Drizzt, yaşlı adamın ne demek istediğini anlıyor, hatta, "kış" ve "ayı" gibi tanımadığı kelimeleri anlamlandırabiliyordu.

"Ork kralı Graul'un sana karşı gönderebileceği onlarca yüz savaşçısı var," diye yorumda bulundu Montolio, drowun teklif karşısında zorlukla karşılaştığını hissederek.

"Seninle gelmeyeceğim," diye açıkladı Drizzt, uzunca bir sürenin ardından. Aslında drow gitmek, bu inanılmaz adam hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu, ama Drizzt'in yoluna düşen kişilerin başına pek çok trajedi gelmişti.

Guenhwyvar'ın alçak sesli hırıltısı, Drizzt'e, panterin kararını onaylamadığını anlatmıştı.

"Ben sorun çıkartırım," diye açıklamaya çalıştı Drizzt, yaşlı adama, pantere ve kendisine, "Benden uzak durmanın, Montolio DeB-rouchee, sana daha çok yardımı olur."

"Bu bir tehdit mi?"

"Bir uyarı," diye yanıtladı Drizzt. "Eğer beni alırsan, hatta yalnızca yakınlarında kalmama izin verirsen, kasabadaki çiftçiler gibi lanetlenirsin."

Montolio, uzaktaki çiftçi kasabası hakkında açılan bahise kulak kabartmıştı. Maldobar'da bir ailenin vahşice öldürüldüğünü ve bir korucunun, Dove Falconhand'in yardıma çağrıldığını duymuştu.

"Lanetlenmekten korkmuyorum," dedi Montolio gülümseye çalışarak. "Pek çok...savaştan sağ çıktım Drizzt Do'Urden. Bir düzine kanlı savaştan sağ çıktım ve tam bir kışı, bir dağ yamacında kırık bir bacakla kapana kısılmış olarak geçirmeyi başardım. Bir devi tek bir kama ile öldürmeyi başardım ve... her yönde beşon kilometrelik alandaki tüm hayvanlarla dostluk kurdum. Benim için endişelenme."

Bir kez daha anlayışlı, acı dolu bir gülümseme belirdi.

"Ama doğrusu," dedi Montolio yavaşça, "Endişelendiğin kişi ben değilim."

Drizzt şaşırdı ve aşağılandığını hissetti.

"Sen kendin için endişeleniyorsun." diye devam etti Montolio. "Kendine acımak mı? Bu senin özelliklerinden birine dahi uymuyor. Bırak onu ve benimle gel."

Eğer Montolio, Drizzt'in yüz buruşturmasını görebilse, gelecek cevabı anlayabilirdi. Guenhwyvar bunu farketti ve Drizzt'in bacağına sertçe vurdu.

Guenhwyvar'ın hareketinden Montolio, drowun amacını anlamıştı.

"Kedi, gelmeni istiyor," dedi. "Bir mağaradan daha iyi olacaktır," diye ekledi söz verircesine, "ve yarı pişmiş balıklardan daha iyi bir yemek."

Drizzt, Guenhwyvar'a doğru baktı ve panter bir kez daha, bu kez hareketini daha yüksek ve ısrarlı bir hırıltı ile pekiştirerek sertçe bacağına vurdu.

Drizzt, kendine uzaktaki çiftlik evinde meydana gelen katliamı hatırlatarak, kararından vazgeçmiyordu. "Gelmeyeceğim," dedi kararlılıkla.

"O halde seni bir düşman ve tutsak olarak saymam gerekecek!" diye gürledi Montolio, yayını hazır duruma getirmek için gererek. "Bu kez kedin sana yardım etmeyecek, Drizzt Do'Urden!" Montolio hafifçe öne eğildi, gülümseyerek fısıldadı, "Kedi bana hak veriyor." Bu kadarı Drizzt için çok fazlaydı. Yaşlı adamın kendini vuramayacağını biliyordu ama Montolio'nün derinden işleyen büyüleyişi, belirgin şekilde güçlü olmasına karşın Drizzt'in zihinsel savunmasını yormuştu.

Montolio'nun kale olarak tabir ettiği şeyin sıklıkla gelişmiş yaprakları hiç dökülmeyen devasa ağaçların köklerinde açılmış ağaçtan mağaralar olduğu ortaya çıkmıştı. Birbirine geçmiş dallardan oluşmuş köprüler hem savunmayı arttırıyor hem de bir şekilde mağaraları birbirine bağlıyordu, ve tüm yapıyı üstüste yığılı taşlardan oluşmuş duvarlar çevreliyordu. Drizzt, bu yere yaklaştığında, farklı yüksekliklerde ağaçtan ağaca uzanan pek çok ip ve tahtadan yapılmış köprü farketti, yerden ip merdivenlerle ulaşılan ve düzenli aralıklarla mekanik yayların yerleştirildiği köprüler.

Fakat drow, kalenin ağaç ve topraktan oluşmasından şikayetçi değildi.

Drizzt, Menzoberranzan'da otuz yılını kayadan yapılmış ve nefes kesen yapıtlarla çevrilmiş bir kalede geçirmişti, ama hiçbiri Montolio'nun evi gibi dost değildi.

Yaşlı korucunun yaklaşmasını kuşlar ötüşleriyle karşıladılar. Sincaplar, hatta bir rakun bile, ağaç dalları arasında, yanına varmak için hoplayıp zıplıyorlardı fakat, Montolio'ya eşlik eden koca panteri gördüklerinde arada mesafe bıraktılar.

"Pek çok odam var," diye açıkladı Montolio Drizzt'e, "Birçok battaniye ve pek çok yiyecek." Montolio, yetersiz goblin dilinden nefret ediyordu. Drowa söylemek ve ondan öğrenmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Usandırıcı olmasa bile, bu kadar sade ve doğasında olumsuzluk olan, karmaşık düşünce ve hisler için yeterli ' olmayan bir dilde, bu olanaksız görünüyordu. Goblin dili öldürmek ve nefret için yüzlerce kelime barındırıyor, ama merhamet gibi daha yüce duygulara karşı gelen kelimelere yer vermiyordu. Goblin dilinde dostluk kelimesi geçici askeri bir birlikteliğe ya da daha güçlü başka bir goblinin emri altına girme anlamına

gelebilirdi ve her ikisi de Montolio'nun yalnız kara elfe karşı niyetine karşılık gelmiyordu.

O halde, diye düşündü korucu, yapılacak ilk şey bu drowa genel dili öğretmek.

"Konuşamıyoruz" -goblin dilinde 'uygun' kelimesinin karşılığı yoktu, bu yüzden Montolio, bir tane yaratacaktı- "yani...bu dilde," diye açıkladı Drizzt'e. "ama -eğer sen de öğrenmek istersen- sana insanların kullandığı dili öğretmem ikimizin de daha çok işine gelir."

Drizzt, kabullenmesine karşın, olacakları görmek istedi. Çiftçi kasabasından uzaklaşırken, yalnız yaşayacağına karar vermişti, ve ... bu ana kadar gayet başarılı olmuştu hem de beklediğinden daha iyi bir şekilde. Ama pratik açıdan bakıldığında teklif çekiciydi, Drizzt bölgenin genel konuşulan dilini bilmekle beladan uzak kalabileceğini biliyordu. Drow, teklifini kabul ettiğinde, Montolio'nun gülümsemesi neredeyse kulaklarına varmıştı.

Fakat baykuş Hooter, o kadar memnun görünmüyordu. Drowla birlikte, -ya da daha doğrusu, drowun panteri ortalıktaykenbaykuş ağaçlıklarda, konforlu ortamında daha az vakit geçirebilecekti.

"Kuzen, Montolio DeBrouchee drowu himayesine aldı!" diye bağırdı bir elf, Kellindil'e heyecanla. Kış bittiğinden beri tüm grup Drizzt'in izini arıyordu. Drowun Ölü Ork Geçidinden kaybolmasının ardından elfler, özellikle de Kellindil, başına bir dert gelmesinden, drowun Graul ve emrindekiler tarafından ele geçirilmiş olabileceğinden endişe ediyordu.

Bu ani haberin ardından kendini toparlamakta güçlük çeken Kellindil hızla ayağa kalktı. Garip olmasıyla birlikte, efsanevi korucu Montolio'nun, tecrübesi ve tüm hayvan dostları sayesinde, davetsiz misafirleri hakkında yargıda bulunabileceğini biliyordu.

"Ne zaman? Nasıl?" diye sordu Kellindil, nereden başlayacağım bilemeden. Eğer drow geçen aylarda onu şaşırtmışsa, yeryüzü elfi artık iyice telaşa düşmüştü.

"Bir hafta önce," diye yanıtladı elf. "Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama drow şu anda yanında panteri ile, Montolio'nun Korusunda geziniyor."

"Peki, Montolio..."

Diğer elf, endişesinin ne yöne gittiğini anlayarak sözünü kesti. "Montolio iyi durumda ve kontrol altında," diye temin etti Kellindil'i. "Drowu kendi isteğiyle yanına aldı ve görünen o ki yaşlı korucu, kara elfe dil dersi veriyor."

"İnanılmaz..." Kellindil'in verebildiği tek yanıttı.

"Montolio'nun Korusunu gözetim altında tutabiliriz," diye teklif etti diğer elf. "Eğer yaşlı korucunun güvenliğinden endişe duyuyorsan..."

"Hayır," diye yanıtladı Kellindil. "Hayır, bir kez daha drow, kendisinin düşman olmadığını kanıtladı. Maldobar yakınlarında onunla karşılaştığımdan beri dostane tavrından şüpheleniyordum. Artık eminim. Artık kendi işlerimize bakalım ve drowla korucuyu da kendi işlerine bırakalım."

Diğer elf onayladığını belirterek başını salladı, ama Kellindil'in çadırının dışında onları dinleyen ufak bir yaratık o kadar emin değildi.

Tephanis, her akşam elf kampına, kendini rahat ettirecek şeyler ve yemek çalmak için gidiyordu. Elfler, Drizzt'i arayışlarına devam ederken ve o aralarındaki konuşmaları duyabilmek için kıvranırken, herkes gibi Ulgulu ile Kempfana'yı yok edenin nerede olduğunu merak eden cin, birkaç gün kadar önce kara elf hakkında konuşulduğunu duymuştu.

Tephanis, ince kulaklarını hızla salladı. "Lanetolsunonundoğduğugüne!" diye fısıldadı, daha çok heyecanla bir arımnkine benzeyen sesiyle. Daha sonra neredeyse ayakları yere değmeden uzaklaştı. Ulgulu'nün yok oluşundan sonra, kaybetmek istemediği güçlü bir müttefikle bağlantı kurmuştu.

Kısa bir süre sonra, Caroak'ı, kocaman, gümüş yeleli kış kurdunu, ev olarak adlandırdıkları yüksek tepede buldu.

"Drowkorucuylabirlikte," diye ağzından tükürürcesine konuştu Tephanis, ve köpeğe benzer yaratık anlar gibi göründü. "Derimkiondanuzakdur. Önceki- efendilerimiöldürenoydu."

Caroak, Montolio'nün Korusunun bulunduğu, dağlara doğru uzanan geniş araziye baktı. Kış kurdu, bu yeri iyi tanıyordu, ve oradan uzak durması gerektiğini biliyordu. Montolio DeBrouchee, her türlü hayvanla dosttu, ama kış kurtları hayvandan çok bir canavardı ve korucunun dostu değildi.

Tephanis de Montolio'nun olduğu yere bakarken, bir kez daha bu sinsi drowla karşılaşabileceğinden endişeliydi. Onunla bir kez daha karşılaşma düşüncesi başını ağrıtmaya yetiyordu, (ki saban demirinin meydana getirdiği eziklik daha tam iyileşmemişti.)

Geçen birkaç hafta içinde kış nasıl ilkbahara doğru ilerlediyse, Drizzt ve Montolio'nun dostluğu da aynı şekilde ilerlemişti. Bölgenin genel dili, goblin dilinden fazla farklı değildi, kelimelerdeki değişikliklerden çok vurguların değiştiği bir dildi ve Drizzt, bu dili hızla kavradı, hatta okuma yazmayı dahi öğreniyordu. Montolio da iyi bir öğretmen olduğunu göstermişti, üçüncü haftanın sonunda, Drizzt'le yalnızca genel dilde konuşmaya, ve Drizzt ne zaman bir şeyi ifade edebilmek için goblin diline başvursa sabırsızlıkla yüzünü çatmaya başlamıştı.

Drizzt için bu, rahat yaşam ve mutluluklarla dolu, eğlenceli bir zamandı. Montolio'nun kitap kolleksiyonu sınırsızdı ve drow kendini hayal gücünün yarattığı maceraların, ejderha söylentilerinin ve kahramanlık dolu savaşların içine gömülmüş buldu. Drizzt'in tüm şüphesi, tıpkı Montolio'ya karşı duydukları gibi çoktan yokolmuştu. Hep yeşil kalan bu ağaçlıkların arasındaki barınak, gerçek bir kale, yaşlı adamsa tanıdığı en iyi ev sahibiydi.

Bu ilk haftalar boyunca, Drizzt, Montolio'dan, hayatı boyunca kendine yardımcı olacak pek çok şey öğrenmişti. Montolio, Drizzt'in mevsimsel hava değişimlerine ait şüphelerini doğrulamış ve hatta hayvanları, gökyüzünü, rüzgarları izleyerek günbegün havayı nasıl sezebileceğini de öğretmişti.

Bunu da, Montolio'nun düşündüğü gibi, Drizzt çabuk kavramıştı. Montolio, kendi şahit olmasa buna asla inanmazdı ama bu garip drow, bir yeryüzü elfinin özelliklerine ve belki de bir korucunun kalbine sahipti.

"Ayıyı nasıl sakinleştirdin?" diye sordu bir gün Montolio, bu Drizzt ve Bluster'ın bir mağarayı paylaştıklarını öğrendiğinden beri aklını kurcalayan bir soruydu.

Drizzt, gerçekten bunun cevabını bilmiyordu, çünkü kendisi de o karşılaşmada neler geçtiğini anlayamamıştı. "İlk karşılaştığımızda senin Guenhwyvar'ı sakinleştirdiğin gibi," diye yanıtladı drow, uzunca bir sürenin ardından.

Montolio'nun gülüşü Drizzt'e, bunu yaşlı adamın, kendinden daha iyi anladığını gösterdi. "Bir korucunun kalbi," diye fısıldadı Montolio, arkasını dönerken. Olağanüstü hassas kulaklarıyla Drizzt, bu yorumu duymuş ama tam olarak anlamamıştı.

Günler ilerledikçe Drizzt'in dersleri daha da hızlanmaya başladı. Montolio artık etrafındaki hayat, hayvanlar ve bitkiler üzerine yoğunlaşıyordu. Drizzt'e bir hayvanın nasıl yemleneceğini ve ne hissettiğini yalnızca gözlemleyerek nasıl anlayacağını gösterdi. Gerçek sınav kısa bir süre sonra, Drizzt bir böğürtlen çalılığının dış dallarını hareket ettirip de, ufak bir inin girişini bulup kızgın bir porsukla karşı karşıya geldiğinde başladı.

Yukarıda gökyüzünde, Hooter, Montolio'yu uyarmak için bir seri çığlık atmaya başladı, korucunun ilk tepkisi gidip drow dostuna yardım etmek olmuştu. Ayı Bluster'dan daha çabuk sinirlenip, ne denli büyük olursa olsun rakibine saldırmaya istekli porsuklar, bölgedeki yaratıklardan, hatta orklardan bile daha zorluydu. Ama, Hooter'ın olanı biteni anlatmasını bekleyerek, orada kaldı.

Drizzt'in ilk hareketi, elini hızla kamasına götürmek olmuştu. Porsuk geriledi, tıslayarak ve binlerce şikayeti belirten sesler çıkartarak korkunç dişlerini ve pençelerini gösterdi.

Drizzt geriledi ve hatta kamasını kınına soktu. Birdenbire karşılaşmayı porsuğun bakış açısından izlemeye başladığında, hayvanın kendini son derece tehdit altında hissettiğini anlamıştı. Daha sonra, bir şekilde, Drizzt bu porsuğun yuvayı, yakında dünyaya gelecek yavrularını büyütmek için seçtiğini anladı.

Porsuk, drowun düşünceli hareketinin karşısında şaşırmıştı. Aslında, yavrulamayı bekleyen anne bir dövüş istemiyordu, Drizzt, yuvayı gizlemek için böğürtlen çalılarının dallarını eski durumuna getirdiğinde, porsuk dört ayak üstündeki duruşuna dönerek rahatladı, kara elfin kokusunu hatırlamak için havayı kokladı ve deliğine geri döndü.

Drizzt döndüğünde Montolio'yu gülümseyerek alkışlar bir halde buldu. "Bir korucu bile kızgına dönmüş bir porsuğu sakinleştirmekte zorlanırdı," diye açıkladı yaşlı adam.

"Porsuğun yavruları vardı," diye yanıtladı Drizzt. "Dövüşmeye benden fazla istekli değildi."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Montolio, drowun gözlemlerinden şüphe duymamasına karşın.

Drizzt, cevap vermeye koyuldu, ama sonra veremediğini gördü.

Önce böğürtlen çalılığına ardından da Montolio'ya çaresizce baktı.

Montolio yüksek sesle gülerek işine geri döndü. Tanrıça Mielliki'nin yolunda uzun yıllar boyunca yürümüş olan kendisi, Drizzt bilmese bile cevabı biliyordu.

"Porsuk seni biçebilirdi, biliyorsun," dedi korucu sıkıntıyla, Drizzt'in yanına geldiğinde.

"Yavruları vardı," diye hatırlattı Drizzt, "ve o kadar da büyük bir rakip değildi."

Montolio'nun kahkahası onu alaya alıyordu. "O kadar büyük değil mi?" diye tekrarladı korucu. "İnan bana Drizzt, Bluster'la karşı karşıya kalmayı,

bir anne porsukla karşılaşmaya tercih edersin!"

Tecrübeli adama karşı koyacak sözü olmayan Drizzt, omuzunu silkti.

"O zavallı kamanın, ona karşı bir savunma sağlayacağına gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Montolio, bu kez tartışmanın yönünü değiştirme isteğiyle.

Drizzt, cinden almış olduğu kamaya bir baktı. Gene karşı koyamazdı; bıçak gerçekten de küçüktü. Hem ona hem kendisine güldü. "Korkarım, elimdeki herşey bu," diye yanıtladı.

"Bunun çaresine bakacağız," diye söz verdi korucu, ve bunun hakkında başka hiçbir şey söylemedi. Tüm sükûnet ve güvenine karşın, vahşi, dağlık bölgenin tehlikelerini çok iyi biliyordu.

Korucu, Drizzt'e hiç şüphesiz güvenmeye başlamıştı.

Montolio, güneş batmadan kısa bir süre önce Drizzt'i kaldırdı ve onu koruluğun kuzeyindeki geniş bir ağaca götürdü. Ağacın dibinde, neredeyse mağaraya benzeyen, çalılar ve de ağaç köklerini andıran bir örtü ile zekice gizlenmiş büyük bir delik bulunuyordu. Montolio, bunları yana doğru ittirdiğinde, Drizzt gizliliğin nedenini anlamıştı.

"Bu bir cephanelik mi?" diye sordu drow şaşkınlıkla.

"Paladan hoşlanıyorsun," diye yanıtladı Montolio, Drizzt'in kaya devinin üzerinde kırdığı silahı hatırlayarak. "Elimde iyi bir tane var," İçeri doğru kıvrıldı ve kısa bir süre boyunca arandı, az sonra, eğimli, iyi işlenmiş bir kılıçla geri çıkmıştı. Korucu çıktığında, Drizzt, dizili, olağanüstü silahları görmek için kovuğa yaklaştı. Montolio'nun elinde, düzenli olarak cilalanmış ve bakımı yapılmış, dekoratif kamalardan büyük savaş baltalarına, mekanik oklara uzanan geniş bir silah çeşidi vardı. Ağaç gövdesinin'içinde, ağacın yukarısına doğru uzanan yerde, içinde metal saplı bir mızrak, üç metre boyunda, uzun ve sivri başlı, yanından iki küçük kancalı uç çıkan mızraklar da vardı.

"Diğer elin için bir kalkanı mı, yoksa ufak bir kamayı mı tercih edersin?" diye sordu Montolio, hayranlıkla kendi kendine mırıldanan drow, yeniden ortaya çıktığında. "Üzerinde pençeli baykuş arması olanlar haricinde herhangi birini alabilirsin. O kalkan, kılıç ve başlık benimdir."

Drizzt, kör korucuyu yakın dövüş için böylesine giyinmiş olarak hayal etmeye çalışarak bir süre durakladı. "Bir kılıç," dedi bir süre sonra, "ya da varsa başka bir pala."

Montolio merakla ona baktı, "Savaşmak için iki uzun kılıç," diye yorumda bulundu. "Tahminimce, aralarında düğümlenip kalman daha muhtemel."

"Bu drowlar arasında o kadar nadir görülen bir savaş tekniği değildir," dedi Drizzt.

Montolio şüphe etmeden omuzunu silkti ve içeri girdi. "Korkarım, bu daha çok gösteri için," dedi elinde tuttuğu fazlasıyla işlemeli bir palayı göstererek. "Eğer seçimin buysa kullanabilir, ya da bir kılıç alabilirsin. Onlardan elimde fazlasıyla var."

Dengesini ölçmek için Drizzt, palayı aldı. Biraz fazla hafif ve muhtemelen fazlasıyla kırılgandı. Buna rağmen drow, bunu almayı tercih etti, eğimli bıçağı diğer palasına, düz ve ağır bir kılıçtan daha iyi eşlik ederdi.

"Bunlara, senin onlara baktığın gibi bakacağım," diye söz verdi Drizzt, bu insanın kendisine ne kadar büyük bir hediye verdiğinin farkında olarak. "Ve bunları," diye ekledi Montolio'nun gerçekte ne duymak istediğini bilerek, "sadece gerektiğinde kullanacağım." "O halde onları hiç kullanmamak için dua et, Drizzt Do'Urden," diye karşılık verdi Montolio. "Barışı ve savaşı gördüm, ve temin ederim ki ilkini tercih ederim! Gel hadi dostum. Sana göstermek istediğim daha o kadar çok şey var ki."

Drizz, palalarım bir kez daha gözden geçirdi, daha sonra onları kemerindeki kınlarına yerleştirip, Montolio'yu takip etti.

Yaz hızla yaklaşırken, bu denli iyi ve heyecan verici bir dostlukla, hem öğretmen hem de öğrencisi, değerli derslerde ve olağanüstü olayları beklerken çok mutluydular.

Eğer on askerinin, iki worgun ve değerli bir dev müttefiğinin kaybından öfke duyan ve sarı, kanlanmış gözleriyle, drowu bulmak için bölgeyi tarayan bir ork kralından haberdar olsalar, yüzlerindeki gülümseme nasıl da eksilirdi. Büyük ork, Drizzt'in Karanlıkaltın'a dönüp dönmediğini ya da bölgede diğer bilinen ufak elf gruplarıyla ve belki de lanet olası kör korucu Montolio ile bir olup olmadığını merak ediyordu.

Drow, hâlâ bölgedeyse, Graul onu bulmak niyetindeydi. Ork şefi işini şansa bırakmazdı ve drowun varlığı bile risk oluşturuyordu.

"Eh, uzun süre bekledim!" dedi Montolio, bir akşamüstünün ilerleyen vakitlerinde ciddi bir ifade ile. Drowu bir kez daha sarstı.

"Bekledin mi?" diye sordu Drizzt, yüzündeki uykunun izlerini yok etmeye çalışırken.

"Sen bir savaşçı mısın yoksa bir büyücü mü?" diye devam etti Montolio. "Ya da her ikisi birden mi? Pek çok özelliği bir arada taşıyanlardan mısın? Yeryüzünde yaşayan elfler böyle bilinir."

Drizzt'in yüzü şaşkınlıkla çarpıldı. "Ben büyücü değilim," dedi gülerek.

"Sır saklıyorsun, değil mi?" diye tersledi Montolio, fakat sert yüzündeki sorgulayıcı ifade yumuşuyordu. Dikilerek, Drizzt'in yatak odası olan kovuktan dışarı çıktı ve kollarını göğsünün üzerinde kovuşturdu. "Bu böyle olmaz. Seni yanıma aldım, ve eğer sen bir büyücü isen, bundan haberdar olmalıyım!"

"Bunu neden söylüyorsun?" diye sordu şaşkın drow. "Bunu da nereden..."
"Hooter bana söyledi!" dedi Montolio. Drizzt'in aklı gerçekten karışmıştı.

"İlk karşılaştığımız savaşta," diye açıkladı Montolio, "çevreni ve orkların etrafındaki bölgeyi kararttın. Bunu inkar etme büyücü. Bunu bana Hooter söyledi!"

"Bu bir büyücünün büyüsü değildi," diye karşı çıktı Drizzt, çaresizce, "ve ben bir büyücü değilim."

"Büyü değil mi?" diye tekrarladı Montolio, "O halde bir alet mi? O halde izin ver de ona bakayım!"

"Bir alet değil," diye yanıtladı Drizzt, "bir yetenek. En düşük seviyedekiler dahil tüm drowlar, karanlık küreleri yaratabilirler. Bu o kadar da zor bir şey değil."

Montolio bu açıklamayı bir an değerlendirdi. Drizzt hayatına girmeden önce kara elflerle ilgili hiçbir tecrübesi olmamıştı.

"Daha başka ne tür yeteneklere sahipsin?"

"Peri ateşi," diye yanıtladı Drizzt. "Bu bir tür..."

"Bu büyüyü biliyorum," dedi ona Montolio. "Ormanlarda yaşayan rahipler tarafından sıkça kullanılır. Bunu da tüm drowlar yapabilir mi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Drizzt, dürüstçe. "Aynı zamanda yerden havalanma yeteneğim de var, ya da vardı. Bunu sadece drow soyluları gerçekleştirebilir. Korkarım bu özelliğimi kaybettim ya da yakında kaybedeceğim. Bu yeteneğim, tıpkı pııvafıvim, çizmelerim ve drowlar tarafından işlenmiş palalarım gibi, yeryüzüne çıktığım günden beri, beni yüzüstü bırakmaya başladı."

"Dene," diye teklif etti Montolio.

Drizzt, uzunca bir süre konsantre oldu. Gittikçe hafifleşmeye başladığını hissetti ve yerden yükseldi. Fakat havalanır havalanmaz, ağırlığı geri gelmiş ve ayakları üzerine inmişti. Ononbeş santimden fazla yükselmemişti.

"Etkileyici," diye mırıldandı Montolio.

Drizzt, yalnızca güldü ve beyaz saçlarını salladı. "Artık uykuma geri dönebilir miyim?" diye sordu uyku tulumuna bakarak.

Montolio'nün başka düşünceleri vardı. Dostunu daha yakından tanımak, Drizzt'in yeteneklerinin sınırını, büyücülük ya da başka bir şey olsun, ölçmek istiyordu. Korucunun kafasında yeni bir plan şekillenmişti, ama güneş batmadan bunu harekete geçirmeliydi.

"Bekle," diye rica etti Drizzt'e. "Güneş battıktan sonra dinlenebilirsin. Şu anda sana ve de "yeteneklerine" ihtiyacım var. Karanlık bir küreyi hemen meydana getirebilir misin, yoksa bu büyüyü oluşturmak için zamana mı ihtiyacın var?"

"Birkaç saniye," diye yanıtladı Drizzt.

"O halde zırhını ve silahlarını al," dedi Montolio, " ve benimle gel. Acele et. Gün ışığının avantajını kaybetmek istemiyorum."

Drizzt, omuzlarını silkip giyinerek, korucuyu, bu ağaçlık yerleşimin az kullanılan bir bölümüne, koruluğun kuzey bölümüne doğru takip etti.

Montolio dizlerinin üzerine çöktü ve Drizzt'i de yanına çekiştirerek çimenlik bir toprak yığınındaki ufak bir deliği işaret etti.

"Orada bir yaban domuzu yaşamaya başladı," diye açıkladı korucu. "Ona zarar vermek istemiyorum, ama onunla temasa geçecek kadar yakınlaşmaktan da çekmiyorum. Domuzların ne yapacağını kestirmek imkansızdır."

Uzun süren bir sessizlik oldu. Drizzt, Montolio'nün basitçe domuzun yaklaşmasını bekleyip beklemediğini merak ediyordu.

"Hadi ilerle o halde," diye sessizliği bozdu korucu. Montolio'nün kendisinin oraya yürüyüp, davetsiz ve de ne yapacağını bilmez misafiri selamlamasını istediğini düşünerek, inanmaz gözlerle ona baktı.

"Hadi," diye devam etti korucu. "Eğer istiyorsan karanlık küreni tam deliğin önünde oluştur."

Drizzt anlamış, ve rahatlama dolu iç çekişi, Montolio'nün kahkahasını saklamak için dudaklarını ısırmasına neden olmuştu. Kısa bir süre sonra,

çimenlik toprak kümesinin önündeki alan karanlık içinde kaybolmuştu. Montolio, Drizzt'e arkada beklemesini işaret ederek ilerledi.

Drizzt, izleyip dinlerken gerginleşmişti. Birdenbire ortalığı yüksek tonlu bir domuz sesi kaplamıştı, Montolio ise rahatsız bir biçimde bağırıyordu.

Drizzt öne atıldı ve hızla koşmaya başladı, neredeyse dostunun, yere yüzükoyun uzanmış vücuduna takılıp düşüyordu.

Yaşlı korucu acı dolu sesler çıkarıp kasılıyor ve drowun hiçbir çağrısına yanıt vermiyordu. Domuzun yakınlarda bir yerden sesinin gelmediğini duyan Drizzt, ne olduğunu anlamak için diz üstü çöktü, Montolio'yu kıvrılmış, göğsünü tutarak gördüğünde irkildi.

"Montolio," diye fısıldadı Drizzt, yaşlı adamın ciddi bir biçimde yaralanmış olabileceğini düşünerek. Korucunun yüzüne doğru konuşabilmek için öne eğildi, ardından Montolio'nün kalkanı kafasının yanına çarptığında, niyetli olduğundan daha büyük bir hızla doğruldu.

"Benim, Drizzt!" diye bağırdı drow, belirginleşmeye başlayan şişkinliği ovuşturarak. Montolio'nün önünde ayağa fırladığını ve yaşlı korucunun kılıcının kınından çıktığını farketti.

"Tabi ki öyle!" diye kesik kesik güldü Montolio.

"Peki ya domuz ne oldu?"

"Domuz mu?" diye tekrarladı Montolio. "Ortada domuz falan yok, seni aptal drow. Hiç olmadı. Burada rakipler biziz. Biraz eğlenmenin vakti geldi!"

Drizzt artık tamamen anlamıştı. Montolio kendisinin görme avantajını yok etmek için onu karanlık yaratmaya yönlendirmişti. Montolio, eşit şartlarda kendisine meydan okuyordu. "Kılıç yanı!" diye yanıtladı Drizzt, oyuna devam etmekten hoşnut olarak. Zaknafein ile Menzoberranzan'da, bu tür yetenek sınavlarından nasıl da hoşlanırdı!

"Hayatın pahasına!" diye karşılık verdi Montolio, sertçe, diyaframdan gelen bir kahkaha ile. Korucu kılıcını yarım daire çizecek şekilde salladı ve Drizzt'in palasını zararsızca yana savurdu.

Drizzt, seri iki kısa vuruşla ortaya saldırdı, bu saldırı pekçok rakibim alt ederdi ama Montolio'nün iyi mevkilenmiş kalkanı sayesinde iki notalık bir ses çıkarmaktan öteye gidemedi. Drizzt'in mevkiinden emin olan Montolio, öne doğru bir kalkan saldırısı yaptı.

Drizzt, yoldan çekilmeye fırsat bulamadan topukları üzerinde geri savrulmuştu. Montolio'nün kılıcı bu kez yandan yaklaştı ve Drizzt bunu durdurdu. Yaşlı adamın kalkanı bir kez daha öne savrulduğunda, Drizzt topuklarını iyice yere gömerek hızını kesmeyi başardı.

Yaratıcı olan yaşlı korucu bu sefer kalkanını yukarı doğru itti, hem Drizzt'in kılıçlarından birini hem de drowun dengesinin büyük bir bölümünü bozmayı başarmıştı, daha sonra kılıcını, yırtacakmışçasına Drizzt'in karın bölgesine doğru itti.

Drizzt, bir şekilde bu saldırıyı sezmişti. Ayak parmakları üzerinde arkaya meyillendi, karnını içine çekerek kalçasını geriye attı. Tüm çabalarına karşılık, kılıcın onu yalayıp geçişini gene de hissetmişti.

Bu karşılaşmayı sona erdireceğine inandığı pek çok zekice ve karmaşık rutinleri uygulayarak Drizzt bu sefer saldırı durumuna geçti. Fakat, Montolio, her birini karşılıyor, Drizzt'in tüm çabaları, palanın kalkana çarparken çıkardığı aynı sesle ödüllendiriliyordu. Ardından korucu üzerine gelmeye başladığında Drizzt, iyice sıkışmıştı. Kör dövüş konusunda, drow bir acemi değildi fakat her günün her saatini kör bir adam olarak yaşayan Montolio, mükemmel |B görüşe sahip pek çok adam kadar iyi idare ediyordu.

Sonunda Drizzt, kürenin içinde kazanamayacağım anlamıştı. Korucuyu büyü alanının dışına çıkarmayı düşünmekteydi ki, o sırada karanlık yok olduğundan durum değişti. Oyunun bitmiş olduğunu düşünen Drizzt birkaç adım geriledi ve kökü dışarıda kalmış bir ağaç gövdesine dokundu.

Dövüş biçiminin değiştiğini farkeden Montolio, bir an için onu gözlemledi, sonra sertçe ve alçaktan öne atıldı.

Montolio'nün arkasına hızla dalıp geçerek, iki yanından birinden öne çıkıp, aklı karışmış bu insanın etrafında dönerken saldırmak için hızla öne atılan Drizzt, kendisini çok zeki bulmuştu.

Fakat Drizzt beklediğini bulamadı. Yarı yoldayken, Montolio'nün kalkanı drowun yüzü ile buluştu ve acı dolu sesler çıkaran Drizzt hızla yere

yuvarlandı. Kafasındaki bulanıklığı üzerinden atmayı başardığında, Montolio'nun rahatça, kılıcı Drizzt'in omuzları üzerinde oturduğunu farketti.

"Nasıl..." diye sormaya çalıştı Drizzt.

Montolio'nun sesi Drizzt'in duymaya alışık olduğu kadar kesindi. "Beni küçümsedin drow. Beni kör ve çaresiz olarak düşündün. Bunu bir daha asla yapma!"

Korucu o denli kızgındı ki, Drizzt bir an için, Montolio'nun kendisini öldürmek niyetinde olup olmadığını düşündü. Küçümserliğinin adamı yaralamış olduğunu biliyordu, ve o anda bu denli emin ve yetenekli olan Montolio DeBrouche'nin, tüm yükünü kendi omuzlarında taşıdığını farketti. Korucuyla tanıştıkları ilk günden beri, Drizzt ilk defa bu adamın görme yetisini kaybetmesinin ne kadar acı olduğunu düşündü. Acaba, diye düşündü Drizzt, daha başka neler kaybetmişti?

"Öyle belirgindi ki," dedi Montolio, kısa bir duraklamanın ardından. Sesi yeniden yumuşamıştı. "Yaptığım gibi alçaktan saldırıya geçtiğimde..."

"Eğer yalnızca karanlık büyümün sona erdiğini biliyorsan anlaşılır," diye yanıtladı Drizzt, Montolio'nun gerçekte ne kadar engelli olduğunu merak ederek. "Bu dalış hareketimi, gözlerim bana rehberlik etmeden, karanlıkta asla denemezdim, hem nasıl olur da kör bir adam büyünün yok olduğunu bilebilir?"

"Bana kendin söyledin!" diye karşı çıktı Montolio, hâlâ Drizzt'in sırtından kalkmak için bir harekette bulunmamıştı. "Davranışınla! Ayağınla yaptığın -ortalığı saran karanlıkta yapılamayacak kadar hafif- hareketle ve iç çekişinle, drow! İç çekişin inandığın şeyle çelişiyordu, oysa o ana kadar görüşün olmadan beni altedemeyeceğini öğrenmiştin."

Montolio, Drizzt'in üzerinden kalkmıştı, ama bu açıklamaları sindirmeye çalışan drow hareket etmedi. Dostunu ne kadar az tanıdığını, söz konusu Montolio iken herşeyi ne kadar göründüğü gibi algılamış olduğunu farketti.

"Gel, o halde," dedi Montolio. "Gecenin ilk dersi sona erdi. Değerli bir dersti, ama daha gerçekleştirmemiz gereken çok şey var."

"Uyuyabileceğimi söylemiştin," diye hatırlattı ona Drizzt. "Senin daha zorlu olduğunu düşünmüştüm," diye yanıtladı Montolio hemen, yüzükoyun yatan drowa sırıtan bir ifade ile.

*****

Drizzt, Montolio'nun kendisi için hazırladığı dersleri yutarken, o gece ve onu takip eden günlerde, yaşlı korucu da drow hakkında bilgi topluyordu. Çalışmaları daha çok o anla ilgiliydi, Montolio, Drizzt'e çevresindeki dünyayı ve nasıl hayatta kalınacağını öğretiyordu. Hiç şaşmaksızın ya biri ya öteki, genellikle Drizzt, geçmişine ait bir yorumu araya sokuyordu. Bu, aralarında neredeyse bir oyun haline gelmişti, bir şeyi ifade etmek için değil de birbirlerinin yüzündeki şaşkın ifadeyi yakalamak için. Montolio'nun yollarda geçirdiği uzun yıllar hakkında pekçok anektodu vardı, goblinlere karşı düzenlenen cesaret dolu savaşlar ve genellikle ciddi kafalara sahip olan korucuların birbirlerine oynadıkları oyunlar. Drizzt kendi geçmişi hakkında biraz kapalı davranıyor fakat gene de Menzoberranzan, uğursuz ve sinsi Akademi ve ailelerin, ailelere karşı giriştiği vahşi savaşlar hakkında anlattıkları, Montolio'nun hayal ettiklerinin çok ötesindeydi.

Drowun hikayeleri ne kadar önemli olursa olsun, Montolio, Drizzt'in kendini geri çektiğini, omuzları üzerinde bir yük taşıdığını biliyordu. Korucu başlangıçta Drizzt'in üzerine gitmedi. Drizzt'in ve kendinin aynı ilkeleri -ve Drizzt'te korucu yeteneklerindeki büyük gelişim sonucu- dünyaya benzer bir bakış açısını paylaşmaktan mutluydu ve sabrım korudu.

Bir gece, ayın gümüş ışığında, Drizzt ve Montolio, korucunun büyük bir yaprak dökmeyen ağacın yukarılarında sarmaşıklarla dolu bir dalında yerleştirmiş olduğu tahta iskemlelere sırtlarını dayamış, dinleniyorlardı. Hızla ilerleyen bulutların ardından gömülüp çıkarak yükselen ayın ışığı, drowu büyülüyordu.

Tabi ki Montolio, ayı göremiyordu, ama kucağını rahatça bir şal gibi saran Guenhwyvar'la gecenin keyfini en az onun kadar çıkarıyordu. Farkında olmaksızın, Guenhwyvar'ın kaslı boynunun üzerindeki kürkü

eliyle okşarken, rüzgarla birlikte kulağına ulaşan pek çok sesi dinliyordu. Drizzt'in işitme duyusu Montolio'nunkinden üstün olmasına karşın, rüzgar drowun farkına varamadığı binlerce yaratığın çıtırtıyı andıran sesini taşıyordu. Montolio, aralıklarla gülüyordu, bunlardan birinde bir tarla faresi yemeğini yarıda kesip kendini deliğine gitmek zorunda bırakan bir baykuşa -muhtemelen Hooter'a- kızgınca viyaklıyordu.

Birbirlerini öylesine rahatça kabullenen korucu ve Guenhwyvar'a baktıkça Drizzt dostluğun ve suçluluk duygusunun etkilerini hissediyordu. "Belki de hiç gelmemeliydim," diye fısıldadı, bakışlarını aya çevirerek.

"Niçin?" diye sordu Montolio, sessizce. "Yemeklerimden mi hoşlanmıyorsun?"

Yüzündeki gülümseme, drow ona karanlık bir bakışla döndüğünde, Drizzt'i etkisiz bırakmıştı.

"Yeryüzüne demek istedim," diye açıkladı Drizzt, melankolisine karşın ağzından bir kahkaha çıkarmayı başararak. "Bazen seçimimin bencillik yüklü olduğunu düşünüyorum."

"Hayatta kalmak genellikle öyledir," diye yanıtladı Montolio. "Bazı durumlarda ben de kendimi öyle hissetmiştim. Bir kez kılıcımı bir adamın kalbine saplamam gerekmişti. Dünyanın sertliği büyük üzüntüler getiriyor, ama neyse ki bu geçici ve savaşın içine sokulmaması gereken bir üzüntü."

"Geçebilmesini ne kadar da çok isterdim," diye yorumda bulundu Drizzt, Montolio'dan çok kendine ya da aya.

Ama bu yorum, Montolio'yu tam kalbinden vurmuştu. Drizzt ve o, ne kadar yakmlaşırsa, korucu, Drizzt'in bilinmeyen yükünü o denli fazla paylaşıyordu. Elf standartlarına göre drow gençti fakat, dünya görüşü bakımından olgunlaşmıştı ve profesyonel sayılabilecek pek çok askerden daha becerikliydi. Hiç şüphesiz ki Drizzt'in karanlık soyundan biri, kabulenmek bilmez yeryüzü dünyasında engellerle karşılaşacaktı. Buna karşın, Montolio'nun tahminlerine göre, gözle görülür yetenekleri göz önünde bulundurulursa, bu önyargıları aşıp, beraberce ve başarılı bir hayat yaşayabilmeliydi. Acaba nedir, diye merak etti Montolio, bu elfe böylesine

binen yük? Drizzt gülümsediğinden daha fazla acı çekiyor, gerekenden daha fazla kendini cezalandırıyordu.

"Üzüntün dürüstçe mi?" diye sordu Montolio. "Çoğu değildir, bilirsin. Kendi üstüne yüklenen yüklerin pek çoğu yanlış anlaşmalarla temellenir. Biz -ya da içimizden samimi olanlar- kendimizi çoğunlukla, başkalarının uymasını beklediğimizden daha sert standartlarla yargılarız. Bu bir lanet, sanırım, ya da bir kutsama, bu o kişinin bakış açısına bağlı." Görmeyen bakışlarını Drizzt'e çevirdi. "Bunu bir kutsama olarak kabullen dostum, ulaşılamaz denilen yüksekliklere çabalamanı sağlayan, içten gelen bir çağrı olarak kabullen."

"Öfkelendiren bir kutsama," diye yanıtladı Drizzt, düşünmeden.

"Yalnızca çektiğin acıların sana ne verdiğini durup da gözden geçirmediğin sürece," sanki drowun bu sözlerini beklermişçesine cevap vermekte gecikmedi Montolio. "Azla yetinenler az şey başarırlar. Bundan şüphe edilemez. Düşündüğüm kadarıyla, ulaşamayacağını bilip de oturup bocalamaktansa, yıldızları yakalamaya çalışmak daha iyidir." Drizzt'e o tipik acı gülümsemesi ile baktı. "En azından uzanmaya çalışan iyice bir gerinir, güzel bir manzara görür, ya da belki alçaktaki dallarda asılı bir elmayı kapar, çabasının karşılığı olarak!"

"Ya da belki görünmeyen bir saldırganın fırlattığı alçaktan uçan bir oku," dedi Drizzt acıyla.

Montolio, Drizzt'in bitmek bilmeyen olumsuz ifadeleri karşısında çaresizce başını eğmişti. İyi kalpli drowu bu denli yaralı görmek onu derinden sarsıyordu. "Tabi, olabilir," dedi Montolio, amacının dışına çıkan sert bir sesle, "ama hayatın kaybı, sadece ona yaşama şansı verenler için büyüktür! Bırak ok, alçaktan uçup yerde oturanı vursun. Onun ölümü bu denli trajik olmayacaktır!"

Drizzt, bu mantıksal konuşmayı ve yaşlı korucunun sağladığı rahatlığı inkar edemezdi. Son haftalar içinde, Montolio'nun yaşam felsefesi ve pratik fakat gençlik dolu bir coşku ile dünyaya bakışı, Zaknafein ile idman odasındaki eğitim günlerinden beri Drizzt'e daha fazla rahatlık sağlamıştı.

Ama tabi Drizzt, bu rahatlamanın kaçınılmaz kısa ömrünü yadsıyamazdı. Kelimeler rahatlatabilir, ama Drizzt'in geçmişindeki lanetleyen hatıraları,

Zaknafein'in uzaktan gelen sesini, ölü Clackeri ve de ölü çiftçileri silemezdi. İçinde "drizzif'in geçtiği tek bir zihinsel yankı bile, Montolio'nun iyi niyetli tavsiyelerinden saatler alıp götürüyordu.

"Bu kadar saçmalık yeter," diye devam etti Montolio, sıkkın görünüyordu. "Seni dost görüyorum, Drizzt Do'Urden, ve senin de beni öyle nitelendirmeni umuyorum. Omuzlarına binen yük hakkında daha fazlasını bilmezsem nasıl bir dost olurum? Ya dostunumdur ya da değil. Seçim senin, ama eğer değilsem, yanında bu denli muhteşem geceler geçirmenin bir anlamını göremiyorum. Söyle bana Drizzt, ya da evimden git!"

Drizzt, normalde sabırlı ve sakin olan Montolio'nun onu böylesine bir noktaya getirdiğine inanamıyordu. Drowun ilk tepkisi geri çekilmekti, yaşlı adamın cüreti karşısında bir öfke duvarı dikip, kişisel olduğuna inandıklarına sarılmaktı. Fakat zaman ilerledikçe ve Drizzt ilk şokunu atlatıp da Montolio'nun sözlerini içine sindirecek bir zaman geçirdiğinde, bu cüretkar kelimeleri hoş gösterecek tek bir temel gerçeği anladı: O ve Montolio, çoğunlukla korucunun çabaları sonucunda gerçekten de dost olmuşlardı.

Montolio, Drizzt'in geçmişini paylaşmak ve böylece yeni arkadaşını anlayıp, onu rahatlatmak istiyordu.

"Doğduğum ve benim hısımlarımın yaşadığı şehir olan Menzoberranzan'ı bilir misin?" diye sordu Drizzt sakince, bu ismi söylemek bile ona acı vermişti. "Ve insanlarımın yolunu, ya da Örümcek Kraliçenin öğretilerini biliyor musun?"

Cevap verdiğinde Montolio'nun sesi kederliydi. "Yalvarırım hepsini anlat."

Drizzt başını olur anlamında salladı. Montolio görmemesine rağmen bu hareketi sezmişti ve sırtım ağaca dayadı. Aya bakıyor ama bakışları ötesine ulaşıyordu. Aklı maceralarına, Menzoberranzan'a giden o yola, Akademiye

ve Do'Urden evine yöneldi. Düşüncelerini bir an için orada tutarak, drow aile hayatının karmaşası ve Zaknafein ile çalışma odasında geçen mutlu anları üzerinde dolaştırdı.

Montolio, Drizzt'in bir başlangıç yeri aradığını tahmin ederek bekledi. Drizzt'in geçmişteki göndermelerine bakarak, Drizzt'in hayatının maceralar ve çalkantılarla dolu olduğunu biliyordu, ve Montolio, dile olan yetersiz hakimiyeti ile hepsini tamamen anlatmasının kolay bir şey olmadığını biliyordu. Drowun belirgin şekilde yüklendiği ağırlık, suçluluk ve kederi gözden geçirdiğinde, Montolio, Drizzt'in çekimser olacağından şüpheleniyordu.

"Ben, ailemin tarihinin önemli bir gününde dünyaya geldim," diye başladı Drizzt. "O gün, Do'Urden Evi, De Vir Evi'ni yok etti."

"Yok mu etti?"

"Katletti," diye açıkladı Drizzt. Montolio'nun kör gözleri hiçbir şeyi ortaya koymuyordu, ama Drizzt'in beklediği gibi korucunun ifadesi geri çekilmeyi yansıtıyordu. Drizzt, dostunun korkunç derinliklerini anlamasını istiyordu, bu yüzden özellikle ekledi, "Ve aynı gün, kardeşim Dinin kılıcım diğer kardeşim Nalfein'in kalbine sapladı."

Montolio'nun sırtından yukarı bir ürperme yükselmişti ve başını salladı.

Drizzt'in taşımış olduğu yükleri daha yeni anlamaya başladığını farketti.

"Bu drowların yoludur," dedi Drizzt sakin ve açık bir şekilde, kara elflerin genelde cinayetlere bakışını anlatmaya çalışıyordu, "Menzoberranzan'da çok sıkı bir seviye düzenlemesi vardır. Bu basamakları atlayıp, bir üst seviyeye yükselmek için, ister bir birey ol, ister aile, üstündekini yok etmek zorundasmdır."

Drizzt'in sesindeki hafif bir titreme, korucuya anlatırken kendisine ihanet etmişti. Montolio açıkça, Drizzt'in bu şeytani uygulamaları kabullenmediğini anlamıştı.

Drizzt, Karanlıkaltı'ndaki hayatının en az kırk yılını tamamıyla ve açıklıkla anlatmaya devam etti. Kız kardeşi Vierna'nın katı eğitimi altında geçirdiği günleri, evlerinin küçük mabedini temizleyip, içsel güçlerini ve drow toplumundaki yerini öğrendiği saatleri anlattı. Drizzt bu sosyal yapılanmayı anlatmak için uzun zaman harcadı, katı sınıflandırmalardan oluşan hiyerarşiyi ve de tam bir karmaşa içindeki şehri "kanunlarının" hipokrasisini drow acımasızca anlatıyordu. Aileler arası savaşları dinlerken, korucu irkildi. Bunlar çocuklar dahil hiçbir asilin hayatta kalmasına izin vermeyen sert savaşlardı. Montolio, Drizzt kendisine başka bir aileyi yok etmeyi başaramayan bir ailenin başına gelen yok edilme "adaleti"ni anlattığında daha da irkilmişti.

Drizzt, babası ve en yakın dostu olan Zaknafein'i anlatmaya başladığında hikaye daha az acıydı. Tabi ki, Drizzt'in babasıyla ilgili mutlu hatıraları, Zaknafein'in korkunç yokoluşunun sadece bir başlangıcıydı. "Babamı, annem öldürdü," diye açıkladı Drizzt, acısını açıkça belli eden kederli bir sesle, "benim suçlarım için onu Lloth'a kurban etti, sonra onun cesedini ayaklandırıp, beni öldürmek, aileye ve Örümcek Kraliçe'ye ihanetimi cezalandırmak için peşimden yolladı."

Drizzt'in devam etmesi uzun sürmüştü, ama anlattığında, gene açıkça konuşmaya, hatta Karanlıkaltı'nın keşfedilmemiş yerlerinde tek basınayken yaptığı hataları ortaya dökmeye başlamıştı. "Kendimi ve ilkelerimi, içgüdüsel, vahşi bir canavara kaptırdığımdan korkuyordum," dedi Drizzt, çaresizliğin eşiğinde. Ama varlığının nedeni olan duygusal dalgalanma bir kez daha ortaya çıktı; onurlu svirfneblin Oyuk Sorumlusu Belwar ve bir kancalı dehşete dönüştürülen pech Clacker'ın yanında geçirdiği zamanları hatırlarken yüzünde bir gülümseme oluştu. Beklendiği gibi bu gülümseme kıssa ömürlüydü, çünkü hikaye doğal olarak Clacker'ın Saygıdeğer Malice'in hortlak canavarları tarafından yok edilmesine gelmişti.

Drizzt'in yüzünden bir başka dost daha ölmüştü.

Tam olması gerektiği, Drizzt'in Karanhkaltı'ndan çıktığı zamandaki gibi, şafak doğudan, dağların ardından kendini göstermeye başlamıştı. Artık Drizzt kelimelerini, çiftçi ailesinin başına gelen trajediyi, aralarında yeni oluşmaya başlayan bağı zedeleyeceği düşüncesiyle, Montolio'nun kendisini suçlayıp yargılayacağından korkarak, açıklamaktan çekinerek, daha dikkatli

seçiyordu. Mantıken Drizzt, kendine, çiftçileri kendisinin öldürmediğini, hatta onların ölümlerinden intikam aldığını hatırlatabilirdi; ama suçluluk nadiren mantıklı bir duyguydu ve Drizzt henüz uygun kelimeleri bulamıyordu.

Yaşlı ve bilge Montolio, bölgedeki hayvan gözcüleri sayesinde, Drizzt'in bir şey gizlediğini biliyordu. İlk tanıştıklarında, drow, lanetlenmiş bir çiftçi ailesinden bahsetmiş ve Montolio, Maldobar'da bir çiftçi ailesinin katledildiğini işitmişti. Montolio, bir an bile bunu Drizzt'in yaptığına inanmamıştı ama bir şekilde bu olaya karışmış olduğundan emindi. Fakat Drizzt'i daha fazla sıkıştırmadı. Drizzt, Montolio'nun beklentisinden daha dürüst ve daha bütündü; ve korucu, drowun bazı boşlukları zamanla dolduracağından emindi.

"Bu iyi bir hikaye," dedi Montolio uzunca bir aradan sonra. "Birkaç on yıllık hayatında, elflerin üçyüz yılda bilebileceklerinden daha fazlasını yaşamışsın. Ama yaraların az ve iyileşecekler."

Bundan pek emin olmayan Drizzt, kederli bir görünüme büründüğünde Montolio'nun ayağa kalkıp yatağına gitmeden önce yapabileceği tek şey, rahatlatıcı bir şekilde omuzunu sıvazlamaktı.

Montolio, Hooter'ı uyandırıp, baykuşun ayağına kalınca bir not bağladığında Drizzt, hâlâ uykudaydı. Hooter, korucunun talimatları karşısında memnun değildi; kendisi için fare avı ve çiftleşmeyle geçecek bu zamanda, yolculuk bir haftasını alabilirdi. Ama tüm isteksiz yakarışlarına rağmen, baykuş itaatsizlik etmeyecekti.

Hooter, tüylerini kabarttı, ilk rüzgarı yakalayarak, kar kaplı araziden kendini Maldobar'a ya da gerekirse ondan öteye Sundabar'a götürecek geçide yöneldi. Montolio, hiç de küçümsenmeyecek bir üne sahip, Silverymoon'un leydisinin kızkardeşlerinden biri olan bir korucunun bölgede olduğunu, hayvan bağlantıları sayesinde biliyordu, ve Rooter’ı onu bulmakla görevlendirdi.

*****

"Bununsonuhiçgelmeyecekmi?" diye sızlandı cin, iri adam patikadan ilerlerken. "Önceo-kötüdrowveşimdibukabaadam'.Hiç- bu -sorun- çıkartıcılardan- kurtulamayacak- mıyım?" Tephanis kafasına vurdu ve ayağını yere öyle hızla vurmaya başladı ki kendine ufak bir çukur kazdı.

Aşağıda patikada, büyük yaralı sarı köpek hırlayarak dişlerini ortaya çıkardı, ve söylenmelerinin yüksek sesle olduğunu farkeden Tephanis, bir yarım daire çizip, yolda, yolcunun ötesine doğru ilerleyip diğer yandan yaklaştı. Hâlâ öte tarafa bakmakta olan sarı köpek, şaşkınlıktan başını eğdi ve inledi.

Geçen birkaç gün içinde Drizzt ve Montolio, drowun hikayesi hakkında hiç konuşmadılar. Drizzt, tekrar belirginleşen hatıralarıyla, acıyla derin düşüncelere dalmıştı ve Montolio ona ihtiyacı olan rahatlığı sağlıyordu. Sistemli bir şekilde fakat ayrı yerlerde ve daha az bir heyecanla günlük işlerine devam ettiler, ama farkettikleri gibi aralarındaki mesafe geçiciydi.

Drizzt' e, Belwar ve hatta Zaknafein kadar gerçek bir dost bulduğu umudu yaratarak, tekrar bir araya geldiler. Fakat bir sabah drow, çok iyi tanıdığı bir sesle uyandı, ve o an Drizzt, Montolio ile birlikte geçirdikleri zamanın aniden sonuna geldiğini düşündü.

Kazılmış odacığını koruyan ağaç duvara sürünerek ulaştı ve aradan izlemeye başladı.

"Drow elfi, Mooshie," diyordu Roddy McGristle, öne doğru korucunun görmesi için kırık bir palayı uzatırken. Giydiği kat kat kürkle daha da iri görünen dağ adamı, tam koruluğu çevreleyen, taştan örülmüş duvarın yanında, ufak fakat kaslı bir atın tepesindeydi. "Onu gördün mü?"

"Görmek mi?" diye tekrarladı alaycı bir şekilde, abartılı bir halde sütbeyazı gözlerini kırpıştırarak. Roddy etkilenmemişti.

"Ne demek istiyorum, biliyorsun!" diye hırladı. "Hepimizden daha fazlasını görürsün, onun için aptalı oynama!" Drizzt'in vurduğu yerde korkutucu yarası görünen Roddy'nin köpeği, tanıdık bir koku yakalamış, heyecanla etrafı koklarken, koruluğun patikalarında bir ileri, bir geri koşuyordu.

Drizzt, hazırlıklı bir şekilde, bir elinde palası, yüzünde ise korku ve şaşkınlık dolu bir ifade ile çömeldi. Dövüşmek istemiyordu -köpeğe bir daha vurmak istemiyordu.

"Köpeğini yanına çağır!" dedi Montolio, oflarcasına.

McGristle'ın merakı belirgindi. "Kara elfi gördün mü Mooshie?" diye sordu yeniden, bu kez şüphe ile.

"Görmüş olabilirim," diye yanıtladı Montolio. Arkasını döndü ve tiz, zorlukla duyulan bir ıslık çaldı. O anda, korucunun belirgin °ırrıayan tehlike dolu sinyallerini alan Roddy'nin köpeği kuyruğunu bacakları arasında sıkıştırıp, sahibinin atının yanında durmak iÇİn geri çekildi.

"Burada, tilki yavrularının yuvası var," diye yalan söyledi korucu kızgınlıkla. "Eğer köpeğin onlara atılırsa..."

Montolio, tehdidinin burada kalmasını tercih etti ve görünüşe bakılırsa Roddy etklenmişti. Köpeğine bir tasma takıp, yanına yaklaştırdı.

"Bu drow, buraya ilk kardan evvel gelenle aynısı olmalı," diye evam etti Montolio. "Onun için zorlu bir av yaşayacaksın, ödül avcısı." diyerek güldü. "Sanırım, Graul'la bazı sorunları oldu, ve sonra karanlık yurduna dönmek için yola çıktı. Drowu, Karanlıkalh nda takip etmeyi düşünüyor musun? Kesinlikle, ünün belirgin bir şekilde artacaktır ödül avcısı, tabi bunun bedeli pekala hayatın olabilir!"

Drizzt, bu sözlerle rahatlamıştı; Montolio, kendisi için yalan soylemisti! Korucunun McGristle'ı fazla değerli bulmadığını görebiliyordu, ve bu gerçek de Drizzt için bir rahatlama sağlamıştı. Bunurı ardından Roddy, güçlü, Drizzt ve Montolio'nün dostluğunu zorlu bir deneyden geçirecek şekilde, Maldobar'daki trajediyi seri Ve çarpıtılmış bir şekilde anlatmaya koyuldu.

"Drow, Thistledownları öldürdü," diye gürledi, korucunun göz aÇip kapayana dek sönen gülümsemesine karşılık olarak. "Onları katletti, ve panteri içlerinden birini yedi. Bartholemew Thistledown'ı tanırdın, korucu. Onun katili hakkında bu kadar alaycı konUşmam ayıplıyorum!"

"Drow, onları öldürdü mü?" diye sordu Montolio, hüzünle.

Roddy, kırık palayı bir kez daha uzattı. "Hepsini kesti," diye hırladı. "Kafasına ikibin altın ödül var...Eğer benim için daha fazlasını öğrenebilirsen sana beşyüzünü veririm."

"Senin altınına ihtiyacım yok," diye hızla yanıtladı Montolio.

"Peki katilin ele geçirilmesini istiyor musun?" diye karşılık verdi Roddy.

"Diğer tüm aileler kadar iyi olan Thistledown klanı için uzgün değil misin?"

Montolio'nün düşünceli duraklaması, Drizzt'e, korucunun kendini ele verebileceğini düşündürtmüştü. O anda, korucunun kararı ne olursa olsun kaçmayacağına karar verdi. Ödül avcısının öfkesini umursamayabilirdi ama Montolio'nunkini değil. Eğer korucu °ıxu suçlayacak olursa, Drizzt onunla yüzleşmek ve yargılanmak zorundaydı.

"Üzücü bir gün," diye mırıldandı Montolio. "Gerçekten de iyi bir aileydi. O drowu yakala McGristle. Bu kazanacağın en iyi ödül olacaktır."

"Peki nereden başlamalı?" diye sordu Roddy, sakince, açıkça Montolio'yu kazandığından emin. Montolio, geri dönüp koruluğa baktığında Drizzt de böyle düşünmüştü.

"Morueme'nin Mağarasını duydun mu?" diye sordu Montolio.

Bu soru karşısında Roddy'nin yüzü belirgin bir biçimde asıldı. Anauroch çölünün kenarındaki Morueme'nin Mağarası, adını, orada yaşayan mavi ejderhalardan almıştı. "Yüzelli mil," diye inledi McGristle. "Netherslerden geçen zorlu bir mesafe."

"Kışın başında, drow, oraya ya da civarlarında bir yere gitti." Diye yalan söyledi Montolio.

"Drow, ejderhalara mı gitti?" diye sordu Roddy, şaşkınlıkla.

"Daha büyük bir ihtimalle, drow, o civarda başka bir deliğe gitti," diye yanıtladı Montolio. "Morueme'nin ejderhaları, onun hakkında bilgi sahibi olabilir. Orada aramalısın."

"Ejderhalarla anlaşma yapacak kadar hızlı düşünemem," dedi Roddy kederle. "Çok riskli, hatta gitmek bile, bedeli çok fazla!"

"O halde görülüyor ki Roddy McGristle, ilk şansını kaçıracak," dedi Montolio. "Gene de bu, kara elf gibiler karşısında iyi bir denemeydi."

Roddy atma bindi ve hayvanı çevirdi. "Bana karşı iddialarda bulunma Mooshie!" diye gürledi omuzunun üzerinden geriye bakarak. "Bunun bu şekilde kurtulmasına izin vermeyeceğim, Nethers'deki her deliği aramam gerekse bile!"

"İkibin altın için çok büyük bir dert," diye yorumladı Montolio, etkilenmemiş halde.

"Drow köpeğimi ve kulağımı alıp, bana bu yarayı bıraktı!" diye karşı çıktı Roddy, parçalanmış yüzünü işaret ederek. Ödül avcısı, yaptığı hareketin saçmalığını tabi ki de anlamıştı -elbette ki yaşlı korucu onu göremezdi- ve atını korunun dışına sürerek geri döndü.

Montolio, tiksintiyle, McGristle'ın ardından el salladı, daha sonra drowu bulmak için geri döndü. Drizzt, Montolio'ya nasıl teşekkür edeceğini bilmeden onu koruluğun kenarında karşıladı.

"Ondan hiç hoşlanmadım," diye açıkladı Montolio. "Thistledown ailesi öldürüldü," diye kabullendi Drizzt. Montolio başıyla onayladı. "Biliyor muydun?"

"Sen buraya gelmeden evvel biliyordum," diye yanıtladı korucu. "Açıkçası, başlangıçta, bunu senin yapıp yapmamış olduğunu merak ettim."

"Yapmadım," dedi Drizzt. Yeniden başıyla onayladı Montolio.

Drizzt'in, yeryüzündeki ilk birkaç ayı hakkındaki ayrıntıları anlatmasının vakti gelmişti. Tüm suçluluk duygusu, gnoll grubuyla savaşını anlatırken

yeniden üstüne binmiş, "drizzit" kelimesinin üzerinde yoğunlaşarak, (Thistledownlan ve korkutucu keşfini anlatırken) tüm acısını yeniden yaşamıştı. Montolio, hızlı anlığın bir cin olduğunu açıklamıştı ama Drizzt'in mağarada dövüştüğü dev goblin ve kurda benzer yaratıkları açıklamakta zorlanmıştı.

"Gnolleri öldürerek doğru olanı yapmışsın," dedi Montolio, Drizzt bitirdiğinde. "Bu hareketinden doğan suçluluk duygusunu bırak, boşlukta yuvarlansın."

"Nasıl bilebilirdim?" diye sordu dürüstçe. "Tüm bildiklerim Menzoberranzan'a dayanıyor, ve hâlâ yalanları gerçeklerden ayırabilmiş değilim."

"Bu akıl karıştırıcı bir yolculuk olmuş," dedi ve Montolio, ve içten gelen gülümsemesi gerginliği gözle görünür bir biçimde azalttı. "Benimle gel ve sana ırkları ve palaların gnolleri öldürürken neden adalet adına savrulduğunu anlatayım."

Bir korucu olarak Montolio, hayatını insanlar, elfler, cüceler, gnomelar ve buçukluklar gibi iyi ırklarla ve yalnızca masumları yok etmek için yaşayan kötü, goblinimsi ve devimsi yaratıklar arasındaki mücadeleye adamıştı.

"Orklar özellikle en sevmediklerimdir," diye açıkladı Montolio. "Bu yüzden Graul ve onun kokulu adamları üzerinden gözümü -baykuşun gözünü- ayırmayarak, kendimi hoşnut tutuyorum."

O anda pek çok şey, Drizzt'in bakış açısına uymaya başladı. Drowun içini, Drizzt'in içgüdüleri doğru çıktığı ve artık bir süre için, bir yere kadar, suçluluk duygusundan uzak yaşayabileceği için, bir rahatlama dalgası sardı.

"Peki ya ödül avcısı ve onun gibiler?" diye sordu Drizzt. "Senin ırklar hakkındaki tanımlamalarına pek uymuyor gibiler."

"Her ırkın içinde iyi ve kötü vardır," diye açıkladı Montolio. "Ben sadece genel çıkarımlarımı aktardım, ve sakın goblinimsi ve devimsi yaratıklar hakkındaki genel söylemimim, yanlış olduğunu düşünme!"

"Peki nasıl bilebiliriz?" diye üsteledi Drizzt.

"Sadece çocukları izle," diye yanıtladı Montolio. Ardından iyi ve kötü ırkların, pek de keskin olmayan farklılıklarım anlatmaya koyuldu. Drizzt, onu, daha fazla açıklamaya ihtiyaç duymadan, öylesine dinliyordu. Her zaman çocuklara kadar ulaşıyormuş gibi görünürdü. Drizzt, Thistledown'ın çocuklarım izledikten sonra, gnollere karşı hareketinden dolayı kendini daha iyi hissetmişti. Ve, sanki hem bir gün hem de binlerce yıl geride kalmış Menzoberranzan'dayken Drizzt'in babası da buna benzer inançlarım belirtmişti. 'Tüm drow çocukları kötü müdür?' diye düşünürdü babası, ve tüm tutsak edilmiş hayatı boyunca, Zaknafein, savaşan ailelerin alevlere kapılmış drow asillerinin ölen çocuklarının çığlıklarıyla çevrilmişti.

Montolio sözünü bitirdiğinde, uzun bir sessizlik ortama hakim oldu, iki dost da günün ortaya koyduğu pek çok şeyi hazmetmek için zamanı değerlendiriyordu. Drow, beklenmeyen bir şekilde ona dönüp gülümseyerek konuyu değiştirdiğinde, Montolio, Drizzt'in içinin rahatladığını biliyordu.

"Mooshie?" diye sordu Drizzt, McGristle'ın kayalık duvarda ona seslendiği ismi hatırlayarak.

"Montolio DeBrouchee," diyerek güldü yaşlı korucu ve Drizzt'e doğru garip bir şekilde göz kırptı. "Arkadaşlarım ve McGristle gibi 'tükürmek', 'ayı' ya da 'ölüm!'" den daha uzun kelimeleri söylemekte zorlananlar için, Mooshie."

"Mooshie," dedi Drizzt fısıltıyla, Montolio'ya rağmen neşeli bir şekilde.

"Senin yapacak işlerin yok mu, Drizzit?" diye ufladı yaşlı korucu.

Drizzt başını evet anlamında salladı ve gürültülü bir şekilde uzaklaştı. Bu kez "drizzit" kulaklarında yankılanırken o kadar da kötü bir acı vermemişti.

"Morueme'nin Mağarası," diye söylendi Roddy. "Lanet olası Morueme'nin Mağarası!" Çok kısa bir sürenin ardından, şaşkın ödül avcısına bakarak bir cin, Roddy'nin atının üzerine oturdu.

Tephanis, Montolio'nun Korusunda geçen karşılaşmayı izlemiş ve yaşlı korucu, ödül avcısını geri çevirdiğinde şansına lanetler yağdırmıştı. Eğer Roddy, Drizzt'i yakalayabilirse, diye düşündü anlık, her ikisi de hayatından çıkmış olacaklardı, bu Tephanis'i endişelendirmeyen bir gerçekti.

"Eminimo-yaşlıyalancıyainanacakkadaraptalolamazsındeğilmi?" diye çıkardı kelimeleri ağzından hızla, Tephanis.

"Buraya!" diye bağırdı Roddy, kolayca aşağı inip, arkaya fırlayan, köpeği atlatıp Roddy'nin arkasına geçen cini sarsakça tutmaya çalışarak.

"Dokuz Cehennem adına, sen neyin nesisin?" diye kükredi ödül avcısı. "Ve yerinde dur!"

"Ben bir dostum." dedi Tephanis, mümkün olduğunca yavaşça. Roddy, omzunun üzerinden onu dikkatle gözlüyordu. "Eğerdrowuistiyorsanyanlışyönegidiyorsun," dedi cin kendini beğenmişçesine.

Kısa bir süre sonra Roddy, Montolio'nun Korusunun güneyinde yüksek tepelerde çömelmiş, korucu ve kara derili dostunun günlük işleri yapmasını izliyordu.

"İyiavlar!" dedi Tephanis ve sonra, özellikle bu insandan daha iyi kokan büyük kurt Caroak'a doğru yola çıkarak, oradan ayrıldı.

Uzaktaki manzaraya gözlerini dikmiş olan Roddy, anlığın gidişini farketmedi bile. "Yalanlarının bedelini ödeyeceksin, korucu." diye homurdandı fısıltıyla. Bu iki dosta ulaşmanın yolunu bulduğunda, yüzünü kötülük dolu bir gülümseme kaplamıştı. Bu çok hassas bir plandı. Ama zaten, Graul'la anlaşmak hep böyleydi.

Montolio'nun ulağı iki gün sonra Dove Falconhand'den bir mesajla geri döndü. Hooter, korucunun cevabını tekrarlamaya çalıştıysa da, heyecanlı baykuş bu tür uzun ve karmaşık hikayeleri anlatma konusunda pek başarılı değildi. Sabırsız ve başka seçeneği olmayan Montolio, mektubu Drizzt'e uzattı ve ondan yüksek sesle, hızla okumasını istedi. Pek de iyi bir okuyucu olmayan Drizzt, birkaç satır ilerlemişti ki, ne hakkında olduğunu anladı.

Mesaj, Maldobar'da olanları ve onun ardındaki takibi, Dove'un kaleminden anlatıyordu. Dove'un yorumu gerçeğe çok yakındı, Drizzt'i suçsuz, barghest eniklerini ise katiller olarak nitelendiriyordu.

Drizzt'in rahatlaması o kadar büyüktü ki, mektubun ilerleyen kısımlarındaki "buna layık olan drowu" yaşlı korucunun himayesine almasından müteşekkir olan Dove'un cümlelerini güçlükle seslendiriyordu.

"En sonunda hak ettiğini alıyorsun, dostum," Montolio'nun söylemeye ihtiyaç duyduğu tek şeydi.

BÖLÜM 4

Uzun yolculuğumu artık gerçeği arayış olarak görüyorum

...kalbimin içindeki gerçeği, beni çevreleyen dünyanın, neden ve varlık gibi büyük soruların gerçeğini. Bir kimse iyi veya kötüyü nasıl belirleyebilir?

Yolumda ilerlerken, içimde ahlaki kurallar taşıdım -fakat bununla doğup doğmadığımı ya da bana Zaknafein'den geçip geçmediğini- ya da sadece algılarım tarafından meydana çıkıp çıkmadığını bilemiyorum. Bu kurallar beni Menzoberranzan'ı terketmeye zorladı, bu gerçeklerin ne olduğunu bilmememe karşın, hiç şüphesiz bunları Lloth'un diyarında bulamayacağımı biliyordum.

Pek çok sene sonra, Menzoberranzan'ın dışında, Karanhkaltı'nda ve yeryüzündeki ilk felaket dolu tecrübelerimin ardından, artık evrensel bir gerçekliğin varlığından şüphe duyarak, hayatın gerçekten bir amacı olup

olmadığını sorgulamaya başlamıştım. Drowların dünyasında, yükselen rütbe ile sağlanan maddi kazancın kaynağı olan hırs, tek amaçtı. Bu bile, varolmanın nedeni olmak için çok ufak görünüyordu.

Şüphelerimi doğruladığın için sana teşekkür ediyorum, Montolio DeBrouchee. Kişisel amaçlar güden kişilerin hırslarının, karmaşa getiren bir kayıp olduğunu, sonsuz bir kayıpla sonuçlanan, sonu gelen bir kazanç olduğunu öğrendim. Çünkü gerçekten de evrende bir uyum var, sıradan mutluluğun uyumlu şarkısı. Bu şarkıya katılmak için bir kimsenin içsel uyumu, doğru görünen notaları bulması gerek.

Gerçek hakkında ortaya konulması gereken bir nokta daha var: Kötü yaratıklar, şarkı söyleyemez.

Drizzt Do'Urden

Dersler başarıyla ilerlemeye devam ediyordu. Yaşlı korucu, drowun üzerinde görülen belirgin yükü hafifletmiş, Drizzt ise, Montolio'nun o güne dek gördüklerinin tümünden daha iyi bir şekilde doğal hayatı benimsemişti. Fakat ne olabileceği hakkında bir fikri olmasa da, Montolio bir şeyin hâlâ drowu rahatsız ettiğini hissediyordu.

"Tüm insanlar, bu denli iyi bir işitme duyusuna sahip midir?" diye sordu Drizzt aniden, devrilmiş büyük bir ağacın dalını beraberce korunun dışına taşırlarken. "Yoksa bu körlüğünü onarmak için verilmiş bir hediye mi?"

Sorunun dobralığı, drowun, adamın yeteneklerini anlayamamaktan kaynaklanan rahatsızlığını anlaması zaman aldığı için, Montolio'yu şaşırtmıştı.

"Ya da körlüğün, belki de kendi avantajın için kullandığın bir aldatmaca mı?" diye bastırdı Drizzt, yumuşamaksızın.

"Ya öyleyse?" diye sordu Montolio, düşünmeden.

"O halde, bu iyi bir aldatmaca, Montolio DeBrouchee," diye yanıtladı Drizzt. "Şüphesiz ki düşmanlarının karşısında sana yardımcı oluyor... ve

aynı şekilde dostlarına da." Kelimeleri Drizzt'e ters gelmişti ve gururunun ön plana geçmiş olduğundan şüpheleniyordu.

"Savaşta yeteri kadar yenilmemişsin," diye yanıtladı Montolio, Drizzt'in rahatsızlığının nedeninin karşılaşmaları olduğunu anlayarak. Eğer o anda, Montolio, Drizzt'i görebilse, yüzündeki ifade pek çok şeyi ortaya koyabilirdi.

"Bunu çok ciddiye alıyorsun," diye devam etti Montolio, rahatsız edici bir sessizliğin ardından. "Seni tam anlamıyla yenmedim."

"Beni yere devirdin ve çaresiz bıraktın."

"Sen, kendi kendine yenildin," diye açıkladı Montolio. "Ben gerçekten de körüm, ama zannettiğin gibi çaresiz değilim. Beni küçümsedin. Ben de böyle yapacağını biliyordum fakat bu kadar kör olabileceğine imkan vermemiştim."

Drizzt aniden durdu ve Montolio da, ağaç dalının ağırlığı artınca, durdu. Yaşlı korucu bir kahkaha attı. Ardından bir kama çıkardı, havaya doğru yükseğe fırlattı, yakaladı ve "Huş!" diye bağırarak, yeşil korunun içinde pek az bulunan huş ağaçlarından birine dümdüz fırlattı.

"Bunu kör bir adam yapabilir mi?" diye sordu Montolio, bir cevap beklemeden.

"O halde görebiliyorsun," dedi Drizzt.

"Tabi ki hayır," diye karşı çıktı Montolio, sertçe. "Gözlerim, beş yıldır işlevlerini yerine getirmiyor. Ama gene de kör değilim Drizzt, özellikle de evim saydığım bu yerde!"

"Gene de beni kör sandın," diye devam etti yaşlı korucu, sesi gene sakinleşmişti.

"Karşılaşmamızda, karanlık büyün sona erince, avantajlı duruma geçtiğini düşündün. Sanıyor musun ki, hem orklara hem de sana karşı yaptığım hareketleri -etkili olanları demeliyim- daha önceden hazırlayıp,

prova etmiştim? Eğer, Drizzt Do'Urden'in sandığı kadar sakat olsam, bu dağlarda bir gün daha nasıl kalabilirim?"

"Ben..." diye başladı Drizzt, ama utancı onu susturdu. Montolio, gerçeği söylüyordu, ve Drizzt de bunu biliyordu. En azından bilinçaltında, ilk karşılaşmalarından beri, korucunun tam biri olmadığını düşünüyordu. Drizzt, dostuna saygısızlık etmediğini hissetti -tam aksine adama çok saygı duyuyordu- ama Montolio'yu göründüğü gibi kabullenmiş ve korucunun engellerinin, kendininkinden daha fazla olduğunu düşünmüştü.

"Öyle yaptın," diye düzeltti Montolio, "ve bunun için seni bağışlıyorum. Hakkını vermeliyim, bana, beni daha evvelden tanıyanlardan daha eşit davrandın, sayısız maceralarda benimle yola çıkmış olanlardan bile fazla. Şimdi otur," diye rica etti Drizzt'e. "Artık senin yaptığın gibi hikaye anlatma sırası bana geldi."

"Nereden başlasam?" dedi Montolio, alaylı bir ifade ile çenesini kaşıyarak. Artık geride bıraktığı hayat o kadar uzak görünüyordu ki. Ama geçmişine ait bir bağı hâlâ koruyordu: Tanrıça Mielliki'nin bir korucusu olarak eğitimini. Montolio ile yakın bir biçimde eğitilmiş Drizzt, bunu anlardı.

"Çok genç bir yaşta hayatımı ormana, doğal yaşama adadım," diye başladı Montolio. "Sana öğretmeye başladığım gibi, vahşi1 dünyanın kurallarını öğrendim ve kısa bir zaman sonra, anlaşılamayacak kadar geniş ve harikulade olan bu mükemmelliği korumaya karar verdim. Bu yüzden orklar ve benzerleriyle savaşmaktan zevk alıyorum. Sana da daha önceden anlattığım gibi onlar, en az insanlar ve diğer iyi ırklar kadar ağaçların ve hayvanların da düşmanıdır. Hepsi kötü varlıklardır, ve onları yere sererken hiç suçluluk duymuyorum!"

Bunun ardından Montolio, uzun saatler boyunca katıldığı seferleri, tek başına ya da büyük orduların öncüsü olarak katıldığı keşif gezilerini anlattı. Drizzt'e, yayıyla onbinlerce atışından birini bile ıskalamayacak kadar yetenekli hocası Dilamon'dan bahsetti.

"O bir savaşta öldü," diye açıkladı Montolio, "bir çiftlik evini devlerden oluşan bir kuvvetten korurken. Ama Leydi Dilamon için üzülme, çünkü tek

bir çiftçi bile yaralanmamıştı ve o birkaç devden hiç biri o çirkin suratlarını bölgede bir daha göstermedi!"

Daha geçmişe döndüğünde Montolio'nun sesi iyice kısılmıştı. Korugözcüleri'nden, maceracı dostlarından bahsetti ve köydekilerin başına bela olan kırmızı bir ejderha ile nasıl savaştıklarını anlattı. Ejderha, Korugözcüleri'nden üçü gibi ölmüş, Montolio'nun yüzü yanmıştı.

"Rahipler beni iyice iyileştirdiler," dedi Montolio, kederle. "Acımı gösterecek tek bir yara bile yoktu." Durmuştu ve Drizzt, yaşlı korucu ile ilk karşılaştıklarından beri ilk kez, Montolio'nun yüzünü acı dolu bir ifadenin kapladığını görmüştü. "Fakat gözlerim için yapabilecekleri bir şey yoktu. Yaralar, yeteneklerinin çok ötesindeydi."

"Buraya ölmeye geldin," dedi Drizzt, istemediği kadar suçlayıcı bir ifade ile.

Montolio bunu reddetmedi. "Ejderhaların nefesine, orkların mızraklarına, kötü adamların öfkesine ve toprağa kendi kazançları için tecavüz edecek kişilerin gururuna göğüs gerdim," dedi korucu, "bunlardan hiçbiri acınmak kadar beni yaralamadı. Benim yanımda savaşan dostlarım, Korugözcüleri dahi bana acıdı. Sen bile."

"Yapmadım..." diye araya girmeye çalıştı Drizzt.

"Tabi ki yaptın," diye tersledi Montolio. "Dövüşümüz sırasında benden üstün olduğunu düşündün. Bunun için kaybettin! Her korucunun gücü bilgeliktir, Drizzt. Bir korucu kendini, düşmanlarını ve dostlarını anlar. Benim özürlü olduğumu düşündün, yoksa asla benim üzerime atlamak gibi aceleci bir hareket yapmazdın. Ama ben seni anladım ve hareketini sezdim."

O sinsi gülümseme gene belirmişti.

"Başın hâlâ ağrıyor mu?"

"Evet," diye kabullendi Drizzt, morartısı hafiflemiş yeri ovarak, "fakat düşüncelerim sanki daha berraklaşıyor."

"Esas soruna gelince," dedi Montolio, anlattıklarının anlaşılmasından memnun bir halde, "işitmemde ya da diğer duyularımın hiç birinde olağanüstü bir şey yok. Sadece neler anlattıklarına diğer insanlardan daha fazla dikkat ediyorum, ve senin de anlamış olduğun gibi bana iyi rehberlik ediyorlar. Gerçeği söylemek gerekirse, buraya ilk geldiğimde onların yetilerini ben de bilmiyordum, ve bunu neden yaptığım konusunda haklısın. Gözlerim olmadan, kendimi ölü bir adam olarak görüyordum ve önceki yolculuklarım sırasında bulduğum ve sevdiğim bu koruda ölmek istiyordum.

"Belki nedeni, Ormanların Leydisi Mielliki -gerçi çok büyük bir ihtimalle çok yakınlarda bir düşman olan Graul'du- ama kendi hayatım hakkındaki niyetlerimi değiştirmem fazla uzun sürmedi. Burada yalnız ve özürlü bir halde -ve o ilk günlerde gerçekten de özürlüydüm- kendime bir amaç bulmuştum. Bu amaçla hayatımın anlamı değişmiş ama sınırlarımı bana göstermişti. Şu anda yaşlı, yorgun ve körüm. Eğer düşündüğüm gibi beş sene önce ölseydim, hayatımda büyük bir boşlukla ölmek zorunda kalacaktım. Nereye kadar gidebileceğimi hiç bilemeyecektim. Yalnızca Montolio DeB-rouchee'nin aklına getiremeyeceği bir sıkıntı içerisinde, kendimi ve Tanrıçamı bu kadar iyi tanıdım."

Montolio, Drizzt'i gözlemlemek için ara vermişti. Tanrıça sözü geçtiğinde bir kıpırdanma sesi duydu, bunun rahatsızlığı ifade eden bir hareket olabileceğini varsaydı. Bunu keşfetmek isteyen Montolio, zincirlerden örülmüş zırhının ve de tuniğinin içine elini sokarak, tekboynuz kafası şeklinde bir madalyon çıkardı.

"Güzel, değil mi?" diye sordu, özellikle.

Drizzt tereddütteydi. Tekboynuz mükemmel bir şekilde işlenmişti ve şekli harikuladeydi, ama böyle bir madalyonun ifade ettiği şey, drowun içinde bir rahatsızlık meydana getiriyordu. Menzoberranzan'dayken Drizzt, Tanrıların emirlerini yerine getirmenin delice sonuçlarını görmüş ve bunlardan hiç hoşlanmamıştı.

"Senin Tanrın hangisi, drow?" diye sordu Montolio. O ve Drizzt'in birlikte olduğu haftalar boyunca, din hakkında hiç tartışmamışlardı.

"Benim bir Tanrım yok," diye yanıtladı Drizzt cesurca "ve olmasını da istemiyorum."

Duraklama sırası Montolio'daydı.

Drizzt ayağa kalktı ve birkaç adım uzaklaştı.

"İnsanlarım Lloth'a inanır," diye başladı "O, tıpkı Gruumsh'un orklara, ve de diğer Tanrıların insanlara ifade ettikleri gibi, nedeni değilse bile kötülüklerinin bir sonucudur. Bir Tanrıyı izlemek budalalık. Bunun yerine kalbimi izlemeyi tercih ederim."

Montolio'nun sessiz kahkahası, Drizzt'in açıklamasının etkisini azaltmıştı.

"Senin bir Tanrın var, Drizzt Do'Urden," dedi.

"Benim Tanrım kalbim," diye açıkladı tekrar, ona dönerek.

"Benimki gibi."

"Tanrını Mielliki olarak adlandırdın," diye karşı çıktı Drizzt.

"Ve sen de Tanrın için bir ad bulamamışsın," diye yanıtladı hızla Montolio. "Bu senin bir Tanrın olmadığı anlamına gelmez. Senin Tanrın kalbin, peki kalbin sana ne söylüyor?"

"Bilmiyorum," diye kabullendi Drizzt, bu zorlayıcı soruyu düşündükten sonra.

"Düşün o halde!" diye bağırdı Montolio. "İç güdülerin gnoll grubu ya da Maldobar'daki çiftçiler hakkında ne söyledi? Tanrın Lloth değil..bu kesin. Peki kalbinin içindekilere hangi Tanrı ya da Tanrıça uyuyor?"

Montolio, Drizzt'in süregelen omuz silkişlerini duyabiliyordu. "Bilmiyor musun?" diye sordu yaşlı korucu. "Ama ben biliyorum." "Fazlasıyla tahminde bulunuyorsun," diye yanıtladı Drizzt, hâlâ tatmin olmamıştı.

"Çok gözlemde bulunuyorum," dedi Montolio gülerek. "Kalbin Guenhwyvar'ınkiyle aynı mı?"

"Bu gerçekten hiç şüphe duymadım," diye yanıtladı Drizzt açıkça.

"Guenhwyvar, Mielliki'nin yolunu takip ediyor."

"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye karşı çıktı Drizzt, rahatsız olmaya başlamıştı. Montolio'nun kendisi hakkında varsayımlarını umursamıyordu ama bu tür bir yakıştırmayı, pantere bir saldırı olarak nitelendiriyordu. Bu şekilde, Drizzt'e göre, Guenhwyvar Tanrıların ve onları izlemenin gerektirdiklerinin çok ötesindeydi.

"Nasıl mı bilebiliyorum?" diye tekrarladı Montolio, inanamaz bir şekilde. "Tabi ki bunu bana kedi söyledi! Guenhwyvar, Mielliki'nin yurdundaki bir panterin vücuda gelişi."

"Guenhwyvar'ın, senin taktığın isimlere ihtiyacı yok," dedi Drizzt, korucunun yanına sert hareketlerle otururken, kızgınlıkla.

"Tabi ki yok," diye kabul etti Montolio. "Ama bu, gerçeği değiştirmez. Anlamıyorsun, Drizzt Do'Urden. Bir Tanrının sapkınlıklarının içinde yetişmişsin."

"Ve seninki gerçek olan mı?" diye sordu Drizzt, alaycı bir şekilde.

"Korkarım, hepsi gerçek, hepsi bir," diye yanıtladı Montolio. Drizzt, Montolio'nün önceki gözlemini kabullenmek zorunda kalmıştı: Anlayamıyordu.

"Tanrıları fiziksel varlıklar olarak görüyorsun," diye açıklamaya çalıştı Montolio. "Onları kendi amaçları için bizim hareketlerimizi yönlendiren fiziksel varlıklar olarak görüyorsun ve bu yüzden, inatçı özgürlüğünle onları reddediyorsun. Diyorum ki, Tanrılar içimizdedir, ister birisi onu isimlendirsin, ister isimlendirmesin. Tüm hayatın boyunca Mielliki'nin yolunu izlemişsin, Drizzt. Sadece kalbine verecek bir isim bulamamışsın."

Drizzt'in şüphesi birden meraka dönüşmüştü. "Karanlıkaltı'ndan dışarı ilk çıktığında ne hissettin?" diye sordu Montolio. "Güneşe, yıldızlara ve ormanın yeşilliğine ilk baktığında, kalbin sana neler söyledi?"

Drizzt, kendi ve içinde bulunduğu drow devriyesinin, bir elf topluluğuna saldırmak için Karanlıkaltı'ndan çıktığı, çok gerilerde kalmış o günü düşünmeye başladı, bunlar acı dolu hatıralardı ama onların arasında, rüzgarların ve yeni açan çiçeklerin meydana getirdiği bir rahatlık ve muhteşem bir sevinç de yer alıyordu.

"Peki, BlusterTa nasıl konuştun?" diye devam etti Montolio. "O ayıyla bir mağara paylaşmak hiç de küçümsenecek bir şey değil! İster kabul et, ister etme, sende bir korucunun kalbi var. Ve bir korucunun kalbi, Mielliki'nin kalbidir."

Böylesine kesin bir sonuç Drizzt'in kuşkularını geri getirmişti. "Peki senin Tanrıçanın şartlan nelerdir?" diye sordu, sesindeki kızgın ifade geri dönmüştü. Tekrar ayağa kalkmıştı ama Montolio, bacaklarına eliyle vurarak onu oturttu.

"Şartları mı?" diye güldü korucu. "Ben Tanrının adını ve davranış kurallarını yayan ve bunları uygulatan bir görevli değilim! Sana daha biraz önce Tanrıların içimizde olduğunu söylemedim mi? Mielliki'nin kurallarını sen de en az benim kadar iyi biliyorsun. Hayatın boyunca bu kurallara uydun. Ben sana bunun için bir isim sunuyorum, sadece bu kadar, bir davranış ilkesinin kişüeştirilmiş halini, gerçek olduğunu bildiğinden şaştığın zamanlarda izleyecek bir örneği." Bunun ardından Montolio dalı yüklendi ve Drizzt onu takip etti.

Drizzt bu sözleri uzunca bir zaman düşündü. O gün uyuyamadı, odasında düşüncelere dalmıştı.

"Daha fazlasını öğrenmek istiyorum... Tanrıçamız hakkında," diye kabullendi Drizzt ertesi gece, Montolio'yu yemek hazırlarken bulduğunda.

"Ve ben de sana öğretmek istiyorum," diye yanıtladı Montolio.

İri adam, köpeğini yanında sımsıkı tutarak kamp alanına ilerlerken yüz çift kadar sarı renkli, kanlanmış göz, onu izliyordu. Roddy buraya, ork kralı Graul'un kalesine gelmekten hoşnut değildi, ama bu sefer drowun kaçıp gitmesine izin vermeye niyeti yoktu. Roddy geçen seneler boyunca defalarca Graul'la anlaşmalar yapmıştı; keşfedilmemiş dağlardaki yüzlerce gözle, pahalı olmasına rağmen ork kralı, ödül avcılığı yaparken paha biçilmez bir müttefik olduğunu kanıtlamıştı.

Bir çok iri ork, Roddy'yi itip kakmak ve köpeğini kızıştırmak için özellikle onun yoluna çıkıyordu. Roddy akıllıca davranarak köpeğini kendine yakın tutuyor, fakat aslında kendisi de bu kokan orklara haddini bildirmek istiyordu. Onu itiştirdikleri, tükürüp kavga çıkartmayı başarabilecekleri bu oyunu her gelişinde oynuyorlardı. Orklar, rakiplerini bire yüz karşıladıklarında, hep cesurca davranırlardı.

Tüm grup, Graul'un mağarasının girişine son elli yarda kala, kayalık çıkışı tırmanırken arkasına toplanıp yakından takip etmeye başladılar. Ellerinde mızraklar tutan iki iri ork, davetsiz misafiri karşılamak için girişten dışarı fırladılar.

"Neden geldin?" diye sordu biri ana dillerinde. Diğeri sanki bir ödeme bekliyormuşçasına elini öne doğru uzatmıştı.

"Bu sefer ödeme yok," diye yanıtladı Roddy, aksanlarını mükemmel bir şekilde taklit ederek. "Bu sefer, Graul ödeyecek!"

Orklar önce birbirlerine inanmaz gözlerle baktılar ardından Roddy'ye dönüp hırlamaya başlamışlardı ki mağaranın içinden daha iri bir orkun çıkmasıyla sesler kesildi.

Graul, fırtına gibi dışarı çıkarak muhafızları kenara itti, ve etrafı kirli ağzını Roddy'nin burnuna doğru iyice yaklaştırdı. "Graul ödeyecek?" dedi garip bir sesle, nefesi neredeyse Roddy'yi bayıltacaktı.

Roddy'nin kahkahası yalnızca yanlarındaki sıradan orkları etkilemek içindi. Burada zayıflık gösteremezdi; leş yiyen köpekler gibi orklar, kendilerine karşı dimdik durmayanlara hazırdı.

"Elimde bir bilgi var, Kral Graul," dedi ödül avcısı güvenle "Graul'un bilmek isteyeceği bir bilgi," "Konuş," diye emretti Graul.

"Ödeme?" diye sordu Roddy, fakat şansını zorladığından şüpheleniyordu.

"Konuş!" diye gürledi Graul yeniden, "Kelimelerinin değeri varsa, Graul yaşamana izin verir."

Roddy sessizce, Graul'la işlerin hep böyle yürüdüğünden yakındı. Yüzlerce silahlı savaşçıyla çevriliyken, kokan bir şefle anlaşma yapmak çok zordu. Gene de Roddy yılmamıştı. Buraya para için değil -fakat gene de biraz elde edebileceğini umuyordu- intikam için gelmişti. Drow, Mooshie ile birlikteyken açıkça Drizzt'e saldıramazdı. Bu dağlarda, hayvan dostlarıyla sarılı Mooshie, karşı konulması zor bir kuvvetti, ama eğer Roddy, onu aşıp drowa ulaşmayı başarabilse dahi, Mooshie'nin, Do ve Falconhand gibi pek çok müttefiği, büyük ihtimale bunun intikamını alırlardı.

"Topraklarınızda bir kara elf var, yüce ork kralı!" diye açıkladı Roddy.

Beklediği şaşkınlıkla karşılaşmamıştı.

"Başına buyruğun biri," diye açığa kavuşturdu Graul. "Biliyor musun?" Roddy'nin ardına kadar açılan gözleri, şüphesini yansıtıyordu.

"Drow, Graul'un savaşçılarını öldürdü," dedi ork şefi acıyla. Toplanmış tüm orklar ayaklarını yere vurmaya, tükürmeye ve kara elfe lanetler yağdırmaya başlamıştı.

"O halde drow neden yaşıyor?" diye sordu Roddy açıkça, Graul'un, drowun yerini bilmediğini anladığında gözleri kısılmaya başlamıştı. Belki de pazarlığa oturmanın bir yolu hâlâ vardı.

"Gözcülerim onu bulamıyor!" diye gürledi Graul, ve bu gerçekti. Ama ork kralının gösterdiği öfke iyi ayarlanmış bir oyunculuktu. Gözcüleri bilmese de, Graul, Drizzt'in nerede olduğunu biliyordu. "Ben onu buldum!" diye haykırdı Roddy ve tüm orklar zıplamaya, aç bir ses ile bağırmaya başladılar. Graul, onları susturmak için kollarını kaldırdı. Ork kralı, bunun

en kritik bölüm olduğunu biliyordu. Kabilenin ruhani lideri olan samanını bulmak için topluluğa baktı, ve Graul'un ümid ettiği gibi, kırmızı cüppeli orkun dikkatle dinleyip, izlediğini gördü.

Şamanın tavsiyesi üzerine, tüm yıllar boyunca Graul, Montolio'ya karşı hareket etmekten çekinmişti. Şaman aslında o kadar da özürlü olmayan, özürlünün, kötü büyünün habercisi olduğunu düşünüyor, ve dini liderlerinin uyarısı üzerine tüm ork kabilesi, Montolio yakınlarda olduğunda saklanıyorlardı. Ama drowla müttefik olarak, ve eğer şüpheleri doğruysa, drowun yüksek tepedeki savaşı kazanmasına yardım ederek, Montolio, işi olmayan bir şeye karışmış ve en az bu kendi başına buyruk drow kadar, topraklarına karşı gelmişti. Artık drowun gerçekten de tek başına hareket ettiğinden emin -çünkü bölgede başka kara elf yoktu- olan ork kralı, emrindekilerin koruluğa saldırması için yalnızca bir bahane arıyordu. Roddy'nin söyledikleri ise, Graul'a bu bahaneyi sağlayabilirdi.

"Konuş!" diye bağırdı Graul, Roddy'nin yüzüne karşı, ödeme konusunda gelebilecek bir çatışmayı önlemek için.

"Drow, korucu ile birliktedir." diye yanıtladı Roddy. "Kör korucunun korusunda oturmaktadır!"

Eğer Roddy, bu açıklamasının ardından, lanetlemelerin, hoplayıp zıplamaların ve tükürmenin geleceğini ummuşsa, kesinlikle hayal kırıklığına uğramıştı. Kör korucu hakkında söyledikleri bir sessizlik dalgası yaratmıştı ve şimdi dinlemekte olan tüm orklar, ne yapacaklarının söylenmesi için şamana, ardından Graul'a, sonra gene şamana bakıyorlardı.

Artık, Graul'un yapacağını anlamış olduğu gibi, komplo dolu bir hikaye yaratma sırası Roddy'deydi.

"Onları bulup, ele geçirmelisiniz!" diye bağırdı Roddy, "Onlar..." Hem uğultuyu hem de Roddy'yi susturmak için Graul kollarını kaldırdı. "Devi öldüren kör korucu muydu?" diye sordu ork kralı, Roddy'ye kurnazca. "Ve drowa adamlarımı öldürmesi için yardımcı olan?"

Roddy, tabi ki Graul'un dediklerinden habersizdi, ama ork kralının amacını anlamakta gecikmedi.

"Öyleydi!" dedi yüksek sesle. "Ve şimdi drow ve korucu, size karşı bir oyun hazırlıyor! Onlar size vurmadan, siz onlara vurup, ezmelisiniz! Korucu, hayvanlarını, elflerini -çok sayıda elfi-, cücelerini Graul'a karşı gelmek için getirecek!"

Montolio'nun dostlarından, özellikle de Graul'un halkının tüm dünyada en çok nefret ettiği şey olan elf ve cücelerin bahsi, hepsinin yüzünde bir ekşime meydana getirdi ve pek çok orkun sanki, orucunun ordusu hali hazırda kampı çevreliyormuşçasına, omuzlarından geriye bakmalarına neden oldu. Graul dimdik şamana bakıyordu.

"Gözleyen-Kişi, saldırıyı kutsaman," diye yanıtladı şaman sessiz soruyu, "yeni ayla birlikte!" Graul başıyla onayladı ve kırmızı cüppeli ork arkasını dönüp, halktan birilerini yanına çağırarak hazırlıklara başladı.

Graul kesesine uzandı ve Roddy için bir avuç dolusu gümüş sikke çıkardı. Roddy, kralın zaten bildiğinden fazlasını söylememişti ama ödül avcısının ork kabilesine karşı düzenlenen komplosunu açıklaması, Graul'un batıl inançlara sahip samanının kör korucuya karşı hareket etmesi çabalarına hayli yardımcı olmuştu.

Roddy bu açması ödemeyi, amacını gerçekleştirdiğini düşünerek şikayet etmeden aldı ve ayrılmak için arkasını döndü.

"Sen kalacaksın," dedi aniden Graul, arkasından. Ork kralının bir hareketiyle pek çok ork muhafızı ödül avcısının yanına geçti. Roddy, şüpheyle Graul'a baktı.

"Konuk," diye açıkladı ork kralı sakince, "Savaşa katıl." Roddy için fazla seçenek kalmamıştı.

Graul, yana çekilmeleri için muhafızlarına eliyle işaret verdi ve mağarasına çekildi. İçeri girip kralın konukları ile, özellikle de büyük gümüş tüylü kurtla karşılaşmayı arzulamayan ork muhafızları yalnızca omuz silkip, birbirlerine güldüler.

Graul içerideki yerine döndüğünde, diğer konuğuyla konuşmak için döndü.

"Haklıydın," dedi ufak cine.

"Bilgiedinmektegayetbaşarılıyımdır."diye atladı Tephanis, ve sessizce ekledi,

"veişeyarardurumlaryaratmada!"

O an Tephanis, kendisinin akıllı olduğunu düşünüyordu, çünkü yalnız Roddy'yi, drowun Montolio'nun Korusunda olduğu konusunda bilgilendirmekle kalmamış, Kral Graul'la, Roddy'nin birbirlerine yardımcı olmalarını ayarlamıştı. Tephanis, Graul'un kör korucuyu sevmediğini biliyordu, ve drowun varlığının oluşturduğu bahaneyle, Graul en sonunda samanını, saldırıyı kutsaması için ikna edebilecekti.

"Savaşta Caroak yardım edecek mi?" diye sordu Graul, iri ve ne yapacağı kestirilemez gümüş renkli kurda şüpheyle bakarak.

"Elbette," dedi Tephanis hemen. "Budüşmanlarınkatlibizimdeişimizegelir!" İkisinin konuştuğu her kelimeyi anlayan Caroak ayaklandı ve mağaranın dışına çıktı. Girişteki muhafızlar, yolunu kesmeye çalışmadılar.

"Caroakworglarıhareketegeçirecek," diye açıkladı Tephanis,

"Körkorucuyakarşıbüyükbirordukurulacak. O-çokuzunbirzamandır-Caroak'ın düşmanı."

Graul başıyla onayladı ve gelecek haftaları düşünerek içten içe eğlendi. Eğer hem korucudan hem de drowdan kurtulursa, vadisi Montolio'nun geldiği zamandan çok öncesinden daha fazla güvenli olacaktı. Korucu, orklarla nadiren yüzyüze gelmişti ama Graul, geçen kervanları uyaranların, korucunun hayvan casusları olduğunu biliyordu. Graul, orkların tercih ettiği şekilde, en son ne zaman savaşçılarının habersiz bir kervanı soyduklarını hatırlayamıyordu. Ama eğer korucu bir yok olursa...

Hızla yaklaşan, ticaret mevsiminin zirveye çıktığı yaz mevsimi ile, orklar bu sene iyi avlanacaklardı.

Artık Graul'un ihtiyacı olan tek şey, samanlarının, Gözleyen-Kişi, Gruumsh Tekgöz'ün saldırıyı kutsayacağını doğrulamasıydı.

Orklar için kutsal olan ve şamanın, Tanrının isteklerini öğreneceğine inandığı Yeni Ayın belirmesine iki haftadan uzun bir süre vardı. İstekli ve sabırsız olan Graul, bu gecikmeden dolayı homurdanıyor, ama yalnızca beklemesi gerektiğini biliyordu. Diğerlerinden daha az dindar olan Graul, şamanın kararı ne olursa olsun saldırmak niyetindeydi, ama becerikli ork kralı, tamamen gerekli olmadıkça, açık açık kabilenin ruhani liderine karşı gelemezdi.

Yeni ay o kadar da uzak sayılmaz, dedi Graul kendi kendine. Ardından hem kör korucu hem de gizemli drowdan kurtulmuş olacaktı.

*****

"Endişeli görünüyorsun," dedi Drizzt, Montolio'ya, ertesi sabah korucuyu ipten bir köprüde ayakta gördüğünde. Hooter, tepesinde bir dala konmuştu.

Düşüncelere gömülmüş Montolio, hemen cevaplamadı. Drizzt bunun üzerinde durmamıştı. Omuz silkip, korucunun mahremiyetine saygı duyarak arkasını döndü ve cebinden oniks figürü çıkardı.

"Guenhwyvar ve ben kısa bir ava çıkıyoruz," diye açıkladı

Drizzt omuzundan geriye bakarak. "Güneş çok yükselmeden. Ardından ben dinlenirim ve panter günü seninle geçirir."

Montolio halen drowu duymuyordu, ama korucu Drizzt'i, oniks figürü ip köprünün üzerine koyarken gördüğünde, drowun kelimeleri daha da belirginleşerek, dalgınlığından sıyrıldı.

"Dur," dedi Montolio, elini öne uzatarak. "Bırak panter dinlenmeye devam etsin."

Drizzt anlayamamıştı. "Guenhwyvar, bir günden fazladır burada değil," dedi.

"Çok vakit geçmeden, Guenhwyvar'a avlanmaktan farklı bir şey için ihtiyaç duyabiliriz," diye açıklamaya başladı Montolio. "Bırak panter dinlensin."

"Sorun ne?" diye sordu Drizzt, aniden ciddileşerek. "Hooter ne görmüş?" "Dün gece yeni ay vardı," dedi Montolio, "Kampları millerce ötede, ama dün gece bağırışlarını duydum."

Drizzt yine anlayışla onayladı. "Şarkılarındaki gerginliği duydum ama bunun rüzgarın fısıltısı olup olmadığını merak ettim."

"Bu orkların kutsal günüydü," diye devam etti Montolio. "Her ay toplanır, böğürür ve kendilerine has delilikleri ile çılgınca dans ederler; biliyorsun bunu sağlamak için orkların iksire ihtiyacı yok. Buna fazla yüksek sesli olmasına rağmen önem vermedim. Normalde buradan pek duyulmazlar. İyi... kötü... bir rüzgar onu buraya taşıyor diye düşündüm."

"Ondan sonra bu şarkının daha başka bir anlamı olduğunu mu öğrendin?" diye varsayımda bulundu Drizzt.

"Onları Hooter da duydu," diye açıkladı Montolio. "O hep benim için gözler," Baykuşa doğru baktı. "Görmek için uçtu."

Drizzt, sanki Montolio' nün övgülerini anlarmışçasına şişinmiş ve gururlu, muhteşem kuşa baktı. Korucunun ciddi endişelerine rağmen, Drizzt, Montolio' nün Hooter'ı ve baykuşun da etrafında olanların ne kadarını anlayabildiğini merak ediyordu.

"Orklar bir savaş grubu oluşturdu," dedi Montolio, sakalını kaşıyarak.

"Görünen o ki, Graul kış uykusundan intikamla kalkmış."

"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordu Drizzt. "Hooter kelimelerini anlayabilir mi?"

"Hayır, hayır, tabi ki hayır!" diye cevapladı Montolio, bu fikir onu eğlendirmişti.

"O halde nasıl bilebilirsin?"

"Bir worg sürüsü oraya gelmiş, bunu bana Hooter söyledi," diye açıkladı Montolio. "Orklar ve worglar iyi dost değillerdir, ama bir sorun olduğunda beraber olurlar. Dün geceki ork kutlaması çılgıncaydı, ve Worglar oradayken, şüpheye pek gerek yok."

"Bu yakınlarda bir kasaba var mı?" diye sordu Drizzt.

"Maldobar'dan daha yakını yok," diye yanıtladı Montolio. "Orkların o kadar uzağa gideceklerinden şüpheliyim, ama karlar eridi ve yakında Sundabar'dan, Adbar Kalesi' ne ve aksi yönde kervanlar geçmeye başlar. Sundabar'dan gelen bir tane olmalı, fakat Graul' un Adbar' dan gelecek silahlı cücelerle dolu bir kervana saldıracak kadar cesur ya da aptal olduğuna inanmıyorum."

"Ork Kralının kaç savaşçısı olabilir?"

"Zamanı olsa ve bunu düşünse Graul, binlercesini toplayabilirdi," dedi Montolio. "Ama bu haftalar alırdı, ki Graul hiçbir zaman sabrıyla tanınmamıştır. Ve eğer ordularını toplarken beklemek isteseydi, Worgları bu kadar evvel sahneye sokmazdı. Worglar ortalıktayken her nedense orklar ortadan kaybolurlar, ve orklar ortada iken Worglar tembelleşip şişmanlarlar, bilmem anlatabiliyor muyum?"

Drizzt'in ürpertisi tamamen anladığını gösteriyordu.

"Graul'un yüz kadar savaşçısı olduğunu sanıyorum," diye devam etti Montolio, "Hooter' a göre, bir düzine ile yirmi tane arası ve muhtemelen bir, iki dev."

"Bir kervana saldırmak için fazla bir güç," dedi Drizzt, ama hem drowun hem de korucunun aklında başka şüpheler vardı ki iki ay önce tanışmaları Graul sayesinde olmuştu.

"Hazır olmaları bir, iki gün sürer," dedi Montolio rahatsız edici ciddi bir sessizliğin ardından. "Hooter bu gece onları daha yakından gözleyecek, ve ben başka casuslar da çağıracağım."

"Ben orkları gözlemeye gideceğim," diye ekledi Drizzt. Montolio'nün yüzünü kaplayan endişeyi gördü ama bunu hemen savdı. "Menzoberranzan'dayken bu tür devriye gözlemcisi görevinin bana verildiği çoktu," dedi. "Bu güvenle yapabileceğim bir görev. Endişelenme."

"O, Karanlıkaltı'ndaydı," diye hatırlattı Montolio. "Gece o kadar farklı mı?" diye yanıtladı Drizzt, kurnazca, Montolio'ya doğru göz kırpıp, rahatlatıcı bir gülümseme takınarak. "Cevaplarımızı alacağız."

Ardından Drizzt, "iyi günler" diledi ve dinlenmek üzere uzaklaştı. Montolio, dostunun, sık ağaçlıklı yerlerde bir esintiymişçesine duyulan, uzaklaşan adımlarını içten gelen bir hayranlıkla dinledi ve bunun iyi bir plan olduğunu düşündü.

Gün, korucu için yavaş ve olaysız geçti. Kendini mümkün olduğunca koruluğun savunma planlarını düşünerek geçirdi. Montolio, bir defasında içeri dalan budala hırsızlar dışında kimseye karşı koruluğu savunmamıştı ama günün birinde Graul'un, kendisinin işlerine karışmasından bıkabileceğin! ve saldıracak cesareti bulabileceğini düşünerek, değişik stratejiler oluşturup, bunları denemeye saatlerini harcamıştı.

Eğer o gün geldiyse, Montolio hazır olacağı konusunda kendinden emindi.

Fakat o anda pek az şey yapılabilirdi -Montolio, Graul'un niyetinden emin değilken savunmayı yetiştiremezdi- korucuya sanki sonsuza kadar bekleyecekmiş gibi geliyordu. En sonunda Hooter, Montolio'yu, drowun harekete geçtiği konusunda haberdar etti.

"Artık yola çıkacağım," dedi Drizzt, güneşin batmakta olduğunu görüp, korucuyu bulduğunda. "Dost canlısı olmayan komşularımızın ne planladığını öğrenelim bakalım."

"Dikkatli ol, Drizzt," dedi Montolio ve sesindeki alışılmadık endişe drowu etkiledi. "Graul bir ork olabilir ama becerikli biri. ikimizden birinin onu gözlemesini pekala bekliyor olabilir."

Drizzt, hareketlerinden emin olmak için, hâlâ alışamadığı palalarını çekti ve çevirdi. Ardından onları kemerine yerleştirip, oniks figürün varlığından rahatlık duyarak elini cebine götürdü. Son kez korucunun sırtını sıvazladıktan sonra, gözcü yola koyuldu.

"Hooter çevrede olacak!" diye bağırdı Montolio ardından. "Ve beklemeyeceğin başka dostlar. Eğer başa çıkabileceğinden daha fazla sorunla karşılaşırsan, bağırıver!"

Gecenin içinde parıldıyarak yanan şölen ateşini çevreleyen ork kampını tespit etmemek zordu. Drizzt, bir tanesi ateşin etrafında danseden bir deve ait olan siluetler gördü ve Montolio'nün worg olarak adlandırdığı büyük kurtların uluyup hırlamalarını işitti. Kamp, dev akçaağaçlar ve kayalık duvarlarla çevrelenmiş bir açıklıkla, geniş bir vadinin içindeydi. Drizzt, sessiz gecede ork seslerini rahatlıkla duyabiliyordu, bu yüzden çok yaklaşmamaya karar verdi. Geniş bir ağacı seçti ve alçaktaki dallardan birine konsantre olduktan sonra, kendini yukarı kaldırmak için, içinde varolan yükselme gücünü ortaya çıkardı.

Büyü hiç işe yaramamıştı, böylelikle, hiç şaşırmamış olan Drizzt, palalarını kemerindeki yerlerine yerleştirip tırmandı. Altı metre kadar yükseklikte olan ağacın gövdesi yükseldikçe aşağı ve yukarı doğru çatallanıyordu. Drizzt, ağacın en son ayrımına ulaşmış, uzun dallardan birine ilerleyecekti ki bir nefes sesi duydu. Dikkatle başını geniş gövdenin etrafında döndürdü.

Kendisinin ters yönünde, gövdenin kuytu bir yerindeki bir başka dalda, ellerini kafasının arkasına yerleştirmiş, sıkkınlıkla bakan bir ork gözcüsü tünemişti. Görünen o ki iki ayak boyundan daha az bir mesafede, sessizce hareket halinde olan kara elften habersizdi.

Drizzt, palasının kabzasını tuttu ama daha sonra bu aptal yaratığın etrafına bakmayacak kadar rahat olduğundan emin olarak, fikrini değiştirdi ve orku umursamadı. Onun yerine tüm dikkatini aşağıda açıklıkta olanlara yöneltti.

Ork dili hem yapı hem de vurgu bakımından goblin diline yakındı ama goblin dilini dahi iyi bilmeyen Drizzt, yalnızca arada geçen bazı kelimeleri

anlıyordu. Fakat orklar gösteriden hoşlanan bir ırktı. Biri bir kara elfi diğeri ise ince, bıyıklı bir adamı tasvir eden iki model, az sonra Drizzt'e klanın niyetini açıklamıştı. Topluluktaki en iri ork, muhtemelen Kral Graul, modellere tükürüp lanetler yağdırıyordu. Çılgına dönmüş izleyicileri mutlu edercesine, ork askerleri ve worglar sırayla bunları parçalıyordu, kaya devlerinden biri sahte kara elfin üzerinde yürüyüp, onu toprağa gömdüğünde ise neşe, kendinden geçişe dönmüştü.

Bu saatler sürdü ve Drizzt, bunun şafağa kadar devam edeceğini düşündü. Graul ve pek çok iri ork esas güruhtan ayrılarak, toprağa birşeyler çizip, muhtemelen savaş planlarını ortaya koyuyorlardı. Drizzt, onların bu hararetli tartışmalarını yakından dinleyebilmeyi ümit ediyordu ve şafağın herşeyi belirginleştiren aydınlığı hızla yaklaşırken ağaçta kalmaya niyeti yoktu.

Uykusunun etkisiyle derin derin nefes alan, ağacın diğer yanındaki ork gözcüsünü düşündü. Orklar Montolio'nun evine saldırmak niyetindeydiler, Drizzt bundan emindi; peki şimdi ilk saldırıyı kendisi yapmamalı mıydı?

Vicdanı, Drizzt'e karşı geldi. Orku rahat köşesinde horlamaya bırakarak akçaağaçtan aşağı indi ve kamptan uzaklaştı.

Omuzunda Hooter ile, Montolio ip köprülerden birinin üzerine oturmuş Drizzt'in dönmesini bekliyordu. "Bizim için geliyorlar," diye açıkladı korucu, en sonunda drow geldiğinde. "Graul, gırtlağına kadar bir işle meşgul, muhtemelen Rogee Uçurumunda ufak bir olayla ilgili." Montolio, Drizzt'le tanıştığı, batıdaki yüksek uçurumu işaret ediyordu.

"Böyle zamanlar için sığınacak bir yerin var mı?" diye sordu Drizzt. "Düşünüyorum ki yüz kadar güçlü kuvvetli müttefikle, orklar bu gece gelecek."

"Sığınmak mı?" diye bağırdı Montolio. Yakınlardaki bir ipe tutunarak yanına sallanarak gelirken, Hooter tuniğine tutunup onunla yol almıştı. "Orklardan kaçmak mı? Orklara özellikle bir düşmanlık beslediğimi söylememiş miydim? Tüm dünyada hiçbir şey, bir kılıcın orklardan birinin karnını yırtarak kesmesinden daha tatlı olamaz!"

"Sana sayılırdan bahsetmenin bir anlamı olur mu?" dedi Drizzt, endişesine karşın gülümseyerek.

"Graul'a hatırlatmalısın!" diye güldü Montolio. "Biz sayıca bu denli üstünken buraya gelmek istemekle ya aklını kaçırmış ya da çok büyük bir cesaret kazanmış!"

Bu denli abartılı türden bir yoruma karşılık Drizzt'in tek yanıtı bir kahkaha patlatmaktı.

"Ama tabi," diye devam etti Montolio, hiç yavaşlamadan. "Graul'un savaş için buraya gelmeyeceğine dair bir kova dolusu yeni yakalanmış alabalık ve üç aygıra iddiaya girerim. Ağaçların orada duracak ve şişman ellerini ovuşturarak izleyecek, ve biz onun gücünü yardığımızda ilk kaçan o olacak! Gerçek bir dövüşe katılma cesareti hiç olmadı, en azından kral olduğundan beri. Tahmin ederim ki çok rahat, ve kaybedecek çok şeyi var. Neyse, kopardığı yaygaranın bir kısmını söküp alacağız!"

Drizzt, bir kez daha cevaplayacak kelime bulamamıştı, ama zaten bu saçmalığa gülmektende kendini alıkoyamıyordu. Gene de Drizzt, Montolio'nun söylediklerinin cesaret verici ve rahatlatıcı etkilerini gözardı edemezdi.

"Git ve biraz dinlen," dedi Montolio, sakallı çenesini kaşıyarak, ardından arkasını dönüp, çevresini tekrar gözden geçirmeye başladı. "Ben hazırlıklara başlayacağım -ve söz veriyorum çok şaşıracaksın,- seni birkaç saat sonra kaldırırım."

Drow, karanlık odasında, battaniyesinin içine gömülürken duyduğu son mırıltılar bütün bakış açısını tekrar gözden geçirmesini gerektirdi. "Evet, Hooter, bu anı uzun zamandır bekliyordum," diyordu Montolio ve Drizzt, bunun tek kelimesine dahi şüphe duymadı.

Kellindil ve elf akrabaları için huzurlu bir ilkbahar olmuştu. Onlar bölgeyi boydan boya katedip, buldukları yerde, ağaçlarda ve mağaralarda konaklayan göçebe bir gruptu. Açık dünyaya, yıldızarın altında ettikleri dansa, dağdan akan nehire uyumlu söyledikleri şarkılara, dağ

yamaçlarındaki sık ağaçlarda geyik ve yaban domuzu avlamaya sevgi duyuyorlardı.

Bir gece elflerde biri kampa geldiğinde, Kellindil, bu umarsız grupta çok az rastlanan, kuzeninin yüzünde oluşan endişeli ifadeyi tanıdı.

Herkes etrafına toplandı.

"Orklar harekete geçiyor," diye açıkladı elf.

"Graul bir kervan mı buldu?" diye sordu Kellindil.

Kuzeni başını salladı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Tüccarlar için daha henüz erken," diye yanıtladı. "Graul'un aklında başka bir kurban var."

"Koruluk," dedi eiflerin bir çoğu birlikte. Ardından tüm grup, drowdan dolayı Kellindil'i sorumlu kabul ederek ona döndü.

"Drowun, Graul'la aynı safta olduğuna inanmıyorum," diye yanıtladı Kellindü, dile getirilemeyen soruyu. "Gözcüleri sayesinde Montolio, bilirdi. Eğer drow, korucunun dostuysa, bizim düşmanımız değildir."

"Koruluk buradan millerce uzakta," dedi bir diğeri. "Eğer ork kralının hareketlerine bakmak ve yaşlı korucuya yardım için zamanında varmak istiyorsak, o halde hemen yola koyulmalıyız."

Herhangi bir karşı koyma olmadan, göçebe elfler gereken eşyaları, büyük bir çoğunlukla uzun yaylarını ve yedek oklarını topladılar. Yalnızca birkaç dakika sonra, yola çıkmışlar, hafif rüzgardan fazla ses çıkarmadan, ağaçların arasındaki dağ patikaları boyunca koşuyorlardı.

Drizzt, akşamüstü erkenden göz alıcı bir görüntüyle uyandı. Gün gri bulutlarla kararmış ama drow odasından çıkıp gerinirken hâlâ aydınlık görünüyordu. Yukarıya baktığında korucuyu yüksek bir çam ağacının yüksek dallarında eşinirken buldu. Drizzt'in merakı, Montolio'nun vahşi bir kurt gibi uluyup, bir kartalın kanadını açışı gibi kollarını iki yana açıp, ağaçtan atladığında korkuya dönüştü.

Montolio, bir ucu çamın ince gövdesine bağlı bir halat takıyordu. Aşağı indikçe, hızı ağacı büktü ve korucu yavaşça aşağı indiğinde, çam ağacını neredeyse ikiye katlamıştı. Yere iner inmez, ayağa kalktı ve kement haline getirdiği halatı köklere taktı.

Sahne, Drizzt için belirgin hale gelmeye başladığında, pek çok çam ağacının, hepsi batıyı işaret edecek şekilde ve birbirlerine halatlarla bağlı olarak eğildiğini gördü. Montolio'ya doğru dikkatli adımlarla ilerlerken, Drizzt bir ağın, pekçok tuzak telinin ve özellikle de bir düzine ya da daha fazla bıçağa bağlı acımasız görünen bir grup halatın yanından geçti. Tuzak tetiklenip ağaçlar yukarı yaylandığında, aynı şekilde halatın yanında duran yaratıklara, tehlikeler saçarak fırlayacaktı.

"Drizzt?" diye sordu Montolio, yumuşak ayak seslerini duyarak.

"Şimdi adımlarına dikkat et. Her ne kadar bunun eğlenceli olduğunu kabul etsem de, tüm bu ağaçları yeniden bükmek zorunda kalmak istemem."

"Hazırlığını gayet iyi yapmışsın," dedi Drizzt, korucunun yanına geldiğinde.

"Bu günü uzun zamandır bekliyordum," diye yanıtladı Montolio. "Bu savaşı aklımda yüzlerce kez canlandırdım ve gideceği yönü biliyorum." Yere çömeldi ve çam ağacı korusunu temsil edecek şekilde, uzunlamasına bir oval çizdi. "Sana göstereyim," diye açıkladı ve korunun etrafındaki araziyi öyle bir kesinlik ve ayrıntıyla çizdi ki, Drizzt başını sallayıp, korucunun gerçekten kör olup olmadığına bakmak için bir daha baktı.

Koru, kuzeyden güneye dörtyüzellibeşyüz metre uzunluğunda ve genişlik olarak en az onun yarısı kadar düzinelerce ağaçtan oluşuyordu. Yer, hafif ama gözle görülür bir biçimde yükseliyordu, koruluğun kuzey ucu, güney ucundan yarım ağaç boyu kadar alçaktı. Kuzeye ilerledikçe toprak parçalanarak kayalık hale geliyor, düzensizce dağılmış çalılıklar ve ani alçalmalarla kaplı olarak, meyilli patikalarla kaplanıyordu.

"Ama kuvvet, batıdan gelecek," diye açıkladı Montolio, kayalık duvarı ve ufak bir çayırlıktan, pek çok kayalık dikitle yamaçlar arasında kalan, sık

ağaç gövdelerini işaret ederek. "Burası, onların birlikte gelebileceği tek yön."

Drizzt, etrafındaki araziyi hızla gözden geçirdi ve karşı çıkmadı. Doğudaki korulukta yer sert ve düzensizdi. Bu yönden hücum eden bir ordu, neredeyse boy sırasına geçip, uzun çimenler arasından, iki yüksek kayanın arasından ilerleyebilir, ve Montolio'nun yayı için iyi bir hedef oluştururdu. Koruluğun arkasında, güneyde, ork mızrak fırlatıcıları için mükemmel bir şekilde çıkış dikleşiyordu ama en yakındaki bayırın yanında duvarları çıkışa izin vermeyen derin bir uçurum vardı.

"Güneyden bir tehditle karşılaşmayacağız," diye araya girdi Montolio, Drizzt'in düşüncelerini okumuşçasına. "Ve eğer kuzeyden gelirlerse, bize ulaşmak için yokuş yukarı ilerlemek zorunda kalırlar. Graul'un bunu yapmayacağını biliyorum. Şartlar onun bu kadar yanındayken, bizi darmadağın etmek için dimdik batıdan saldıracaktır."

"Ağaçların baktığı yön," diye karşılık verdi Drizzt hayranlıkla, "Ve ağ ile bıçaklara bağlanmış ipin de."

"Zekice," diye tebrik etti Montolio kendini. "Ama unutma ki bunu hazırlamak için beş yılım vardı. Şimdi benimle gel. Ağaçlar yalnızca bir başlangıç. Ben ağaç tuzakları bitirirken sana vereceğim bazı görevler var."

Montolio, Drizzt'i gene bir örtü ile kaplanmış başka bir indeki sırları göstermek için peşinden sürükledi, içeride hayvan çene kemiklerini andıran, birbirlerine zincirlerle bağlı garip metal nesneler vardı.

"Tuzaklar," diye açıkladı Montolio. "Post avcıları bunları dağlara kurarlar.

Korkunç şeylerdir. Onları bulurum -özellikle Hooter onları bulmak konusunda çok beceriklidir- ve götürürüm. Keşke bir hafta sonra geri geldiklerinde, avcıların merakla kafalarını kaşıdıklarını görebilecek gözlerim olsaydı!"

"Bu Roddy McGristle'a aitti," diye devam etti Montolio, tuzaklardan en yakınındakini aşağı indirerek. Korucu bunu yere koydu, ayaklarını dikkatli

bir şekilde dişleri iki yana açmak için kullandı. "Bu bir orku yavaşlatır," dedi Montolio, yakınlardaki bir sopayı alıp, tetiğe değene kadar içinde gezdirdi.

Tuzağın metal dişleri, gücüyle sopayı kırıp, diğer yarısını Montolio'nün elinden uçurtarak hızla kapandı. "Yirmiden fazlasını topladım bunların," dedi Montolio kederle, demir dişlerin kötülük dolu sesleriyle ürpererek. "Bunları -bu kötülük araçlarını- kullanacağımı hiç düşünmemiştim, ama Graul ve klanına karşı bu tuzaklar, verdikleri hasarın bir miktarını ödetebilirler."

Drizzt'in daha fazla talimata ihtiyacı yoktu. Tuzakları batıdaki çayıra taşıdı, onları kurdu ve gizledikten sonra zincirlerini birkaç adım öteye kazıkla çaktı. Birkaç tanesini de kayalık duvarın içine kurdu, ilk gelen orklara verdiği acının arkadan gelenleri de yavaşlatacağını düşünüyordu.

Bu zaman sürecinde Montolio, ağaçlarla işini bitirmiş, bir düzineden fazlasını eğip bağlamıştı. Korucu şimdi kuzeyden güneye uzanan ipten bir köprünün üzerinde, batıya bakan kenarına bir dizi mekanik yay diziyordu. Kurulup yüklendikten sonra, Montolio ya da Drizzt, yalnızca bu çizgi boyunca ilerleyerek, yürürken atış yapabilirdi.

Drizzt, oraya gidip yardım etmeyi düşünüyordu ama önce aklında başka bir oyun vardı. Silah deposuna gitti ve daha evvelden gördüğü uzun ve ağır mızrağı aldı. Durmayı düşündüğü yerin yakınında dayanıklı bir ağaç kökü buldu ve onun arkasında bir çukur kazdı. Metal saplı bu silahı köklerinin altından, sap kısmının yalnızca bir ayaklık bölümü dışarıda kalacak şekilde geçirip, geri kalan bölümünü otlar ve yapraklarla örttü.

Korucu onu geri çağırdığında, işini daha yeni bitirmişti.

"İşte bu en iyisi," dedi Montolio, yüzünde sinsi bir gülümseme ile. Drizzt'i kesilmiş, içi boşaltılmış, yanmış ve herhangi bir çatlağı kapatacak şekilde sıvanmış bir kütüğün yanına götürdü. "Nehir yükselip yavaş aktığında kullanılabilecek iyi bir tekne," diye açıkladı Montolio "Ve Adbar brendisini korumak için de ideal," diye ekledi gene gülümseyerek.

Anlam veremeyen Drizzt, ona kuşkulu gözlerle baktı. Montolio Graul'un bir Sundabar kervanına saldırı planına karşı uyardığı için verilen bu hediyeyi, bir haftadan uzun bir süre önce göstermişti, ama kara elf bu içkiyi içi boşaltılmış kütüğe dökmenin arkasında bir anlam bulamıyordu.

"Adbar brendisi güçlüdür," diye açıkladı Montolio. "En iyi yağ kadar olmasa da, herşeyden daha iyi yanar."

Drizzt, şimdi anlamıştı. Beraber, o ve Montolio, kütüğü taşıyıp doğudaki tek geçide yerleştirdiler. İçine bir miktar brendi doldurup üstünü yapraklar ve otlarla örttüler.

İp köprüye tekrar vardıklarında, Drizzt, Montolio'nun buradaki hazırlıkları çoktan tamamlamış olduğunu gördü. Tek bir mekanik yay doğuya bakıyordu, hazırlanmış olan okun ucu, yağ içirilmiş bir kumaş parçası ile sarılıydı ve yakınında çakmak taşı ve çelik duruyordu.

"Bunu sen ayarlamalısın," diye açıkladı Montolio. "Hooter olmadan emin olamam, hatta kuşla birlikteyken bile, bazen atış yüksekliğim yeterli olamayabiliyor."

Gün ışığı artık neredeyse kaybolmuştu, ve Drizzt'in keskin gece görüşü vakit geçmeden bu kesilmiş kütüğün yerini belirledi. Montolio, köprünün yanındaki dayanakları aklında sadece bu amaçla gayet iyi hazırlamıştı ve sadece bir iki ufak ayarlamayla, Drizzt silahı tam hedefi üzerine kilitledi.

Tüm büyük savunma aletleri yerindeydi, ve Drizzt ile Montolio stratejilerini sona erdirmekle uğraştılar. Sürekli olarak Hooter veya bir başka baykuş, haberlerle geliyordu. Bir tanesi beklenen haberle gelmişti; Kral Graul ve grubu harekete geçmişlerdi.

"Şimdi Guenhwyvar'ı çağırabilirsin," dedi Montolio. "Bu akşam gelecekler." "Aptalca," dedi Drizzt. "Gece bizim yanımızda. Sen zaten körsün ve gün ışığına ihtiyacın yok, ve ben ise kesinlikle karanlığı tercih ederim."

"Ana grup batıdan gelecek," dedi Montolio Drizzt'e, biraz böbürlenerek. "Olacağını söylediğim gibi. Yanlarında bir devle, bir grup ork! Hooter

ilkinden ayrılan bir başka grubu gözlüyor."

Devin bahsinin geçmesi, Drizzt'i ürpertti, ama bununla savaşmak için her türlü nedeni ve hazırlanmış bir planı vardı. "Bu devi üzerime çekmek istiyorum," dedi.

Montolio merakla ona döndü. "Savaşın nasıl geliştiğine bakalım," diye teklifte bulundu korucu. "Sadece tek bir dev var...ya sen, a ben."

"Devi üzerime çekmek istiyorum," dedi Drizzt yeniden daha kararlı bir şekilde. Montolio, drowun sıkı çenesini ya da Drizzt'in lavanta rengi gözlerindeki alevi göremiyordu ama, Drizzt'in sesindeki kararlılığı yadsıyamazdı.

"Mangura bok ıvoklok," dedi ve bu garip cümlenin drowu şaşırttığını bilerek gülümsedi.

"Mangura bok ıvoklok," dedi Montolio yenden. "Aptal, taş kafa," diye çevirdi kelimesi kelimesine." Kaya devleri bu laftan nefret ederler -her defasında- onları hücuma geçirir!"

"Mangura bok luoklok," diye mırıldandı Drizzt sessizce. Bunu hatırlamak zorundaydı.

Komşu Savaşı

Drizzt, Montolio'nün, yeni haberlerle gelen Hooter'ın ayrılmasından sonra daha endişeli olduğunu gördü.

"Graul'un kuvvetlerinin ayrılması mı?" diye sordu. Montolio başıyla onayladı, yüzünde kederli bir ifade vardı. "Worg süren orklar -sadece bir avuç- batıyı çevreliyorlar."

Drizzt, kaya duvarın ötesine, brendi varilinin durduğu yere baktı. "Onları durdurabiliriz," dedi.

Gene de, korucunun takındığı ifade felaketi haber veriyordu. "Bir başka worg grubu -yirmi kadarı- güneyden geliyor." Montolio devam ederken,

Drizzt, korucunun endişesini kaçırmamıştı. "Onlara Caroak liderlik ediyor. Onun, Graul'un yanında olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Bir dev mi?" diye sordu Drizzt.

"Hayır, bir kış kurdu," diye yanıtladı Montolio. Bu sözlerle birlikte, Guenhwyvar kulaklarını yatırdı ve kızgınlıkla hırladı.

"Panter biliyor," dedi Montolio, Drizzt şaşkınlıkla bakarken. "Bir kış kurdu doğanın sapkınlığıdır, doğanın düzenini izleyen yaratıklar için bir hastalık; ve bu yüzden de Guenhwyvar'ın düşmanı." Kara panter bir kez daha hırladı.

"Büyük bir yaratıktır," diye devam etti Montolio, "ve bir kurda göre çok zeki. Caroak ile daha önce dövüştüm. Tek başına o bile, bize zor bir vakit yaşatabilir! Çevresinde worglar varken, ve biz orklarla dövüşmekle meşgulken, bir yolunu bulabilir."

Guenhwyvar üçüncü kere hırladı ve yeri büyük pençeleriyle adeta söktü.

"Guenhwyvar, Caroak'la ilgilenecek," dedi Drizzt. Montolio panterin yanına geldi ve Guenhwyvar'ın bakışı, kendi göremeyen ifadesiyle karşılaşacak şekilde onu kulaklarından tuttu. "Kurdun nefesine dikkat et," dedi korucu. "Kaslarım, kemiklerine yapıştırabilecek dondurucu bir konidir. Bununla bir devin yıkıldığına şahit oldum!" Montolio, Drizzt'e döndüğünde, drowun yüzünde endişe dolu bir ifade olduğunu biliyordu.

"Biz, Graul ve grubunu savana kadar Ğuenhwyvar onları uzak tutmak zorunda," dedi korucu, "daha sonra Caroak için düzenlemeler yapabiliriz." Elini panterin kulaklarından çekti ve Guenhwyvar'ın boynundaki yelesini sertçe sıvazladı.

Guenhwyvar dördüncü kez hırladı ve felaketin ortasına, nişanlanmış kara bir ok gibi, korunun içine fırladı.

Graul'un ana saldırı kuvveti, beklendiği gibi çığlıklar atıp, bağırarak ve yolları üzerindeki çalıları ezerek batıdan geldi. Sık ağaç gövdelerinin arasından, iki grup halinde yaklaştılar.

"Güneydeki grup üzerine nişan al!" diye seslendi Montolio, mekanik yaylarla döşeli ip köprüde konuşlanmış Drizzt'e. "Diğerinde dostlarımız var!"

Sanki bunu doğrularcasına, savaş naralarından daha çok korku dolu bir çığlık olan ork sesleri ile, kuzeydeki koru patladı. Çığlıkları, genizden gelen hırlamalar takip etti. Drizzt, Ayı Bluster'ın, Montolio'nun çağrısına cevap verdiğini biliyordu, ve korudan gelen seslere bakılırsa, dostlarım da getirmişti.

Drizzt, iyi talihlerini sorgulayacak değildi. En yakındaki mekanik yayın arkasında yerini aldı ve ilk ork grubu güneydeki koruluğun içinden çıkarken oku fırlattı. Drow, çizgi boyunca, seri atışları başarıyla yaparak ilerledi. Aşağılarda, Montolio, duvarın üzerinden birkaç ok aşırtıyordu.

Birden ortalığı kaplayan orklardan, Drizzt, atışlarının kaçının isabetli olduğunu söyleyemiyordu, ama vızıldayan oklar ork hücumunu yavaşlatmış ve sıralarını dağıtmıştı. Pek çok ork, karın üzerine düşmüş, bir kaçı dönerek ağaçlara yönelmişti. Fakat, grubun büyük bölümü ve onlara katılmak üzere korudan dışarı koşturanlar ilerliyordu.

Montolio son bir atış yaptı, sonra üç yanından ağaç ve tahtalarla korunan eğilmiş ağaç tuzaklarının merkezinin arkasına yöneldi. Bir elinde yayı, kılıcını kontrol etti ve daha sonra diğer yanındaki bir halatı çekmek için uzandı.

Drizzt, beşaltı metre kadar aşağısında yanda, korucunun mevzilendiğini gördü, ve bunun onun son şansı olduğunu anladı. Montolio'nün kafasının üzerinde duran bir nesneyi gördü ve onun üzerine bir büyüyü serbest bıraktı.

Mekanik yayların okları, hücum eden orkların bulunduğu alanda pek karmaşa yaratmamıştı, ama tuzakların daha etkili olduğu görüldü. Önce biri, sonra bir diğeri yakalanırken, çığlıkları hücumun sesini bastırıyordu. Diğer orklar, arkadaşlarının acılarını ve içinde bulunduğu tehlikeyi gördüklerinde, gözle görülür bir biçimde yavaşladılar ya da tamamen durdular.

Alanda karışıklık büyürken, Drizzt durakladı ve son vuruşunu dikkatle gözden geçirdi. İyi bir şekilde giyinmiş, iri bir orkun kuzey koruluğundaki yakın dalların olduğu yerde izlemekte olduğunu farketti. Drizzt bunun Graul olduğunu biliyordu ama dikkati anında ork kralının yanında duran kişide yoğunlaştı. "Lanet," diye homurdandı drow, McGristle'ı tanıyarak. İkilem içinde, mekanik yayını iki düşmanı arasında hareket ettiriyordu. Kendi çilesine bir son vermek için Roddy'ye atmak istiyordu. Ama Roddy bir ork değildi, ve Drizzt, bir insanı öldürme düşüncesinin kendini rahatsız ettiğini fark etti.

"Graul, daha önemli bir hedef," dedi drow kendi kendine, herhangi bir nedenden çok kendi içindeki çileyi dağıtmak için. Daha başka bir zıt düşünce bulmadan, hızla nişan aldı ve oku fırlattı. Ok uzun ve uzak bir mesafe boyunca ıslık çaldı ve Graul'un kafasının biraz üstüne, bir ağaç gövdesine saplandı. Roddy hemen ork kralını tuttu ve onu gölgelerin içine çekti. Onların yerine, elinde bir kayayla, gürleyen bir kaya devi geldi.

Kaya, Drizzt'in arkasındaki ağaçlan, dalları ve köprüyü sallayarak, yaladı geçti. Vakit geçmeden bir kaya daha geldi ve dayanaklardan birine çarparak, köprünün ön yarısını yıktı.

Drizzt bunun gelişini görmüş fakat bu denli uzak mesafeden yapılan korkutucu derecede isabetli atış onu şaşırtıp, korkutmuştu. Köprünün ön yarısı yıkılırken, Drizzt zıpladı ve birbirine karışmış dallara tutundu. Sonunda uygun bir duruma geldiğinde yeni bir sorunla karşı karşıyaydı. Doğudan ellerinde meşalelerle Worg ve binicileri orklar geliyordu.

Drizzt önce kütük tuzağına ardından mekanik yayına baktı. O ve onu tutan kule, kayanın vuruşundan kurtulmuştu ama drow, yıkılmakta olan köprüden, ona varabileceğini sanmıyordu.

Artık Drizzt'in arkasında olan, ana kuvvetin liderleri, kaya duvarına yaklaşmıştı. Şansa, öne doğru atılan ilk ork, korkutucu çelik dişli tuzaklardan birinin içine düşmüştü, ve onun yandaşları onu izlerken o kadar da hızlı değillerdi.

Guenhwyvar, kuzeye doğru inişi işaret eden pek çok kırılmış kayanın arasından ve etrafından sıçrayarak ilerliyordu. Panter, geride korudan gelen

savaşın ilk çığlıklarını duymuştu, ama daha dikkatle, yaklaşan kurt sürüsünün ulumalarını dinliyordu. Panter alçaktaki bir kenara sıçradı ve bekledi.

Hücumu, büyük gümüş renkli köpeğimsi yaratık Caroak idare ediyordu. Dikkati ilerdeki koruda yoğunlaşmış olduğu sırada, Guenhwyvar, üzerine atlayıp, tırmalayıp, pençelediğinde kış kurdu tamamen şaşırmıştı.

Hücum altında, ortalıkta tutam tutam gümüş renkli tüyler uçuşuyordu. Kesik havlamalarla, Caroak, yana yuvarlanmak üzere daldı. Guenhwyvar, kurdu, bir oduncunun havuzda kütüğü ayaklarıyla sürmesi gibi sürdü, her adımında parçalıyor ve tekmeliyordu. Ama Caroak, yüzlerce savaşın tecrübesiyle olgunlaşmış yaşlı bir kurttu. Yaratık sırt üste dönerken, pantere doğru buz gibi bir nefes patladı.

Guenhwyvar hem soğuktan hem de worg saldırısından kaçmak için yana doğru savruldu. Fakat, soğuk panterin yüzünün yanına doğru değerek, Guenhwyvar'ın çenesini dondurmuştu. Artık takip başlamıştı, Guenhwyvar zıplayıp tökezleyerek kurt sürüsünün etrafında ilerliyor, Worglar ve kızgın Caroak ise panterin hızına yetişmeye çalışıyorlardı.

Drizzt ve Montolio'nun vakti daralıyordu. Herşeyin ötesinde, drow arkalarını korumaları gerektiğini biliyordu. Eş zamanlı hareketlerle, Drizzt çizmelerini tekmeledi, bir eline çakmaktaşını alıp, bir parça çeliği ise dudaklarının arasına sıkıştırarak, tek olarak duran mekanik yayın bulunduğu yere kendisini ulaştıracak olan dala sıçradı.

Kısa bir süre sonra oraya ulaşmıştı. Bir eliyle tutunarak çakmaktaşma hızla vurdu. Kıvılcımlar, hedefe yakın bir yere düşmüştü. Drizzt defalarca vurdu, vurdu, ve sonunda yakabilecek kadar isabetli bir şekilde kıvılcım yüklenmiş okun ucuna sarılı yağ emdirilmis kumaş parçasına düştü.

O sırada drow fazla şanslı sayılmazdı. Hareket ediyor, vücudunu büküyor ama gene de tetiğe yakın bir yerde duramıyordu.

Montolio tabi ki göremiyor fakat genel durumun ne olduğunu biliyordu. Worglarm ortadaki koruluğa yaklaşmakta olduğunu ve öndekilerin duvarı

aşmış olduğunu duyuyordu. Bükülmüş ağaçların oluşturduğu kümenin arasından bir ok gönderdi ve yüksek sesle üç kez huladı.

Buna yanıt olarak, bir grup baykuş çamların üzerinden, kayaduvar boyunca dizilen orkların üzerine inişe geçtiler. Tıpkı tuzaklar gibi, kuşlar yalnızca ufak bir hasar verebilirdi, ama karışıklık savunuculara biraz daha vakit kazandırmıştı.

O ana kadar, korunun savunucuları için tek avantaj, Bluster ve onun en yakın iri ayı dostlarının on iki orku yere serip, yirmi kadarını körlemesine kaçırdıkları, en kuzeydeki ağaçlıktan gelmişti.

Bir ayıdan kaçan orklardan biri, ağaçların birinin etrafından dönüp neredeyse Bluster'a çarptı. Ork mızrağın ucunu öne doğru tutma zekasını göstermişti, ama yaratığın bu düzgün olmayan silahı, Bluster'ın kalın derisine sokacak gücü yoktu.

Bluster buna, orkun kafasını ağaçların arasından uçuran sert bir pençe darbesiyle cevap verdi.

Başka bir ayı, büyük kollarını önünde kovuşturmuş hızla koşarak gelmişti. Ayının ezici sarmalayışında bir orku tuttuğunu gösteren tek şey, sarmalayan kürkünün altında uzanan ve çılgınca tekmeleyen orkun ayaklarıydı.

Bluster bir orktan daha küçük ve hızlı başka bir düşmanı farketmişti. Ayı kükreyip hücum etti ama ufak tefek olan bu yaratık, o daha yaklaşmadan ortadan kaybolmuştu.

Tephanis'in savaşa katılmaya niyeti yoktu. Bu en kuzeydeki gruba sadece Graul'un görüşünden uzak olmak için katılmıştı ve orada kalıp dövüşün bitmesini beklemeyi planlıyordu. Ağaçlar artık güvenli görünmüyordu, bu yüzden güneydeki koruluğa ulaşmak için cin fırladı.

Diğer ağaçlara giderken, cinin planlan birkez daha bozulmuştu. İnanılmaz hız neredeyse demir çeneler kapanmadan, onun tuzağın içinden geçmesini sağlayacaktı, ama korkunç dişler ayağını ucundan yakalamıştı.

Ardından gelen acı nefesini kesmiş, yüzükoyun çimene devirerek bayıltmıştı.

Drizzt, okun ucundaki ateşin yerini oldukça belli edeceğini biliyordu, bu yüzden dev tarafından atılmış bir başka kaya yıldırım gibi çarptığında şaşırmamıştı. Kaya Drizzt'in tutunduğu dala çarpmış, ardı ardına gelen çatırtılarla, dal yere düşmüştü.

Düştüğü anda, Drizzt bacaklarıyla mekanik yayı bir kanca gibi tuttu ve silah çok fazla yana eğilmeden hızla tetiğe bastı. Ardından inatla pozisyonunu koruyarak izledi.

Alevler çıkaran ok, dağdaki kayalık duvarın ardındaki karanlığa düştü. Aşağıda kayarak, uzun otlara kıvılcımlar saçarak brendi dolu fıçının dış yanına saplandı.

Worg ve binicilerinin ilk yarısı tuzağı aşmıştı fakat alevler içi oyulmuş kütüğün içini yalamaya başladığında oradan geçen geri kalan üçü o kadar da şanslı değildi. Sürücüler yanından geçerken brendi ve yanan çıra gürültüyle tuzağı hayata geçirmişti. Worglar ve orklar uzun çimenler arasında, oluşmaya başlayan diğer alevleri söndürmek için eşinmeye başlamışlardı.

Daha önceden geçmiş olanlar aniden beliren yangın karşısında hızla arkalarını dönmüşlerdi. Ork binicilerinden biri sertçe Worgun üzerinden savrularak, meşalesinin üzerine düşmüş, diğer ikisi güçlükle oturdukları yerde kalabilmişti. Tüm bunların ötesinde, Worglar ateşten nefret ederdi ve üç arkadaşlarının etrafta, tüylü ateş topları olarak dolanması, bu savaşın sonucu hakkındaki düşüncelerini aydınlatmıyordu.

Guenhwyvar, tek bir akçaağacın ortalığı kapladığı ufak düzgün bir alana gelmişti. Panterin ileri atılışını görenler, gözlerini inanmaz bir şekilde kırpabilirlerdi, Guenhwyvar öyle hızla yukarı tırmanmıştı ki, dikine yükselen ağaç gövdesinin aslında yana yatmış bir ağaç kütüğü olduğu düşünülebilirdi.

Ardından kedinin ağacın tepesinde olduğundan emin fakat karanlık dalların arasından Guenhwyvar'in karanlık şeklini seçemeyen Worg sürüsü

koklayarak ve etrafında dolanarak gelmişlerdi.

Fakat gene kış kurdunun sırtına sertçe atlayıp bu kez dişlerini Caroak'ın kulaklarına geçirmeyi ihmal etmeyen panter, kendini fazla vakit geçirmeden göstermişti.

Guenhwyvar'ın pençeleri işini görürken, kış kurdu eşiniyor ve acı dolu kısık inlemeler çıkarıyordu. Caroak etrafında dönmeyi başarmış, Guenhwyvar bir evvelki dondurucu patlamada duyduğuna benzer keskin bir nefes sesi duymuştu.

Guenhwyvar'ın iri boyun kasları, Caroak'ın çenesini yana doğru açmaya zorlayarak gerildi. Buna rağmen bu kötü nefes, hücum etmekte olan üç Worgun suratına çarpmıştı.

Guenhwyvar'in kasları gevşeyip aniden yeniden kasıldı ve panter Caroak'ın boynunun kırıldığını duydu. Kış kurdu dümdüz yere devrildiğinde, Guenhwyvar hâlâ üstündeydi.

Guenhwyvar'ın yakınında, Caroak'ın buzdan nefesini isabet alan üç Worg, bir tehdit oluşturmuyordu. Biri yanına uzanmış, donmuş ciğerlerinden asla geçmeyecek nefesini almaya çalışıyor, diğeri tamamen körleşmiş etrafında dönüyor, sonuncusu ise tamamen hareketsiz, bir nedenle komutlarına yanıt vermeyecek ön ayaklarına bakıyordu.

Fakat sürünün geri kalan yirmi kadarı, planlı bir şekilde gelerek panteri ölümcül bir çembere almıştı. Guenhwyvar, kaçacak bir yer arıyor ama Worglar bir açıklık bırakmadan, acele etmeden yaklaşıyorlardı.

Uyum içinde, omuz omuza çalışarak, çemberi daraltıyorlardı.

Önde yürüyen orklar, yumak haline gelmiş eğik ağaçların arasında yürüyerek arasından geçebilecekleri bir geçit arıyorlardı. Bazıları ilerleme göstermeye başlamıştı ama tuzağın tümü birbirine bağlıydı ve bir düzine tuzaktan herhangi biri tüm çamların yukarı yaylanmasını sağlayabilirdi.

Ardından, biri zor yoldan Montolio'nun ağını buldu. Bir halata takıldı, ağın üzerine yüzüstü düştü, ardından başka bir arkadaşı yana takılarak iyice

havalandı. İkisi de geride bıraktıklarından ne kadar şanslı olduklarını tahmin edemezlerdi, özellikle de hiç şüphelenmeden bıçakların bağlı olduğu halatı çözmeye çalışan orktan. Ağaçlar havalandığında bu şeytani tuzak da harekete geçmiş ve yaratığı deşerek onu baş aşağı havalandırmıştı.

İkincil tuzaklara yakalanmayan orklar da iyi durumda değildi. Sivri çam yapraklarıyla kaplı birbirine geçmiş dallar, hepsine çarparak, bir kaçını sürükleyerek bazılarını yaralayıp yollarını şaşırtmıştı.

Orklar için asıl kötü olanı, hareketlenen ağaçların seslerinin Montolio'nun ateş açması için bir işaret olmasıydı. Üstü kapalı alana ok üzerine ok yağıyor, ıskalananlardan fazlası hedefini buluyordu. Bir ork, fırlatmak için mızrağını havaya kaldırdığında, yüzüne ve göğsüne iki ok yemişti. Bir başka yaratık arkasını döndü ve delice "Kötü büyü!" diye bağırarak kaçmaya başladı.

Kayalık duvarı aşanlar için, bağıran bu ork uçar gibi görünüyordu. Şaşıran arkadaşları, ork yere yuvarlandığında anlamışlardı: sırtında hâlâ titremekte olan bir ok saplıydı.

Kırılgan tüneğinde oturan Drizzt'in, Montolio'nun iyi işleyen planının sonuçlarına hayranlık duyacak vakti yoktu. Batıda, dev artık harekete geçmiş, aksi istikamette ise, geride kalan iki Worg binicisi, meşaleleri havada, hücumlarına devam edecek kadar fazlasıyla beklemişlerdi.

Hırlayan worgların oluşturduğu çember daralmıştı. Guenhwyvar onların kötü kokan nefesini duyabiliyordu. Panter ne bu sıkı sıkıya oluşmuş barikatı aşabileceğini ne de kaçabilecek bir şekilde hızla savuşabileceğin! umuyordu.

Guenhwyvar başka bir yol bulmuştu. Arka ayaklarıyla Caroak'ın hâlâ irkilmekte olan vücudunu ezdi ve panter yirmi ayaktan daha fazla bir yüksekliğe sıçradı. Guenhwyvar, uzun ön pençeleri ile akçaağacın alçaktaki dallarından birine kanca gibi tutundu ve kendini yukarıya çekti. Ardından panter uluyup hırlayarak, deliye dönmüş sürüyü terkederek dalların içinde kayboldu.

Fakat, yere atlayan Guenhwyvar yeniden ortaya çıktı, sürü takibe başlamıştı. Son birkaç haftadır Guenhwyvar araziyi iyice tanımıştı ve bu kurtları nereye sürükleyeceğini biliyordu.

Sol yanı derin bir karanlıkla kaplı bir bayır boyunca koşturdular. Guenhwyvar kayaları ve dağınık birkaç ağacın yerini iyi biliyordu. Panter yarığın diğer tarafını göremiyordu ve tamamen hafızasına güvenmek zorundaydı. İnanılmaz bir hızla Guenhwyvar aniden öne doğru fırladı ve geniş yol ağzına yumuşak bir iniş yapıp koruya doğru yönelerek gecenin içine doğru fırladı. Worglar devam etmek istiyorlarsa ya uzun bir atlayış -ki pek çoğu için bu çok uzundu- yapacaklar ya da uzun yoldan döneceklerdi.

Hırlayarak ve toprağı yararak sonuna kadar geldiler. Bir tanesi kenara iyice yaklaşıp atlayışı deneyecekti ki, yanına saplanan ok tüm kararlılığını yok etti.

Worglar aptal yaratıklar değildi ve okun ortaya çıkışı onları savunma durumuna geçirdi. Ardından Kellindil ve arkadaşlarının yağdırmaya başladığı oklar beklediklerinden çok fazlaydı. Düzinelerce ok ıslık çalarak gelip, worgları oldukları yerde mıhladılar. Bu barikattan yalnızca bir kaçı kurtulmuş, ve onlar da vakit kaybetmeden gecenin farklı köşelerine doğru kaybolmuşlardı.

Meşale tutanları durdurmak için Drizzt, başka bir büyülü numarasını ortaya koydu. Meşale alevlerinin altında, aniden peri ateşi, zararsız dansedercesine oynaşan alevler oluşturarak, orkların ellerini yalamaya başladı. Peri ateşi yakmıyordu -hatta sıcak dahi değildi- ama orklar alevlerin ellerini kapladığını gördüklerinde, mantıklı olmaktan çok uzaktaydılar.

Biri meşalesini uzağa fırlattı ve bu savurucu hareket onu yerinden etti. Çimenlerin üzerine yuvarlandı ve Worg bir kez daha dönerek öfke ile hırladı.

Diğer ork yalnızca meşalesini bıraktı, bineğinin kafasına düşmüştü. Worgun kalın kürkünü, gözlerine ve kulaklarına batan kıvılcımlar ve alevler kaplamış, yaratık deliye dönmüştü. Şaşkına dönmüş orkun üzerinde zıplayarak öne doğru yuvarlandı.

Ork, şaşkın, yaralı kollarını sanki özür dilercesine iki yana açarak, yalpalayarak ayağa kalktı. Oysa yanmış olan Worgun herhangi bir özür dinlemeye niyeti yoktu. Dümdüz ileri atıldı ve güçlü çene kemikleri orkun yüzünde kenetlendi.

Drizzt bunların hiçbirini görememişti. Drow yalnızca hilesinin işe yaradığını ümit edebilirdi, çünkü büyüsünü yaptığı anda mekanik yaya tutunduğu ayaklarını serbest bırakmış ve kırılan dalın onu yere indirmesine izin vermişti.

En sonunda bir hedef yakalayan iki ork drow yere iner inmez üzerine atıldılar, ama Drizzt'in elleri daldan kurtulur kurtulmaz, palaları tutuyorlardı. Orklar bunun farkında olmadan geldiler ve

Drizzt silahlarını hızla iki yana açarak onları biçip yere indirdi. Daha önceden hazırlamış olduğu mevkiye doğru ilerlerken, drow birkaç dağınık karşı koymayı daha savdı. En sonunda çıplak ayaklarının altında mızrağın demir sapını hissettiğinde yüzüne ölümcül bir gülümseme yayılmıştı. Maldobar'da o masum aileyi katleden aileyi hatırladı, onların kötü hısımlarından birini öldüreceğinden dolayı mutluydu.

"Mangura bok woklok!" diye bağırdı Drizzt, bir ayağını kökün dayanak noktasına, diğerini ise gizlenmiş silahın dibine koyarak.

Montolio, güçlü müttefiğinin yakınlığından güvence alarak, drowun bağırmasını duyduğunda gülümsedi. Yayı birkaç kez daha ses çıkardı, ama korucu, orkların ters bir dönüşle kalın ağaçları siper alarak geldiklerini sezmişti. Korucu kendini yem olarak kullanarak bekledi. Ardından tam yaklaştıkları sırada, Montolio yayını bıraktı, kılıcını savurarak, büyük bir düğümün üzerindeki yanında duran halatı kesti. Kesik halat havalandı, düğüm alttaki dallardan birinin çatalsı ucuna takılmış ve Drizzt'in karanlık büyüsü ile etkilenmiş olan Montolio'nün kalkanı, korucunun bekleyen kolunun hizasına düşmüştü.

Karanlık, kör korucu için çok ufak bir etki yaratıyordu, ama Montolio'ya doğru yaklaşan orklar kendilerini zor durumda bulmuşlardı. Montolio sakince yakın dövüşü yoluna koyup, sistemli bir şekilde çalışmaya başladığında, onlar bilinçsizce kılıçlarını savurup saplıyorlardı; biri kendi

kardeşini biçmişti. Bir dakika bile geçmeden, içeri gelmiş beşinden dördü ölmüş ya da ölmek üzereydi ve beşincisi ise kaçıyordu.

Doymuş olmaktan uzak, korucu ve portatif karanlık topu, kendisini daha fazla orka ulaştıracak sesleri takibe başlamıştı. Montolio'nun gülümsemesine yol açan bağırtı bir kez daha duyuldu.

"Mangura bok zuoklok!" diye bağırdı Drizzt, yeniden. Bir ork, Drizzt'in kolayca yana savurduğu bir mızrak fırlatmıştı. Uzaktaki ork artık silahsızdı fakat, kararlı bir şekilde mevkisini koruyan Drizzt, takip etmeyecekti.

"Mangura bok zuoklok!" diye bağırdı Drizzt yeniden. "Gelsene taş kafa!" Bu kez, Montolio'ya doğru kaya duvara ilerleyen dev onu duymuştu. Büyük yaratık, drowu merakla gözleyerek bir an durakladı.

Drizzt bu fırsatı kaçırmadı. "Mangura bok woklok!"

Bir uğultu ve yeri sarsan bir ayak vuruşuyla, dev, kayalık duvarda bir delik açarak Drizzt'e doğru yöneldi.

"Mangura bok woklok!" dedi Drizzt, ayağını düzgün şekilde basarken, iyi bir mesafe sağlamak için.

Dev elindeki kayayı ve kalın sopayı birbirine vurup önünde korku içinde olan orkları dağıtarak ölümcül bir koşuya başladı.Bu birkaç saniye içinde, drowun asla anlam veremeyeceği binlerce lanet yağdırdı. Drowun boy ve ağırlığının neredeyse üç katı cüsseye sahip dev, Drizzt'in yanında bir kule gibi görünüyor, hücumu, yerinde sakince duran Drizzt'i gömecekmiş gibi görünüyordu.

Dev, Drizzt'ten iki adım öteye geldiğinde ve çarpışma durumuna geçeceği anda, Drizzt tüm ağırlığını geriye doğru verdi. Mızrağın sapı toprağa gömüldü. Ucu havaya kalkmıştı.

Dev, mızrağa yapıştığı sırada, Drizzt geriye sıçradı. Silahın ucu ve yanındaki kancalar devin karnı içinde kayboldu, diyaframından geçerek kalbine ve ciğerlerine saplandı. Metal sırık eğrildi ve sapı toprağın içine kırkelli santim gömülürken kırılacak gibi göründü.

Mızrak sapasağlam kaldı ve dev yerinde durdu. Elindeki sopa ve kaya yere yuvarlandı, gücü tutmaya bile yetmeyecek elleriyle metal sırığı yakalamaya çalıştı. Kocaman gözleri inkar, korku ve şok içinde yuvalarından fırladı. Koca ağzı genişçe açıldı ve garip bir şekilde titredi ama çığlık atmaya yetecek nefesi bulamadı.

Neredeyse Drizzt de bağıracaktı ama sözleri içinde saklandı. Montolio'nun az önce dövüştüğü yere bakarak "İnanılmaz," dedi, çünkü neredeyse atacağı çığlık aslında Tanrıça Mielliki'ye bir övgüydü. O kadar da kör olmayan dostunun kesin algılamaları karşısında şaşırarak çaresizce başını salladı ve gülümsedi.

Aklından geçen bu düşünceler ve kalbinde doğruluğun verdiği hisle, Drizzt metal çubuğu yerinden çıkardı ve iki silahıyla devin gırtlağını boydan boya kesti. Ardından devin omuzları ve başı üzerinde zıplayarak devam etti, bir yandan haykırarak, kendini izleyen bir grup orkun üzerine sıçradı.

En güçlüleri olan devin titreyip nefes almaya çalışması orkların sinirini zaten bozmuştu, ama bu abanoz renkli ve çıldırmış gözlerle bakan drow üzerlerine atladığında, düzenlerini tamamen bozdular. Drizzt'in hücumu onu en yakın ikisine ulaştırdı ve onları anında biçerek devam etti.

Drowun beşaltı metre kadar solunda, önünde yirmi kadar korkmuş ork kalan bir karanlık topu ağaçların arasında yuvarlandı. Orklar bu içi görünmeyen kürenin içine düşmenin, kör olan yalnız adamın eline düşüp ölmek anlamına geldiğini biliyorlardı.

Meşale taşıyanlardan tek geride kalan iki ork ve üç worg, tekrar grup haline gelmiş ve korunun doğusundan sessizce sızmışlardı. Eğer düşmanlarının arkasına geçebilirlerse savaşı hâlâ kazanabileceklerine inanıyorlardı.

En kuzeydeki ork karanlık şeklin hızla gelişini göremedi bile. Guenhwyvar üzerine atladı ve onun yeniden kalkamayacağından emin, hücumuna devam etti.

Sırada bir worg vardı. Karşılık vermekte orktan daha hızlı olan worg, dişlerini çıkarıp çenesini açıp kapayarak, etrafında dönüp panterle yüzyüze geldi.

Guenhwyvar, yakınına gelerek hırladı. Büyük pençeler değişim içinde birer tokat gibi indi. Worg kedinin hızına erişemezdi. Hedefine yönelen pençeleri savmak için hep geç kalarak çenesini iki yana sallıyordu. Sadece beş pençenin ardından worg yenilmişti. Bir gözü sonsuza kadar kapanmış, yarısı kopmuş dili çaresizce ağzının bir kenarından sarkıyor ve alt çenesi artık üst çenesiyle aynı hizada değildi. Worgu yalnızca diğer hedeflerin varlığı kurtarmıştı, bu sayede geri dönüp geldiği yere kaçmıştı, ve yakında başka bir av gören Guenhwyvar onu takip etmişti.

Drizzt ve Montolio, istilacı kuvvetin büyük bir kısmını kayalık duvardan geri püskürtmeyi başarmışlardı. Orklar çoğunlukla "Kötü büyü!" diye bağırıyorlardı, seslerinde çaresizlik vardı. Hooter ve baykuş dostları bu çılgınlığa, orkların yüzüne doğru dalışa geçerek, pençe ya da gagalarıyla vurup, tekrar gökyüzüne yükselerek katılıyorlardı. Orklardan biri o sırada kaçmaya çalışırken tuzaklardan birini bulmuştu.

Uğultular ve çığlıklar atarak aşağı iniyor, çığlıklan yalnızca arkadaşlarının dehşetini arttırıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Roddy McGristle inanamayarak. "İki kişinin tüm gücünü alt etmesine göz yumuyorsun!"

Graul'un sert bakışı, sert adamı yatıştırdı.

"Onları geri çevirebiliriz," dedi Roddy. "Eğer seni görürlerse, savaşa geri dönerler." Dağ adamının teklifi yersiz değildi. Eğer o anda Graul ve Roddy girişlerini yapsalar, sayıları hâlâ elliden fazla olan orklar yeniden grup haline gelebilirlerdi. Tuzaklarının büyük kısmı tükenmiş olan Drizzt ve Montolio gerçekten de zor durumda kalırlardı! Ama ork kralı kuzeyde ortaya çıkan problemin farkına varmış, ve Roddy'nin karşı koymalarına rağmen, yaşlı adam ve kara elfin, çabalarına değmeyeceğine karar vermişti.

Orkların pek çoğu, Bluster ve dostlarının gürültücü bir grup olmasından dolayı, yeni oluşan tehlikeyi daha görmeden duymuşlardı. Ork sıralarının

arasında ayıların karşısına çıkan en büyük sorun, bu çılgınca koşuşun arasında tek bir hedef bulmaktı. Orklar yanlarından geçerken onları eziyorlar, ardından nehirdeki inlerine kadar ağaçların arasından kovalıyorlardı. Baharın ortalarıydı; hava da enerji ve heyecan hakimdi ve bu oyuncu ayılar orkları ezmekten öyle çok hoşlanıyorlardı ki!

Hızla koşuşan vücutlar yere düşmüş anlığın ardına üşüşmüşlerdi. Tephanis ayıldığında, kanla ıslanmış arazideki tek canlı olduğunu gördü. Batıdan hırlamalar ve bağırtılar, kolcunun korusundan ise kaçan grubun ve dövüşün sesi geliyordu. Tephanis, her ne kadar ufak da olsa, bu savaştaki yerinin sona erdiğini biliyordu. Cinin bacağında, daha önce hiç tanımamış olduğu inanılmaz bir acı vardı. Parçalanmış ayağına baktı ve korkuyla bu tuzaktan kurtulmanın tek yolunun, bu korkunç kesiği tamamlayıp ayağının ucunu ve beş parmağını geride bırakmak olduğunu farketti. Bu çok zor sayılmazdı -ayak çok ince bir deri parçasıyla tutunuyordu- ve drowun kendisini bulmak için her an gelebileceğim düşünen Tephanis tereddüt etmedi.

Anlık çığlığını yuttu ve yarasını parçalanmış gömleğiyle sararak ağaçların olduğu yere doğru yalpalamaya başladı.

Ork, panterle Worg arasındaki dövüşün bastırıcı sesinden memnun, sessizce süründü. Orkun aklındaki yaşlı adamı ve drowu öldürmekle ilgili tüm düşünceler kaybolmuştu; arkadaşlarının bir grup ayı tarafından kovalandığını görmüştü. Şimdi orkun tek istediği bir çıkış yolu bulmaktı, ve bu kalın birbirine geçmiş çam dalları arasında hiç kolay değildi.

Açık bir alana geldiğinde kuru yaprakların üzerine basmış ve ortaya çıkan çatırtıyla donakalmıştı. Ork önce soluna ardından yavaşça sağına baktı. Aniden, bir saldın beklentisiyle, zıplayıp etrafında döndü. Ama göründüğü kadarıyla herşey yolundaydı ve uzaktan gelen panter hırıltıları ve worg havlamaları dışında ses yoktu. Ork içten gelen bir rahatlama ile iç çekti ve bir kez daha yoluna koyuldu.

Aniden içgüdüyle durdu ve yukan bakmak için kafasını arkaya attı. Orkun kafasının üzerindeki bir dalda karanlık bir şekil çömelmişti ve ork daha karşılık vermeye imkan bulamadan gümüş rengi bir parıltı görüldü.

Palanın eğik bıçağı orkun çenesinin altından geçirip gırtlağına saplamak için mükemmeldi.

Ork hareketsiz durdu, kollan açılmış titriyordu, çığhk atmak istiyordu ama gırtlağı parçalanmıştı. Pala hızla dışarı çıktı ve ork geriye, ölümüne yuvarlandı.

Pek de uzak olmayan bir yerde, başka bir ork sonunda kendini asılı olduğu ağdan kurtarmış, arkadaşını kurtarıyordu.

Öfkeli ve dövüşmeden kaçma hırsı olmayan iki ork, sessizce yaklaşıyorlardı. "Karanlıkta," diye açıkladı biri çalılıklardan birinin içinden geçip, içi görülmeyen bir küre ile kararan yeri bulduklarında.

"Derin."

Orklar aynı anda mızraklarını kaldırıp fırlattılar, sarfettikleri güçle vahşice hırlamışlardı. Mızraklar, karanlık kürenin tam merkezinde kaybolmuş, biri metal bir nesneye, diğeri ise daha yumuşak bir şeye çarpmıştı.

Orkların zafer naraları iki yay sesi ile kısa kesildi. Yaratıklardan biri öne savruldu, daha düşmeden ölmüştü, ama inatla ayakta duran diğeri, göğsüne saplanmış olan okun ucuna bakmayı başardı. Montolio'nun olağan bir şekilde kalkanını almak için karanlıkta kaybolduğunu görecek kadar yaşamıştı.

Drizzt, kafasını sallayarak ilgiyle yaşlı adamı uzaktan izliyordu.

"Bitti," dedi elf gözcüsü diğerlerine, Mooshie'nin Korusu'nda kayalarda kendisine yetiştiklerinde.

"Ben o kadar emin değilim," diye yanıtladı Kellindil, merakla batıya bakarak ayı hırlamalarının ve ork çığlıklarının yankılarını duyduğunda. Kellindil, bu saldırının arkasında Graul'dan başka birinin olduğundan şüpheleniyordu, ve bir nedenle kendini drowdan sorumlu hissettiğinden, bunun ne olduğunu bilmek istiyordu.

"Korucu ve drow, koruyu kazandılar," diye açıkladı gözcü.

"Kabul," dedi Kellindil, "ve sizin bölümünüz sona erdi. Hepiniz kamp alanına geri dönün."

"Bize katılacak mısın?" diye sordu ciflerden biri, cevabı tahmin etmesine rağmen.

"Eğer kader uygun görürse," diye yanıtladı Kellindil, "şimdilik yapmam gereken başka işler var."

Diğerleri Kellindil'i daha fazla sorgulamadı. Kendi topraklarına nadiren gelir, ve orada uzun süre kalmazdı. Kellindil bir maceracıydı; onun evi yollardı. Kaçan orklara yetişmek için hemen yola koyuldu ve tam güneyinden bir paralel çizdi.

"Sadece ikisinin sizi yenmesine göz yumdun!" dedi Roddy sıkıntıyla, o ve Graul nefes almak için bir an duraklarında. "İkisi!"

Graul'un cevabı savrulan sopasıyla geldi. Roddy, vuruşun bir bölümünü kesmiş ama ağırlığı onu yere devirmişti.

"Bunu ödeyeceksin!" diye hırladı dağ adamı, Kanatıcıyı belinden çıkararak. O sırada ork kralının arkasından Graul'un bir düzine adamı ortaya çıkmış ve hemen durumu kavramışlardı.

"Bize felaket getirdin!" dedi Graul, Roddy'ye hızla. Ardından orklarına dönerek bağırdı, "Öldürün!"

Roddy'nin köpeği en yakındakini devirdi ve Roddy diğerlerini beklemedi. Geriye ve gecenin içine doğru, kendini izleyenlere izini kaybettirecek her hileyi kullanarak kaçtı.

Çabaları hemen başarıya ulaştı -orklar o akşam başka dövüş istemiyorlardı ve Roddy, arkasına bakmamakla akıllılık etmişti.

Önünde bir kıpndanma duydu ve yüzüne doğru gelmekte olan kılıcın topuzunun son anda farkına vardı. Çarpmanın ağırlığıyla Roddy'nin kendi hızı, dağ adamının yere devrilip, kendinden geçmesine neden oldu.

"Şaşırmadım," dedi Kellindil kıvranan vücuda.

Aradan geçen sekiz gün Tephanis'in ayağındaki acıyı dindirmeye yetmemişti.

Cin mümkün olduğunca geziniyor, ama ne zaman koşmaya başlasa, mecburiyetle bir yana yatıyor ve sıklıkla bir çalılığa ya da daha kötüsü, bir ağacın eğilmeyen gövdesine çarpıyordu, "Lütfenbanahırlamayıkesermisin,-aptalköpek!" diye bağırdı " Tephanis savaş gününden beri beraber olduğu sarı renkli köpeğe. İkisi de birbiriyle rahat olamıyordu. Tephanis sıklıkla bu çirkin itin Caroak'la hiç benzerliği olmamasından dolayı üzüntü duyuyordu. Ama Caroak ölmüştü; anlık, kış kurdunun parçalanmış cesedini bulmuştu. Bir yol arkadaşı daha geride kalmıştı, cin bir kez daha yalnızdı. "Senhariçaptalköpek!" diye yakardı. Köpek dişlerini gösterip hırladı.

Tephanis gırtlağını kesmek, hayvanın yanını aşağıdan yukarı biçmek, her santimetresini parçalamak istiyordu. Fakat, güneşin gökyüzünde alçaktan ilerlediğini görmüştü ve hayvanın yakında işe yarayacağını biliyordu.

"Gitmezamanımgeldi!" diye ağzından kelimeleri tükürdü anlık. Köpeğin harekete geçebileceğinden daha hızlı, Tephanis yanından fırladı, köpeğin boynuna bağlamış olduğu halatı aldı ve yakındaki bir ağacın etrafına üç kere doladı.

Köpek arkasından gitti, ama Tephanis kolaylıkla aradaki mesafeyi, tasma gerilene ve köpek geri yuvarlanana dek, korudu. "Yakındagelirimseniaptalşey!"

Tephanis, dağ patikalarında, bu gecenin onun son şansı olduğunu bilerek, hızla koştu. Maldoba’nın ışıkları ileride parıldıyordu ama anlığa yol gösteren farklı bir ışıktı, bir kamp ateşiydi. Birkaç dakika sonra ufak kampın yanına gelmişti, elfin oralarda olmamasından memnundu.

Roddy Mc Gristle'ı büyük bir ağacın dibinde, kollan arkaya çekilmiş ve bağlanmış halde buldu. Dağ adamı, köpeği gibi, sefil bir haldeydi ama Tephanis'in başka seçeneği yoktu. Ulgulu ve Kempfana ölmüştü, Caroak da öyle ve Graul, korudaki felaketin ardından, anlığın kafasına ödül koymuştu.

Geride bir tek -tam bir seçenek sayılmayan- Roddy kalmıştı, ama Tephanis'in kendi başına hayatta kalmaya çabalamaya niyeti yoktu. Hızla, fakedilmeden ağacın arkasına koştu ve dağ adamının kulağına fısıldadı. "Yarın-Maldobardaolacaksın."

Roddy bu beklenmeyen ciyaklama gibi sesle donmuştu.

"Yarın Maldobar'da olacaksın," dedi Tephanis, mümkün olduğunca yavaş, yeniden.

"Defol git," diye hrladı Roddy, cinin kendisini alaya aldığını düşünerek.

"Banakibardavranmalısın, ohevetöyle!" diye cevapladı Tephanis hemen. "Elfsenihapseatmak istiyorbiliyorsun. Körkorucuyakarşıişlenensuçlardandolayı."

"Kapa çeneni," diye hırladı McGristle, istediğinden daha yüksek sesle.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye geldi Kellindil'in sesi yakınlardan.

"Bakiştegeneçuvalladınaptaladam!" diye fısıldadı Tephanis.

"Sana gitmeni söyledim!" diye yanıtladı Roddy.

"Gidebilirim, vesonrasenneredeolacaksın? Hapistemi?" dedi Tephanis kızgınlıkla.

"Eğeryardımımıistiyorsansanayardımedebilirim."

Roddie anlamaya başlamıştı. "Ellerimi çöz," diye emretti.

"Çözüklerbile," diye yanıtladı Tephanis, ve Roddy cinin sözlerinin doğru olduğunu farketti. Tam ayağa kalkıyordu ki Kellindil kampa girdiğinde fikrini hemen değiştirdi.

"Sakindur," diye tembihledi Tephanis.

"Seniyakalayanındikkatinidağıtacağım."

Tephanis ağzından kelimeler dökülürken hareket ettiği için Roddy yalnızca anlaşılmaz mırıltılar işitmişti. Fakat, ağır biçimde silahlı elf yaklaşırken yapılabilecek bir şey olmadığından, ellerini arkasında tuttu.

"Yoldaki son gecemiz," diye yorumda bulundu Kellindil, yemek için vurduğu tavşanı ateşin yanına bırakarak. Roddy'nin önüne doğru ilerledi ve çömeldi. "Maldobar'a gelir gelmez Leydi Falconhand'e haber yollayacağım," dedi. "Montolio DeBrouchee'yi dostu sayar ve korulukta geçen olaylar onu ilgilendirecektir."

"Ne biliyorsun ki?" diye yapıştırdı lafı Roddy. "Korucu benim de arkadaşımdı!"

"Eğer, ork kralı Graul'un dostuysan, korudaki korucunun dostu değilsin," diye karşılık verdi Kellindil.

Roddy'nin buna hemen verebileceği bir yanıtı yoktu, ama Tephanis bir tane yarattı. Elfin arkasından bir vızıldama sesi geldi ve bir elini kılıcına götüren Kellindil arkasına döndü.

"Sen nasıl bir yaratıksın?" diye sordu anlığa, gözleri şaşkınlıkla açılarak.

Kellindil, cevabı alamayacaktı, çünkü Roddy arkasından hızla ayaklandı ve onu yere fırlattı. Kellindil tecrübeli bir savaşçıydı ama yakın dövüşte,

Roddy McGristle'ın adalelerine karşı koyamazdı. Roddy'nin iri ve kirli elleri elfin boynunun etrafında kapandı.

"Köpeğinbende," dedi Roddy bu pis iş tamamlandığında.

"Birağacabağladım."

"Kimsin sen?" diye sordu Roddy, özgürlüğünden ve köpeğinin hayatta olduğunu öğrenmekten duyduğu mutluluğu saklamaya çalışarak. "Ve benden ne istiyorsun?"

"Benufakbiryaratığım, bunungerçekolduğunugörebilirsin," diye açıkladı Tephanis.

"İriarkadaşlaredinmeyiseviyorum."

Roddy bir süre için bu teklifi düşündü.

"Bunu hakettin," dedi gülerek. Güvendiği baltasını, Kanatıcıyı, elfin eşyalarının arasında buldu ve iri bir görünüm ve ölümcül bir ifadeyle ayağa kalktı.

"O halde hadi, dağlara geri dönelim. İlgilenmem gereken bir drow var."

Anlığın narin yüz hatlarını acı dolu bir ifade kapladı ama Roddy'nin görmesine izin vermeden bunu sakladı. Tephanis'in, kör korucusunun korusunun yakınlarına gitmeye isteği yoktu. Ork kralının kafasına ödül koyduğu gerçeği bir tarafa, Roddy yanında Kellindil olmadan görünürse diğer elflerin şüpheleneceğini biliyordu. Bundan daha önemlisi Tephanis, kara elfle karşılaşacak olmayı düşündüğünde başında ve ayağındaki acının daha dayanılmaz olduğunu hissediyordu.

"Hayır," dedi cin aniden, itaatsizliğe alışkın olmayan Roddy, na tehlikeli bir biçimde baktı.

"Gerekyok," diye yalan söyledi Tephanis. "Drowöldü, birWorgtarafindanöldürüldü."

Roddy ikna olmuş görünmüyordu.

"Senibirkezdrowaulaştırmıştım," diye hatırlattı Tephanis.

Gerçekte Roddy hayal kırıklığına uğramıştı, ama artık anlığın sözünden şüphe duymuyordu. Roddy, Tephanis olmasa, drowu asla bulamayacağını biliyordu. Yüzlerce mil ötede, Morueme'nin Mağarası etrafında iz sürüyor ve ejderhaların yalanlarına altınlar sayıyor olurdu.

"Peki ya kör korucu?" diye sordu Roddy.

"O-yaşıyoramabırakyaşasın," diye yanıtladı Tephanis. "Onapek çokgüçlüdostukatıldı."

Roddy'nin gözlerini Kellindill'in üzerine getirdi. "Elfler, pek çok elf."

Roddy kabul edercesine başını salladı. Mooshie'ye karşı öfke duymuyordu ve Kellindil'in arkadaşlarıyla karşılaşmaya niyeti yoktu.

Kellindil'i ve beraberinde arkadaşlarıyla götüremeyecekleri tüm eşyalarını gömdüler, Roddy'nin köpeğini buldular ve batıdaki geniş topraklara doğru yola çıktılar.

Mooshie'nin korusunda, yaz huzurlu ve iyimser Montolio'nun inandığından bile daha kolayca bir korucunun yolunu benimseyen Drizzt'in sayesinde verimli geçti. Drizzt, bölgedeki her ağacın ve çalının, her hayvanın adını, daha önemlisi Mielikki'nin verdiği ipuçlarını nasıl inceleyeceğini öğrendi. Daha evvelden karşılaşmadığı bir hayvana rastladığında, onun hareketlerini izleyerek, onun niyetini, tavrını ve halini anlayabileceğini öğrendi.

"Git ve kürküne dokun," diye fısıldadı Montolio bir gün, gri ve rüzgarlı bir alacakaranlıkta. Yaşlı korucu, ağaçların çizgi oluşturduğu ve bir geyiğin kuyruğunun titrediği bir alanı işaret ediyordu. Bu az ışıkta dahi Drizzt, geyiği görmekte güçlük çekiyordu, ama tıpkı Montolio gibi, varlığını hissediyordu.

"Bana izin verir mi?" diye fısıldadı Drizzt. Montolio gülümseyerek omzunu silkti.

Drizzt,çalılığın yanındaki gölgelerin kenarından sessizce ve dikkatlice sıyrılarak ilerledi. Kuzeyde, aşağı doğru inen bir yolu seçmişti, ama geyiğin kuzeyine geçmek için doğudan dönmesi gerekiyordu. Geyiğe ulaşmasına yirmi metre kadar kaldığında hatasını anladı. Geyik aniden kafasını yukarı kaldırdı, kokladı ve beyaz kuyruğunu salladı.

Geyik otlamasına devam ederken, Drizzt yerinde donakalarak uzunca bir süre bekledi. Ürkek hayvan artık tetikteydi ve Drizzt ölçülü bir adım attığında, geyik yerinden fırladı.

Ama güneyden yol alan Montolio, hayvanın kıçına bir kere vuracak kadar yaklaşamadan değil.

Drizzt şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Rüzgar benim yanımdaydı!" diye korucuya karşı çıktı.

Montolio kafasını salladı. "Sadece, geyiğin kuzeyine geldikten sonraki son yirmi metrede," diye açıkladı. "O ana kadar doğu batıdan daha iyi bir yoldu."

"Ama batıdan geyiğin kuzeyine geçemezdin," dedi Drizzt. "Gerek yoktu," diye yanıtladı Montolio. "Orada yüksekçe bir tepe var," diye güneyi işaret etti. "Bu açıdan rüzgarı kesiyor...tamamen geri çeviriyor." "Bunu bilmiyordum."

"Bilmelisin," dedi Montolio rahatça. "Bu işin sırrı burada. Bir kuş gibi görmelisin ve yoluna karar vermeden önce tüm bölgeye bakmalısın."

"Uçmayı öğrenmedim," diye yanıtladı Drizzt alaysı bir ifadeyle.

"Ne de ben!" diye bağırdı korucu. "Tepene bak." Drizzt gri gökyüzüne bakarken gözlerini kıstı. Rüzgarı yakalayacak şekilde genişçe açılmış kanatlarıyla rahatlıkla uçan bir şekil gördü.

"Bir şahin," dedi drow.

"Güneyden gelen rüzgarla uçuyordu," diye açıkladı Montolio. "ardından tepenin etrafından kırılan rüzgarla batıya yöneldi. Eğer uçuşunu gözlemlemiş olsaydın, arazideki değişimi farkedebilirdin."

"Bu imkansız," dedi Drizzt çaresizce.

"Öyle mi?" diye sordu Montolio ve uzaklaşmaya başladı. -Gülüşünü gizlemek için.- Tabi ki drow haklıydı; arazi yapısındaki değişimleri kimse bir şahinin uçuşlarını izleyerek söyleyemezdi. Bu yer değiştiren rüzgarın varlığını Montolio, Drizzt çalılığa doğru ilerlemeye başladığında, çağırmasıyla gelen sinsi bir baykuş söylemişti, ama bunu Drizzt'in bilmesi gerekmezdi. Bırak drow bunu biraz düşünsün, diye karar verdi yaşlı korucu. Tüm öğrendiklerini gözden geçirmek onun için iyi bir ders olacaktı.

"Bunu sana Hooter söyledi," dedi Drizzt yarım saat sonra, koruluğa geri dönerken. "Rüzgarı ve şahini sana Hooter söyledi."

"Kendinden emin görünüyorsun."

"Öyleyim," dedi Drizzt, sarsılmaz bir ifadeyle. "Şahin ses çıkarmadı, -bunu bilecek kadar- farkındayım. Kuşu göremezdin ve her ne dersen de, rüzgarın kuşun kanatları arasından geçerken çıkardığı sesi duyamazdın!"

Montolio'nun kahkahası, drowun yüzünde onaylanma dolu bir gülümseme meydana getirdi.

"Bugün gayet iyiydin," dedi yaşlı korucu. "Geyiğin yanına gidemedim," diye hatırlattı Drizzt. "Sınav bu değildi," diye yanıtladı Montolio. "Benim söylediklerime karşı çıkacak kadar bilgine güvendin. Öğrendiğin derslerden eminsin. Şimdi biraz daha duy. Hadi sana ürkek bir geyiğin yanına yaklaşmanın bazı hilelerini anlatayım."

Koruya gidene kadar ve ardından gecenin ilerleyen saatlerinde konuştular. Drizzt, dünyanın akıl almaz gizemleri ona anlatılırken istekle dinleyip kelimeleri yutuyordu.

Bir hafta kadar sonra, başka bir alanda, Drizzt bir elini bir kumrunun kuyruğuna öbürünü ise diğerinin benekli kuyruk tüylerine dokundurmuştu. Her iki hayvan da bu beklenmeyen temasla yerlerinden fırlamış ama Montolio doksan metre kadar uzaktan Drizzt'in gülümsemesini "görmüştü".

Yaz sona ermeye yüz tuttuğunda Drizzt'in dersleri henüz sona ermekten çok uzaktı fakat Montolio artık onu eğitmek için o kadar zaman harcamıyordu. Drizzt, dışarı çıkıp ağaçların ve hayvanların sessiz işaretlerinden ve seslerden kendi başına ders çıkaracak durumdaydı. Sonu gelmeyen öğrendiklerinin içine o kadar düşmüştü ki, Montolio'daki belirgin değişimleri zorlukla farketmişti. Korucu artık kendini daha yaşlı hissediyordu. Ayazlı sabahlarda sırtı güçlükle dikleşiyor, sıklıkla elleri uyuşmuş oluyordu. Kendisine acımaktan uzak olan ve kendisini neyin beklediğini bilen Montolio, bunları olgunlukla karşılıyordu.

Uzun ve dolu dolu yaşamış, pek çok şey gerçekleştirmiş, ve hayatı pek çok kişinin yaşayacağından daha verimli tecrübe etmişti.

"Planların nedir," dedi bir akşam Drizzt'in yapmış olduğu bir sebze yahnisini yerlerken, beklenmeyen bir şekilde Drizzt'e.

Bu soru Drizzt'i sertçe yakalamıştı. Bu günün ötesinde bir planı yoktu, hem hayat,bu yerini bulamamış drow gezgini için hiç olmadığı kadar bu denli kolay ve eğlenceli iken neden olsundu? Drizzt, bu soruyu düşünmek istemiyordu, bu yüzden konuyu değiştirmek için Guenhwyvar'a bir bisküvit fırlattı. Panter Drizzt'in yatağında, battaniyelerin arasında gittikçe daha rahatına düşkün olmaya başlamıştı, öyle ki Drizzt, Guenhwyvar'ı bunun içinden kurtarmanın tek yolunun onu astral boyuta göndermek olduğundan endişeleniyordu.

Montolio kararlıydı. "Planların nedir, Drizzt Do'Urden?" diye sordu yaşlı korucu inatla. "Nerede ve nasıl yaşayacaksın?"

"Beni dışarı mı atıyorsun?" diye sordu Drizzt.

"Tabi ki hayır."

"O halde seninle yaşayacağım," diye yanıtladı Drizzt sakince. "Sonra demek istiyorum," dedi Montolio, gittikçe bocalayarak. "Neden sonra?" diye sordu Drizzt, Mooshie'nin kendi bilmediği bir şey bildiğini düşünerek.

Montolio'nün kahkahası şüphelerini alaya aldı. "Ben yaşlı bir adamım," diye açıkladı korucu, "ve sen genç bir elfsin. Ben senden yaşlıyım, ama bir bebek olsaydım bile senin geride kalan yılların benimkini aşardı. Montolio DeBrouchee artık olmadığında Drizzt Do'Urden nereye gidecek?"

Drizzt yüzünü çevirdi. "Ben..." diye başladı çekingenlikle. "Burada kalacağım."

"Hayır," diye yanıtladı Montolio ılımlı bir şekilde. "Önünde burası için çok fazla yıl var, umarım. Bu hayat sana göre değil."

"Sana uymuş," diye cevapladı Drizzt, istediğinden daha şiddetli bir şekilde.

"Beş yıl için," dedi Montolio sakince, alınmadan. "Bir hayat süren heyecan ve maceranın ardından beş yıl."

"Hayatım o kadar sessiz değildi," diye hatırlattı Drizzt. "Ama hâlâ bir çocuksun," dedi Montolio. "Beş yıl beşyüz yıl değildir, ve senin önünde daha beşyüz yıl kadar var. Ben olmadığımda ne yapacağını düşüneceğine söz ver. Orada acıyla fakat aynı zamanda mutlulukla dolu koca bir dünya var, dostum. İlki seni olgunlaştırır, ikincisi ise yolculuğunu tahammül edilir kılar."

"Bana şimdi söz ver," dedi Montolio, "Mooshie artık olmadığında, Drizzt gidip kendi yerini bulacak."

Drizzt karşı koymak, korucunun bu korunun Drizzt'in "yeri" olmadığından nasıl bu denli emin olduğunu sormak istiyordu. O sırada aklındaki hayali bir terazinin kantarı indi, kalktı ve gene indi. Maldobar ile ilgili hatıralarını tartıyordu; çiftçilerin ölümünü, ve ondan önceki yaşadığı tüm sınavlar ile karşılaştığı, onu inatla izleyen tüm kötülükleri. Buna karşılık, Drizzt, tekrar dünyaya çıkmak için içten duyduğu isteği gözden geçirdi. Kaç tane Mooshie daha bulabilirdi? Kaç dost daha? Ve bu koru kendine ve Guenhwyvar'a kaldığında ne kadar boş olurdu?

Montolio, drowun aklındaki karmaşayı bildiğinden bunu sessizlikle karşıladı. "Zamanı geldiğinde en azından söylediklerimi düşüneceğine dair bana söz ver."

Drizzt'e güvenen Montolio'nün, dostunun onaylayan baş hareketini görmesine ihtiyacı yoktu.

O sene, dolunayla saklanbaç oynayan parçalı bulutlardan dökülen toz gibi kar erken geldi. Drizzt ve Guenhwyvar dışarıda, mevsimsel değişimden ve sonu gelmeyen döngünün kendini göstermesinden dolayı sevinçliydiler. Koruluğa geri dönerken, yol boyunca çam ağaçlarının dallarındaki karları silkelerken, neşe içindeydi.

Kamp ateşi kısık yanıyordu; Hooter alçak dallardan birinde hareketsizce duruyor, rüzgar bile neredeyse ses çıkarmıyordu. Bir açıklama için Drizzt, Guenhwyvar'a baktı, ama panter ateşin yanında durgun ve sıkıntıyla oturmuştu.

Dehşet, korku kadar şaşkınlık da getiren, çok belirgin ipuçlarının birleşmesiyle ortaya çıkan garip bir duygudur.

"Mooshie?" diye çağırdı Drizzt, yumuşak bir sesle, yaşlı korucunun kovuğuna yaklaşırken. Battaniyeyi yana itti, ve kızıl ötesi tayfında görebilmek için bunu sönmekte olan kamp ateşinin pırıltılarını kesici bir perde olarak kullandı.

Yaşlı korucunun vücut ısısı yavaşça yok olurken, orada uzunca bir süre kaldı. Ama Mooshie üşüyorsa bile, gülümsemesi ısı yayıyordu.

İzleyen birkaç gün boyunca Drizzt, pek çok kereler gözyaşı döktü, ama ne zaman o son gülümsemeyi, yaşlı adamı saran huzuru hatırlasa, kendine gözyaşlarının Mooshie için değil, kendi yitirdiği için olduğunu hatırlatıyordu.

Drizzt, korucuyu koruluğun arkasında, taştan kaide diktiği bir mezara gömdü ve ardından kışı sessizce, günlük işlerini yaparak ve merakla geçirdi. Hooter gittikçe daha az gelmeye başlamıştı ve bir keresinde Hooter'ın Drizzt'e veda bakışıyla drow, baykuşun koruluğa bir daha gelmeyeceğini anladı.

Bahar geldiğinde Drizzt, Hooter'ın duygularını anlamaya başlamıştı. On yıldan fazla bir süre boyunca, bir ev aramış ve en sonunda Montolio ile bir tane bulmuştu. Ama korucunun gidişiyle koru artık o kadar konuksever görünmüyordu. Burası Mooshie'nin yeriydi, Drixzt'in değil.

"Söz verdiğim gibi," diye mırıldandı bir sabah Drizzt. Montolıo, ondan, korucu gittikten sonra, yapacaklarını dikkatle gözden geçirmesini istemişti, ve artık Drizzt sözünde duruyordu. Korulukta rahattı ve hâlâ burada kabul görüyordu, ama koru artık evi değildi. Evi dışarıdaydı, biliyordu, Montolio'nun "acı ve neşe ile dolu" olduğunu temin ettiği koca dünyadaydı.

Drizzt yanına pek az şey almış -kullanışlı eşyalar ve korucunun ilgi çekici bazı kitapları- palalarını kuşanmış ve uzun yayını omuzuna geçirmişti. Ardından son bir kez koruyu dolaşıp, son kere halat köprülere, cephaneliğe, brendi fıçısına ve içi boşaltılmış kütüğe, hücum eden devi durdurduğu büyük ağaç köküne ve Mooshie'nin durduğu korunaklı yola baktı. Guenhwyvafı çağırdığında panter anlamıştı.

Acı ve sevinçle dolu koca dünyaya doğru dağ yolundan ilerlerken arkalarına dönüp bakmadılar.

BÖLÜM 5

Mooshie'nin Korusundan ayrılırken beni önceden oraya ulaştırmış olan yol ne kadar da farklı görünmüştü. Bir kez daha, Guenhıuyvar'ın çağrıma yanıt verdiği anlar dışında yalnızdım. Fakat bu yolda, yalnızca fiziksel olarak yalnızdım. Zihnimde, değer verdiğim ilkelerimin vücuda geldiği ismi taşıyordum. Mooshie bana Mielliki'yi bir Tanrıça olarak tanıtmıştı; benim için ise O bir hayat tarzıydı.

O, yeryüzünde katettiğim yollarda hep yanımda yürüdü. O, Mooshie'nin Korusu'nun kuzeydoğusundaki; Adbar Kalesi cüceleri tarafından takip edilip avlandığım sırada beni güvenliğe taşımış, çaresizliğimle savaşmıştı. Mielliki ve benim değerlerimin sonucu olan inançlarım bana kuzey toprakları boyunca kasaba kasaba dolaşma cesareti vermişti. Karşılanmalarım hep aynı idi: yerini hemen kızgınlığa bırakan şok ve korku. İçlerinden daha anlayışlı olanlar bana basitçe gitmemi söylüyorlardı, diğerleri ise çıkarttıkları silahları ile beni kovalıyorlardı. İki defa dövüşmek zorunda kaldım ama kimse ciddi bir şekilde yara almadan oralardan kaçmayı başardım.

Basit yaralar ve çizikler, ufak bir bedeldi. Mooshie benden, kendisi gibi yaşamamamı rica etmişti, ve her zamanki gibi yaşlı korucunun algıları doğruluklarını kanıtlıyordu. Kuzey topraklarındaki yolculuğum sırasında, eğer her daim yeşil korulukta bir yalnız olarak kalsaydım hiçbir zaman öğrenemeyeceğim bir şeyi öğrendim, umudu. Ufukta gördüğüm her kasaba ile beklentilerim adımlarımı hızlandırıyordu. Kararlıydım, bir gün kabul görecek ve evimi bulacaktım.

Bir anda olacağım hayal ederdim. Bir kapıya yaklaşır, normal bir selamlaşmanın ardından bir kara elf olarak kendimi gösterirdim. Bu fantazim bile gerçeklerden payını alırdı, çünkü kapı yaklaştığımda açılmazdı. Bunun yerine, tıpkı svirfneblin şehri Blingdenstone'da tahammül etmek zorunda olduğum gibi bir muhafızla, deneme dönemi için girişime izin verilirdi. Üzerimdeki şüpheler aylar boyunca kalır ama sonunda gerçekler görülür ve kabullenir, kişinin karakteri, renginin ve ırkının kötü ününün üstüne çıkardı.

Bu fantaziyi seneler boyunca kafamda oynayıp durdum. Karşılaştığım reddedişler karşısında hayali kasabalanmdaki karşılanmalarımda rastladığım her kelime benim içm bir dua haline gelmişti. Bu yeterli olamazdı ama Guenhwyvar her zaman yanımdaydı ve şimdi bir de Mielliki vardı.

Drizzt Do'Urden

20

Westbridge'deki Hasat Hanı, iki büyük kuzey şehri olan Waterdeep ve Marobar arasında bulunan ve Uzun Yol adıyla anılan yolun yolcularının müdavimi oldukları bir buluşma yeriydi. Uygun fiyatlı konaklama imkanlarının yanı sıra, han herhangi bir gece, yolcuların Luskan ve Sundabar gibi çeşitli yerlerden gelen maceracıların hikayelerini anlattıkları Derry'nin Taverna ve Lokanta'sını da barındırıyordu. Şöminenin ateşi sıcak ve parlak, içkiler bol ve çeşitliydi, ve Derry'nin yerinde örülen hikayeler tüm diyarlarda defalarca anlatılacak türdendi.

Roddy koyun eti ve kuru ekmeğini yerken yüzündeki yaraları gizlemek için yol pelerininin kukuletasını iyice indirmişti. Yaşlı sarı köpek onun

yanında yerde duruyor, ve arada sırada Roddy farkında olmadan ona bir parça et bırakıyordu.

Leş yiyici ödül avcısı başını nadiren tabağından kaldırıyordu fakat kanlanmış gözleri kukuletasının gölgelerinde şüpheyle etrafta geziniyordu. Bu gece Derry'nin yerinde konaklayan alçaklardan bazılarını gerek ününden gerekse kişisel olarak tanıyordu ve eğer akıllılarsa ona güvenmeyecekleri gibi, kendisi de onlara güvenmiyordu.

Uzun boylu bir adam masanın yanından geçerken Roddy'nin köpeğini tanıdı ve ödül avcısını selamlamayı düşünerek durdu. Fakat ardından uzun boylu adam sessizce uzaklaştı, McGristle'ın çabalarına değmeyeceğini fark etmişti. Maldobar'ın yakınlarındaki dağlarda geçen yıllarda ne olduğunu kimse bilmiyordu, ama Roddy o bölgeden hem fiziksel hem de ruhen derin yaralarla çıkmıştı. Her zaman aksi biri olan McGristle artık konuşmaktan çok hırlayarak daha fazla vakit geçiriyordu.

Roddy bir sure daha yemeğiyle oynadıktan sonra büyük kemiği köpeğine attı ve doğal bir hareketle yağlı ellerini pelerinine silip farkında olmadan kukuletasını geriye çekerek korkutucu görülen yaralarını açığa çıkardı. Gözleri bunu farkeden birinin olup olmadığmı ararken kukuletasını hızla indirdi. Roddy'nin yaraları söz konusu olduğunda tek bir iğrenme ile karışık bakış pek çok kişinin hayatına malolmuştu.

Ama bu kez kimse farkına varmamıştı. Barda meşgul bir şekilde yemek yemeyen herkes, yüksek sesle tartışıyorlardı. "Değildi!" diye hırladı adamlardan biri.

"Sana ne gördüğümü söyledim!" diye cevap verdi hızla bir diğeri. "Ve sana doğruyu söyledim!"

"Hay gözlerine!" diye cevapladı hemen ilki, ve bir diğeri araya girdi "Bir tane görsen bile bilemezdin!" Adamlardan pek çoğu göğüs göğüse çarpışarak yaklaştı.

"Sessiz olun!" diye bir ses geldi. Bir adam kalabalığın arasından sıyrıldı ve Roddy'yi işaret etti, adamı tanıyamayan Roddy, içgüdüsel olarak elini, çok savaş geçirmiş baltası Kanatıcıya götürdü.

"McGristle'a sorun!" diye bağırdı adam. "Roddy McGristle. O kara elfler hakkında herkesten daha çok şey bilir."

Şekilsiz bir su kabarcığına benzeyen tüm grup Roddy'nin yanına yaklaşırken etrafını belki bir düzineden fazla dinleyici sarmıştı. Roddy elini Kanatıcıdan çekmişti, diğer eli masanın üzerindeydi.

"Sen McGristle'sm, öyle mi?" diye sordu adam Roddy'ye, saygı göstererek.

"Olabilirim," diye yanıtladı Roddy sakince, ilgiden hoşlanarak. Thistledown klanı öldürüldüğünden beri, ne söyleyeceğini ilgiyle dinleyecek bir grupla çevrilmemişti.

"Of," diye sıkıntılı bir ses duyuldu arkadan, "kara elfler hakkında ne bilebilir...?"

Roddy'nin sert bakışı ön sıradakilere geriye doğru bir adım attırmıştı, ve hareketlenmeyi farketti. Bu hissi seviyordu, önemli ve saygı duyulan biri olmayı.

"Drow elfi köpeğimi öldürdü," dedi sertçe. Aşağı eğildi ve yaşlı san köpeğinin başını çekiştirdi. "Ve bunun kafasını deldi. Lanet olası kara elf..." -dedi özellikle, kukuletasını yüzünden indirirken- "bana bunu verdi."

Normalde Roddy korkunç görünümlü yaralarını saklardı ama kalabalığın heyecan dolu nefesleri ve mırıldanmaları sefil ödül avcısını memnun etmişti. Yana dönerek, tamamen görmelerini sağlayarak, yapabildiği kadar tepkilerini içine çekti.

"Kara derili ve beyaz saçlı mı?" diye sordu kendi kara elf hikayesiyle tartışmayı başlatan kısa boylu ve şişman adam.

"Eğer bir kara elfse öyle olmalı," diye ofladı Roddy. Adam etrafa zaferle bakıyordu.

"Onlara söylemeye çalıştığım da buydu," dedi Roddy'ye. "Benim kirli bir elf, ya da bir ork gördüğümü iddia ettiler, ama ben bir drow olduğunu

biliyordum!"

"Eğer bir drow gördüysen," dedi Roddy ciddi bir yüzle, her kelimeyi önemle tartarak, "bir drow gördüğünü bilirsin. Ve bir drow gördüğünü unutmazsın! Ve her kim kelimelerinden şüphe ediyorsa gitsin bir drow bulsun. Sana üzgün olduğunu söylemek için geri gelecektir!"

"Ben bir kara elf gördüm," diye açıkladı adam. "Grunwald'ın kuzeyinde Lurkwood'da kamp kurmuştum. Sakin bir gece olduğunu düşündüm böylece soğuk rüzgarı yenmek için ateşi biraz daha canlandırdım. Az sonra, bu yabancı geldi, ne bir uyarı ne de bir kelime!"

Bir drow tarafından yaralanmış bu adamın hikayeyi doğrulamasıyla artık gruptaki kişiler, kelimelerin üzerinde daha ciddiyetle duruyorlardı.

"Tek kelime etmeden, ne de bir kuş sesi, hiçbir şey!" diye devam etti koca göbekli adam. "Cüppesinin kukuletasını indirmişti, şüpheli görünüyordu, bu yüzden 'Ne yapmaya çalışıyorsun?' diye sordum.

" 'Ben ve dostlarımın kamp yapabileceği bir yer,' diye yanıtladı herhangi birinin yapacağı gibi sakince. Bana mantıklı görünüyordu ama gene de aşağı inik kukuletadan hoşlanmamıştım. "'O halde kukuletanı indir,' dedim.

'Bir adamın yüzünü görmeden onunla hiçbir şey paylaşmam.' " Dediklerimi bir dakika kadar düşündü ve ardından ellerini çok yavaş bir şekilde havaya kaldırdı, -Adam, etrafına herkesin izlediğinden emin olmak için bakarak- hareketi dramatik bir biçimde taklit ediyordu.

"Daha fazlasını görmeme gerek yoktu!" diye bağırdı adam aniden, ve hikayeyi daha evvelden aynı şekilde dinleyen herkes bu sefer heyecanla yerlerinde zıpladılar. "Elleri kömür kadar kara ve bir elfinki kadar inceydi. O anda, nasıl olduğunu bilmiyorum ama bunun bir drow olduğunu biliyordum. Bir drow, bunu söylüyorum, ve her kim sözümden şüphe ediyorsa gitsin bir drow bulsun kendisine!"

Şişman adam önceden kendinden şüphe edenlere yukarıdan bakmaya başladığında Roddy başıyla onayladı. "Bu son zamanlarda, kara elfler hakkında çok fazla şey duydum gibi," diye homurdandı ödül avcısı.

"Ben sadece bir tane duydum," diye araya girdi adam. "Seninle konuşmadan ve savaşını anlatmadan önce demek istiyorum. Bu altı yıl içinde iki drow yapar."

"Dediğim gibi," diye karşılık verdi Roddy ciddi bir ifade ile, "son zamanlarda, kara elfler hakkında..." etrafındaki grup abartılı bir kahkahaya başladığında Roddy'nin cümlesi yarım kaldı. Ödül avcısına eski zamanları yaşıyormuş gibi gelmişti, etrafındaki herkesin, her kelimesini asabiyetle dinlediği o günler gibi.

Tek gülmeyen kişi drowla karşılaşmasını tekrar anlatmaktan sarsılmış olan şişman adamdı. "Gene de," dedi gürültüyü bastıracak bir sesle, "o, kukuletanın altından bana bakan mor gözleri düşünüyorum!"

Roddy'nin yüzündeki gülümseme göz açıp kapayana kadar silinmişti. "Mor gözler mi?" dedi nefes almaya bile vakit bulamadan. Roddy kızıl ötesi tayfı kullanan pek çok yaratıkla karşılaşmıştı, Karanlıkaltı'nda bu ısı hisseden gözler çok yaygındı, ve biliyordu ki normalde, bu gözler kırmızı noktalar gibi görünürdü. Roddy hâlâ, akçaağacın altında hapsolmuş halde yatarken ona tepeden bakan mor gözleri hatırlıyordu. O zaman, şimdi de bildiği gibi bu garip renkli yuvarlakların kara elfler arasında nadir olduğunu biliyordu.

Roddy'nin yakınındaki grup, Roddy'nin sorusunun adamın hikayesi üzerinde şüphe yarattığını düşünerek gülmeyi bırakmıştı.

"Morlardı," diye ısrar etti şişman adam, fakat titreyen sesinde hiç güvenli bir ifade yoktu. Hikaye anlatan kişiye gülmekle gülmemek arasında kararsız kalan kişiler Roddy'nin kabulünü veya reddini bekliyorlardı.

"Drow ne tür silahlar kullanıyordu?" diye sordu Roddy ayağının üzerinde doğrularak ciddiyetle.

Adam bir an için düşündü. "Eğimli kılıçlar," dedi bir anda.

"Palalar mı?"

"Palalar," diye kabullendi diğeri.

"Drow adını söyledi mi?" diye sordu Roddy, ve adam tereddüt ettiğinde, onu yakasından kaldırıp masaya çekti. "Drow adını söyledi mi?" diye sordu ödül avcısı yeniden, nefesi adamın yüzünü yalıyordu.

"Hayır...eee...,ah,Driz..."

"Drizzit?"

Adam çaresizce omuz silkti ve Roddy onu tekrar ayakları üzerine bıraktı.

"Nerede?" diye kükredi ödül avcısı. "Ve ne zaman?"

"Lurkwood," dedi titremekte olan göbekli adam yeniden. "Üç hafta önce. Sanırım, drow, Ağlayan Rahiplerle birlikte Maldobar'a gidiyor." Kalabalığın büyük kısmı bu fanatik dini grubun bahsi geçtiğinde inlediler. Ağlayan Rahipler, dünyadaki acının bir sonu olduğuna inanan ya da inandıklarını iddia eden paçavralar içinde dolaşıp dilenen bir gruptu. Rahipler, ne kadar acı çekerlerse, dünyada o kadar az çekilecek acı olduğunu söylüyorlardı. Neredeyse herkes bu kardeşliği küçük görüyorlardı. Bazıları içtendi, ama bazıları, iyi bağışlayıcı için korkunç eziyetler çekeceklerine söz vererek hediyeler dileniyorlardı.

"Drowun yol arkadaşları bunlardı," diye devam etti göbekli adam. "Her zaman kış geldiğinde soğuk havayı yakalamak için Mirabar'a giderler."

"Uzun yol," diye yorumda bulundu biri.

"Daha da uzun," dedi bir diğeri. "Ağlayan Rahipler her zaman tünel yolunu kullanırlar."

"Üçyüz mil." dedi ilk olarak Roddy'yi tanıyan adam, öfkeli görünen ödül avcısını yatıştırmak için. Ama Roddy onu duymamıştı bile. Köpeğini çekiştirerek, etrafında dönüp kapıları ardından sertçe kapatıp tüm grubu şaşkınlık içinde kendi uğultularıyla bırakarak Derry'nin yerinden ayrıldı.

"Roddy'nin köpeğini ve kulağını alan Drizzit'ti," diye devam etti adam, grubun ilgisi üzerine çekilmişti. Garip drowun adı hakkında önceden bir bilgisi yoktu; sadece Roddy'nin tepkisi üzerine varsayımda bulunmuştu. Şimdi grup, nefeslerini tümden Roddy McGristle ve mor gözlü drowun hikayesini dinlemek için tutmuş ve etrafını sarmıştı. Derry'nin olması gereken her müşterisi gibi gerçeğin, hikayesini anlatmasına mani olmasına izin verecek değildi. Başparmaklarını pantolon askısına geçirerek, boşlukları uygun şekilde doldurarak hikayesini anlatmaya başladı.

Derry'nin yerinin yakınındaki sokak yüzlerce derin iç çekiş ve heyecan dolu seslerle yankılanmaya başlamıştı, ama yol çizmeleri Uzun Yol'un çamurlarına saplanmış olan Roddy, bunların hiçbirini duymadı.

"Heyneyapıyorsun?" diye yorgun, şikayetçi bir ses geldi Roddy'nin çıkınının içinden. Tephanis dışarı sızdı. "Nedenterkediyoruz?"

Roddy yana döndü ve kuvvetli bir yumruk salladı, ama uykulu haldeyken bile, Tephanis tehlikeden kaçmakta zorlanmadı.

"Bana yalan söyledin, kobold kuzeni!" diye hırladı Roddy. "Bana drowun ölü olduğunu söyledin. Ama değil! Mirabar'a giden yolda, ve ben onu yakalamak niyetindeyim!"

"Mirabar?" diye bağırdı Tephanis. "Çokuzak, çokuzak!" Anlık ve Roddy geçen bahar Mirabar'dan geçmişlerdi. Tephanis oranın, ciddi suratlı cüceler, keskin gözlü adamlar ve hoşuna gideceğinden daha serin rüzgarlı sefil bir yer olduğunu düşünüyordu.

"Kışiçingüneyegitmeliyiz. Güneyesıcakolanyere!"

Roddy'nin ardından gelen sert bakışı cini susturdu. "Bana yaptığını unutacağım," diye hırladı ve ardından açık bir uyarıyı ekledi, "eğer drowu ele geçirirsek." Ardından Tephanis'e arkasını döndü, ve cin kesesinin içine döndü, kendini sefil hissediyor ve Roddy McGristle'ın tüm bu dertlere değip değmediğini düşünüyordu.

Roddy, atını hızlı gitmeye zorlamak için öne doğru eğilmiş bir halde gece boyunca ilerledi, arka arkaya "Altı yıl!" diye homurdanıyordu.

Drizzt, grubun bulmuş olduğu eski bir maden varilinin içinde yanan ateşe sokuldu. Bu drowun yeryüzündeki yedinci kışı olacaktı fakat hâlâ soğukta kendini rahatsız hissediyordu. Kendisi onlarca yılını, halkı ise binlerce yılını mevsimsiz ve sıcak Karanlıkaltı'nda geçirmişti. Kışın gelmesine daha aylar olmasına karşın, Dünyanın Bel Kemiği Dağları'ndan gelen soğuk rüzgar, kışın gelişini belirgin kılıyordu. Kıyafetlerinin, zincirden örülmüş zırhının ve silah kemerinin üzerine Drizzt yalnızca ince ve yırtılmış bir battaniye geçirmişti.

Yol arkadaşlarının dilenerek aldıkları şarap şişesinden bir sonra kimin içeceği ve en son içenin ne kadar aldığını tartışıp homurdandıklarım gördüğünde drow gülümsedi. Drizzt o anda varilin başında yalnızdı;

Ağlayan Rahipler, tam anlamıyla drowu aşağılamasalar da, pek sık yanına gitmiyorlardı. Drizzt bunu kabullenmişti ve fanatiklerin dostluğunu estetik nedenlerle değil de pratik nedenlerle kabullendiklerini biliyordu. Aslında grubun bir kısmı, bunun gerçek anlamda acı çekmek için bir fırsat olduğunu düşünerek, bu topraklarda bazı yaratıkların saldırılarından hoşlanıyorlardı, ama grubun daha pragmatik yaklaşan bir kısmı, yanlarında silahlı ve yetenekli bir drowun olmasından memnunlardı.

Memnun edici olmasa bile bu ilişki Drizzt'e kabul edilebilir geliyordu. Bir sene kadar önce Mooshie'nin Korusu'nu umutlarla terketmişti ama umut kendi varlığının gerçekleri ile bulanmıştı. Zaman zaman, Drizzt bir kasabaya yaklaştığında yalnızca, küfürler, lanetler ve çekilmiş silahlardan oluşan bir duvarla karşılaşıyordu. Her defasında, bu hiçe sayılmaya omuz silkiyordu, Drizzt. İçindeki korucu ruhuna bağlı olarak -çünkü artık Drizzt hem eğitim hem de yüreği açısından bir korucuydu- bu gibi olayları metanetle karşılıyordu.

Fakat en son reddedilişi, Drizzt'e bu kararının zayıfladığını göstermişti. Kılıç Sahili'nde, Luskan'dan geri çevrilmişti, ama muhafızlar tarafından değil, çünkü oraya yaklaşmamıştı bile. Kendini uzak tutan Drizzt'in kendi korkularıydı ve bu gerçek karşılaştığı tüm kılıçlardan daha fazla korkutmuştu onu. Şehrin dışında, Drizzt bu bir avuç Ağlayan Rahiplerle karşılaşmış, ve bu yurtsuzlar, kendini, hem onu uzak tutabilecek bir yolları olmadığı hem de kendi sefillikleri içinde artık ırksal farklılıklara önem vermedikleri için çekingenlikle kabul etmişlerdi. Hatta gruptan iki kişi kendilerini Drizzt'in önüne dahi atmış, ve "kara elf korkularını" üzerlerine salarak kendilerine acı çektirmesi için yalvarmışlardı.

İlkbahar ve yaz boyunca, rahipler kendi dilenme ve acı çekmeleri ile meşgulken Drizzt'in sessiz bir koruyucu olmasıyla, ilişkileri ilerledi. İlkeleri olan drow için tüm bunlar, hem hoş değil hem de bazen aldatıcıydı, ama Drizzt'in başka seçeneği yoktu.

Drizzt, oynaşan alevlere bakarak kaderini gözden geçirmeye başladı. Hâlâ çağrısına cevap veren Guenhwyvar'ı vardı ve palaları ve yayı pek çok kez işe yaramıştı. Her gün kendi kendine, bu rahiplere yardım etmenin dışında Mielliki'ye ve de kendi kalbine iyi bir şekilde hizmet ettiğini söylüyordu. Hâlâ rahiplere çok iyi gözle bakmıyor ve onları dost olarak görmüyordu. İçkili ve birbirlerinin üzerine kusmakta olan bu beş adama baktığında, Drizzt hiçbir zaman onları dost göremeyeceğinden şüphelendi.

"Vur bana! Kes beni!" diye bağırdı rahiplerden biri, ve varile doğru koşarak

Drizzt'e tosladı. Drizzt onu yakalayıp, düzeltti, ama sadece bir an için.

"Hadi o dwow köthülüğünü üjherime yahdır!" diye ağzından tükürürcesine fırlattı kelimeleri kirli ve traş olmamış rahip, ve ardından titremekte olan vücudu dik bir açıyla yere yuvarlandı.

Drizzt başını çevirdi, kafasını salladı ve farkında olmadan gerçekte yalnız olmadığını kendine ispat etmek için bilinçsizce bir elini oniks figüre götürdü. Ayakta, sonsuz ve yalnız bir savaşın içindeydi ve mutlu olmaktan çok uzaktı. Belki bir yerdi bulduğu, ama ev değil,

"Tıpkı Montolio'suz koru gibi," dedi drow alayla. "Hiçbir zaman ev değil."

"Bir şey mi dedin?" diye sordu, sarhoş yol arkadaşını toparlamak için gelen rahip, Birader Mateus.

"Lütfen Birader Jankin'i affet, dostum. Korkarım çok fazla demlendi."

Drizzt'in çaresiz gülümsemesi alınmadığını gösteriyordu ama ardından gelen kelimeleri, her ne kadar grubun en dürüstü olmasa da, lideri ve en mantıklı üyesi olan Birader Mateus'u hazırlıksız yakaladı.

"Mirabar yolunu sizinle tamamlayacağım," diye açıkladı Drizzt, "ardından ayrılacağım."

"Ayrılmak mı?" diye sordu Birader Mateus, endişeyle.

"Burası benim yerim değil," diye açıkladı Drizzt.

"On-Kasaba sennin yerin!" diye yumurtladı Jankin.

"Eğer birisi sana karşı bir kabahat işlediyse..." dedi Mateus Drizzt'e içkili adamın dediklerine aldırmadan.

"Kimse," dedi Drizzt tekrar gülümseyerek. "Bu hayatta benim için daha fazlası var, Birader Mateus. Yalvarırım kızmayın, ama ayrılıyorum. Bu kolayca vardığım bir karar değildi."

Mateus bu sözleri tartmak için bir an durakladı. "Dilediğin gibi," dedi, "ama en azından bize Mirabar'a giden tünel boyunca eşlik edebilir misin?"

"On-Kasaba!" diye ısrar etti Jankin. "Orası adjı çekmek içjin mükkemmeldir!

Sen de seversin orayı, drow. Başjına buyrukların toprakları, başjına buyruk birinin yerim diyebilejeği bir yer!"

"Çoğunlukla, gölgeler arasında, silahsız rahiplere saldırmak için bekleyen ahlaksızlar var," diye araya girdi Mateus, Jankin'i sertçe sallayarak

Jankin'in kelimeleri üzerine yoğunlaşan Drizzt bir an durakladı fakat Jankin devrilmişti ve drow tekrar Mateus'a baktı. "Şehre gitmek için bu tünel yolunu seçmenizin nedeni bu değil mi?" diye sordu Drizzt, rahibe. Tünel aslında Dünyanın Bel Kemiği'nden maden taşıyan arabalar için ayrılmıştı, fakat rahipler, uzun yolun başlangıcına varmak için şehrin etrafını baştan aşağı dönmek zorunda olsalar bile, bu tür durumlarda dahi hep tünelden geçmişlerdi. "Kurban düşüp acı çekmek için değil mi?" diye devam etti Drizzt. "Eminin daha kışa aylar varken yol daha düzgün ve elverişlidir." Drizzt, Mirabar'a uzanana tünelden hoşlanmamıştı. Yolda karşılaşabilecekleri herhangi bir gezgin, drowun kimliğini gizleyemeyeceği kadar yakın olacaktı. Daha önceki iki yolculuğunda da böyle durumlarla karşılaşmıştı.

"Diğerleri, yolumuza millerce uzak olmasına rağmen tünelden gitmemiz konusunda ısrar ediyor," diye yanıtladı Mateus, sesinde sert bir ifade vardı. "Ama ben daha kişisel bir biçimde çile çekmeyi tercih ederim ve Mirabar'a giderken bize eşlik etmenden mutluluk duyarım."

Drizzt, rahibinin dalaverelerine karşı haykırmak istedi. Mateus, tek bir öğünü kaçırmayı ağır bir çile olarak nitelendiriyordu ve bu maskeyi yalnızca, sadece bu kokulu insanların kendilerinden uzak durması için, aptal insanların bu pelerinli fanatiklere para vermesinden dolayı, takınıyordu.

Drizzt başıyla onayladı ve Mateus'un Jankin'i uzaklaştırmasını izledi. "Sonra gideceğim," diye fısıldadı sessizce. İstediği kadar kendi kendine bu çaresiz gruba yardım ederek Tanrıçasına ve kalbine hizmet ettiğini söyleyebilirdi, ama davranışları sıklıkla kelimelerine ters düşüyordu.

"Dwow! Dwow!" diye geveledi ağzında Jankin, Mateus, onu diğerlerinin yanına taşırken.

21

Hephaestus

Tephanis, beş rahip ve Drizzt'ten oluşan altı kişilik grubu Mirabar'ın batı girişinde tünele girerken izliyordu. Roddy, anlığı bölgede gözcülük yapması için göndermiş, eğer drowu bulursa ona gerisin geri Roddy'ye dönmesini

söylemişti. "Kanatıcı, onunla ilgilenecek," diye hırladı Roddy, kudretli baltasını avucuna yapıştırarak.

Tephanis o kadar emin değildi. Cin, Roddy McGristle'dan daha güçlü olan efendisi Ulgulu'nun drow tarafından altedilmesini izlemişti, ve bir başka güçlü sahibi Caroak, drowun kara panteri tarafından parçalanmıştı. Eğer Roddy dileğine kavuşur da drowla savaş alanında karşılaşırsa Tephanis yakın zamanda yeni bir efendi bulma arayışına girmek zorunda kalabilirdi.

"Buseferdeğildrow," diye fısıldadı cin sessizce, aklında bir fikir vardı.

"Buseferelimedüştün!"

Tephanis, Mirabar'a giden tüneli biliyordu. O ve Roddy, önceki kış, kar batı yolunu kapadığında burayı kullanmışlardı...ve şu anda avantajına kullanabileceği gibi pek çok sırrını öğrenmişti.

Keskin kulaklı drowu uyarmak istemediğinden dolayı, grubun etrafından geniş bir daire çizerek ilerledi ve gene de tünelin girişine diğer hepsinden evvel vardı. Birkaç dakika sonra, cin bir mil kadar içeride, büyük demirden bir kapının manivelasını kilitleyen ve cin için beceriksizce yapılmış görünen, karmaşık bir kilidi kurcalayarak açıyordu.

Tünelin içinde önden Birader Mateus ve yanında bir başka rahip ilerliyorlardı, geri kalan üçü ise Drizzt'in etrafında kalkan gibi görünen bir daire oluşturmuşlardı. Bunu, herhangi birinin yaklaşması halinde hemen görünmemek için Drizzt talep etmişti. Pelerinini iyice yukarı çekmiş ve omuzlarını kamburlaştırmıştı. Grubun ortasında boyunu kısaltmıştı.

Başka hiçbir yolcuya rastlamadan, meşalelerle aydınlatılmış geçitlerden düzgün adımlarla ilerlediler. Bir kesişime vardıklarında, Mateus, sağ taraftaki bir geçidin girişini açan havaya kalkmış demir kapıyı görerek, aniden durdu. İçeri doğru oniki adımlık bir mesafede demir bir kapı ardına kadar açılmıştı ve onun gerisi meşalelerle aydınlatılmış ana tünelin aksine zifiri karanlıktı.

"Ne ilginç," diye yorumda bulundu Mateus.

"Dikkatsizce," diye düzeltti bir diğeri. "Dua edelim ki, bizim kadar bu yolu bilmeyen diğer yolcular, buraya gelip de yanlış yola sapmasınlar!"

"Belki de kapıyı kapatmalıyız," diye teklif etti bir başkası.

"Hayır," diye karşı çıktı Mateus, hızla. "Aşağıda bu planı izlersek memnun olmayacak birileri, belki de tacirler olabilir."

"Hayır!" diye bağırdı Birader Jankin ve grubun önüne doğru koştu. "Bu bir işaret! Tanrıdan bir işaret! Kardeşlerim, Phaestus'a çağırılıyoruz, en üstün çile için!"

Jankin, tünelden aşağı koşturmak için döndü, ama Jankin'in bu oluşan çılgınlık patlamasından hiç de şaşırmayan Mateus ve bir diğeri, hemen üzerine atlayarak onu yere yapıştırdılar.

"Phaestus!" diye bağırdı Jankin delice, uzun ve kirli siyah saçları yüzüne yapışmıştı. "Geliyorum!"

"Nedir o?" diye sormak zorunda kalmıştı Drizzt, rahiplerin ne hakkında konuştuğunu anlayamamayarak, ama neyi ima ettiklerini anladığın sanıyordu.

"Phaestus kim, ya da ne?"

"Hephaestus," diye düzeltti Birader Mateus. Drizzt, bu ismi biliyordu. Mooshie'nin Korusu'ndan aldığı kitaplardan biri ejderha efsaneleri hakkındaydı, ve Mirabar'ın kuzeybatısında yaşayan saygı duyulan kırmızı ejderhaya da bir yer ayrılmıştı.

"Bu elbette ki ejderhanın gerçek ismi değil," diye devam etti Mateus bir yandan Jankin ile mücadele ederken homurdanarak. "Ben onu tanımıyordum, tabi artık başkaları da öyle." Bu sırada aniden Jankin etrafında döndü, diğer rahibi yana fırlattı ve hemen ardından Mateus'un sandaletlerinin üzerine bastı.

"Herkesin hatta cücelerin bile hatırlayabildikleri kadarıyla Hephaestus Mirabar'ın batısındaki mağaralarda yaşamış yaşlı kırmızı bir ejderhadır,"

diye açıkladı Mateus'tan daha az meşgul olan, Birader Herschel adındaki bir diğer rahip.

"Şehir ona tembel ve aptal olduğu için tahammül ediyor, fakat ben ona böyle demezdim. Tahmin ederim ki pek çok şehir, eğer onunla savaşmamak anlamına geliyorsa, bir kırmızıya tahammül ederdi! Ama Hephaestus'un yağmalamayla pek işi yoktur -deliğinden en son ne zaman çıktığını kimse hatırlamaz- ve hatta maden eritmek için kiralanabilir, ama fiyat epey yüksektir."

"Ama bazıları öder," diye ekledi Mateus, Jankin'i tekrar kontrolü altına almıştı, "özellikle de, güneye gönderilecek son bir kervan oluşturulmak istendiğinde, mevsim sonunda. Başka hiçbir şey, bir kırmızı ejderhanın nefesi gibi metalleri ayrıştıramaz!" Jankin, ona vurduğunda kahkahası hızla kesilmiş, yere kapaklanmıştı.

Sadece bir an sonra Jankin öne atılmıştı. Başka hiç kimsenin karşılık veremeyeceği bir hızla, Drizzt pelerinini atıp kaçan rahibin arkasından fırlayarak, onu ağır kapının içerisinde yakaladı. Bir adım ve çevirici bir hareket Jankin'i sertçe sırtüstü yere uzatmış, ve deli gözlerle bakan rahibin nefesini kesmişti.

"Bu bölgeden bir an önce çıkalım," diye teklifte bulundu drow, sersemlemiş olan rahibe bakarak. "Jankin'in saçmalıklarından sıkılmaya başladım...ejderhaya doğru koşmasına izin verebilirim!"

İki tanesi gelip, Jankin'i yukarı kaldırdılar, ardından tüm grup ayrılmak için döndü.

"İmdat!" diye bir ses duyuldu karanlık tünelin ilerisinden.

Drizzt palalarını eline aldı. Rahipler, karanlığa bakarken etrafını sarmışlardı.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordu Mateus, drowa, Drizzt'in gece görüşünün kendisinden daha keskin olduğunu bilerek.

"Hayır, ama tünel biraz öteden dönüşe geçiyor," diye yanıtladı Drizzt.

"İmdat!" çığlığı yeniden duyuldu. Grubun arkasında, ana tünelin köşesinde bir yerde Tephanis, gülmesini bastırmaya çalışıyordu. Anlıklar, yetenekli vantriloglardı, ve Tephanis'in grubu aldatmak için karşılaştığı en büyük zorluk, anlaşılabilecek kadar yavaş bağırmak zorunda olmasıydı.

Drizzt, içeri doğru bir adım atmış, rahipler, ve hatta Jankin bile bu rahatsızlık içeren çağrıyla birlikte kendilerine gelip, arkasından takip etmişlerdi. Drizzt, bir tuzak olasılığı aklına geldiğinde, geri çekilmelerini işaret etti.

Ama Tephanis çok hızlıydı. Kapı sert bir sesle kapanmıştı ve drowun ardında iki adım kadar gerisinde, şaşırmış rahipleri atlatıp kapıyı kilitlemişti. Bir an sonra, ağır demir kapı kapandığında,

Drizzt ve de rahipler ikinci bir çarpma sesi duydular.

Birkaç dakika sonra Tephanis gün ışığına çıkmış, kendinin zeki olduğunu düşünüyor ve Roddy'ye drowun grubunun hiçbir yerde görünmediğini anlatırken şaşkın bir ifade takınmayı hatırlatıyordu kendi kendine.

Drizzt, çığlıklarının tünelin diğer ucundakileri harekete geçirebileceğini hatırlattığında, rahipler bağırmayı bıraktılar. "Eğer herhangi biri demir kapının civarına gelse bile, bu kapının ötesinden sizi duyamaz," dedi drow, Mateus'un yakmış olduğu tek bir mumla ağır kapıyı incelerken. Demir, taş ve derinin birleşiminden oluşturulmuş ve de mükemmel bir şekilde yerine monte edilmiş kapı cüceler tarafından yapılmıştı. Drizzt, kapıya, palasının kabzasıyla vurmaya çalıştı ama çıkardığı tok ses, çığlıklardan daha yüksek değildi.

"Kaybolduk," dedi Mateus, sızlanarak. "Dışarı çıkabilecek bir yol yok ve kumanyamız fazla yeterli sayılmaz."

"Başka bir işaret," dedi Jankin aniden, ama iki rahip, ejderhanın inine kaçmadan onu yere devirip, üzerine oturdular.

"Belki de Birader Jankin'in düşüncesinin haklı tarafları vardır." Dedi Drizzt, uzun bir bekleyişin ardından.

Mateus, ona şüpheyle baktı. "Eğer, Birader Jankin Hephaestus'la karşılaşmaya gitse, kumanyamızın daha uzun süre dayanacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Drizzt, kahkahasını tutamamıştı. "Hiçkimseyi kurban etmek niyetinde değilim," dedi ve rahiplerin altından kurtulmaya çalışan Jankin'e baktı. "Her ne kadar istekli olsa da! Ama görülüyor ki, yalnızca tek bir çıkış yolumuz var."

Mateus, Drizzt'in karanlık tünele yönelen bakışlarını takip etti. "Eğer kurban vermeyi düşünmüyorsan, yanlış yöne bakıyorsun," dedi rahip oflayarak. "Eminim, ejderhanın yanından geçip gitmeyi düşünmüyorsundur!"

"Göreceğiz," drowun verdiği tek cevaptı. İlk mumun aleviyle bir diğerini yaktı ve tünel boyunca kısa bir mesafe ilerledi. Drizzt'in mantığı Hephaestus'la karşılaşma düşüncesinin verdiği heyecana karşı geliyordu, ama bu üstesinden gelmek durumunda olduğu bir karşı gelmeydi. Montolio'nun bir ejderhayla dövüştüğünü hatırlıyordu, gözlerini kırmızı bir ejderhaya kaybetmişti. Korucunun savaş hakkında hatırladıkları, yaralan sayılmazsa, o denli felaket değildi. Drizzt, kör korucunun sağ kalmak ve doya doya yaşamak arasındaki ayrımı hakkında anlattıklarını anlamaya başlıyordu. Drizzt'in daha önünde uzanan beşyüz yıl ne kadar değerli olabilirdi?

Rahiplerin adına, Drizzt birinin gelip demir kapıyı açmasını umuyordu. Fakat, kesesinden ejderhalar hakkındaki kitabı alırken, drowun parmakları, vaadedilen heyecanla karıncalanıyordu.

Drowun hassas gözleri pek az ışığa ihtiyaç duyuyordu, yazıyı çok sorun yaşamadan okuyabiliyordu. Şüphelendiği gibi, Mirabar'ın batısında yaşayan bu saygı duyulan kırmızı için bir giriş vardı. Kitap, Hephaestus'un gerçek adının bu olmadığını, demircilerin unutulmuş Tanrılarından birinin adına istinaden böyle çağırıldığını onaylıyordu.

Bölüm, fazla ayrıntılı sayılmazdı, çoğunlukla ejderhayı nefesi için kiralayan tüccarların ve yanlış bir şey söylemiş, fiyat hakkında sorun çıkartmış -ya da ejderhanın aç veya havasında olmamasın-; dan dolayı- geri

dönmemiş tüccarların hikayeleri vardı. En önemlisi, bölüm, rahibin yaratığın aptallığı ve tembelliği ile ilgili söylediklerini hatırlıyordu. Notlara göre Hephaestus fazlasıyla gururluyduj genel dili konuşabiliyordu ve "ejderhalarda özellikle de korkutuc kırmızı ejderhalarda sıklıkla rastlanan şüpheci yapıda çok büyü eksikliklere sahipti."

"Birader Herschel kilidi açmaya çalışıyor," dedi Mateus, Drizzt'e yaklaşarak. "Parmakların çevik. Bir dener misin?"

"Ne Herschel ne de ben o kilidi açabiliriz," dedi Drizzt boş bir şekilde, kitaptan başını kaldırmadan.

"En azından Herschell deniyor," diye hırladı Mateus, "ve vaktini mumları harcayıp, işe yaramaz kitaplar okumayla harcamıyor!"

"Buradan sağ salim çıkmak isteyen kimse için değersiz değil, dedi Drizzt, hâlâ kafasını kaldırmamıştı. Rahibin ilgisini çekmişti, "Nedir o?" diye sordu Mateus, okuyamamasına rağmer Drizzt'in omzundan kitaba bakarak.

"Kendini beğenmişlik hakkında," diye yanıtladı Drizzt.

"Kendini beğenmişlik mi? Kendini beğenmişliğin bizim durumu..."

"Ejderha kendini beğenmişliği," diye açıkladı Drizzt. "Muhtemelen çok önemli bir nokta. Bütün ejderhalar buna fazlasıyla sahip kötü olanları iyilerden daha da fazlasına."

"Kılıç boyunda pençeleri ve kayaları eritecek nefesleri var, tabi ki öyle olacak!" diye homurdandı Mateus.

"Belki de," diye tartışmayı bıraktı Drizzt, "ama kendini beğenmişlik bir zayıflıktır -bundan şüphe duyma- ,bir ejderha için bile. Pek çok kahraman, bu özelliği bir ejderhayı yok etmek için kullanmıştır."

"Şimdi de bu şeyi öldürmeyi mi düşünüyorsun?" dedi Mateus, aptalca bakarak.

"Gerekirse," dedi Drizzt, bir kez daha düşünmeden. Mateus ellerini havaya attı ve diğerlerinin bakışına cevap verircesine kafasını sallayarak

uzaklaştı.

Drizzt kendi kendine gülümsedi ve okumasına geri döndü. Planları artık kesin şeklini alıyordu. Tüm bölümü defalarca okuyarak, kelimeleri aklına kazımıştı.

Üç mum sonra Drizzt hâlâ okuyordu, rahipler ise sabırsızlanıp acıkmışlardı. Ayakta duran Mateus'u dürtmüşler, o da kemerini göbeğinin üzerine toplayarak Drizzt'e doğru yürüyordu.

"Hâlâ kendini beğenmişlik mi?" diye sordu alaysı bir şekilde.

"O bölümü bitirdim," diye yanıtladı Drizzt. Kitabı havaya kaldırarak, bataklıkta pek çok yıkılmış ağacın arasına kıvrılmış büyük siyah bir ejderhanın resmini gösterdi.

"Şimdi bize yardım edebilecek ejderha hakkındakileri öğreniyorum."

"Hephaestus kırmızı," diye kaşılık verdi Mateus küçümsercesine, "siyah değil."

"Bu başka bir ejderha," diye açıkladı Drizzt. "Chult'lu Mergandevinasander, muhtemelen Hephaestus'a konuşmak için gelen bir ziyaretçi."

Brother Mateus hiçbir şey anlamamıştı. "Kırmızılar ve siyahlar pek iyi anlaşamaz," dedi, sesindeki şüphesi belirgin bir şekilde. "Her aptal bunu bilir."

"Aptalları nadiren dinlerim," diye yanıtladı Drizzt, ve rahip bir kez daha kafasını sallayarak arkasını dönüp uzaklaştı.

"Bilmediğin ama Hephaestus'un büyük ihtimalle bileceği bir şey daha var," dedi Drizzt kimsenin duyamayacağı kısık bir sesle, "Mergandevinasander'ın mor gözleri var." Yapmaya yelteneceği şey hakkında yeterince bilgi sahibi olduğuna inanarak, Drizzt kitabı kapattı. Eğer daha evvelden saygı duyulması gereken bir kırmızının korkutucu ihtişamı ile karşılaşmış olsa, o anda gülümsüyor olmazdı. Ama hem cehaleti

hem de Montolio'nun hatıraları bu kaybedecek fazla şeyi olmayan drowu cesaretle besliyordu, ve Drizzt'in tanımadığı bir tehlike yüzünden açlığa yenilmeye niyeti yoktu.

Ama henüz ileri gitmeyecekti.

En iyi ejderha sesi taklidini yapana kadar.

Drizzt'in maceraları boyunca karşılaştığı tüm muhteşem şeyler arasında ne Menzoberranzan'ın büyük evleri, ne illithid mağaraları, ne de asid gölü bu hayranlık uyandıran ejderha yuvasına yaklaşabilirdi. Tepeleme dizilmiş altın ve de mücevherler, kocaman odayı, denizin ortasında su yüzüne çıkan dev bir geminin oluşturduğu dalgalar gibi kaplıyordu. İhtişamla parıldayan silahlar ve zırhlar her yere yerleştirilmiş, ve elde yapılmış eşyaların bolluğu -şamdanlar, kadehler ve bu tür şeyler- yüzlerce zengin kralın hazine odasını doldurabilirdi.

Drizzt, gözlerini bu ihtişamdan ayırdığında kendine nefes almayı hatırlatmak zorunda kalmıştı. Onu bu hale getiren bu zenginlik değildi -maddesel şeyler onun için pek önem taşımıyordu- bunun yerine yüzlerce farklı yönden kendisini saran bu denli eşyanın işaret ettiği maceralardı. Ejderha inine bir bakması Ağlayan Rahiplerle yolda yaşam mücadelesi vermesini ve ev olarak nitelendirebileceği sessiz, huzurlu bir yer bulma arzusunu küçük bir şeymiş gibi gösteriyordu. Montolio'nun ejderha hikayesini ve kör korucunun diğer hikayelerini bir kez daha aklında canlandırdı.

Drizzt bir ev ve de kabul görmeyi istiyordu, ama sonra ganimetlere bakarken farketti ki aynı zamanda ozanlar tarafından yazılmış kitaplarda adının geçmesini de istiyordu. Tehlikeli ve heyecan verici yollardan geçmeyi ve hatta kendi hikayelerini yazmayı ümit ediyordu.

Yalnızca odanın kendisi bile, kör noktalardaki köşelerden geri uzanan alabildiğine geniş ve gayri muntazam bir odaydı. Tamamı dumanlı, kırmızıya çalan bir altın rengiyle aydınlanmıştı. Sıcaktı, Drizzt ve diğerlerinin zaman harcayıp ısının kaynağının ne olduğunu düşündürecek kadar rahatsız edici bir biçimde.

Drizzt, Ağlayan Rahiplere döndü ve göz kırptı, ardından solundaki tek çıkışa işaret etti. "İşareti biliyorsunuz," diye sessizce ağzını oynattı.

Mateus, isteksiz biçimde başıyla onayladı, hâlâ drowa güvenmenin akıllıca olup olmadığını düşünüyordu. Geçen birkaç ayda Drizzt, pragmatik rahip için değerli bir müttefik olmuştu, ama bu bir ejderhaydı.

Drizzt, bu kez hazinenin ötesine bakarak odayı gözden geçirdi. İki altın öbeğinin arasında hedefini bulmuştu, bu etraftaki mücevher ve değerli taşlardan daha az ihtişam uyandırıcı değildi. Bu tepelerin oluşturduğu vadinin içinde, büyük, kırmızı ve ışık tonları gibi bazen altın renginde öne ve arkaya düzenli olarak hareket eden ve her hareketiyle etrafındaki tepeyi biraz daha yükselten, pullarla örülmüş bir kuyruk duruyordu.

Drizzt, daha önceden ejderha resimleri görmüştü; hatta Akademideki büyücü efendilerinden biri, öğrencilerin incelemesi için pek çok farklı ejderha tipinin illüzyonunu da yaratmıştı. Oysa hiçbir şey, drowu, gerçek bir ejderha ile karşılaştığı bu an için hazırlayamazdı. Tüm diyarlarda bundan daha etkileyici başka bir şey olamazdı, ve tüm ejderha türleri içinde, büyük kırmızılar belki de bunu en etkili olarak gösterenlerdi.

En sonunda Drizzt, gözlerini kuyruktan ayırmayı başardığında, odanın içine gireceği yolu kestirmeye başladı. Duvarın yanında bir tünel yukarıdan çıkış sağlıyordu ama düz bir yol yere iniyordu. Drizzt, uzun süre bunu inceleyerek, her adımı ezberledi. Ardından iki eliyle avuçladığı toprağı ceplerine doldurdu, ok haznesinden bir ok çıkarıp etrafını karanlık büyüsüyle kapladı. Dikkatli ve sessizce, pullu kuyruğun salınımlarını kılavuz gibi kullanan Drizzt kör adımlarla aşağı ilerledi. İlk mücevher öbeğine ulaştığında neredeyse tökezleyecekti ve bu sırada kuyruğun aniden durduğunu farketti.

"Macera," diye hatırlattı kendine Drizzt, sessizce ve çevresine ait zihninde tuttuğu görüntülerle, yoluna devam etti. Ejderhanın, karanlık küresinin içini görerek önünde geri çekildiğini canlandırdı aklında. Durduğu yerde kendisini kaplayacak bir alev topu beklentisiyle içgüdüsel bir biçimde ürperdi. Ama kendini zorladı, ve en sonunda bir altın öbeğine ulaştığında, uyumakta olan ejderhanın rahat ve gökgürültüsünü andıran nefes alışlarını duymaktan memnun oldu.

Drizzt ikinci kümeye yavaşça, aklında bir yükselme büyüsünü canlandırarak başladı. Büyünün çok iyi işlemesini beklemiyordu; artık her deneyişinde kendisini daha çabuk bir biçimde yarı yolda bırakıyordu. Alacağı her yardım, sağlamaya çalıştığı gizliliğe bir avantaj sağlayacaktı.

Yükseltinin yarısına geldiğinde, Drizzt, her adımında sikkeleri ve mücevherleri etrafa dağıtarak koşuya başladı. Ejderhanın uyanışını duydu, fakat ilerlerken bir yandan yayını çıkartarak koşusuna devam etti.

Bayıra ulaştığında, öne atlayıp yükselme büyüsünü harekete geçirdi, büyü bozulmadan bir saniye kadar havada asılı kalmıştı. Ardından Drizzt düşerken, yayını boşaltarak, karanlık küresini oda boyunca fırlatmıştı.

Böylesine büyük bir cüsseye sahip bir yaratığın bu denli çevik olabileceğini hiç düşünmezdi, fakat kadehlerin ve mücevherle süslenmiş ufak süs eşyalarının üzerine düştüğünde, kendini çok kızgın bir yaratığın yüzüne bakar buldu.

O gözler! Lanetlenmenin iki ışınımı gibi, bakışları Drizzt'e yönelmiş, içine işleyerek yüzüstü yatmasını ve merhamet dilemesini, Hephaestus'a, bu Tanrısal varlığa tüm hilelerini, günahlarını açıklamasını bekliyordu. Ejderhanın devasa, sürüngenimsi boynu hafifçe yana eğimlenmiş, fakat bakışları drowun üzerinden asla ayırmayarak, Ayı Bluster'ın sarılışları gibi, kendisini sıkıca tutuyordu.

Drizzt'in düşünceleri içinde kısık fakat kesin bir ses duyuldu, kör bir korucunun ördüğü savaş ve kahramanlık hikayelerinin sesi. Başlangıçta Drizzt, zorlukla duyuyordu, ama bu ısrarcı bir sesti ve kendine has bir yöntemle Drizzt'e, gerideki beş adamın ona güvendiğini hatırlatıyordu. Eğer başarısız olursa, rahipler ölecekti.

Planın bu kısmı Drizzt için hiç de zor değildi, çünkü kelimelerine inanıyordu. "Hephaestus!" diye bağırdı genel dilde. "En sonunda, bu gerçek olabilir mi? Oh, ne kadar muhteşem! Şimdiye kadar duyulmuş hikayelerdekinden daha ihtişamlı!"

Ejderhanın kafası Drizzt'den oniki ayak boyu kadar uzaklaştı, ve o herşeyi bilen gözlerine şaşkın bir ifade yerleşti. "Beni tanıyor musun?" dedi

Hephaestus gürleyerek, ejderhanın sıcak nefesi, Drizzt'in sırtındaki beyaz saçlarını uçurmuştu.

"Herkes sizi tanır, kudretli Hephaestus!" diye bağırdı Drizzt, dizlerin üzerine kalkmış fakat ayağa kalkmaya cesaret edememişti. "Aradığım sizdiniz, ve şimdi sizi buldum ve hayal kırıklığına uğramadım!"

Ejderhanın korkunç gözleri daraldı. "Bir kara elf neden Hephaestus'u, Cockleby'nin Yokedicisini, Onbin Koyun Yutanı, Aptal Gümüş Angalandert ezeni arar... O ki..." Drizzt'in bir yandan kötü nefesi olgunlukla karşılayıp bir yandan da onun korkunç başarılarından büyülenmiş taklidi yaparak dinlediği bu konuşma pek çok dakikalar boyunca devam etti. Hephaestus bitirdiğinde, Drizzt, ilk sorunun ne olduğunu hatırlamak için durup düşünmek zorunda kalmıştı.

Gerçek şaşkınlığı o anda sadece aldatmacasına yaramıştı. "Kara elf?" diye sordu sanki anlamamış gibi. Ejderhaya baktı ve de daha şaşkın bir halde kelimeleri tekrarladı. "Kara elf?"

Ejderha etrafına bakındı, bakışları hazine kümeleri üzerinde adeta bir çift ışık huzmesi gibi dolandı, ardından odanın yarı mesafesindeki Drizzt'in karanlık küresine bakışları takıldı. "Seni kastediyorum!" diye kükredi Hephaestus aniden, ve bu bağırtının gücü Drizzt'i arkaya devirdi. "Kara elf!"

"Drow?" dedi Drizzt, hızla kendine gelip, ayağa kalkmaya cesaret ederek.

"Hayır, hayır ben değilim." Kendine öylesine bir baktı ve ani bir anlayışla başı ile onayladı.

"Evet, tabi ki," dedi. "Takındığım bu kabuğu öyle sık unutuyorum ki!"

Hephaestus, uzun, alçak seste fakat gittikçe sabırsızlanan bir hırıltı başlattı ve Drizzt hızlı hareket etmesi gerektiğini farketti.

"Bir drow değil," dedi. "Ama, eğer Hephaestus bana yardım etmezse yakında olabilirim!" Drizzt, ejderhanın merakını çekmiş olmayı diliyordu. "Eminim ki beni duymuşsunuzdur, kudretli Hephaestus. Ben Chult'lu

Mergandevinasander'im, hiç de ufak bir ünü olmayan bir siyahım, ya da tekrar olmayı umduğum gibi, öyleydim."

"Mergandevin...?" diye başladı Hephaestus, ama ejderha kelimeyi orada bıraktı. Hephaestus tabi ki bu siyah hakkında bahsedilenleri duymuştu; ejderhalar, dünyadaki tüm diğer ejderhaların adlarını bilirlerdi. Hephaestus, tıpkı Drizzt'in umduğu gibi, Mergandevinasander'in mor gözleri olduğunu da biliyordu.

Açıklamasında yardımcı olması için, Drizzt, bir büyücü tarafından kancalı dehşete çevrilen talihsiz pech Clacker ile olan tecrübelerini bir kez daha hatırladı. "Beni bir büyücü alt etti," dye başladı kederle. "Bir grup maceracı inime girdiler. Hırsızlar! Fakat bir tanesini, bir şövalyeyi alt ettim!"

Hephaestus, bu küçük ayrıntıdan hoşlanmış görünüyordu, ve o anda bunu eklemeyi düşünen Drizzt, sessizce kendini kutladı. "O gümüşümsü zırhı, nefesimdeki asitle nasıl da eriyip gitti!"

"O şekilde harcamış olmak çok kötü," diye araya girdi Hephaestus.

"Şövalyelerden öyle iyi yemek olur ki!"

Drizzt, bu düşünce karşısındaki rahatsızlığını gizlemek için gülümsedi. Bir kara elfin tadı nasıldı? Ejderhanın ağzı bu denli yakınken bunu merak etmemek imkansızdı.

"Hepsini öldürecektim...ve iyi bir hazine elde edecektim ama o lanet olası büyücü yok mu! Bana bu kötülüğü yapan oydu!"

Drizzt sitemkar bir şekilde kendi biçimine baktı.

"Değişim mi?" diye sordu Hephaestus, ve Drizzt sesinde bir anlayışın izlerini farketti.

Drizzt ağır ağır başını salladı. "Kötülük dolu bir büyü. Şeklimi, kanatlarımı ve nefesimi benden çaldı. Ama zihnimde ben, Mergadevinasander olarak kaldım, buna karşın..." Hephaestus, bu aralıkta

gözlerini açmış, ve Drizzt'in acı dolu ve şaşkın bakışı geri çekilmesine neden olmuştu.

"Birdenbire örümceklere yakınlık duymaya başladığımı farkettim," diye mırıldandı Drizzt. "Onları sevip, öpmek..." Demek ki iğrenmiş bir kırmızı ejderha buna benzer diye düşündü Drizzt, yaratığa tekrar baktığında. Ejderhanın sırtından aşağı istençdışı bir ürperti geçerken sikkeler ve süs eşyaları tüm odaya dağılmıştı.

Aşağıdaki tünelde bulunan rahipler karşılaşmayı göremiyor fakat konuşmayı duyabiliyor ve drowun aklından geçenleri anlayabiliyorlardı. Herkesin hatırlayabildiği kadarıyla Birader Jankin'in ilk kez olarak nutku tutulmuştu, ama Mateus, herkesin duygularını ifade eden birkaç kelime fısıldayabilmişti.

"Bayağı bir cesareti var, bunun!" diye kıkırdadı rahip, ve ardından çok yüksek bir sesle konuşmuş olabileceğini düşünerek, eli ile kendi ağzına vurdu.

"Neden bana geldin?" diye kükredi Hephaestus, hiddetle. Drizzt, bu güç karşısında arkaya sendelemiş ama bu kez dengesiniî korumayı başarmıştı.

"Yalvarırım, kudretli Hephaestus!" diye yalvardı Drizzt.

"Başka seçeneğim yok. Menzoberranzan'a, drowların şehrine gittim, ama bana büyücünün büyüsünün çok kuvvetli olduğunu söylediler ve onu yok etmek için hiçbir şey yapamadılar. Böylelikle size geldim, haşmetli ve kudretli Hephaestus, değişimle ilgili büyüleriyle ün yapmış olan size. Belki de benim türümden..."

"Bir siyah mı?" diye sordu gürleyen ses, ve bu kez Drizzt yere düştü. "Senin kendi türün mü?"

"Hayır, hayır, bir ejderha," dedi Drizzt hızla, etmiş olduğu hakareti geri alarak, ve yakında kaçması gerekebileceğini düşünerek ayağa fırlayarak. Hephaestus'un devam eden hırıltısı Drizzt'e, onun ilgisinin yönünü değiştirecek bir şeye ihtiyacı olduğunu söylüyordu, ve bunu ejderhanın ardında, kare şeklinde oyulmuş duvardaki derin yanık izlerinde buldu.

Drizzt, buranın maden eritme karşısında büyük ödemeler aldığı yer olduğunu anladı. Kaç tane talihsiz tüccarın ya da maceracının sonlarına bu patlamış duvarlar arasında ulaşmış olabileceğini düşündüğünde kendini ürpermekten alıkoyamadı.

"Böylesine bir yıkıma ne neden oldu?" diye bağırdı Drizzt, heyecanla. Bir ihanetten şüphelenen Hephaestus, arkasına dönmeye cesaret edemedi. Fakat, bir süre sonra, ejderha, kara elfin farkına vardığı şeyi anladı ve hırıltısı kesildi.

"Hangi Tanrı senin için indi, yüce Hephaestus ve seni böylesine büyük bir güçle kutsadı? Diyarlarda başka hiçbir yerde bir taş böylesine sökülmemiştir! Dünyanın yaratılışındaki alevlerden başka..."

"Yeter!" diye gürledi Hephaestus. "Senin gibi, bilgili biri, bir kırmızının nefesini tanımıyor mu?"

"Elbette ki ateş, bir kırmızının yöntemidir," diye yanıtladı Drizzt, gözlerini duvardan bir an bile ayırmadan, "ama alevler ne kadar yoğun olabilir ki? Tabi ki böylesine bir yıkıma yol açacak kadar değil!"

"Görmek ister miydin?" diye yanıtladı ejderha, içten pazarlıklı alaysı bir tıslamayla.

"Evet!" diye bağırdı Drizzt, ardından fetüs şeklinde yere kıvrılarak "Hayır!" dedi. Hassas bir çizgide ilerlediğini biliyordu, ama bunun gerekli bir kumar olduğunun da farkındaydı. "Gerçekte böylesine bir patlamaya şahit olmak isterim, ama ısısını hissetmekten korkuyorum."

"Seyret öyleyse, Chult'lu Megandevinasander!" diye kükredi Hephaestus. "Senden üstün olanı seyret!" Ejderhanın derin nefes çekişi, Drizzt'i iki adım öne taşımış, beyaz saçlarınn gözlerine doluşmasına neden olmuş ve neredeyse yol pelerinini sırtından sökmuştu. Arkasındaki kümede sikkeler gürültüyle öne yığılıyorlardı. Az sonra ejderhanın sürüngenimsi boynu uzun ve geniş bir yarım daire oluşturarak eğildi, büyük kırmızının kafası oyuk duvarla aynı hizaya gelmişti.

Bunu takip eden patlama odanın içindeki havayı çalmıştı; hem ısıdan hem de aydınlıktan Drizzt'in ciğerleri yanıyor, gözleri acıyordu. Buna karşın ejderha ateşi oyuğu, yıldırım gibi bir parıltıyla yokederken, o izlemeye devam etti. Drizzt, Hephaestus'un ateş nefesini üflerken gözlerini sıkı sıkı kapadığına da dikkat etti.

Alevler sona erdiğinde, Hephaestus zaferle geri savruldu. Hâlâ oyuğa, duvarlardan ve de tavandan akan erimiş kayaya bakan Drizzt'in hayret etmiş taklidine ihtiyacı yoktu.

"Tanrılar adına!" diye fısıldadı sertçe. Kendini beğenmiş bir ifade takınan ejderhaya bakmayı başarmıştı. "Tanrılar adına," dedi yeniden. "Kendini üstün gören Chult'lu Mergandevinasander, mütevazı kaldı."

"Öyle de olmalı!" dedi Hephaestus, patlamayı andıran bir sesle. "Hiçbir siyah, bir kırmızıya denk değildir! Bunu öğren Mergandevinasander. Bu, kapına bir kırmızı dayandığında hayatını kurtarabilecek bir bilgidir!"

"Tamamıyla," diye kabullendi Drizzt anında. "Ama korkarım benim bir kapım olmayacak." Tekrar kendi şekline baktı ve mutsuzlukla iç çekti. "Kara elflerin şehrindeki bir kapının ötesi!"

"Bu senin kaderin, benim değil," dedi Hephaestus. "Ama sana merhamet göstereceğim. Beni uykumda rahatsız etmene rağmen, buradan sağ ayrılmana izin vereceğim!"

Drizzt, bunun önemli bir an olduğunu biliyordu. O anda Hephaestus'un teklifini kabul edebilirdi, buranın dışında olmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama ilkeleri ve Mooshie'nin hatırası buna izin vermeyecekti. Ya tüneldeki yol arkadaşları? diye hatırlattı kendine. Ve ya ozanların kitaplarındaki maceralar ne olacak?

"O halde beni yok et," dedi ejderhaya, fakat söylediği kelimeler ağzından çıkarken inanamıyordu. "Ben ki ejderha türünün ihtişamını tanımıştım, bir kara elfin hayatı ile mutlu olamam."

Hephaestus'un büyük çenesi biraz daha öne yaklaştı.

"Tüm ejderha türü için ne acı!" dedi kederle Drizzt. "İnsanların sayıları böcek gibi artarken, bizim sayımız hep azalıyor. Ne acı, ejderhaların hazineleri, büyücüler ve şövalyeler tarafından çalınıyor!" Son kelimeleri tükürürcesine söylemesi Hephaestus'u duraklattı.

"Ve ne acıdır ki, Mergandevinasander'in," diye devam etti Drizzt dramatik bir şekilde, "gücü, ejderha türünün en kudretlisi Hephaestus'unkini gölgede bırakan bir insan büyücü tarafından alaşağı edildi!"

"Gölgede bırakmak!" diye bağırdı Hephaestus, ve o kükremenin etkisi ile tüm oda sarsıldı.

"Neye inanmalıyım?" diye bağırdı Drizzt cevap olarak, ses düzeyi ejderhanmki ile karşılaştırıldığında acınası bir seviyede idi.

"Hephaestus, yok olmakta olan bir türdeşine yardım etmez miydi? Hayır, buna inanamam, dünya buna inanmayacak!"

Drizzt, vaaz verircesine parmağını tavana doğru yükseltmişti. Hata yapmanın bedelinin ne olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu.

"Bu geniş diyarlarda hep bir ağızdan diyecekler ki, Hephaestus büyücünün büyüsünü kaldırmaya cesaret edemedi, büyük kırmızının, aynı büyücü tarafından yönetilen grubunu ejderha ganimetleri için kuzeye getireceği korkusuyla böylesine güçlü bir büyü karşısında zayıflığını göstermekten korktu diyecekler!"

"Ah!" diye bağırdı Drizzt, gözlerini iyice açarak. "Ama Hephaestus'un bu teslimiyeti büyücü ve ahlaksız hırsız arkadaşlarına zaten böyle bir yağmalamanın umutlarını vermeyecek mi? Ve hangi ejderha, zengin Mirabar'ın kırmızısı, Hephaestus'tan daha çok çalınabilecek bir hazineye sahip?"

Ejderha ne yapacağını bilemiyordu. Hephaestus, iyi ödeme yapan tüccarlardan oluşan hazinesinin üzerinde uyuduğu, hayat tarzından memnundu. İnine burnunu sokacak kahraman maceracılara ihtiyacı yoktu! Bu, Drizzt'in olmasını umduğu duyguların aynısıydı.

"Yarın!" diye kükredi ejderha. "Bugün büyü için gereken hazırlıkları yapacağım ve yarın Mergandevinasander bir kez daha bir siyah olacak! Ardından ayrılacak, eğer bir aşağılayıcı söz daha söylerse, kuyruğu yanar halde! Şimdi büyüyü hatırlamak için dinlenmeliyim. Sen hareket etmeyeceksin, drow biçimindeki ejderha. Nerede olursan ol kokundan anlarım ve dünyadaki herhangi bir şey gibi duyarım. Pekçok hırsızın ümit ettiği gibi uykum derin değildir!"

Drizzt, tabi ki tek kelimesinden bile şüphe etmemişti, işler bu denli umduğu kadar iyi gitmesine karşı, kendini pisliğin içine batmış hissetti. Konuşmalarına devam etmek için ne kendisi ne de dostları bir gün daha bekleyemezdi. Drizzt, gururlu Hephaestus'un, gerçekte var olmayan bir büyüyü yok etmeye çalışırken, bu durumu nasıl karşılayacağını merak etti. Ve Drizzt paniğe sürüklenerek kendine sordu, Hephaestus gerçekten kendini siyah bir ejderhaya çevirirse ne yapacaktı?

"Tabi ki, bir siyahın nefesinin bir kırmızınınkine karşı bazı avantajları vardır," diye ağzından döküldü Drizzt'in, Hephaestus salınarak uzaklaşırken.

Hızla ve korkutucu bir öfkeyle kırmızı geri geldi.

"Nefesimi hissetmek ister miydin?" diye hırladı Hephaestus. "O zaman böbürlenmelerin ne kadar büyük olacağını merak ediyorum!"

"Hayır, öyle değil," diye yanıtladı Drizzt, "hiddetlenmeyin, yüce Hephaestus.

Gerçekten de ateşinizin görüntüsü gururumu çiğnedi! Ama siyahın nefesi de küçümsenemez. Bir kırmızının ateşinin ötesinde bazı özelliklere sahiptir!"

"Nasıl yani?"

"Asit, ey Aklahayale Sığmaz Hephaestus, Onbin Koyunun Katledicisi," diye yanıtladı Drizzt. "Asit, bir şövalyenin zırhına yapışır, ve onu sonu gelecek bir işkence ile kazır."

"Akan metalin yapabileceği gibi mi?" diye sordu Hephaestus alaycı bir ifade ile. "Kırmızının ateşi ile erimiş metal gibi mi?"

"Korkarım, daha uzun bir süre," diye kabullendi Drizzt, bakışlarını yere çevirerek. "Kırmızının nefesi yok edici bir patlama olarak ' gelir, ama siyahınki düşmanı çaresizliğe sürükler."

"Patlama mı?" diye hırladı Hephaestus. "Nefesin ne kadar süre ; dayanabilir, sefil siyah? Ben daha fazla üfleyebilirim, biliyorum!"

"Ama..." diye başladı Drizzt, oyuğu göstererek. Bu kez, ejderhanın içine ani nefes çekişi Drizzt'i pek çok adım ileri savurmuştu ve neredeyse ayaklarını yerden kesecekti. Drow, belirledikleri işareti verecek kadar aklına mukayyet olmayı başardı "Dokuz Cehennemin Ateşi!" diye bağırdı Hephaestus, başını boydan boya oyuğun hizasında sallarken.

"İşaret!" dedi Mateus, karmaşanın arasında. "Hayatınız pahasına koşun! Koşun!"

"Asla!" diye bağırdı korkmuş olan Birader Herschel ve Jankin dışında diğerleri itiraz etmedi.

"Ah, böylesine çile çekmek!" diye feryat etti, karışmış saçlı, tünelden dışarı çıkan fanatik.

"Yapmalıyız! Hayatımız buna bağlı!" diye hatırlattı onlara Mateus, bir yandan yanlış bir yöne gitmesini önlemek için Jankin'i saçlarından tutarak.

Tünel çıkışında saniyeler boyunca mücadele ettiler ama sonra diğer rahipler, belki de tek şanslarının gelip geçmekte olduğunu fark ederek, tünelden fırladılar ve duvarın dibinde aşağı eğimli yol boyunca yuvarlandılar. Kendilerine geldiklerinde, kesinlikle güvendeydiler ve amaçsızca, tünele gerisin geri tırmanmak ile çıkışa yönlenmek arasında kararsızca bocalayarak, bir oraya bir buraya gidip geliyorlardı. Çaresiz kıpırdanışları, özellikle Mateus Jankin'i zaptetmeye çalışırken yukarı çıkmaları imkansız gibiydi, bu yüzden tek yollan çıkıştı. Birbirlerine takılıp sendeleyerek, rahipler oda boyunca kaçmaya başladılar.

İçinde bulundukları dehşet durumu dahi, onları, hatta Jankin'i bile, geçerken buldukları değerli eşyaları ceplerine atmaktan alıkoymuyordu.

Hiçbir zaman böylesine bir ejderha ateşi patlaması olmamıştı! Hephaestus, gözleri kapalı, oyuktaki taşı yok ederek, kükrüyor da kükrüyordu. Büyük alev damlaları odanın içinde patlıyordu -Drizzt, ısı yüzünden neredeyse kendinden geçecekti- fakat bu rahatsız edici konuğunu sonsuza kadar susturmakta kararlı kızgın ejderha durmak bilmiyordu.

Ejderha, gösterisinin sonuçlarını görmek için etrafa bir kere baktı. Ejderhalar, hazine odalarını dünyadaki herşeyden daha iyi tanırlardı, ve Hephaestus ana odadan çıkışa doğru koşturan beş figürü gözden kaçırmamıştı.

Nefes aniden kesildi ve ejderha şöyle bir salındı. "Hırsızlar!" diye kükredi, gökgürlemesini andıran sesiyle bir taşı ikiye bölerek.

Drizzt, oyunun sona erdiğini biliyordu.

Koca, mızraklarla dolu gibi görünen çene drowa doğru kapandı. Kaçacak başka yeri olmayan Drizzt, yana bir adım atıp sıçradı. Ejderhanın boynuzlarından birini yakalayarak, yaratığın kafasına tırmanmaya başladı. Drizzt, tepesine çıkmayı başarmış, ejderha onu silkelemeye çalışırken, hayatı pahasına tutunuyordu. Bir pala için elini uzattı ama eline bir cep geldi, ve içinden bir avuç dolusu toz çıkardı. Bir an bile tereddüt etmeden, drow tozu, ejderhanın şeytani gözlerine serpti.

Hephaestus çılgına dönmüştü, kafasını çılgınca aşağı ve yukarı sallıyordu.

Drizzt, inatla tutunuyordu ve kurnaz ejderha başka bir yöntem denedi.

Ejderhanın başı havaya son hızla atıldığında, Drizzt, ejderhanın planını anlamıştı. Tavan o kadar yüksek değildi...tabi ki Hephaestus'un sürüngenimsi boynu ile karşılaştırıldığında. Uzun bir düşüştü, ama o anda daha tercih edilir bir kaderdi, ve Drizzt, ejderhanın kafasını kayaya çarpmadan hemen önce kendini bıraktı.

Hephaestus, çarpmanın etkisiyle zar zor yavaşlamış, nefesini içine çekerken, Drizzt, sersemlemiş bir şekilde ayağa kalkmıştı. Ne ilk ne de son kez olduğu gibi, tavandan kopan büyük bir kaya kütlesi ejderhanın kafasına düşerken, şans bir kez daha drowu kurtarmıştı. Hephaestus'un nefesi, zararsız bir duman olarak çıktı ve Drizzt tüm hızıyla, yakındaki bir hazine kümesine fırlayarak, dibine daldı.

Hephaestus, öfke ile kükredi ve düşünmeden nefesinin geri kalanını hazine yığınının üzerine boşalttı. Altın sikkeler eriyerek bir bütün oluyor; paha biçilmez mücevherler basınçtan parçalanıyordu. Yığın yirmi ayak boyunda ve sıkıca toplanmıştı, ama Drizzt, en gerisinde olmasına rağmen sırtının alevler içinde olduğunu hissetti. Dumanı tüten pelerinini, erimiş altınla bir bütün halinde bırakarak, yığından atladı.

Ejderha gerilerken, Drizzt, palalarını çekip dışarı çıkmıştı. Drow, cesurca, aptalca öne doğru atılarak, tüm gücüyle vuruyordu. İki vuruşun sonunda, şaşkın bir halde durdu, iki palası da elinde acı verecek bir şekilde titriyordu; onları taş bir duvara vursa da aynı sonucu verirdi!

Başı yukarda, Hephaestus, bu saldırıya önem vermemişti. "Altınım!" diye feryat etti ejderha. Ardından yaratık aşağıya baktı, lamba ışığı gibi gözleri bir kez daha drowu delip geçiyordu. "Altınım!" dedi Hephaestus yeniden, korkunç bir şekilde.

Drizzt çaresizce omuz silkti ve ardından koşmaya başladı. Hephaestus, kuyruğunu etrafta sallamaya başladı, başka bir hazine yığınına vurarak altın ve gümüş sikkelerle, mücevherlerin odada uçuşmasına neden oldu. Sıkı sıkıya yerleştirilmiş yığınların arasından geçerken bir yandan da durmaksızın "Altınım!" diye kükrüyordu.

Drizzt, başka bir yığının arkasına düşmüştü. "Bana yardım et Guenhwyvar," diye yalvardı, figürü yere bıraktığında.

"Kokunu alıyorum, hırsız!" diye kedi gibi mırladı Drizzt'in saklandığı yığının yakınında...sanki bir fırtına bunu yapabilirmiş gibi. Buna karşılık olarak, panter yığının tepesine geldi, meydan okurcasına kükredi ve ardından yaylandı. En alttaki Drizzt, Hephaestus öne atılırken, adımları sayabilmek için dikkatle dinliyordu.

"Seni dişlerimle parçalayacağım, şekildeğiştirici!" diye böğürdü ejderha, ve ağzı açık Guenhwyvar'a atılıp, çenesini kapattı.

Ama dişlerin, hatta ejderha dişlerinin bile, Guenhwyvar'ın dönüştüğü maddesiz dumana pek az etkisi olabilirdi.

Dışarı fırlarken Drizzt, kaçışı çılgına dönmüş ejderhanın gürültüsü ile gizlenmiş olarak cebine birkaç heykelcik atmayı başarmıştı. Oda büyüktü ve Hephaestus kendine gelip onu gördüğünde Drizzt tamamen gitmemişti. Şaşırmış fakat öfkesi dinmemiş ejderha, kükredi ve Drizzt'in peşine takıldı.

Kitaptan bildiği kadarıyla Hephaestus'un konuştuğu, ama ejderhanın, kendisinin bunu bilmediğini sandığını umduğu goblin dilinde bağırdı,

"Aptal yaratık beni dışarı kovaladığında, dışarı çıkıp geri kalanını götürün!"

Hephaestus aniden durdu ve geri dönerek, madenlere inen aşağıdaki tüneli gözlemeye başladı. Aptal ejderha, bir korku krizi içindeydi, hilekar drowu yutmak istiyor ama aynı zamanda arkadan gelebilecek bir hırsızlıktan endişeleniyordu. Hephaestus, tünele doğru ilerledi ve emin olmak için kafası ile girişin üstündeki duvara başıyla vurdu, ardından geri dönüp herşeyi tekrar düşünmeye koyuldu.

Ejderha, artık hırsızların çıkışa ulaştıklarının biliyordu; eğer onları yakalamak istiyorsa açık gökyüzüne çıkması gerekiyordu; ki yılın bu zamanında, ejderhanın kârlı işi düşünülürse çok mantıklı sayılmazdı. En sonunda, Hephaestus içinde bulunduğu ikilemi sona erdirecek çözümü bulmuştu: Yoluna bir sonra çıkacak olan tüccar grubunu sonuna kadar yemeye yemin etti. Uykusuna döndüğünde kesinlikle unutacak olduğu bu kararla gururunu tamir etmiş olan ejderha odasına dönüp, altınlarını ve istemeden erittiği yığınlardan kurtarabildiklerini toparlamaya başladı.

"Bizi dışarı çıkarttın!" diye bağırdı Birader Herschel. Drizzt, onları ejderhanın inin girişinin batısındaki kayalık bir vadide yakaladığında, Jankin dışındaki tüm rahipler kendisine sıkıca sarılmışlardı.

"Eğer yaptıklarını ödememizin bir yolu varsa...!"

Buna yanıt olarak Drizzt ceplerini boşaltmaya başladı, ve altın eşyalar ve biblolar, akşamüstü güneşinde parıldarken beş çift göz ardına dek açıldı. Özellikle, beş santim bir yakut, rahiplerin bilebileceklerinin çok ötesinde bir zenginlik vaad ediyordu.

"Sizin için," diye açıkladı Drizzt. "Hepsi. Hazinelere ihtiyacım yok."

Hiçbiri cebindeki ganimeti ortaya çıkarmaya istekli olmayan rahipler, suçlulukla etraflarına baktılar.

"Belki de bir kısmını saklamalısın," diye teklif etti Mateus, "eğer hâlâ tek başına yol almaya niyetliysen."

"Öyleyim," dedi Drizzt kararlılıkla.

"Burada kalamazsın," dedi Mateus, anlayışla. "Nereye gideceksin?"

Drizzt, gerçekte bunu fazla düşünmemişti. Tek bildiği, yerinin bu Ağlayan Rahipler arasında olmadığıydı. Bir süre için, yolculuk ettiği pek çok çıkmaz yollan gözden geçirdi. Aklına aniden bir fikir geldi.

"Sen söyledin," dedi Jankin'e işaret ederek. "Tünele girmeden bir hafta evvel yerin adını verdin."

Jankin, hatırlayamayarak, ona merakla baktı.

"On-Kasaba," dedi Drizzt. "Başına buyrukların yeri, başına buyruk birinin yerini bulabileceği bir yer."

"On-Kasaba mı?" dedi Mateus duraklamayla. "Kesinlikle yolunu bir kez daha gözden geçirmelisin, dostum. Ne Buzyeli Vadisi ne de On-Kasaba'nın zorlu katilleri konuksever değillerdir."

"Her zaman rüzgar eser," diye ekledi Jankin, karanlık ve boş gözlerinde yanan bir arzuyla, "acıtıcı kumlarla ve dondurucu soğuğuyla. Seninle geleceğim!"

"Ve de canavarlar!" diye ekledi bir diğeri, Jankin'in kafasının arkasına vurarak. "Tundra yetileri ve beyaz ayılar, ve acımasız barbarlar! Hayır,

Hephaestus'un kendisi bile beni oraya kovalasa gitmezdim!"

"Aslında ejderha bunu yapabilir," dedi Herschel, o kadar da uzakta olmayan ejderha inine endişe ile göz atarak. "Yakınlarda bazı çiftlik evleri var. Belki geceyi orada geçirebiliriz ve yarın da tünele geri döneriz."

"Sizinle gelmeyeceğim," dedi Drizzt yeniden. "On-Kasaba için misafirperver değil diyorsunuz, peki Mirabar'da daha sıcak bir karşılama bulabilir miyim?"

"Bu akşam çiftçilere gideceğiz," diye yanıtladı Mateus, kelimelerini bir daha düşünerek. "Sana orada bir at ve ihtiyacın olacak erzağı alırız. Gitmeni kesinlikle dilemiyorum," dedi "ama On-Kasaba iyi bir seçim gibi görünüyor" -Dimdik Jankin'e bakmıştı- "bir drow için. Pek çoğu orada yerini bulmuştur. Hiçbir yeri olmayanlar için gerçek bir evdir."

Drizzt, rahibin sesindeki içtenliği anlamıştı ve Mateus'un canayakınlığından mutluydu. "Orayı nasıl bulurum?" diye sordu.

"Dağları izle," diye yanıtladı Mateus. "Hep sağ elinin olduğu yerde tut onları. Otlağa ulaştığında, Buzyeli Vadisi'ne girmişsindir. Burayı yalnızca, Dünyanın Belkemiği'nin kuzeyindeki arazide tek bir tepe işaret eder. Kasabalar onun etrafına kurulmuştur. Umarım orada aradığın herşeyi bulursun!"

Bununla birlikte rahipler ayrılık hazırlıklarını yapmaya başladılar. Ellerini başının arkasında birleştiren Drizzt, vadi duvarına yaslandı. Gerçekten de rahipleri bırakmanın zamanıydı, ama bunun meydana getirdiği suçluluk ve yalnızlık hissini yadsıyamazdı. Ejderhanın ininden aldıkları hazineler dostlarının hayatını tam anlamıyla değiştirebilir, onlara bir yuva ve tüm ihtiyaçlarını sunabilirdi, ama zenginlik Drizzt'in yüzleştiği engelleri değiştiremezdi.

Jankin'in evsizlerin yurdu, başka gidecek yerleri olmayanların toplandığı yer diye adlandırdığı On-Kasaba, drowa bir ölçü umut vermişti. Kaç kere kader onu ordan oraya savurmuştu? Kaç kapıya umutla yaklaşıp, bir mızrağın ucuyla geri çevrilmişti? Drizzt, bu sefer farklı olacağını söyledi

kendi kendine, eğer başına buyrukların arasında da bir yer bulamazsa, nereye gidebilirdi?

Uzunca bir zamandır trajedi, suçluluk ve önyargılardan kaçan, kuşatılmış drow için, umut, rahatlatıcı bir duygu değildi.

Rahipler, ufak çiftçi kasabasına gittiklerinde Drizzt, geceyi bir ağaç kovuğunun içinde geçirmişti. Ertesi sabah, bir atla döndüklerinde, gruptan biri göze çarpan bir biçimde eksikti.

"Jankin nerede?" diye sordu Drizzt, endişeyle.

"Bir ağılda bağlı," diye yanıtladı Mateus. "Dün kaçmaya çalıştı, geri dönmek için..."

"Hephaestus'a" diye onun yerine cümlesini bitirdi Drizzt.

"Eğer bugün de fikri değişmediyse, ona izin verebiliriz," diye ekledi Herschel, tiksintiyle.

"İşte atın," dedi Mateus, "Eğer gece fikrini değiştirmediyse."

"Ve işte bu da yeni örtün," dedi Herschel. Drizzt'e iyi işlenmiş, kürkle kaplı bir pelerin uzatmıştı. Drizzt, rahiplerin, her zamankinin aksine ne denli cömert olduklarını görüyordu ve neredeyse fikrini değiştirecekti. Buna karşın diğer ihtiyaçlarını göz ardı edemezdi, ve bu isteklerini bu grupla karşılayamazdı.

Kararlılığını göstermek için, drow, üzerine binmek için hayvana doğru yürüdü. Drizzt, daha önceden de bir at görmüştü, ama bu kadar yakından değil. Sadece hayvanın gücüne bile hayranlık duymuştu, hayvanın boynundan dışarı kaslar fışkırıyordu, aynı şekilde hayvanın uzunluğu da onu etkilemişti.

Bir süresini atın gözlerinin içine bakıp, becerebildiği kadar ona niyetini anlatmak için harcadı. Ardından, herkesi hatta Drizzt'i şaşkına çevirerek, at, sürücünün rahatlıkla eğere oturması için eğildi.

"Atlarla tecrübelisin," dedi Mateus.

"Daha önceden yetenekli bir sürücü olduğunu söylememiştin."

Drizzt yalnızca başını salladı ve at hızla gitmeye başladığında eğer üzerinde kalmak için mümkün olduğunca çaba sarfetti. Yaratığı nasıl kontrol edeceğini öğrenmesi Drizzt'in uzunca bir vaktini almıştı, döndürmeyi becerdiğinde, iyice doğuya -yanlış yöne- doğru gidiyordu. Bu çizdikleri daire boyunca, Drizzt, istifini bozmamak için bayağı çaba sarfetti, ve atlarla hiç aralan olmayan rahipler, yalnızca başlarını sallayıp, gülümsediler.

Saatler sonra, Drizzt, Dünyanın Belkemiği'nin güney kısmını takip ederek, hızla batıya gidiyordu.

*****

"Ağlayan Rahipler," diye fısıldadı Roddy McGristle, aynı haftanın sonlarında bir kez daha Mirabar tüneline giren grubu kayalık bir uçurumdan izlerken.

"Ne?" dedi Tephanis aptalca bakarak, Roddy'ye katılmak için kesesinden dışarı fırlamıştı. İlk defa, cinin hızı onu tehlikeye sokmuştu. Daha farkına varamadan, Tephanis ağzından baklayı çıkarmıştı, "Olamazejderha..."

Roddy'nin bakışları Tephanis'in üzerine bir fırtına bulutunun gölgesi gibi düşmüştü.

"Yanibendüşünüyordumki..." dedi hızla Tephanis, ama farkına vardı ki, tüneli kendisi kadar iyi tanıyan Roddy, cinin kilitlerle ilgili yeteneğini de biliyordu ve yaptığını tahmin ediyordu.

"Drowu kendi başına öldürmeye kalktın," dedi Roddy sakince.

"Lütfenefendim," diye yanıtladı Tephanis.

"Benimniyetim... Siziniçinendişelendim.

Drowbirşeytan, biliyorum! Onlarıejderhanınininegönderdim. Düşündümkisiz..."

"Unut gitsin," diye hırladı Roddy. "Ne yaptıysan yaptın yapılacak bir şey yok. Şimdi kesene geri dön. Eğer drow ölmemişse, bunu düzeltme şansımız olabilir."

Tephanis başıyla onayladı, rahatlamış bir halde kesesine döndü. Roddy onu sırtlanıp, köpeğini yanına çağırdı.

"Rahipleri konuşturacağım," diye yemin etti ödül avcısı, "ama önce..." Roddy, keseyi sallamaya ve sertçe duvara vurmaya başladı. "Efendim!" diye cinin acı dolu yakarışı duyuldu. "Seni drow hırsızı..." dedi Roddy oflayarak, ve keseyi sert duvara çarpmaya devam etti. İlk vuruşlar sırasında Tephanis kıpırdanmış ve hatta ufak kamasıyla bir delik açmayı da başarmıştı. Ama ardından kese bir ıslaklıkla karardı, artık cin hareket etmiyordu.

"Drow hırsızı ucube," diye mırıldandı Roddy, elindeki kanlı keseyi fırlatırken. "Haydi köpek. Eğer drow hâlâ hayattaysa, rahipler nerede olduğunu bilirler."

Ağlayan Rahipler, kendilerini çile çekmeye adamış bir kardeşlikti, ve içlerinden bazıları, -özellikle de Jankin- gerçekten de hayatlarında çok acı çekmişlerdi. Buna karşın hiçbiri, çıldırmış gözlerle bakan Roddy McGristle'ın ellerinde buldukları vahşet derecesini hayal dahi etmemişlerdi, ve daha bir saat geçmişti ki, Roddy de, dağlık arazinin güneyi boyunca, batıya doğru hızla yol alıyordu.

Sonsuz gibi görünen şarkısıyla soğuk doğu rüzgarı kulaklarını dolduruyordu. Drizzt bunu, Dünyanın Belkemiği'nin batısından dönüp kuzeye ve ardından doğuya bu rüzgarla anılan çorak alana, Buzyeli Vadisi'ne, yöneldiğinden beri duyuyordu. Bu acı dolu iç çekişi ve rüzgarın dondurucu ısırışlarını istekle kabulleniyordu, çünkü havanın bu akışı Drizzt için özgürlüğün rüzgarıydı.

Drizzt, dağlık arazinin etrafında döndüğünde, özgürlüğün bir başka işareti, geniş denizin görüntüsü ortaya çıkmıştı. Drizzt bu sahil çizgisini Luskan'a giderken bir kere ziyaret etmişti, ve şimdi biraz ara vererek sahil boyunca birkaç mil ilerlemek istiyordu. Ama soğuk rüzgar ona çetin

geçecek kışı hatırlatmıştı; kar yağmaya başladıktan sonra bu vadiyi geçmenin ne kadar zorlu olabileceğini anlamıştı.

Drizzt, Kelvin'in Anıtı olarak bilinen geniş arazinin kuzeyindeki tek başına duran dağı, vadiye adımını attığının ertesi günü görmüştü. Heyecanla, yalnız başına yükselen zirvesini, ev olarak adlandıracağı yerin işareti olarak görerek, ona doğru ilerledi. Dağa her dikkatli bakışında, çekimser bir umut içini sarıyordu.

Ticaret yolu boyunca, güneyden On-Kasaba'ya yaklaştıkça pek çok ufak topluluğun, yalnız yük arabalarını ve bir avuç dolusu at sürücüsünün yanından geçti. Güneş batıda alçaktan görülüyordu, ışığı ise zayıftı, ve Drizzt, abanoz rengi derisini saklamak için pelerininin kukuletasını iyice aşağı indirmişti. Her geçen yolcuya saygılı bir şekilde başıyla selam veriyordu.

Çatlaklarla örtülü arazinin üçyüz metre kadar tepesine uzanan ve kısa yaz mevsimi boyunca bile karla kaplı olan Kelvin'in Anıtı haricinde bölgeye üç göl hakimdi. Bölgeye adını veren On-Kasaba arasından yalnızca Brynn Shander adındaki ana şehir göllerden ayrı duruyordu. Alçak bir tepenin üzerinde bir düzlükte, bayrağı sert rüzgarlara meydan okurcasına sallanarak duruyordu. Ticaret yolu, bölgenin ana ticaret merkezi olan bu kasabaya yöneliyordu.

Uzaktaki ateşlerden yükselen dumanlardan Drizzt, pek çok topluluğun tepedeki bu şehirde olduğunu söyleyebiliyordu. Güzergahını bir kez daha gözden geçirdi, acaba ana kente gitmektense daha ufak ve kapalı kasabalardan birine mi yönelmeliydi, merak ediyordu.

"Hayır," dedi drow kararlılıkla, oniks figüre dokunmak için elini kesesine götürdü. Drizzt, atını ileriye, tepedeki duvarlarla örtülü kentin yasaklayıcı kapılarına doğru sürdü.

"Tüccar mısın?" diye sordu demirden örülmüş geçidin önünde sıkıntıyla dikilmiş iki muhafızdan biri. "Ticaret yapmak için senenin geç bir vakti."

"Tüccar değilim," diye yanıtladı Drizzt, sakince, vaktinin geldiğini anlayarak sakinliğini kaybetmeye başlamıştı. Ellerini yavaşça kukuletasına

götürürken, titreyen ellerini hareket ettirmemeye çalışıyordu.

"O halde hangi kasabadansın?" diye sordu diğer muhafız. Drizzt ellerini, bu soruyla cesaretini kaybetmiş bir halde geri çekti.

"Mirabar'dan," diye yanıtladı dürüstçe, ve ardından, kendisini durdurmaya izin vermeyecek bir şekilde, ve muhafızın araya başka bir soru sokmasından önce, ellerini kukuletasına götürüp açtı.

Dört göz ardına dek açılmış, eller anında silahlara yönelmişti.

"Hayır!" dedi Drizzt sertçe. "Hayır, lütfen." Hem sesine hem de duruşuna, muhafızların anlam veremediği bir yorgunluk çökmüştü. Drizzt'in anlamsız savaşlar ve yanlış anlamalar için gücü kalmamıştı. Goblin orduları ya da yıkım yapan bir deve karşı palaları kolayca eline gelirdi, ama kendisiyle yalnızca yanlış anlaşmalardan dolayı savaş açanlara karşı, silahlan tam anlamıyla ağır geliyordu.

"Ben, Mirabar'dan geldim," diye devam etti Drizzt, her hece ile sesi daha seri bir hale geliyordu. "On-Kasaba'ya barış içinde yerleşmek için." Ellerini, tehdit oluşturmadığını göstermek için iki yana açmıştı.

Muhafızlar nasıl karşılık vereceklerini bilmiyorlardı. İkisi de bir kara elf görmemişti -fakat Drizzt'in onlardan biri olduğunu biliyorlardı- ya da ırkları hakkında ateşin başında elfleri birbirinden ayıran savaşlar hakkında anlatılan eski savaş hikayelerinden başka bir şey bilmiyorlardı.

"Burada bekle," dedi muhafızlardan biri bu emirden hoşlanmış görünmeyen diğerine, nefes alırcasına. "Ben gidip sözcü Cassius'u haberdar edeceğim." Demirle örülmüş kapıyı sertçe açtı ve arasıni dan sıyrılıp gidebileceği kadar bir açıklık oluştuğunda içinden geçti. Geride kalan muhafız, gözünü kırpmadan ve silahının kabzasını elinden ayırmadan bekliyordu.

"Eğer beni öldürürsen, yüz kadar mekanik yayın oku seni delik deşik eder," diye açıkladı, kendinden emin bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak ama bunu beceremeden.

"Neden yapayım?" diye sordu Drizzt, masumca, ellerini genişçe iki yana açmaya devam edip, tehditkat görünmemeye çalışarak. Bu karşılaşmanın şu ana kadar iyi gittiğine inanıyordu. Daha önceden yaklaşmaya cesaret ettiği her kasabada, onu ilk görenler ya dehşetle kaçmış ya da çıkardıkları silahlarıyla onu kovalamışlardı.

Kısa bir süre sonra diğer muhafız, yanında ufak tefek ve zayıf görünen, yeni traş olmuş, ve açık mavi gözleriyle sürekli etrafı kolaçan edip her ayrıntıyı içine işleyen bir adamla geri dönmüştü. İyi kıyafetler giyiyordu, ve iki muhafızın ona gösterdiği saygıdan, Drizzt hemen, onun yüksek rütbeli olduğunu anlamıştı.

Bir süre boyunca Drizzt'i gözleyerek, her hareketini ve hattını gözden geçirdi. "Ben Cassius'um," dedi uzunca bir sürenin ardından. "Bryn Shande/in sözcüsü ve On-Kasaba Yönetim Heyeti'nin ana sözcüsü."

Drizzt, hafifçe eğildi. "Ben Drizzt Do'Urden'im," dedi "Mirabar ve ötesinden, şimdi ise On-Kasaba'ya geldim."

"Neden?" diye sordu Cassius, sertçe, onu hazırlıksız yakalamaya çalışıyordu.

Drizzt, omzunu silkti. "Bir neden gerekli mi?"

"Bir kara elf için, muhtemelen," diye yanıtladı Cassius dürüstçe.

Drizzt'in kabullenir gülümsemesi sözcüyü etkisiz bırakmış ve o sırada sözcünün iki yanında korumak için yakın duran iki muhafızı sessizleştirmişti. "Gelmek istememin ötesinde, gelmek için başka bir neden sunamam," diye devam etti Drizzt. "Yolum çok uzundu, sözcü Cassius, bezgin bir haldeyim ve dinlenmeye ihtiyacım var. Bana, On-Kasaba'nın, başına buyrukların yeri olduğu söylendi, ve bundan şüphe etmeyin ki bir kara elf, yeryüzü sakinlerinin arasında başına buyruk biridir."

Yeterince mantıklı görünüyordu, ve Drizzt'in içtenliği, dikkatli sözcüye açıkça görünüyordu. Çenesini avucunun içine alan Cassius uzunca bir süre düşündü. Drowdan korkmuyor, sözlerinden şüphe duymuyordu, ama bir

drowun varlığının kasabada karışıklığa yol açmasına izin vermeye niyeti yoktu.

"Bryn Shander senin yerin değil," dedi Casius, açıkça, ve Drizzt'in lavanta rengi gözleri bu haksız açıklama karşısında daraldı. Cassius, yılmaz bir ifadeyle kuzeyi işaret etti. "Lonelywood'a, Maer Dualdon'un yatağının kuzeyindeki ormana git." diye teklifte bulundu. Ardından bakışlarını güneydoğuya yöneltti. "Ya da Good Mead'e veya güney gölü üzerindeki Dougan'ın Deliği'ne, Kızılsular'a. Buraları, daha az karışıklığa yol açacağın ve daha az sorunla karşılaşacağın ufak kasabalar."

"Peki ya benim girmemi reddettiklerinde?" diye sordu Drizzt. "Oradan sonra nereye, adil sözcü? Boş bir arazide, ölmek için rüzgarların içine mi?"

"Bilemezsin..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti Drizzt. "Bu oyunu defalarca oynadım. Kim bir drowu, hatta kendi halkını ve hayat biçimlerini terketmiş, ve barış içinde yaşamaktan başka hiçbir şey arzulamayan bir drowu arasına kabul eder?" Drizzt'in sesi gururluydu ve kendine acıma ifadesi yoktu, ve bir kez daha Cassius bu sözlerin doğru olduğunu anladı.

Gerçekten de Cassius, anlayışla yaklaşıyordu. Kendisi de zamanında başına buyruk bir serseriydi ve dünyanın öteki tarafına, terkedilmiş Buzyeli Vadisi'ne bir ev bulmak için gelmeye zorlanmıştı. Buradan daha ötesi yoktu; Buzyeli Vadisi, başına buyruk birinin son durağıydı. O anda Cassius'un aklına başka bir düşünce geldi, bu ikilem karşısında vicdanını rahatsız etmeyecek muhtemel bir çözüm.

"Ne kadar zamandır yerzündesin?" diye sordu Cassius içtenlikle, duyduğu ilgiden.

Drizzt bu soruyu bir an düşündü, sözcünün nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu.

"Yedi yıl," diye yanıtladı.

"Kuzeyde mi?"

"Evet."

"Ve bir ev, seni kabul edecek bir kasaba bulamadın," dedi Cassius. "Sert kışlar atlatmışsındır ve muhtemelen daha doğrudan gelen başka düşmanlar. Kemerine asılı o kılıçlarla tecrübeli misin?"

"Ben bir korucuyum," dedi Drizzt hemen.

"Bir drow için alışılmamış bir meslek," diye yorumda bulundu Cassius.

"Ben bir korucuyum," dedi Drizzt yeniden, daha güçlü bir şekilde, "doğanın yolu ve silahlarımın kullanışı hakkında iyi eğitildim."

"Bundan şüphem yok," dedi Cassius eğlenerek. Durakladı ve ardından, "Barınak ve tenha bir yer sağlayacak bir yer var," dedi sözcü, bakışlarıyla Drizzt'in gözlerini kuzeyde, Kelvin Anıtı'nın yamaçlarına yönlendirerek. "Cücelerin vadisinin ardında dağ uzanır," diye açıkladı Cassius, "ve o açık tundranın ardında. Dağın kuzey eteklerinde bir gözcü On-Kasaba'nın işine gelecektir. Tehlike hep oradan geliyormuş gibi görünüyor."

"Buraya evimi bulmaya geldim," diye araya girdi Drizzt. "Sen ise bana kaya yığınları arasında bir delik ve hiçbir şey borçlu olmadığım kişiler için görev yapmamı teklif ediyorsun." Gerçekte, bu teklif Drizzt'in korucu ruhuna cazip geliyordu.

"Sana işlerin farklı olduğunu söylememi ister misin?" diye yanıtladı Cassius. "Ortalıkta dolanan bir drowu Bryn Shander'e sokmayacağım."

"Bir insan kendini kanıtlamak zorunda olur muydu?"

"Bir insan, böylesine ölümcül bir ün taşımaz," diye yanıtladı Cassius, hemen, tereddüt etmeden. "Eğer ben o denli açık kalpli olsam, sadece sözlerine bakarak seni kabullensem ve kapılarımı ardına kadar açsam, içeri girip de kendine bir yuva bulabilir miydin? ikimiz de bunun cevabını biliyoruz, drow. Sana temin ederim ki Bryn Shander'deki herkes bu denli sıcak kalpli olmayacaktır. Niyetin ve yaptıkların ne olursa olsun, nereye gidersen git rahatsızlığa yol açar, dövüşmek zorunda kalırsın.

"Her kasabada aynısı olurdu," diye devam etti Cassius, yurtsuz drowun içinde, kelimelerinin gerçeği yansıttığını tahmin ederek. "Ben sana, iyi ya da kötü hareketlerinin sana derinin renginin ötesinde bir ün kazandıracağı, On-Kasaba'nın sınırları içinde, kayaların arasında bir delik sunuyorum. Teklifim sana hâlâ sığ mı görünüyor?"

"Erzağa ihtiyacım olacak," dedi Drizzt, Cassius'un sözlerindeki gerçeği kabullenerek. "Ve ya atım? Bir dağ yamacının, böyle bir hayvan için uygun olduğunu sanmıyorum."

"O halde atını sat," diye teklifte bulundu Cassius. "Muhafızım onun için iyi bir fiyat alıp karşılığında sana ihtiyacın olan erzağı sağlayacaktır."

Drizzt, bu teklifi bir an düşündü, ardından dizginleri Cassius'a uzattı.

Ardından, kendini zeki bularak, sözcü ayrıldı. Yalnızca bir sorunu önlememiş, aynı zamanda, Bruenor Battlehammer ve ciddi yüzlü cücelerin drowun sorun çıkarmasını önleyebilecekleri bir yere, sınırlarını korumaya göndermişti.

Roddy McGristle, yük arabasını dağlık bölgenin batısındaki gölgelerin altında kurulmuş ufak bir kasabaya çekti. Ödül avcısı, yakında karın geleceğini biliyordu, ve başladığında vadinin yarısında yakalanmaya niyeti yoktu. Çiftçilerle birlikte burada kalacak ve kışı bekleyecekti. Hiçbir şey bu bölgeden geçmeden tadiyi terkedemezdi, ve eğer Drizzt, rahiplerin dediği gibi oraya gittiyse, kaçacak hiçbir yeri yoktu.

Soğuğa rağmen, yolculuk için karanlığı tercih eden Drizzt, o akşam kapılardan dışarı çıktı. Dağa kestirmeden yönelişi, yolunun cücelerin ev olarak adlandırdığı kayalık geçidin doğu kesitinden geçmesine neden olmuştu. Drizzt, bu sakallı kişilerin yerleştirmiş olabilecekleri fazladan muhafızlara karşı daha dikkatli davranıyordu. Cücelerle daha evvelden yalnızca bir kere, Mooshie'nin Korusu'ndan ilk çıktığı zamanlarda Adbar Kalesi'ni geçerken karşılaşmıştı, ve bu mutluluk veren bir tecrübe olmamıştı. Cücelerin devriyeleri, hiçbir açıklama beklemeden onu kovalayıp, dağlar boyunca günlerce takip etmişlerdi.

Vadiyi aşmak konusundaki tüm kararlılığına karşın, Drizzt, karşısına çıkan kayalardan, kesilmiş taşlardan oluşmuş bir merdivenin bulunduğu yüksek tepeyi göz ardı edemezdi. Dağın yarısını tırmanmıştı ve önünde daha pek çok yol ve gece saati vardı, ama Drizzt, kasabaların ışıklarının görünmeye başladığı panoramik görüntü karşısında büyülenerek tırmanışına adım adım devam etti.

Tırmanış yüksek değildi, yalnızca beşyüz metre kadardı, ama düz tundra ve açık gece Drizzt'e beş şehrin manzarasını sunuyordu: ikisi doğudaki gölün kenarında, ikisi batıdaki en büyük gölün etrafında ve diğeri, Bryn Shander, birkaç mil güneyde bir tepecikte.

Drizzt kaç dakikanın geçtiğini bilmiyordu, çünkü gördükleri, ona bunu farkettirmeyecek kadar fazla umut ve fantezi sağlıyordu.On-Kasaba'ya geleli yalnızca bir gün olmuştu, ama daha şimdiden, dağın çevresindeki binlerce insanın kendisini duyup muhtemelen kabulleneceğini bilerek, görüntülerle rahatlıyordu.

Çakıl taşına sürtünürmüşçesine bir homurdanma sesi Drizzt'i düşüncelerinden sıyırdı. Bir kayanın arkasına kendini savunacak bir biçimde çömelerek geçti. Ardı arkasına gelen şikayetler, yaklaşan figürü açıkça ortaya koyuyordu. Omuzlan geniş, boyu ise Drizzt'ten elli santim kadar kısaydı, buna karşın drowdan daha ağır görünüyordu. Daha siluet miğferini -taşa vurarak- düzeltmeden önce Drizzt bunun bir cüce olduğunu anlamıştı.

"Dagnaggit patladı," diye homurdandı cüce, miğferini ikinci kere 'ayarlayarak'.

Drizzt kesinlikle merak etmişti fakat aynı zamanda bir cücenin karanlık bir gecenin ortasında davetsiz bir drowu hoş karşılamayacağını bilecek kadar zekiydi. Bir 'ayarlama' daha yapmak için cüce yeniden hareketlendiğinde, Drizzt sıçradı, ve patika boyunca hafifçe yere basarak sessizce koşmaya başladı. Cüceye yakın geçmiş ama bir bulutun gölgesinden daha fazla ses çıkarmamıştı.

"Ha?" diye mırıldandı, kafasındaki miğferin oturmasından mutlu bir şekilde ayaklandığında. "O da kim? Ne yapmak istiyorsun?" Bunun

ardından bir seri zıplama hareketine başladı, gözleri dikkatle çevreyi gözlüyordu.

Yalnızca karanlık, kayalar ve rüzgar vardı.

Bir Hatıra

Mevsimin ilk karı Buzyeli Vadisi'nin üzerine tembelce yağıyordu, rüzgarla savrulan bölgede alışılmış tipilerin aksine, büyük kar taneleri zigzaglar yaparak dansediyorlardı. Cattibrie adındaki genç kız, mağara evinin girişinden, bunu büyülenmişçesine izliyordu, derin mavi gözleri, toprağı kaplayan beyaz battaniyeden yansıyan ışıkla adeta daha da saf görülüyordu.

"Geç geldi, ama varınca sertleşiyor," diye homurdandı, kızıl sakallı bir cüce olan Bruenor Battlehammer, evlat edinmiş olduğu kızı Cattibrie'nin arkasına geldiğinde. "Buradaki herşey aslında beyaz ejderhalara göre olduğundan, sert bir mevsim olacak!"

"Oh, Babacığım!" diye yanıtladı Cattibrie inatla. "Mızmızlanmayı bırak!

Kesinlikle güzel bir yağış, ve onu sürecek rüzgarlar olmadan da zararsız."

"İnsanlar," diye ofladı cüce alayla, hâlâ kızın arkasındaydı. Cattibrie, homurdanmıyorken bile sevecen bakışını göremezdi, ama buna ihtiyacı da yoktu. Cattiebrie'nin tahminine göre, Bruenor'un onda dokuzu şiddetli bir rüzgar, onda biri ise homurdanmaydı.

Cattibrie aniden cüceye dönmüştü, omuzuna inen kumral saçları yüzüne karışmıştı. "Dışarı çıkıp oynayabilir miyim?" diye sordu, yüzünde umut dolu bir gülümseme vardı. "Lütfen, Babacığım!"

Bruenor, en ciddi ifadesini takınmaya çalışarak "Çık dışarı!" diye haykırdı. "Bir budalanın dışında hiçkimse, Buzyeli Vadisi kışını oyun için uygun göremez! Biraz mantıklı ol, çocuk! Mevsim, kemiklerini donduracak!"

Cattibrie'nin gülümsemesi kaybolmuştu, ama bu kadar çabuk pes etmeyi reddediyordu. "Bir cüce için ne doğru bir laf!" diye karşı çıktı, Bruenor'u korkutarak. "Siz deliklerinize daha uygunsunuz, ne kadar az gökyüzünü görseniz, o kadar fazla gülümsüyorsunuz! Ama benim önümde uzun bir kış var ve bu gökyüzünü görmem için son şansım olabilir. Lütfen, Babacığım?"

Bruenor, kızının etkileyiciliği karşısında hırlayan görünümünü t koruyamazdı ama dışarı çıkmasını istemiyordu. "Orada bir şeylerin dolaştığından endişeleniyorum," diye açıkladı, otoriter görünmek isteyerek.

"Birkaç akşam önce tırmanırken görmememe rağmen, hissettim. Beyaz bir aslan olabilir, ya da beyaz bir ayı. En iyisi..." Bruenor sözünü bitiremedi,

Cattibrie'nin mutsuz bakışı cücenin kurgusal korkularını yok etmişti.

Cattibrie, bölgenin tehlikeleri karşısında acemi değildi. Bruenor ve cüce klamyla yedi yıldan fazla süredir yaşıyordu. Daha beşikteyken, istilacı bir goblin grubu ailesini öldürmüş, insan olmasına rağmen Bruenor, onu kendi çocuğu gibi saymıştı.

"Zorlu birisin, kızım benim," diye yanıtladı Bruenor, Cattibrie'nin geri çekilmez, üzüntü dolu ifadesi karşısında. "Dışarı çık ve oyun bul o halde, ama fazla uzağa gitmeyesin! Bana mağaraları gözleyeceğine ve belinde bir kılıç ile düdük taşıyacağına söz ver."

Cattibrie öne atılıp, sessiz cücenin hemen sildiği ıslak bir öpücüğü Bruenor'un yanağına kondurdu, tünelden kaybolurken kızın ardından homurdanıyordu. Bruenor, klanlarının, işledikleri kayalar gibi sert lideriydi. Ama Cattibrie yanağına her mutluluk öpücüğü kondurduğunda, cüce ona boyun eğdiğini farkediyordu.

"İnsanlar!" diye homurdandı cüce yeniden, ve kendine sertliğini hatırlatmak için birkaç parça demir çıkartmak üzere, madene inen tüneli adımlamaya başladı.

Bruenor'un ön kapısından üç mil kadar uzakta, Kelvin Anıtı' ndan vadiye bakan enerji dolu kız için itaatsizliğini mantığa bağlamak kolaydı. Bruenor, Cattibrie' ye mağaraları görecek yerde kalmasını söylemişti, ve bulunduğu

bu yüksek nokta da, öyleydi, en azından etrafındaki tüm açık arazi görülebiliyordu.

Ama mutlu bir şekilde tümsekli bir arazide kayan Cattibrie, tecrübeli babasının uyarılarına uymamasındaki hatayı kısa bir zaman sonra farketti. Eğlenceli bir kayışın ardından, ellerindeki soğuğu ovuştururarak dibe geldiğinde, alçak sesli uğursuz bir hırlama duymuştu.

"Beyaz aslan," dedi Cattibrie sessizce, Bruenor'un şüphelerini hatırlayarak. Yukarı baktığında babasının tahmininin tam olarak doğru olmadığını farketti. Kızın, kendisine kayalık bir tepenin üstünden baktığım gördüğü yaratık gerçekten de bir kediyi andiriyordu, ama kedi siyahtı, beyaz değil ve aslan değil, koca bir panterdi.

Karşı koyarcasına, Cattibrie bıçağını kınından çıkardı. "Geri dur, kedi!" dedi, sesinde korku yoktu; çünkü korkunun vahşi hayvanları saldırmaya davet ettiğini biliyordu.

Guenhwyvar kulaklarını yere paralelleştirdi karnını yere yaklaştırarak uzun ve kayalık bölgede yankılanan bir çınlamayla kükredi.

Cattibrie kükremedeki güce ve panterin gösterdiği uzun ve fazla sayıda dişe karşı koyamazdı. Bir kaçış yolu bulmak için etrafına bakındı ama biliyordu ki nereye yönelirse yönelsin panterin ilk sıçramasından kaçamazdı.

"Guenhwyvar!" diye bir ses geldi yukarıdan. Cattibrie, yukarıya karlı açıklığa baktığında, ince, pelerinli bir şeklin kendine doğru en uygun yoldan ilerlediğini gördü. "Guenhwyvar!" diye çağırdı yeni gelen tekrar. "Git buradan!"

Panter, genizden gelen bir sesle yanıt verdi, ardından karla kaplı kayaları, ufak yamaçları sanki düz bir arazide ilerlermişçesine sıçrayarak geride bıraktıı.

Devam etmekte olan korkularına karşın, panteri içten bir hayranlıkla izliyordu. Hayvanları her zaman sevmiş ve sıkça onları incelemişti ama Guenhwyvar'ın ipeksi kaslarının hareketi tüm hayal ettiklerinden daha

ihtişamlıydı. En sonunda içinde bulunduğu transtan kurtulduğunda, ince yapılı siluetin tam arkasında olduğunu farketti. Bıçağı hâlâ elinde, arkasına döndü.

Drowla gözgöze geldiğinde, elindeki bıçağı yere düşürdü ve nefesi birden kesildi.

Drizzt de aynı şekilde bu karşılaşmadan şaşkına dönmüştü. Amacı kızın iyi durumda olup olmadığından emin olmaktı fakat Cattibrie'yi gördüğü anda, hatıraları bir sel gibi su yüzüne çıktığında tüm amacını unutmuştu.

Drizzt, öncelikle kızın, çiftlikteki kum rengi saçlı çocukla aynı yaşlarda olduğunu farketmiş, ve bu düşünce kaçınılmaz olarak Maldobar'daki acı dolu hatıralarını geri getirmişti. Fakat, Cattibrie'nin gözlerine daha yakından baktığında, düşünceleri anında daha geçmişe, karanlık hısımlarıyla yaşadığı günlerine yol aldı. Cattibrie'nin gözleri, istilacı ırkının elinden bir zamanlar kurtardığı ufak elf kızınınki gibi mutlu ve masum bir ışıltı yayıyordu. Bu hatıra onu etkileyerek, kendi kardeşi ve diğer drow dostlarıyla birlikte elf yerleşimini vahşice katlettikleri kanlı ormana götürmüştü.

O çılgınlık anında, Drizzt neredeyse elf çocuğunu öldürerek, kendini, hısımlarının büyük bir istekle takip ettiği o karanlık yola koyacaktı.

Drizzt kendini bu hatıralardan silkeledi ve kendine bu çocuğun başka bir ırktan başka bir çocuk olduğunu hatırlattı. Bir selamlama kelimesi söylemeye çalıştı, ama kız gitmişti.

Ev olarak kullandığı, dağın kuzey yüzündeki mağarasına giderken, lanetleyici "drizzit" kelimesi defalarca drowun zihninde yankılandı.

Aynı gece, mevsimin yarattığı katliam tam anlamıyla başlamıştı. Reghed Buzulları'na üfleyen soğuk doğu rüzgarı, karları, aşılamayacak engeller haline getirmişti.

Cattibrie, Kelvin'in Anıtı'na ancak pek çok haftanın ardından gidebileceğinden endişeli, karın düşüşünü yalnız başına izledi. Ceza korkusu ve de Bruenor'un drowu uzaklaştıracağı korkusuyla, ne Bruenor'a ne de diğer cücelere drow hakkında hiçbir şey söylemedi. Kümelenen kara

bakarken, Cattibrie, daha cesur olmuş olmayı, orada kalıp garip elfle konuşmuş olmayı diliyordu. Rüzgarın her uğultusu bu arzuyu güçlendiriyor ve kız, tek şansını yitirip yitirmediğini merak ediyordu.

"Bryn Shander'e doğru yola çıkıyorum," diye haber verdi Bruenor, iki aydan fazla bir süre sonra. Normalde Buzyeli Vadisi'nde süren yedi aylık kış mevsimine beklenmeyen bir ara gelmişti, nadir rastlanan bir Ocak erimesi. Bruenor, kızına uzunca bir süre kuşkuyla baktı. "Bugün dışarı çıkmayı düşünüyor musun?" diye sordu.

"Eğer yapabilirsem," diye yanıtladı Cattibrie. "Mağaralar etrafında ve rüzgar da o kadar soğuk değil."

"Seninle gitmesi için bir ya da iki cüce bulayım," diye teklif etti Bruenor.

Bunun drowu araştırmak için iyi bir fırsat olduğunu düşünen Cattibrie, karşı çıktı. "Hepsi kapılarını tamir ediyor!" dedi amaçladığından daha kesin bir sesle. "Benim gibi biri için onları rahatsız etmeyesin!"

Bruenor'un gözleri kısıldı. "İçinde çok fazla inat var."

"Bunu babamdan almışım," dedi Cattibrie, gelebilecek tüm karşı çıkışları durduran bir göz kırpmayla.

"O halde, kendine dikkat et," diye başladı Bruenor, "ve..."

"...mağaraları göz önünde tut!" diye bitirdi Cattibrie onun yerine-. Bruenor arkasını döndü ve bir insanı kendi kızı olarak aldığı güne lanet edip, çaresizce homurdanarak, sert adımlarla mağaradan dışarı çıktı: Cattibrie, bu surat asışa yalnızca güldü.

Bir kez daha kumral saçlı kızla ilk karşılaşan Guenhwyvar'dı. Kara panteri kayalık bir burunda, kendini izlerken bulduğunda Cattibrie dümdüz dağa yol almış batıdan geçen patikalarından ilerliyordu."Guenhwyvar," diye çağırdı kız, drowun kullandığı ismi hatırlayarak. Panter alçak bir sesle hırladı, ve burundan aşağı atlayıp, sokulmaya başladı.

"Guenhwyvar?" dedi Cattibrie yeniden, panterin yalnızca on adım kadar ötede olmasından dolayı daha az emindi. Adının ikinci kez tekrarında, kedinin sıkı kasları rahatladı ve kulakları dikildi.

Cattibrie her defasında tek bir adım atarak, yavaşça ilerledi. "Kara elf nerede, Guenhwyvar?" diye sordu sessizce. "Beni ona götürebilir misin?"

"Peki neden ona gitmek istiyorsun?" diye bir soru geldi arkasından.

Cattibrie'nin adımları dondu, yumuşak tonlu, melodik sesi hatırlamıştı, ardından yavaşça arkasını dönerek drowla yüzyüze geldi. Yalnızca üç adım gerisindeydi, karşılaştıkları anda lavanta rengi gözleri kendininkilere kilitlenmişti. Cattibrie'nin ne diyeceğine dair bir fikri yoktu, ve tekrar hatıralara gömülmüş olan Drizzt sessizce durarak, izleyip bekledi.

"Sen drow musun?" diye sordu Cattibrie, sessizlik dayanılmaz bir hale geldiğinde. Ağzından çıkan kelimeleri duyar duymaz, böylesine aptalca bir soruyu kendine sorduğu için kendini suçladı.

"Öyleyim," diye yanıtladı Drizzt. "Bu sana ne ifade ediyor?"

Bu garip karşılık karşısında Cattibrie omuz silkti. "Drowlar kötüdür diye duydum, ama bana öyle görünmüyorsun."

"O halde buraya kendi başına gelmekle büyük bir risk aldın," diye karşılık verdi Drizzt. "Ama korkma," diye ekledi hızla, kızın aniden beliren huzursuzluğunu farkederek, "çünkü ben kötü biri değilim ve sana zarar vermeyeceğim." Rahat fakat boş mağarasında yalnız geçen aylar sonunda, Drizzt bu karşılaşmanın hızla sona ermesini istemiyordu.

Cattibrie, sözlerine inanarak, başıyla onayladı. "Adım Cattibrie," dedi.

"Babam Bruenor, Battlehammer klanının kralıdır."

Drizzt merakla başını yana eğdi.

"Cüceler," diye açıkladı Cattibrie, vadiyi işaret ederek. Bu kelimeleri söyler söylemez Drizzt'in şaşkınlığının nedenini anladı. "Benim gerçek babam değil," dedi. "Bruenor, ben bebekken beni almış, gerçek ailem..."

Cümlesini bitirememişti, yüzündeki acı dolu ifadeyi gören Drizzt'in buna ihtiyacı yoktu.

"Ben Drizzt Do'Urden'im," diye araya girdi drow. "Tanıştığımıza memnun oldum Bruenor'un kızı, Cattibrie. Konuşacak başka biri ile tanışmak güzel. Kışın tüm haftaları boyunca, bir tek Guenhwyvar'ım vardı, o da tabi kedi ortalıkta olduğunda, ve dostum, tabi ki fazla bir şey söylemez!"

Cattibrie'nin gülümsemesi neredeyse kulaklarına varacaktı. Omuzlarının gerisinden, o anda patikada tembelce uzanmış olan pantere baktı. "Çok güzel bir kedi," diye yorumda bulundu Cattibrie.

Drizzt ne kızın sesindeki içtenliğe ne de Guenhwyvar'a diktiği hayranlık dolu bakışa şüphe duymuştu.

"Buraya gel, Guenhwyvar," dedi Drizzt ve panter gerinip, yavaşça yerinden kalktı. Guenhwyvar, Cattibrie'nin yanına geldi ve Drizzt, onun sessiz sorusuna başını sallayarak onay verdi. Başlangıçta çekingence ardından daha kararlı bir şekilde, Cattibrie panterin ipeksi kürkünü okşuyor, yaratığın gücünü ve mükemmelliğini hissediyordu. Guenhwyvar bu okşamayı şikayet etmeden kabullendi, hatta bir an için durakladığında, devam etmesi için Cattibrie'nin yan tarafına dahi tosladı.

"Yalnız mısın?" diye sordu Drizzt.

Cattibrie, başını salladı, "Babam, mağaraları gözden kaçırmamamı söyledi." -güldü.- "Düşündüğüm doğruysa, onları rahatlıkla görebiliyorum!"

Drizzt, millerce ötedeki vadideki kaya duvara baktı. "Baban memnun olmayacak. Bu topraklar o kadar da ıslah edilmiş değil. Bu dağlarda yalnızca iki aydır bulunuyorum, ve daha şimdiden iki kere ne olduğunu bilmediğim tüylü beyaz yaratıklarla dövüşmek zorunda kaldım."

"Tundra yetileri," diye karşılık verdi Cattibrie. "Kuzey tarafında olmalısın.

Tundra yetileri dağın etrafını dönmezler."

"O kadar emin misin?" diye sordu Drizzt alayla.

"Daha önce bir tane bile görmedim," diye yanıtladı Cattibrie, "ama onlardan korkmuyorum, ben seni bulmaya geldim, ve artık buldum."

"Buldun," dedi Drizzt, "peki ya şimdi?"

Cattibrie omzunu silkti ve Guenhwyvar'ın ipeksi kürkünü okşamaya devam etti.

"Gel," dedi Drizzt. "Hadi konuşacak daha rahat bir yer bulalım. Karın parıltısı gözlerimi acıtıyor."

"Karanlık tünellere mi alışkınsın?" diye sordu Cattibrie umutla, bildiği tek yer olan On-Kasaba sınırları dışındaki yerler hakkında hikayeler dinleme isteğiyle.

Drizzt ve kız harika bir gün geçirdiler. Drizzt, Cattibrie'ye

Menzoberranzan'ı anlatmış, Cattibrie ise buna karşılık olarak Buzyeli Vadisi hikayelerini ve cücelerle olan hayatını anlatmıştı. Cüceler onlara en yakın ve de çok korkulan komşuları olduğu için Drizzt, özellikle Bruenor ve akrabaları hakkındakileri merak ediyordu.

"Bruenor, bir kaya kadar sert konuşur, ama ben onda bundan daha fazlası olduğunu biliyorum!" diye temin etti Cattibrie, drowu. "O gerçekten iyi biri, klanın geri kalanı da öyle."

Drizzt bunu duymaktan sevinçliydi, hem böyle bir dostluğun getirdiği kazançlardan dolayı hem de bu büyüleyici ve enerji dolu kızın varlığından mutlu olduğu için, bu bağlantıyı kurmuş olmaktan oldukça memnundu. Cattibrie'nin enerjisi ve yaşam sevinci dışına taşıyordu. Onun yanmdayken, drow, üzerine lanet gibi yapışan hatıralarla boğulmuyor, fakat yıllar önce o elf çocuğunu kurtarmış olduğu için kendini iyi hissediyordu. Cattibrie'nin müzik gibi sesi ve omuzlarına düşen saçı dikkatsizce arkasına atışı Drizzt'in sırtındaki suçluluk yükünü, bir devin kayayı fırlatışı gibi savuruyordu.

Hikayeleri tüm gün ve gece, hatta onu takip eden haftalar boyunca devam edebilirdi, ama Drizzt, güneşin batmak üzere olduğunu gördüğünde, kızın eve dönme vaktinin geldiğini farketti. "Seni bırakayım," diye teklif etti Drizzt.

"Hayır," diye yanıtladı Cattibrie. "Yapmasan daha iyi. Bruenor bunu anlamaz ve beni dağlar boyunda sorunların ortasına bırakl mış olursun. Kendim geri dönebilirim, endişelenme! Bu patikaları senden daha iyi tanıyorum, Drizzt Do'Urden, ve eğer istesen bile bana yetişemezsin!"

Drizzt, bu böbürlenmeye güldü ama neredeyse inanmıştı. Vakit geçirmeden o ve kız, dağın güney duvarına doğru yola çıktılar, ardından birbirlerine veda ederken, bir daha ki erimede, ya da bir kez daha olmaması halinde gelecek baharda, tekrar buluşmaya söz verdiler.

Cüce yerleşimine gelirken, kız mutluluktan uçuyordu, ama babasının sert yüzüne baktığında neşesinin büyük bir kısmı silinmişti. Bruenor, o gün iş için Bryn Shander'e, Cassius'a gitmişti. Bir kara elfin, kapısının yakınlarında yerleştirdiğini duymak onu heyecanlandırmamıştı, ama meraklı -hatta çok meraklı- kızının bunu büyük bir olay olarak düşüneceğini biliyordu.

"Kendini dağlardan uzak tut," dedi Bruenor, Cattibrie'yi farkeder etmez, kız çaresiz durumdaydı.

"Ama Babacığım..." diye karşı çıkmaya çalıştı.

"Bana söz ver kızım!" dedi cüce beklentiyle. "Benim iznim olmadan bir daha o dağlara ayak basmayacaksın! Cassius'un dediğine bakılırsa, orada bir kara elf var. Bana söz ver!"

Cattibrie çaresizce başını salladı, ardından, babasının fikrini değiştirene kadar zor bir zaman geçireceğini, ama aynı zamanda Bruenor'un Drizzt Do'Urden söz konusu olduğunda haklı olmaktan uzak görüşleri olduğunu bilerek, Bruenor'u cücelerin yerleşimine kadar izledi.

Bir ay kadar sonra başka bir erime başlamış, ama Cattibrie sözünü tutmuştu. Bir daha Kelvin'in Anıtı'na ayak basmadı, fakat vadiden ve

etrafındaki patikalardan, Drizzt ve Guenhwyvar'a seslendi. Havanın kırılmasıyla birlikte kızı bekleyen Drizzt ve panter, kısa süre sonra bu kez vadide yanındaydılar ve hikayeler anlatıp, Cattibrie'nin hazırladığı bir piknik sepetini paylaşıyorlardı.

O akşam Cattibrie cüce madenlerine geldiğinde, Bruenor pekçok şeyden şüphelenmişti ve yalnızca bir kez ona sözünü tutup tutmadığını sordu. Cüce her zaman kızına güvenmişti, fakat Cattibrie Kelvin'in Anıtı'na gitmediğini söylediğinde, şüpheleri yok olmadı.

Keşifler

Bruenor, sabah saatlerinin büyük bir bölümünü, Kelvin'in Anıtı'nın aşağıdaki patikalarında dolanarak geçirmişti. Bahar havasıyla, karın büyük bölümü erimişti fakat inatçı kar kütleleri gene de yolu zorlaştırıyordu. Bir elinde baltası, diğer elinde Battlehammer klanının sembolü, üzerinden kömür çıkan kupa işaretinin işlendiği kalkanı ile, Bruenor, her kaygan yere, kayalardan oluşan her engele, ve genelde tüm kara elflere lanetler yağdırarak ilerliyordu.

Dağın en kuzeybatı duvarını döndüğünde sivri burnu vişne kadar kırmızı olmuş, zor nefes almaya başlamıştı. "Dinlenme vaktidir," diye mırıldandı cüce, dinmek bilmeyen rüzgarlardan kendini koruyacak, kayalardan oluşmuş bir kuytuyu seçerek.

Bu rahat noktayı tek farkeden Bruenor değildi. Kayalık duvardaki on ayak genişliğindeki yarığa tam yaklaşmıştı ki, aniden, deriden yapılmış gibi görünen kanatların sesleri, önünde, sineğinkine benzeyen bir kafanın yükselmesine neden oldu. Yorgun ve şaşkın bir biçimde cüce geriye düştü. Yaratığın bir remorhaz, yani bir kutup solucanı olduğunu anlamıştı, ve ona doğru atılmaya pek istekli sayılmazdı.

Arkasında, yılana benzeyen, buz mavisi bir kurdelayı andıran on metrelik vücudu, takip etmek için yarıktan çıktı. Pek çok yüzü olan böcek gözleri, cücenin üzerinde odaklanmıştı. Kısa, deriye benzer kanatları, düzinelerce ayağı uzun gövdesine hız kazandırırken, ön kısmını geriye savurmuş, saldırıya hazırlanıyordu.

Rahatsız olmuş yaratığın sırt kısmı önce koyu bir kahverengine ardından da parlayarak kırmızıya dönüşürken, Bruenor, artan ısıyı hissediyordu.

"Bu rüzgarı bir miktar keser!" diye kahkaha attı cüce, yaratığı atlatamayacağını anlayınca. Geri çekilmeyi bıraktı ve tehditkar bir biçimde baltasını sallamaya başladı.

Remorhaz dümdüz ilerliyordu,ufak hedefini bir hamlede yutaçak kadar büyük çenesi, aşağı inerken açılıp kapanıyordu.

Bruenor yana atladı ve çeneyi bacaklarının ve gövdesinin üzerinde kapanmasın diye kalkanıyla korurken, baltasını yaratığın boynuzunun tam ortasına indirdi.

Kanatlar, kafayı takrar yukarı kaldırmak için çılgınca çarpıyordu. Önemsiz derecede yaralanmış remorhaz, hızla tekrar saldırmak için şekil aldı, ama Bruenor tam o anda vurmuştu. Kocaman baltasını kalkanı tutan eliyle çekti, uzun bir kama çıkararak, ileri atıldı ve yaratığın ilk çift bacağına saldırdı.

Kocaman kafa hızla aşağı inmişti, ama Bruenor çoktan yaratığın en zayıf noktası olan altına geçmişti bile. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?" dedi Bruenor, azarlarcasına, bir yandan kamasını yaratığın pulları arasına saplarken.

Bruenor, gerçek anlamda yaratığın ezişleriyle yaralanmayacak kadar fazlasıyla zırhlıydı, ama ardından yaratık etrafında dönerek, alev gibi yanarak parlayan sırtını cüceye değdirmeye çalışıyordu.

"Hayır, yapmayacaksın, seni aklı karışık ejderhakurdukuşböceği!" diye uludu Bruenor, sıcaktan uzak kalmaya çalışarak. Yaratığın yanına geldi ve tüm gücüyle iterek, dengesi kaybolmuş remorhazı devirdi.

Alevler içindeki sırtı yere değdiğinde kar etrafa saçıldı ve cızırdadı. Zayıf noktası olan altına ulaşmak için Bruenor kıpırdanmakta olan bacakları itip, tekmeledi. Cücenin, üzerinde pek çok çentik bulunan baltası, derin ve geniş bir yarık açarak saplandı.

Remorhaz geri çekildi ve uzun vücudunu bir o yana bir bu yana sallayarak, Bruenor'u yana fırlattı. Cüce anında ayağa kalkmış ama yeteri kadar hızlı olamamıştı, kutup solucanı kendisine doğru yuvarlanıyordu. Sekerek uzaklaşmaya çalışırken, yakıcı sırtı Bruenor'un bacaklarını yakaladı ve cüce, topallayıp, bacaklarını tutarak çıktı.

Ardından yeniden yüzyüze geldiler, ikisi de birbirine daha fazla saygı gösteriyordu.

Çene açıldı; hızlı bir kapanışla, Bruenor'un baltası bir dişi götürdü ve yana savdı. Fakat vuruş sırasında cücenin yaralı bacağı bükülmüştü, ve topallayan Bruenor, uzaklaşamazdı. Uzun bir boynuz Bruenor'u koltuk altından yakalayarak, uzağa fırlattı.

Ufak taşların doldurduğu bir yere düştü, toparlandı ve hem miğferini düzeltmek, hem de kendine gelmek için başını büyük bir kayaya vurdu.

Remorhaz ilerledikçe kandan bir iz bırakıyor ama geri çekilmiyordu. Büyük çene açıldı ve yaratık tısladı, Bruenor vakit kaybetmeden gırtlağından aşağıya bir taş gönderdi.

Guenhwyvar, Drizzt'i en kuzeybatıdaki sorun konusunda uyarmıştı. Drow, daha önceden hiçbir kutup solucanı görmemişti, ama tepedeki bayırlardan birinde savaşanları görür görmez, cücenin başının dertte olduğunu anlamıştı. Yayını geride mağarada bıraktığına kederlenerek, Drizzt palalarını çekti ve kaygan patikaların izin verdiği bir hızla panteri aşağıya kadar takip etti.

"Gel öyleyse!" diye kükredi inatçı cüce, remorhaza ve gerçekten de canavar hücuma geçti. Bruenor kendini toparladı, solucan yemi olmadan önce iyi bir vuruş yapmaya niyetliydi.

Kocaman kafa kendisine doğru indi, ama ardından arkasından bir kükreme sesi duyan remorhaz, tereddüt ederek başka yöne döndü.

"Aptalca bir hareket!" diye bağırdı cüce neşeyle, ve Bruenor, baltasıyla, canavarın alt çenesini, iki kesici dişin arasından geçirerek, düzgünce kesti.

Remorhaz acıyla ciyakladı; deri kanatları çılgınca çarparak, kafasını cücenin erişemeyeceği bir yerde tutmaya çalışıyordu.

Bruenor bir kez daha vurdu, ve ardından üçüncü bir kez daha, her vuruşu çenesinde derin yarıklar açıyor, kafanın daha da aşağı eğilmesini sağlıyordu.

"Beni ısırabileceğini sandın, ha?" diye bağırdı cüce. Remorhaz kafasını yeniden havaya kaldırırken kalkan tutan elini yana açtı ve boynuzlarından birini tuttu. Hızlı bir çeviriş, canavarın kafasını, hassas bir açıya getirdi, ve ardından Bruenor'un kolundaki kaslar şiddetle kasıldı ve ölümcül baltasını, kutup solucanının kafatasına indirdi.

Yaratık titredi, ve bir kaç saniye daha salındı, ardından, hareketsizce yatarken, sırtı hâlâ ısı saçarak parlıyordu.

Guenhwyvar'dan gelen ikinci bir kükreme, gururlu cücenin gözlerini öldürdüğü yaratıktan uzaklaştırmasına neden oldu.

Yaralı ve çekingen olan Bruenor, kafasını kaldırdığında panterin ve iki palasını da çekmiş olan drowun hızla yaklaştığını gördü.

"Gelin!" diye haykırdı Bruenor, her ikisine birden, koşuşlarının nedenini yanlış anlayarak. Baltasını ağır kalkanına çarptı. "Gelin ve bıçağımın tadına bakın!"

Drizzt aniden durdu ve Guenhwyvar'a da aynısını yapması için seslendi.

Panter koşmaya devam ediyordu fakat, kulakları düzelmişti.

"Git, Guenhwyvar!" diye emretti Drizzt.

Panter kızgınlıkla bir kez daha hırladı ve ardından uzaklaştı.

Kedinin gitmesinden memnun olan Bruenor, bakışlarını, kutup solucanının diğer tarafında duran Drizzt'e kaydırdı.

"O halde sen ve ben?" dedi cüce tükürürcesine. "Baltamla tanışma cesaretin var mı, drow, yoksa küçük kızlar daha mı çok hoşuna gidiyor?"

Cattibrie'ye yapılan bu belirgin gönderme Drizzt'in gözlerinde kızgın bir ışık meydana getirdi, silahları tutuşu sıkılaşmıştı.

Bruenor, sakince baltasını sallıyordu. "Hadi gel," diye azarladı alayla. "Bir cüce ile oynayacak cesaretin var mı?"

Drizzt, tüm dünyanın duyacağı bir çığlık atmak istiyordu. Ölü canavarın üzerinden atlayarak cüceyi paramparça etmek istiyor, cücenin kelimelerine kaba kuvvetle karşılık vermek istiyordu, ama yapamazdı.Drizzt, Mielliki'yi reddedemezdi ve Mooshie'ye ihanet edemezdi. Bir kez daha öfkesini bastırmalı, hakaretleri olgunlukla ve kendinin ve de Tanrıçasının gerçekte kalbinde olanları bildiği gerçeğiyle sineye çekmeliydi.

Palalar kınlarına girdi ve yanında Guenhwyvar ile birlikte, Drizzt uzaklaştı.

Bruenor, ikilinin gidişini merakla izledi. Başlangıçta, drowun bir korkak olduğunu düşünmüştü, ama ardından, savaşın heyecanı zamanla azaldı ve Bruenor, drowun niyetini merak etmeye başladı. Bruenor'un başta sandığı gibi mücadele eden iki rakibi de ortadan kaldırmaya mı gelmişti? Ya da belki de, Bruenor'un yardımına mı?

"Ah," diye mırıldandı cüce, bu olasılığı kafasından atarak. "Bir kara elf mi, asla!"

Ayağı aksayan cüce için geri dönüş yolu çok uzundu, Bruenor'a kuzeybatı duvarında olanları aklında bir kez daha canlandırmasına imkan tanımıştı. Madenlere geri döndüğünde, güneş çoktan batmış ve pekçok cüce ve Cattibrie toplanarak, onu aramaya çıkmak için hazırlanmıştı.

"Yaralanmışsın," dedi cücelerden biri. Cattibrie, aklında hemen Drizzt ve babası arasında geçen bir savaşı canlandırdı.

"Kutup solucanı," diye açıkladı cüce sanki hiçbir şey olmamışçasına. "Onu iyi harcadım, ve emeğimin karşılığı olarak yanık sahibi oldum."

Diğer cüceler liderlerinin savaştaki becerileri karşısında hayranlıkla kafalarını salladılar -bir kutup solucanı kolay bir av değildi- ve Cattibrie

duyulacak bir biçimde iç çekti.

"Drowu gördüm!" diye hırladı Bruenor ona, iç çekmesinin nedenini anlayayarak. Cüce, bu kara elfle karşılaşma konusunda şaşkındı, aynı zamanda Cattibrie'nin bu olaylar içindeki yerini de anlamıyordu. Gerçekten de Cattibrie kara elfle tanışmış mıydı? merak ediyordu.

"Onu gördüm, evet gördüm!" diye devam etti Bruenor, artık diğer cücelere yönelerek konuşuyordu. "Bir drow ve gözlerimin gördüğü en büyük ve en kara kedi. Solucanı devirir devirmez, benim için geldi."

"Drizzt bunu yapmaz!" diye araya girdi Cattibri, babası hikaye anlatma haline geçmeden önce.

"Drizzt?" diye sordu Bruenor ve kız yalanının ortaya çıktığını farkederek, arkasını döndü. Bruenor, o an için, bunu bir kenara bıraktı.

"Dediğim gibi, bunu yaptı!" diye devam etti cüce. "İki kılıcını çekerek bana doğru geldi! Onu ve kediyi kovaladım!"

"Onun peşine düşebiliriz," diye teklif etti cücelerden biri. "Dağlardan uzaklaştırabiliriz!" Diğerleri onaylayıp, kabul ettiklerini mırıltılarla gösterdiler, ama hâlâ drowun esas niyeti konusunda şüpheleri olan Bruenor, bunu kesti.

"Dağ onun," dedi Bruenor onlara. "Cassius, ona vermiş ve Bryn Shande/le aramızda çıkacak bir soruna ihtiyacımız yok. Drow sakin ve bizden uzakta durduğu sürece, onu rahat bırakacağız.

"Ama," diye devam etti Bruenor, Cattibrie'ye dik bir şekilde bakarak, "bir daha onunla konuşmayacak, yanına gitmeyeceksin!"

"Ama..." diye söze başladı Cattibrie, çaresizce.

"Asla!" diye kükredi Bruenor. "Bana şimdi söz vereceksin, kızım, yoksa Moradin adına, o kara elfin kafasını kopartırım!"

Cattibrie tereddütte kalmıştı, korkunç bir şekilde köşeye sıkışmıştı.

"Söyle bana!" dedi Bruenor emir verircesine. "Söz veriyorum," diye mırıldandı kız ve ardından, mağaranın kuytu köşelerinden birine kaçtı.

"Bryn Shander'in sözcüsü, Cassius, beni sana yolladı," diye açıkladı sert görünümlü adam. "Eğer herhangi biri drowu biliyorsa, o senmişsin."

Bruenor etrafına, hiçbiri bu kaba yabancıdan etkilenmemiş olan, resmi kabul salonundaki diğer cücelere baktı. Sakallı çenesini avuç içine alan Bruenor, ağzını genişçe açarak esnedi, bu apaçık görünen çatışmanın dışında kalmaya niyetliydi. Bu sert adam ve kokan köpeğini blöf yaparak salondan uzaklaştırabilirdi, ama babasının yanında oturan Cattibrie, huzursuz bir şekilde hareket ediyordu.

Roddy McGristle, onun bu bazı şeyleri açığa çıkaran hareketini kaçırmamıştı. "Cassius, drow size bu kadar yakın olduğuna göre, görmüş olmanız gerektiğini söylüyor."

"Eğer halkımdan biri gördüyse," diye yanıtladı Bruenor, ilgisizce, "en ufak bir bahiste bile bulunmadılar. Eğer drowun yakınlarda ise bile, hiç sorun çıkarmadı."

Cattibire merakla babasına bakmaya başlamıştı, artık daha sakin nefes alıyordu.

"Sorun çıkarmadı mı?" diye homurdandı Roddy, gözlerinde sinsi bir ifade vardı. "O, O hiç yapmaz." Yavaş ve dramatik bir şekilde kukuletasını çıkararak, yaralarını açığa çıkardı. "Hiç sorun çıkarmaz, ta ki neye uğradığını şaşırana kadar!"

"Bunu sana drow mu yaptı?" diye sordu Bruenor, ne endişelenmiş ne de etkilenmişti. "Güzel yaralar... gördüklerimin çoğundan daha iyi." "Köpeğimi öldürdü!" diye hırladı Roddy.

"Bana ölü görünmüyor," dedi Bruenor alayla, her köşeden gülüşler geliyordu.

"Diğer köpeğim," diye homurdandı Roddy, bu cücenin karşısındaki öneminin farkına vararak. "Bana önem vermiyorsunuz, tabi ki öyle olmalı.

Ama bunu avlamamın nedeni kendim için değil, ya da kafasına koyulan ödül değil. Hiç Maldobar'dan bahsedildiğini duydunuz mu?"

Bruenor omuz silkti.

"Sundabar'ın kuzeyinde," diye açıkladı Roddy. "Ufak, huzur dolu bir kasaba. Herkes çiftçi. Ailelerden biri, Thistledownlar, aynı evde üç kuşaktan fazla, kasabanın yanında yaşadılar, tıpkı diğer iyi aileler gibi. Size söylüyorum, Bartholemew Thistledown iyi bir adamdı, tıpkı babası gibi, ve çocukları, dört erkek ve...tıpkı seninkine benzeyen bir kız, uzun boylu enerji dolu ve dünyayı seven."

Bruenor, bu iri yarı adamın nereye varmaya çalıştığını anlamıştı, Cattibire'nin huzursuz hareketlerinden, kızının da aynı şeyi anladığını biliyordu.

"İyi bir aile," dedi Roddy, uzak ve zayıf bir mutluluğu belirten ifadeyle. "Evde dokuz kişiydiler," Dağ adamının yüzü aniden sertleşerek, dimdik Bruenor'a baktı. "O evde dokuz kişi öldürüldü," diye açıkladı. "Sizin drowunuz tarafından katledildi, ve biri o iblis kedi tarafından çiğnendi!"

Cattibrie karşılık vermek istedi fakat sesi bir çığlık olarak çıkmıştı. Bruenor, onun bu şaşkın ifadesinden memnun olmuştu, çünkü eğer açıkça konuşsa, söyledikleri dağ adamına, Bruenor'un istediğinden fazlasını verebilirdi.

Cüce bir elini kızının omuzuna götürdü ve sakince Roddy'ye cevap verdi.

"Bize karanlık bir hikayeyle geldin. Kızımı sarstın, ve ben kızımın sarsılmış olmasından hoşlanmıyorum!"

"Affınızı diliyorum, cüce kral," dedi Roddy eğilerek, "ama kapınızın eşiğindeki tehlikeden haberdar olmalısınız. Bu drow kötü biri, tıpkı iblis kedisi gibi! Maldobar'daki trajedinin bir daha tekrarlanmasını istemiyorum."

"Ve benim hükmümdeki yerlerde olmayacak da," diye temin etti onu Bruenor. "Bunu iyice kafana sok, biz basit çiftçiler değiliz. Drow, senin bizi

rahatsız ettiğinden daha fazla rahatsızlık veremez."

Roddy, Bruenor'un kendisine yardım etmemesinden dolayı şaşırmamıştı ama iyice biliyordu ki cüce, ya da en azından kız, Drizzt'in nerede olduğunu, açığa vurduklarından daha fazla biliyorlardı. "Yalvarırım, iyi cüce, eğer benim için değilse bile, Bartholemew Thistledown için. Bu kara şeytanı nerede bulabileceğimi biliyorsan söyle. Ya da bilmiyorsan, onun izini bulmama yardımcı olacak askerler temin et."

"Cücelerimin eritme işleri var," diye açıkladı Bruenor, "Başka birinin düşmanları peşine yollanamazlar." Aslında Roddy'nin drowla alıp veremediği, Bruenor'un umrunda değildi, ama bu dağ adamının hikayesi, kara elften, özellikle kızı tarafından, uzak durulması inancını doğruluyordu. Bruenor ahlaki nedenlerle olmasa da her ikisini de vadiden uzaklaştırmak için Roddy'ye yardım edebilirdi, fakat Cattibrie'nin gözle görülür rahatsızlığını göz ardı edemiyordu.

Roddy, beceriksizce öfkesini gizleyerek, başka bir seçenek aramaya başladı. "Kaçıyor olsanız, nereye giderdiniz, Kral Bruenor?" diye sordu. "Bu dağları, yaşayan herkesten daha iyi biliyorsunuz, bunu Cassius da söyledi. Nereye bakmalıyım?"

Bruenor, bu hoş görünmeyen adamı rahatsız görmekten hoşlandığını farketti. "Büyük vadi," dedi gizemle. "Geniş dağ. Pek çok delik." Bir süre sessizce oturarak başını salladı.

Roddy'nin takındığı ifade tamamen uçup gitmişti. "Katil drowa yardım mı edeceksiniz?" diye haykırdı. "Sen ki kendine kral diyorsun, ama..."

Bruenor, taştan oyulmuş tahtından fırladı, ve Roddy dikkatlice geri bir adım atarak Kanatıcının sapına elini koydu.

"Bir serserinin sözüne karşılık bir diğerininki!" diye hırladı Bruenor.

"Tahminimce her ikisi de diğeri kadar iyikötü!"

"Thistledownlardan biri böyle söylemezdi!" diye haykırdı Roddy, ve bu öfkeyi sezen köpeği, dişlerini çıkarıp, sorun çıkarırcasına hırladı.

Bruenor, bu garip, sarı yaratığa merakla baktı. Akşam yemeği vakti yaklaşıyordu ve bu tartışmalar Bruenor'u acıktırmıştı! Sarı bir köpek midesinde nasıl dururdu? diye düşündü.

"Bana verebilecek başka bir şeyin yok mu?" diye yalvardı Roddy.

"Sana çizmelerimi verebilirdim," diye hırladı Bruenor. Pek çok silahlı cüce askeri, bu kontrolsüz adamın aptalca bir şey yapmaması için yaklaşmışlardı. "Sana yemek teklif edebilirdim," diye devam etti Bruenor, "ama masam için fazlasıyla kötü kokuyorsun, ve banyo yapmayı seven bir tipe de benzemiyorsun."

Roddy, köpeğinin tasmasını çekiştirdi ve ağır çizmelerini yere sertçe vurarak, önüne çıkan her kapıyı çarparak, yıldırım gibi dışarı çıktı. Bruenor'un bir baş işareti ile dört asker, daha fazla talihsiz bir sorun yaratmaması için dağ adamını izlediler. Resmi kabul salonundaki geride kalan cüceler krallarının, bu insanı idare ediş yöntemini kahkahalar ve ulumalarla karşılıyorlardı.

Bruenor, Cattibrie'nin bu neşeye katılmadığını farketti, ve cüce bunun nedenini bildiğini düşündü. Doğru ya da değil, Roddy'nin hikayesi kızın içinde bazı kuşkular yaratmıştı.

"Artık görüyorsun," dedi Bruenor sertçe, devam eden tartışmada onu iyice köşeye sıkıştırmaya çalışarak. "drow, aranan bir katil. Artık uyarılarıma kulak kabartırsın kızım!"

Duyduğu acıyla, Cattibrie'nin ısırdığı dudakları kaybolmuştu. Yeryüzündeki hayatı hakkında Drizzt fazla bir şey anlatmamıştı, ama bu tanımaya başladığı drowun cinayet işleyebileceğine inanmıyordu. Aynı zamanda Cattibrie bir gerçeği de inkar edemezdi: Drizzt, bir kara elfti, ve tecrübeli babası için, en azından bu gerçek, McGristle'ın hikayesine bir dayanak sağlıyordu.

"Beni duyuyor musun, kızım?" diye hırladı Bruenor.

"Hepsini bir araya toplamalısın," dedi Cattibrie aniden. "Drow ve Cassius ve de o çirkin Roddy McGristle'ı. Bunu yap..."

"Sorunum değil!" diye gürledi Bruenor, sözünü keserek. Babasının ani öfkesi karşısında, Cattibrie'nin yumuşak gözleri yaşlarla dolmuştu. Tüm dünyası tepe taklak oluyordu. Drizzt tehlikedeydi, geçmişi ile ilgili gerçekler de öyle. Cattibrie'yi, hatırladığı tüm hayatı boyunca hayranlık duyup sevdiği babasının, kendisine kulaklarını kapatması da acı veriyordu.

O korkunç anda, Cattibrie, bu şartlar altında, herhangi bir onbir yaşındakinin yapabileceği şeyi yaptı...Bruenor'a arkasını döndü ve kaçtı.

Kendini Kelvin'in Anıtı'nın patikalarında koşar halde bulan Cattibrie, Bruenor'a verdiği sözü tutmayarak burada ne yapmayı umduğunu bilmiyordu. Cattibrie, buraya gelme arzusunu reddedemezdi, fakat Drizzt'i, McGristle'ın kendisini aradığı konusunda uyarmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Tüm endişelerini ortaya koyamıyordu, ama az sonra drowun karşısındaydı ve neden buraya geldiğini anlamıştı. Onun güvende olmasını istemesine rağmen gelmesinin nedeni Drizzt değildi. Kendi huzuru içindi.

"Maldobar’lı Thistledownlardan hiç bahsetmedin," dedi karşılaştıklarında, buz gibi bir sesle, drowun yüzündeki gülümsemeyi silerek. Drizzt'in yüzünü kaplayan karanlık ifade acısını belirgin kılıyordu.

Üzüntüsü ile, Drizzt'in bu trajedinin sorumluluğunu aldığını düşünen, yaralı kız, arkasını döndü ve kaçmaya çalıştı. Fakat Drizzt onu omzundan yakalayarak kendine döndürdü ve yaklaştırdı. Eğer, kendini tüm kalbiyle kabullenmiş bu kız, yalanlara inanmaya başladıysa gerçekten de kendisinin lanetlenmiş biri olacağını düşündü.

"Kimseyi öldürmedim," diye fısıldadı Drizzt, Cattibrie'nin hıçkırıkları arasından, "Thistledownları katleden canavarlardan başka hiçbir şeyi. Yemin ederim!" Ardından tüm hikayeyi, ayrıntılarıyla, Dove Falconhand'in grubundan kaçışını da ekleyerek anlattı.

"Ve işte buradayım," diye sona erdirdi, "tecrübelerimi arkamda bırakmak dileğiyle, ama söz veriyorum ki asla unutmamak üzere!"

"İki hikaye de farklı kurulmuş," diye yanıtladı Cattibrie. "Kendininki ve McGristle'ınkini demek istiyorum."

"McGristle mı?" dedi Drizzt, sanki vücudundaki tüm nefes dışarı çekilmişti. Drizzt bu iri adamı yıllardır görmemişti, artık onun uzak geçmişte kaldığını düşünüyordu.

"Bugün geldi," diye açıkladı Cattibrie. "Sarı köpeği olan iri bir adam. Senin peşinde."

Bu onaylama Drizzt'i etkilemişti. Geçmişinden kaçabilecek miydi? diye merak etti. Eğer bunu yapamayacaksa, nasıl kabul görmeyi bekleyebilirdi ki?

"McGristle onları öldürdüğünü söyledi," diye devam etti Cattibrie.

"O halde sahip olduğun tek şey, ikimizin sözleri," diye çıkarımda bulundu Drizzt, "ve her iki hikayeyi de ispatlayacak hiçbir şey yok." Ardından gelen sessizlik saatler sürmüş gibi göründü.

"O çirkin kaba adamı hiç sevmedim." Dedi Cattibrie, burnunu çekerek, ve McGristle'ı gördüğünden beri ilk kez gülümsemeyi başardı.

Dostluklarının onaylanması Drizzt'i derinden etkilemişti, ama şu anda etrafında asılı duran derdi unutamıyordu. Ödül avcısı eğer bir memnuniyetsizlik yaratmayı başarırsa -ki kara elfin soyuna bakılınca bu zor sayılmazdı- Roddy ve belki de başkalarıyla dövüşmek zorunda kalabilirdi. Ya da Drizzt tekrar kaçmak, yolları ev olarak benimsemeye başlayacaktı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Cattibrie, rahatsızlığını farkederek.

"Benim için korkma," diye temin etti Drizzt ve konuşurken ona sarıldı, bunun kendi veda şekli olabileceğini biliyordu. "Gün ilerliyor. Evine dönmelisin."

"Seni bulacak," diye cevap verdi Cattibrie, kederle.

"Hayır," dedi Drizzt, sakince. "En azından yakın bir zamanda değil. Guenhwyvar yanımdayken, ben iyi bir plan yapana kadar Roddy

McGristle'ı uzak tutmayı başarırız. Şimdi git! Gece hızla yaklaşıyor ve babanın buraya gelmenden memnun olacağını sanmıyorum."

Tekrar Bruenor'la karşılaşacağı düşüncesi Cattibrie'yi harekete geçirdi. Drizzt'e veda etti ve arkasını döndü, ardından geri koşarak drowa sıkı sıkı sarıldı. Dağlardan geriye giderken adımları daha rahattı. Bildiği kadarıyla Drizzt için bir çözüm yaratamamıştı, ama dostunun, başka birinin iddia ettiği gibi bir canavar olmadığını öğrenmesi, drowun endişelerini biraz olsun ikinci plana atıyordu.

Gece, Drizzt Do'Urden için gerçekten de karanlık olacaktı. McGristle'ın uzakta, geçmişte kalan bir sorun olduğunu düşünüyordu, ama bela şimdi buradaydı, ve Cattibrie dışında hiçkimse onu savunmamıştı.

Eğer karşı koyacaksa, tek başına koymak zorunda olacaktı. Guenhwyvar ve palaları dışında hiçbir müttefiki yoktu, ve McGristle'a dövüşme düşüncesi -ister kazansın, ister kaybetsinona hiç çekici gelmiyordu.

"Burası ev değil," diye homudandı Drizzt, kesici soğuk rüzgara karşı. Oniks figürü çıkartıp, panter dostunu çağırdı. "Gel dostum," dedi kediye. "Rakibimiz bizi bulmadan, yola çıkalım."

Drizzt, eşyalarını toplayıp, evini boşaltırken, Guenhwyvar nöbet tutuyordu.

Cattibrie, hırlayan köpeği duymuş fakat, iri adam bir kayanın ardından atlayarak, sertçe kolunu yakaladığında tepki verecek zamanı bulamamıştı. "Bildiğini biliyordum!" diye bağırdı McGristle, kötü kokan nefesi kızın yüzüne çarpıyordu.

Cattibrie bacağını tekmelemişti. "Bırak beni!" diyerek karşı koydu. Sesinde korkunun izi olmadığını farkeden Roddy, şaşırmıştı. Kendisini yeniden tekmelemeye kalkıştığında, onu iyice sarstı.

"Dağlara bir amaç için geldin," dedi Roddy hemen, tutuşunu gevşetmeden. "Drowu görmeye geldin; O'nunla arkadaş olduğunuzu biliyordum. Gözlerinden okudum!"

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" diyerek Cattibrie yüzüne tükürdü. "Yalanlar konuşuyorsun."

"Yani, drow Thistledownlarla ilgili kendi hikayesini anlatmış, ha?" diye yanıtladı Roddy, kızın neden bahsettiğini tahmin ederek. Cattibrie o anda, öfkesinin içinde hata yaptığını anladı, bu sefil adama, nereye gittiği konusunda onay vermişti.

"Drow mu?" dedi Cattibrie, anlamsızca. "Neden bahsettiğini tahmin bile edemiyorum."

Roddy' nin kahkahası onu alaya alıyordu. "Sen drowla birlikteydin, ufaklık. Bunu açıkça söyledin. Ve şimdi beni, onu görmeye götüreceksin."

Cattibrie, küçümser bir bakış fırlattı, bu bir kez daha sarsılmasına neden olmuştu.

Ardından Roddy'nin elleri aniden gevşedi, Cattibrie'ye gözlerinde yeni oluşan ifade, daha kötü gelmişti. "Enerji dolu bir kızsın, değil mi?" dedi Roddy, kedi gibi mırıldanarak, Cattibrie' nin öbür omuzunu tutarak, yüzünü kendininkine çevirmişti. "Hayat dolu, değil mi? Beni drowa götüreceksin, kızım, bundan şüphen olmasın. Ama daha evvelden yapabileceğimiz bazı şeyler olabilir, Roddy McGristle gibilerle oyun oynamamanı öğretecek bazı şeyler gösterebilirim." Cattibrie'nin yanağını okşayışı komik bir şekilde grotesk ve şüphesiz ki tehditkâr görünüyordu, ve Cattibrie, boğulacağını sandı.

O sırada Roddy'nin yüzüne bakmak için Cattibrie, tüm cesaretini toparlamak zorunda kalmıştı. O genç bir kızdı fakat, onurlu ve sert olan Battlehammer klanının ciddi suratlı cüceleri arasında büyümüştü. Bruenor bir savaşçıydı, tabi kızı da öyle. Cattibrie'nin dizi, Roddy'nin kaşığıyla buluştu ve tutuş aniden gevşedi, kız, bir elini suratını pençelemek için kaldırdı. İkinci kez diziyle vurduğunda daha az etkili olmuştu, ama Roddy'nin kendim savunmak için dönüşü onun kurtulmasını, neredeyse kurtulmasını sağlamıştı.

Roddy'nin demir gibi sıkı tutuşu aniden daha da sıkılaştı, ve bir süre mücadele ettiler. O sırada, Cattibrie boş olan elinde aynı derecede bir tutuş

hissetti, ve daha ne olduğunu anlayamadan, Roddy'nin tutuşundan kurtulmuş ve karanlık bir figür yanında belirmişti.

"Demek kaderinle karşılaşmaya geldin," diye hırladı Roddy, Drizzt'e memnun bir halde.

"Uzaklaş buradan," dedi Drizzt, Cattibrie'ye. "Bu seninle alâkalı değil." Sarsılmış ve son derece korku içinde olan Cattibrie, karşı çıkmadı.

Roddy'nin boğumlu elleri Kanatlanın sapına tutundu. Ödül avcısı daha önce drowla savaşta karşı karşıya gelmişti ve onun seri adımları ve dönüşlerine ayak uydurmaya niyeti yoktu. Başının bir hareketi ile, köpeğini serbest bıraktı.

Köpek, Drizzt'e doğru yarı mesafeyi ilerlemiş tam havaya sıçrayacaktı ki, Guenhwyvar onu yana savurarak gömdü. Köpek, tekrar ayağı üzerinde doğrulmuştu, ciddi biçimde yaralanmamıştı fakat, panter yüzüne her kükrediğinde biraz daha geriliyordu.

"Bu kadar yeter," dedi Drizzt, aniden ciddileşerek. "Beni yıllar ve fersahlar boyunca takip ettin. Gayretim takdir ediyorum, ama sana söylüyorum, öfkenin hedefi yanlış. Thistledownları ben öldürmedim. Onlara karşı asla kılıcımı kaldıramazdım!"

"Thistledownların Dokuz Cehenneme kadar yolu var!" diye kükredi Roddy.

"Bunun, onun hakkında olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kafam, sana o ödülü getirmeyecektir," diye karşı çıktı Drizzt.

"Altının canı cehenneme!" diye bağırdı Roddy. "Köpeğimi aldın drow ve kulağımı!" Kirli parmaklardan birini setçe yüzüne vurdu.

Drizzt tartışmak, Roddy'ye savaşı ilk başlatanın kendisi olduğunu hatırlatmak, yüzünü yırtanın kendi baltası ile kesilen ağaç olduğunu söylemek istiyordu. Ama Drizzt, Roddy'yi harekete geçirenin ne olduğunu anlamıştı, yalnızca kelimelerin bunu dindiremeyeceğini biliyordu. Drizzt,

Roddy'nin onurunu yaralamıştı, ve Roddy gibi biri için bu tarz bir yara, fiziksel her yaradan daha ağır basıyordu.

"Dövüşmek istemiyorum," dedi Drizzt, kendinden emin bir şekilde. "Al köpeğini ve çek git, tabi beni bir daha takip etmeyeceğine dair söz vermen şartıyla."

Roddy'nin alaycı kahkahası Drizzt'in sırtından aşağı bir ürperti meydana getirmişti. "Seni dünyanın sonuna kadar takip edeceğim, drow!"diye kükredi Roddy. "Ve her defasında seni bulacağım. Hiçbir delik seni benden uzak tutacak kadar derin değildir. Hiçbir deniz o kadar geniş değil! Elime geçeceksin drow. Seni şimdi alacağım, ve eğer kaçarsan, daha sonra!"

Roddy sarı dişlerini göstererek, dikkatli adımlarla Drizzt'e doğru ilerledi. "Seni alacağım, drow," diye hırladı ödül avcısı sessizce. Ani bir hareket onu yaklaştırdı ve Kanatıcı vahşice savruldu. Drizzt arkaya sıçradı.

İkinci vuruş da aynı sonuca ulaşmıştı, ama Roddy, bu ritmi izlemek yerine, sinsice elinin ters tarafıyla savurduğu baltası Drizzt'in yanağını yalayıp geçti.

Vakit kaybetmeden Drizzt'in üzerine gelmeye başlamıştı, baltası her yöne, delice savruluyordu. "Yerinde kal!" diye bağırdı Roddy Drizzt beceriyle yana çekiliyor, üzerinden atlayıp, altında eğiliyordu. Drizzt, bu ölümcül vuruşlara karşılık vermediği için işini tehlikeli bir şekilde şansa bıraktığını biliyordu, ama bu iri adamı yormayı başarırsa, daha barışçıl bir çözüm bulabileceğini umuyordu.

İri bir adam için Roddy çevik ve hızlıydı, ama Drizzt çok daha fazla hızlıydı, ve drow bu oyunu daha uzun bir süre oynayabileceğine inanıyordu.

Kanatıcı, yandan salınarak geldi, Drizzt'in göğsüne doğru dalışa geçmişti. Saldın hileliydi, Roddy Drizzt'in altında eğilmesini istiyordu, böylelikle drowun yüzüne bir tekme atabilecekti.

Drizzt bu hileyi fark etmişti. Eğilmek yerine sıçradı, yarıcı baltanın üstünden bir parende attı ve yumuşak bir biçimde, Roddy'ye daha yakın bir yere indi. Artık şiddetle girişme sırası Drizzt'teydi,

Roddy'nin yüzünü iki palasının kabzalarıyla yumrukluyordu. Ödül avcısı geri sendeledi, sıcak kanın burnundan akışını hissediyordu.

"Git buradan," dedi Drizzt, içten bir şekilde. "Köpeğini Maldobar'a, ya da evin saydığın her neresiyse oraya götür."

Eğer Drizzt, daha fazla küçük düşme karşısında Roddy'nin teslim olacağını sanıyorduysa, yanılıyordu. Öfkeli bir nara atarak Roddy, dümdüz saldırmaya başladı, Drizzt'i gömmek için, omuzu öndeydi.

Drizzt, silahlarının sapını, Roddy'nin öne eğik kafasına vurdu ve ardından kendini havaya fırlatarak, Roddy'nin sırtına getiren bir dönüş yaptı. Ödül avcısı yere sertçe kapaklanmıştı ama hızla dizlerinin üstüne kalktı, Drizzt arkasını döndüğü sırada bir kama çıkarmış ve fırlatmıştı.

Bu gümüş renkli parıltıyı Drizzt son anda görerek, kılıcıyla vurdu ve kamayı savurdu. Bunu bir başka kama izledi, ve ardından bir tane daha, ve her defasında Roddy, dikkati başka yöne çekilmiş drowa bir adım daha yaklaşıyordu.

"Numaralarını öğreniyorum, drow," dedi Roddy, şeytani bir gülümseme ile. İki geniş adım onu hızla Drizzt'e yaklaştırmıştı ve Kanatıcı bir kez daha dalışa geçti.

Drizzt yana yatıp yuvarlandı ve birkaç ayak ötede ayağa kalktı. Roddy'nin kendine güveninin devamı Drizzt'i rahatsız etmişti; ödül avcısına, pek çok adamı yere devirebilecek vuruşlar yapmıştı, bu iri adamın daha ne kadar hasara dayanabileceğini merak ediyordu. Bu düşünce Drizzt'e inkar edilemez gerçeği, Roddy'ye palalarının kabzalarının dışındaki yerleri ile de vurması gerekebileceği gerçeğini göstermişti.

Bir kez daha Kanatıcı yandan yaklaştı. Bu sefer, Drizzt eğilmedi. Baltanın oluşturduğu yarım dairenin içine girdi ve bir silahıyla bunu bloke ederek, Roddy'nin önünü, diğeriyle vurabilecek şekilde açık bıraktı. Sağdan gelen üç hamle Roddy'nin gözlerinden birini kapatmıştı, ama ödül avcısı sırıtarak hücum etti, Drizzt'i tutarak, bu hafif dövüşçüyü yere çarpmıştı.

Vicdanının kendine ihanet ettiğini anlayan Drizzt, kıvrıldı ve vurmaya başladı. Bu denli yakınlıkta, Roddy'nin gücüyle başa çıkamazdı, ve hareketlerine gelen kısıtlama, hız avantajını yok ediyordu. Roddy yukarıdaki konumunu korudu ve bir elini Kanatıcıyı yere indirmek için harekete geçirdi.

Aldığı tek uyarı köpeğinden gelen havlamaydı, ama bu bile panterin saldırısından kurtulmaya yetmemişti. Guenhwyvar, Roddy'yi Drizzt'in tepesinden fırlattı, ve onu yere kapaklandırdı. İri adam gene de aklını toparlamayı başarmış, yanından geçip giderken Guenhwyvar'ın yanına saldırmıştı.

İnatçı köpek saldırıyordu, ama Guenhwyvar kendine geldi, Roddy'nin bulunduğu yerden sekerek, onu ileriye uzaklaştırdı.

Roddy, Drizzt'e döndüğünde, takip edemediği ve karşılamaya fırsat bulamadığı sert bir rüzgar gibi vahşice ve hızla hareket eden, pala darbeleriyle karşılaştı. Pantere yapılan saldırıyı görmüştü, lavanta renkli gözleri artık uzlaşma işaretleri vermiyordu. Roddy'nin yüzüne önce kabzalardan biri çarptı, bunu diğer kılıcın yan tarafı takip etti. Tek bir hamleymiş gibi görünen bir dizi hareket içinde önce karnına, ardından ise göğsüne ve kasıklarına birer tekme indi. Mantıktan uzak olan Roddy, tüm bunları hırlamayla karşıladı, ama öfkeli drow devam ediyordu. Palalardan biri baltanın başının altını tutmuştu, Roddy, bir kez daha Drizzt'i yere yapıştırma düşüncesiyle öne atıldı.

Ama daha önce, Drizzt'in ikinci silahı vurmuş, Roddy'nin kolunun ön tarafını yarmıştı. Kanatıcı yere düşerken ödül avcısı, yaralı kolunu tutarak geri çekildi.

Drizzt yavaşlamadı. Hızla atılışı, Roddy'yi hazırlıksız yakalamış ve bunu izleyen pek çok tekme ve yumruk, adamı sersemlemiş bir hale getirmişti. Drizzt, havaya sıçradı ve iki ayağıyla birden, Roddy'nin çenesine inerek, onu yere devirdi. Buna karşın Roddy, hâlâ silkinip ayağa kalkmaya çalışıyordu, ama bu kez ödül avcısı gırtlağının iki yanında duran palaların kenarlarını hissetmişti.

"Sana gitmeni söylemiştim," dedi Drizzt ciddi bir şekilde, kılıçlarını bir santim bile hareket ettirmeyerek, soğuk demiri derinlemesine hissetmesini sağlıyordu.

"Öldür beni," dedi Roddy sakince, rakibinde bir zayıflık hissederek, "eğer buna cesaretin varsa!"

Drizzt bir an tereddüt etti, ama sert bakışı yumuşamamıştı. "Yoluna git," dedi çıkarabildiği en sakin sesle, kendisini bekleyen sınavı beklerken ne kadar sakin olabilirse.

Roddy, kendisine güldü. "Öldür beni, kara derili şeytan!" dedi kükrercesine, bir yolunu bulup kalkmıştı ama hâlâ dizlerinin üzerindeydi. "Öldür beni, ya da seni yakalayacağım! Bundan şüp^he etme, drow. Gerekirse seni dünyanın her köşesinde ve her taşın altında ararım!"

Drizzt'in rengi solmuş, destek için Guenhwyvar'a bakıyordu.

"Öldür beni!" diye bağırdı Roddy, histerinin eşiğindeydi. Drizzt'in bileklerini yakaladı ve kendine çekti. Adamın boynunun kenarlarında bir çizgi şeklinde parlak renkli kan belirdi. "Köpeğimi öldürdüğün gibi beni de öldür!"

Dehşete düşen Drizzt geri çekilmeye çalışıyordu, ama Roddy'nin kavrayışı demir gibiydi.

"Buna cesaretin yok mu?" dedi yüksek sesle. "O halde sana yardım edeyim!" Drizzt'in karşı koymasına rağmen, adam, bileklerini hızla çevirerek, çizgileri derinleştirdi, eğer bu delirmiş adam acı duyuyorduysa bile, yenilmez gülüşü bunu belli etmiyordu.

Drizzt'in üzerine karmaşık duygular hücum ediyordu. İntikam değil de daha çok aptalca bir öfke ile, o anda Roddy'yi öldürmek istiyordu, ama bunu yapamayacağını biliyordu. Drizzt'in bildiği kadarıyla Roddy'nin tek suçu, aranmadığı halde kendisini takip etmesiydi ve bu neden sayılmazdı. Tüm değer verdikleri için, Drizzt'in bir insanın hayatına saygı duyması gerekirdi, bu Roddy McGristle gibi sefil biri olsa bile.

"Öldür beni!" diye bağırdı Roddy tekrar tekrar, drowun tiksintisinden garip bir haz alıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Drizzt, ödül avcısının sesini kesecek yüksek bir sesle, Roddy'nin yüzüne. Titremesini engelleyemeyecek kadar öfkeliydi. Drizzt, Roddy'nin çılgın bağırışlarına devam edip etmeyeceğini görmeyi beklemedi. Roddy'nin çenesine dizi ile vurdu, bileklerini Roddy'nin elinden kurtararak, silahlarının sapını birbiri ardına ödül avcısının şakaklarına vurdu.

Roddy'nin gözü kaydı, ama inatla vuruşlara direnerek, kendinden geçmiyordu. Drizzt, ona vurmaya devam ederek en sonunda yere yıktı, kendi hareketleri ve ödül avcısının devam eden karşı koyusu karşısında dehşete düşmüştü.

Öfkesi yatıştığında, titreyen ve lavanta renkli gözlerinden yaşlar inen Drizzt, iri adamın tepesinde doğruldu. "Köpeği buradan uzaklara götür!" diye bağırdı Guenhwyvar'a. Ardından dehşet içinde, elindeki kanlı kılıçları yere bırakıp eğilerek, Roddy'nin ölmediğinden emin oldu.

Kendine geldiğinde Roddy, sarı köpeğini yanı başında bulmuştu. Gece hızla yaklaşıyordu, rüzgar ise yeniden esmeye başlamıştı. Başı ve kolu ağrıyordu, ama acıyı aklından attı, artık Drizzt'in kendini öldürme gücünü bulamayacağını bildiğinden, avına devam etmek istiyordu. Köpeği vakit kaybetmeden güneye doğru giden kokuyu tanımıştı, hemen yola çıktılar. Roddy'nin sinirleri yalnızca bir kaya duvarının etrafını dönüp de kendini bekleyen kızıl bıyıklı bir cüce ve bir kız çocuğunu gördüğünde birazcık gerildi.

"Kızıma dokunmamalıydın, McGristle," dedi Bruenor hemen. "Kızıma hiç dokunmamalıydın."

"O, drowla işbirliği yapıyor!" diye karşı çıktı Roddy. "Katil drowa benim geldiğimi haber verdi!"

"Drizzt, bir katil değil!" diye bağırdı Cattibrie, cevap olarak. "O çiftçileri asla öldürmedi! Diyor ki, bunu yalnızca, başkaları onu yakalamanda sana yardım etsin diye söylüyormuşsun!" Cattibrie aniden, babasına drowla

görüştüğünü itiraf etmiş olduğunu farketti. Cattibrie, Bruenor'u gördüğünde, ona yalnızca kendisine olan kaba davranışını anlatmıştı.

"Ona gittin," dedi Bruenor, açıkça yaralanmıştı. "Bana yalan söyledin ve drowa gittin. Bana yapmayacağını söylemiştin..."

Bruenor'un kederli sözleri Cattibrie'yi derinden sarsmıştı, ama inandıklarına sarıldı. Bruenor kendisini, dürüst biri olarak yetiştirmişti, ama o aynı zamanda doğru bildiklerine karşı dürüstlüğü de içeriyordu. "Bir keresinde bana herkese bir şans verilir demiştin," dedi Cattibrie sitemle. "Bana herkesin farklı olduğunu, ve ne iseler o şekilde görülmeleri gerektiğini söylemiştin. Drizzt'i gördüm ve içindeki gerçeği de, bunu söylüyorum. O bir katil değil! Ve o" -Suçlayarak parmağıyla McGristle'ı işaret ediyordu- "bir yalancı! Kendi yalanımdan dolayı gurur duymuyorum, ama Drizzt'in bunun tarafından yakalanmasına izin veremem!"

Bruenor, bir an için kelimelerini düşündü, ardından bir kolunu etrafına dolayarak onu sıkıca sardı. Kızının yalanı hâlâ ortadaydı fakat, cüce kızının, inandığı şey için ayakta durması, onu gururlandırmıştı. Gerçekte Bruenor buraya madenlerde gezindiğini sandığı Cattibrie'ye bakmak için değil, drowu bulmaya gelmişti. Remorhazla olan dövüşünü her gözden geçirişinde, Bruenor, Drizzt'in oraya kendisiyle savaşmaya değil de yardım etmeye geldiğine daha çok ikna oluyordu. Bu yakın zamanda gelişen olaylarla, şüpheye pek az yer kalmıştı.

"Drizzt geldi ve beni, şundan kurtardı," diye devam etti Cattibrie. "Beni kurtardı."

"Drow onun aklını karıştırmış," dedi, Bruenor'un kendine karşı tavır 'aldığını farkeden ve bu tehlikeli cüce ile savaşmak istemeyen Roddy. "O katil itin teki diyorum, eğer ölü bir adam konuşabilse Bartholemew Thistledown da öyle derdi!"

"Bah!" dedi Bruenor, öfke ile. "Kızımı tanımıyorsun, yoksa ona yalancı demeden evvel daha iyi düşünürdün. Ve sana söyledim, McGristle, kızımın sarsılmasını istemiyorum! Artık vadimden çekip gitmen gerektiğini düşünüyorum. Bana kalırsa şu anda gitmelisin."

Roddy hırladı ve tabi, dağ adamıyla cücenin arasında sıçrayan ve dişlerini Bruenor'a gösteren köpek de. Bruenor, ilgisizce omuz silkti, ve yaratığa hırlayarak onu daha da kışkırttı.

Köpek cücenin bileğine yapıştı ve Bruenor vakit kaybetmeden ağzının üzerine ağır çizmesini koyarak alt çenesini yere yapıştırdı. "Ve kokan köpeğini de yanına al!" diye kükredi, fakat köpeğin etli vücuduna hayranlık duyan Bruenor, bu aksi yaratık için başka şeyler düşünüyordu.

"Nereye dilersem oraya giderim, cüce!" diye karşı çıktı Roddy. "Drowumu bulacağım, ve drow eğer senin vadindeyse, ben de oradayım!"

Bruenor, adamın sesindeki öfkeyi fark etmişti, ve Roddy'nin yüzündeki morlukları ve kolundaki yarayı farketti. "Drow senden kaçmış," dedi cüce, kahkahası Roddy'yi derinden yaralamıştı.

"Uzun sürmeyecek," diye söz verdi Roddy. "Ve hiçbir cüce yolumda durmayacak!"

"Madenlere geri dön," dedi Bruenor, Cattibrie'ye. "Diğerlerine yemeğe biraz gecikebileceğimi söyle." Bruenor'un omzundaki balta aşağı inmişti.

"Onu hakla," diye mırıldandı Cattibrie sessizce, babasının yeteneklerinden biraz bile şüphe duymuyordu. Bruenor'u başlığının üzerinden öptü ve mutlulukla uzaklaştı. Babası ona inanmıştı; dünyadaki hiçbir şey yanlış olamazdı.

Kısa bir süre sonra Roddy McGristle ve üç bacaklı köpeği vadiyi terkediyorlardı. Roddy, Drizzt'te bir zayıflık görmüştü ve ona kar·i sı galip gelebileceğini düşünüyordu, oysa Bruenor Battlehammer'da böyle bir zayıflık yoktu. Bruenor, Roddy'yi yere serdiğinde -ki bu fazla uzun sürmemişti- Roddy, eğer cüceye kendini öldürmesini söylese, Bruenor'un mutlulukla bunu yerine getireceğinden kuşku duymamıştı.

On-Kasaba'ya son bir kez bakmak için çıktığı güney tepesinde, Drizzt, ödül avcısına ait olduğunu sandığı arabanın vadiden ayrıldığını görüyordu. Ne olduğunu anlayamadan, ama Roddy'nin bir değişim geçirdiğine

inanarak, Drizzt, toparlamış olduğu eşyalarına baktı ve bir sonraki durağının neresi olması gerektiğini düşündü.

Drizzt, kasabanın yanmakta olan ışıklarını, karışık duygularla izliyordu. Bu tepede defalarca bulunmuş, evini bulduğunu düşünerek, çevresindekilerle büyülenmişti. Bu manzara şimdi ne kadar da farklıydı! McGristle'ın varlığı ona, kendisinin dışlanmış biri olduğunu ve hep de öyle kalacağını hatırlatmıştı.

"Drizzit," diye mırıldandı kendi kendine, gerçekten de lanetleyici bir kelimeydi. O anda, Drizzt, bir ev bulabileceğine inanmıyordu, kalbinde bir drow olmayan birinin ne yeryüzünde ne de Karanlıkaltı'nda bir yeri olduğuna da. Drizzt'in kalbinde hep sızıntılı olan umut, artık tamamen uçmuştu.

"Bu yere, Bruenor Yükseltisi denir," dedi Drizzt'in arkasından sert bir ses. Kaçmayı düşünerek arkasını döndü, ama kızıl sakallı cüce, kaçıp gidemeyeceği kadar yakındı. Dişlerini gösteren Guenhwyvar, drowun yanına koşturdu.

"Hayvanını uzak tut, elf," dedi Bruenor. "Eğer bir kedi de köpek kadar kötü tada sahipse, hiç istemem!"

"Benim yerim, burası," diye devam etti cüce," ben ki Bruenor'um ve burası da Bruenor Yükseltisi!"

"Burada herhangi bir işaret görmedim," diye yanıtladı Drizzt sakince, şu anda daha da uzayacakmış gibi görünen uzun yolculuğu sırasında sabrı tükenmişti. "Şimdi biliyorum, ve burayı terkedeceğim. Emin ol cüce. Geri dönmeyeceğim."

Bruenor, hem sessizlik sağlamak hem de drowun gidişini önlemek için elini havaya kaldırdı. "Sadece bir kaya yığını," dedi, bu Bruenor'un dilemiş olduğu en büyük özürdü. "Bunu kendi adım gibi adlandırdım, ama bu onu kendimin yapar mı? Sadece lanet olası bir kaya yığını!"

Drizzt, cücenin bu beklenmedik konuşması karşısında kafasını eğmişti.

"Hiçbir şey göründüğü gibi değil, drow!" diye açıkladı Bruenor. "Hiçbir^şey! Bildiğinin peşinden gitmek istersin, bilirsin değil mi? Ama sonra bildiğinin, bildiğin sandığın şey olmadığını farkedersin! Bir köpeğin tadının iyi olacağını düşündüm -iyi gibi görünüyordu- ama şimdi her hareketimde, midem bana lanetler yağdırıyor!"

Köpekten açılan bu ikinci konu, Roddy McGristle'ın ayrılmasıyla ilgili açıklamalar getirmişti. "Onu sen yolladın," dedi Drizzt, vadiden çıkan yola işaret ederek. "McGristle'ı peşimden uzaklaştırdın."

Bruenor onu duymamışı bile, ve kesinlikle her ne olursa olsun bu açık kalpli davranışı kabulenmeyecekti. "İnsanlara hiç güvenmedim," dedi ardından. "Bir şeyin ne hakkında olduğunu bilemezsin ve bulduğunda, çoğunlukla artık onu tamir etmek için çok geçtir! Ama diğerleri hakkında hep kesin düşüncelerim vardı. Sonuçta bir elf, elftir, gnome ise bir gnome. Orklar ise şüphesiz aptal ve çirkindir. Bunlardan birini hiç başka şekilde görmedim, ve onlardan da pek azını tanıdım!" Bruenor baltasını sıvazladı, Drizzt ne demek istediğini kaçırmamıştı.

"Drowlar hakkında da düşüncelerim buydu," diye devam etti Bruenor. "Hiç karşılaşmadım... istemedim. Kim isterdi ki? Drowlar kötüdür, zalimdir, bana babam öyle dedi, babamın babası da, ve bana söyleyen herkes."

Batıda, Maer Duldon üzerindeki Termalaine'in ışıklarına baktı ve bir taşı tekmeledi. "Şimdi bir drowun vadimde dolandığını duyuyorum, peki kral ne yapsın? Ve ardından kızım ona gidiyor!" Bruenor'un gözlerini bir alev kapladı ama, Drizzt'e bakar bakmaz, sanki utançla dindi. "Yüzüme karşı yalan söylüyor -daha önce- hiç bunu yapmamıştı, ve eğer akıllıysa bir daha da yapmaz!"

"Bu onun hatası değildi," diye söze başladı Drizzt, ama Bruenor, konuyu tamamen kapatmak için elini salladı.

"Bildiğimi gerçekten bildiğimi düşünüyordum," diye devam etti Bruenor, kısa bir sessizliğin ardından, sesi neredeyse kederliydi. "Dünyanın ne olduğunu kesinlikle anlamıştım. Kendi deliğinde yaşadığında kolay olur bu."

Drizzt'e, drowun lavanta rengi gözlerinin derinliğindeki kısık ışıltıya baktı. "Bruenor Yükseltisi mi?" dedi cüce bir omuz silkisi ile. "Bir kaya yığınına ad vermenin anlamı ne, drow? Ne olduğunu bildiğimi ve bir köpeğin tadının güzel olduğunu sanıyordum."

Bruenor bir eliyle karnını ovdu ve kaşlarını çattı. "O halde buraya sadece taş yığını de ve burada senden fazla hak iddia edemem! Drizzt Yükseltisi'ni ve beni tekmelemiş olursun!"

"Yapamam," diye yanıtladı Drizzt, sessizce. "İstesem bile bunu yapabileceğimi düşünemiyorum!"

"Ne istersen adlandır!" diye bağırdı Bruenor, aniden öfkelenmişti. "Ve bir köpeği inek olarak adlandır... bu onun tadını değiştirmez!" Bruenor ellerini öfke ile havaya kaldırmış, arkasını dönmüş, sert adımlarla ilerliyor ve her adımında homurdanıyordu.

"Ve kızıma göz kulak olasın," diye Bruenor'un hırıltısını duydu Drizzt. "Yetiler ve solucanlarla dolu bu dağa adım atacak kadar ork kafalıysa! Seni sorumlu tuttuğuma emin..." gerisi Bruenor bir dönüşte ilerlemeye başladığında havada kaybolmuştu.

Drizzt, bu karışık konuşmanın tam anlamını çözememişti ama Bruenor'un konuşmasının sıralı olmasına ihtiyacı yoktu. Guenhwywar'ın da birdenbire muhteşem görünen panoramik manzaradan aynı şeyleri hissettiğini ümit ederek, üzerine elini koydu. Cücenin söylediklerini toparlayan Drizzt artık, Bruenor Yükseltisi'nde defalarca ışıkların hayata geçmesini izleyebileceğini biliyordu. Bir bölümünü kesinlikle anlamlandırabilmişti Drizzt, uzun yıllardır duymayı beklediği kelimeleri: Eve hoş geldin.

Bitiş

Tüm diyarlardaki ırklar arasında, hiçbirinin insanlardan daha akıl karıştırıcı ya da aklı karışmış değildir. Mooshie, Tanrıların, dışardaki varlıklar değil de, kalbimizde yatanların vücuda gelişi oldukları konusunda beni ikna etmişti. Eğer bu doğruysa, o halde sayıları pek çok olan, değişik grupların çeşitli Tanrıları -ki hepsi de farklı davranışları temsil ediyorlarbu ırk hakkında pek çok şeyi ortaya koyuyorlar.

Eğer bir buçukluğa, elfe ya da cüceye yaklaşırsanız, ya da iyi veya kötü diğer ırklara, aşağı yukarı ne beklemeniz gerektiğini bilirsiniz. Tabi bazı istisnalar vardır; kendimi hararetle bu şekilde tanınılıyorum! Ama bir cücenin sert ama adil olması beklenir, ve açık lıavadansa bir mağarayı tercih edecek bir elfe hiç rastlamadım. Fakat bir insanın seçimi, kendine aittir... kendisi bunda karar kılabilirse.

İyi ve kötü kavramları içinde, insan ırkı çok dikkatle yargılanmalıdır. Korkunç insan kiralık katillerle dövüştüm, kendi güçlerine, yoluna çıkan herkesi yok edecek kadar kendini kaptırmış insan büyücülere tanık oldum, ve kendi ırkının daha az şanslı olan kesiminden beslenen, diğer insanların, erkek, kadın ve hatta çocukların çamurlu yerlerde açlıkla mücadele ettiği ve öldüğü yerlerde, krallara layık şekilde yaşayan insanların bulunduğu şehirler gördüm. Ama onurları yargılanamayacak, kısa hayatları içinde diyarlar için yaptıkları iyiliklerin, önlerinde yarım bin yıl kadar süre bulunan elfler ve cücelerinkinden daha ağır basan, Cattibrie, Mooshie ve Tennalaine'li Wulfgar gibi insanlar tanıdım.

Gerçekten de akıl karıştırıcı bir ırk, ve dünyanın kaderi gün geçtikçe onların her yere ulaşan ellerine geçiyor. Bu nazik bir denge oluşturabilir ama kesinlikle renksiz olmayacaktır. İnsanlar, karakter çeşitliliğine tüm diğer varlıklardan daha fazla sahipler; onlarınki kendi ırklarına karşı -endişe ettirici sıklıkta- savaş açabilen tek "iyi" ırk.

Yeryüzü elfleri, sona dair umutlara sahipler. Onlar ki en uzun zamandır yaşıyorlar ve pek çok yüzyılın doğuşuna tanık olmuşlar, insan ırkının iyilikle olgunlaşacağına, içlerindeki kötülüğün hiçliğe ulaşarak, dünyayı geride kalanlara bırakacağına inanıyorlar.

Doğduğum şehirde, kötülüğün koyduğu engelleri, daha fazla güç elde etmek için dahi olsa bile daha yüksek değerler elde etme yolunda beceriksizliklerini ve kendini yok etmenin varlığını gördüm. İşe bu yüzden ben de insanlar ve dolayısıyla diyarlar için umut besliyorum. Çok çeşitli olmalarından dolayı insanların en yumuşak huyluları, yanlış olduğunu öğrendikleri şeyler için birbirleriyle uyumsuzluğa düşebiliyorlar.

Kendi hayatta kalışım, yaşamda üstün bir amaç olduğu inancıyla mümkün oldu; ilkelerin kendilerine verilen ve kendilerinden elde edilen

ödüller oluşuyla. O halde, geleceğe ümitsizlikle değil, bunun yerine hem düşüncemle hem de kararlılığımla, bu yüksek yere ulaşabileceğim umuduyla bakıyorum.

İşte, hatırlayabildiğim ve paylaşmak istediğim kadarıyla bu benim hikayem. Benimki, engeller ve izlerle dolu bir yoldu, ve ancak şimdi, aradan bunca zaman geçmesinden sonra dürüstçe aktarabiliyorum.

Geride kalan o günlere hiçbir zaman bakıp da gülmeyeceğim; bedeli, aradan neşenin sızabilmesi için çok fazlaydı. Buna karşın, Zaknafein'i, Belıuar'ı, Mooshie'yi ve geride bıraktığım tüm dostlarımı sıkça düşünüyorum.

Aynı şekilde, karşılaşmış olduğum pek çok düşmanı da, kılıcımın sona erdirdiği pek çok hayatı da merak ettim. Hayatım, vahşi bir dünyanın içinde, bana ve değer verdiklerime karşı pek çok düşman bulunan vahşi bir süreçti. Palalarımın hassas kesişi ve savaştaki başarılarımla ödüllendirilmiştim ve şunu kabul etmeliyim ki pek çok kere bu zorlukla kazanılmış becerilerden dolayı gururlanmak için kendime izin verdim.

Ne zaman kendimi heyecandan arındırsam ve her şeyi daha enine boyuna düşünsem, herşeyin daha farklı gelişebileceğine yanıyorum. Masoj Hun'ett'i, öldürdüğüm tek drowu hatırlamak bana acı veriyor; dövüşü başlatan oydu ve hiç şüphe yok ki eğer daha güçlü olmasaydım o beni öldürürdü: kaderin yazıldığı o günkü davranışımın arkasında durabiliyorum, ama onun gerektirdikleriyle hiçbir zaman rahat olamayacağım. Kılıçtan daha iyi bir yöntem olmalı.

Tehlikelerle bu denli dolu, neredeyse her yolun her köşesinde arkların ve trolların bittiği dünyada, savaşabilen kişi çoğunlukla bir kahraman olarak adlandırılıyor ve cömert alkışlar kazanıyor. Bence "kahraman" yakıştırmasında, kol gücü ve savaştaki başarılardan çok daha fazlası olmalıdır. Mooshie, gerçek anlamıyla bir kahramandı, çünkü kendi zorluklarını yenebildi, çünkü sayıca üstünlüğe karşı bir kez bile gözlerini kırpmadı ama en önemlisi tamamıyla belirlenmiş ilkeler ışığında hareket etti. Başına buyruk bir droıvu arkadaş kabul eden, eli olmayan derinlik gnomeu

Belwar Dissengulp için daha azı söylenebilir mi? Ya da arkadaşlarının hayatını tehlikeye sokmaktansa, kendi hayatını feda eden Clacker için?

Aynı şekilde, savaş arzusu üzerinde bir ilkeye sahip olduğu için Buzyeli Vadi'li Wulfgar'ı da bir kahraman olarak adlandırıyorum. Wulfgar, kendi vahşi çocukluğunda edindiği yanlış algılamalarını yok edip, dünyayı, potansiyel hakimiyetler yerine bir umut yeri olarak görmeyi başarmıştı. Ve Bruenor, Wulfgar'a bu önemli dersi veren cüce, tüm diyarlardaki diğer krallar kadar, kral olmaya hak kazanmış biri. İnsanlarının değer verdiği tüm özellikler? sahip ve onlar da Bruenor'u mutluluk içinde hayatlarıyla savunur, ve son nefeslerinde dahi onun için şarkılar söylerler. En sonunda, annemi, Saygıdeğer Malicei reddedecek gücü bulduğunda babam da bir kahraman olmuştu. Hayatının büyük bölümünde kimliği ve ilkeleri için savaşlarım kaybeden Zaknafein, en sonunda kazanmıştı.

Fakat bu savaşçılardan hiç biri, On-Kasaba'ya ilk geldiğimde tanıdığım genç bir kızı geçemez. Tanıdığım tüm kişiler arasında, hiç kimse Cattibrie'den daha fazla onur ve ahlak kavramlarına bağlı kalmadı. Pek çok savaş görmüş olmasına karşın gene de gözleri masumiyetle parlıyor, ve gülümsemesi ise bozulmadı. O müzik gibi duyulan sesinde bozuk bir ton, bir şüphe duyulduğunda, bu dünya için kederli bir gün olacak.

Beni sıklıkla bir kahraman olarak nitelendiren kişiler yalnızca savaştaki becerilerimden bahsedip, kılıçlarımı idare eden ilkeleri gözardı ediyorlar. Kendi yakıştırdıkları bu adı, kendi mutlulukları için kabulleniyorum. Cattibrie, beni bu şekilde adlandırdığında, o zaman, kılıç tutan kolumla değil de yüreğimle yargılandığımı anlayıp, mutluluğa bürüneceğim; işte o zaman bana yakıştırılan bu adın yerini bulduğunu anlayacağım.

İşte hikayem bitiyor... bunu demeye cesaretim var mı? Şu anda dostumun, Mithril Salonunun kralının yanında rahatlıkla oturuyorum, ve her şey sessiz, huzurlu ve refah dolu. Gerçekten de bu droıv yerini ve yurdunu buldu. Ama gencim, bunu unutmamalıyım. Geride kalan her yılın on katı kadarı önümde uzanıyor olabilir. Şu anki tüm memnuniyetime karşın, dünya, bir korucunun ilkelerine ve bununla birlikte silahlarına bağlı kalmasını gerektirecek kadar tehlikelerle dolu.

Hikayemin tam olarak anlatıldığına inanmaya cesaret edebilir miyim?

Sanmıyorum.

Drizzt Do'Urden

SON